

ТОМ КЛАНСИ БОЙНИ ДЕЙСТВИЯ

Част 4 от „Оперативен център“

Превод от английски: Юлия Чернева, Крум Бъчваров, 1997

chitanka.info

Благодарим на Джеф Роувин за творческите идеи и неоценимото сътрудничество при подготовката на ръкописа. Нашата признателност и за помощта на Мартин Х. Грийнбърг, Лари Сегриф, Робърт Йодълман, Том Малоун и чудесните хора от групата «Пътнам Бъркли», сред които Филис Гран, Дейвид Шанкс и Елизабет Бийер. Както обикновено искаме да благодарим на Робърт Готлиб от агенция «Уилям Морис», нашия агент и приятел, без когото тази книга нямаше да бъде написана. Обаче вие, нашите читатели, трябва да определите доколко са били успешни колективните ни усилия.

Том Кланси и Стив Печеник

1.

Понеделник, 11:00

Ел-Камишли, Сирия

Ибрахим ал-Рашид махна слънчевите си очила и надникна през мръсния прозорец на «Форд Галакси», модел 1963 година.

Младият сириец не присви очи. Наслаждаваше се на слънчевата светлина, отразена от златистата пустош. Болката му доставяше същото удоволствие както топлината на лицето, горещия въздух в белите дробове и потта по гърба. Той приемаше неудобствата така, както го бяха правили пророците — хората, дошли в пустинята, за да бъдат приковани към Божията наковалня, приготвена за Неговата велика мисия.

Но макар да му беше приятно, през лятото по-голямата част от територията на Сирия беше истинска пещ. Макар че климатичната инсталация на колата работеше, присъствието на другите трима мъже повишаваше температурата.

Махмуд, големият брат на Ибрахим, седеше отпред до него. Макар че се потеше обилно, той беше необичайно мълчалив дори когато новите и бързи пежа и фиати ги изпреварваха. В момента не желаше скандали. Но стигнеше ли се до бой, нямаше по-смел от него. Още като дете Махмуд винаги беше готов да нападне по-едрите момчета. На задната седалка Юсуф и Али играеха карти за по един пиастър на раздаване. Всяка загуба се придружаваше от лека ругатня.

Ремонтираният осемцилиндров двигател ги придвижваше плавно по модерното шосе номер седем. Фордът беше десет години по-стар от Ибрахим и многократно ремонтиран. Но резервоарът беше достатъчно голям, за да побере онова, което им трябваше, а шасито — солидно. Подобно на арабите, кюрдите, арменците, черкезите и много други народи тази кола беше съставена от различни части — някои нови, други стари. Но въпреки това се движеше.

Ибрахим се вгледа в скучния пейзаж. Не приличаше на пустинята на юг — само пясък, облаци прах, трепкащи миражи, черни

шатри на бедуини и тук-там по някой оазис. Тази пустиня представляваше безкрайна шир от изсъхнала и напукана пръст, голи хълмове и стотици руини на древни селища. За съвременния бит напомняха изоставени превозни средства, бензиностанции и сенници, където продаваха престоляла храна и горещи напитки. Сирийската пустиня винаги е примамвала авантюристите, поетите и археолозите, които изпитваха на гърба си и после описваха нейните опасности. Но областта между великите Тигър и Ефрат някога е била пълна с живот. Не каквато е сега. Преди турците да започнат да източват водните ѝ запаси.

Ибрахим си спомни сутринта, когато преди да тръгнат, баща му каза:

— Водата е живот. Контролираш ли едното, ще контролираш и другото.

Младият мъж познаваше историята и географията на областта. И водите. Беше идвал тук два пъти, докато служеше във Военновъздушните сили. Откакто се уволни и се залови да поправя трактори и други машини в една голяма ферма, непрекъснато слушаше старите хора да говорят за сушата и за глада.

В миналото известна като Месопотамия — гръцката дума за «земята между реките», сега Сирия се наричаше Ал-Гезира — «островът». Остров без вода.

Река Тигър някога е била един от най-важните транспортни маршрути в света. Тя извира от Източна Турция и тече около хиляда осемстотин и петдесет километра в югоизточната част на Ирак, където при Басра се съединява с Ефрат. Голямата Ефрат е образувана от сливането на реките Кара и Мурад в Източна Турция. Тя тече предимно на юг, а после на югозапад в продължение на почти две хиляди и седемстотин километра през огромни каньони и скалисти дефилета в горното си течение и през обширна равнина в Сирия и Ирак. Там, където се срещат, Тигър и Ефрат образуват речния канал Шат-ел-Араб, който тече на югоизток, влива се в Персийския залив и е част от границата между Ирак и Иран. Двете страни отдавна спорят коя да контролира корабоплаването върху този сто и деветдесет километров воден път.

Тигър и Ефрат на изток и великият Нил на запад някога са образували Плодородния полумесец — люлката на няколко ранни

цивилизации, датиращи от 500 г.пр. Хр.

Люлката на цивилизацията, каза си Ибрахим. Неговата родина. Една трета от тази велика земя, на която принадлежеше и той, сега беше безжизнена и западаше.

В миналото по Ефрат са плавали военни кораби и местните племена са били принудени да се придвижат на запад. Водните колела и напоителните канали на изток били занемарени, докато в западната част на страната се издигали велики градове, простиращи се от Алепо на север до вечния Дамаск. Ефрат била изоставена, а после — съсипана. Бистрите ѝ води станали кафяви от индустриалните и човешките отпадъци, идващи предимно от Турция. Сега дори топящите се планински снегове и поройните дъждове не можеха да я изчистят. През осемдесетте Турция започна масирана кампания за водните запаси, построявайки язовири по горното течение на Ефрат. Това спомогна за пречистването на реката и за плодородието на турските ниви, но причини още по-голяма суша и глад в Северна Сирия и особено в Ал-Гезира.

И Сирия не направи нищо, за да предотврати това, горчиво помисли Ибрахим. Трябваше да се бори с Израел на югозапад и да наблюдава действията на Ирак на югоизток. Сирийското правителство не искаше цялата северна граница — повече от шестстотин и четирийсет километра — да бъде подложена на опасност заради обтегнати отношения с турците.

Но наскоро започнаха да се чуват различни гласове, които станаха особено силни през 1996 година след неколнократните и настървени атаки срещу кюрдите. В провинция Хакари, близо до границата с Ирак, в сблъсъци с турците загинаха хиляди кюрди. Още няколко хиляди умряха, когато в Халабджа Саддам Хюсеин използва отровен газ срещу кюрдите. Кръвопролитията се засилиха и заради вътрешните борби между различните кюрдски секти — за земя, традиции и заради степента на намеса, която биха търпели от страна на населението с друго самосъзнание.

Накрая Муллах Мустафа Мирза, водачът на малкия, но могъщ клан Мирза от Ирак, ги призова да се помирят. Той поиска обединение. А обаятелният Валид Ал-Назри, лидерът на ПКК, кюрдската работническа партия, се съгласи да му помогне да го постигне.

През последните няколко месеца Ибрахим прекарваше почти цялото си свободно време в Хазеке, тих град на югозапад. Работеше с местните патриоти от ПКК, в която членуваше и брат му. След като се увери, че печатарските преси и колите работят, той нетърпеливо изслуша възгледите на Махмуд относно основаването на автономна държава. Докато помагаше в пренасянето на оръжие и взривни материали под прикритието на нощта, слушаше ожесточените им спорове за обединяване с другите кюрдски фракции. Докато си почиваше, след като бе помогнал на няколко малки въоръжени групи да се качат на влака, той чу какви уговорки се правят за посрещането на иракските и турските кюрди, да кроят планове за автономна държава и да избират водач.

Ибрахим сложи слънчевите си очила и светът отново потъмня.

В днешно време единствената причина за прекосяването на Ал-Гезира е пътуването до Турция. Той също бе тръгнал натам, макар че не беше като повечето туристи. Те идваха с фотоапарати, за да снимат пазарите, окопите от Първата световна война и джамиите. Носеха географски карти и кирки за археологически разкопки или американски джинси и японска електроника, които продаваха на черния пазар.

Ибрахим и неговият екип имаха друга цел — да върнат водата на Ал-Гезира.

2.

Понеделник, 13:22

Шанлъ Урфа, Турция

Адвокатът Лоуел Кофи Втори стоеше в сенчестата част на един чудат бял микробус с шест колела. С краищата на червената кърпа, завързана на врата му, попиваше потта, която се стичаше в очите му. Проклинаше наум бръмченето на захранвания с батерии мотор, което означаваше, че в микробуса работи климатична инсталация. После загледа безплодната местност, пресечена от пусто асфалтирано шосе, което трептеше от следобедната мараня. Отвъд него, отдалечен на пет километра и на повече от пет хиляди години, беше град Шанлъ Урфа.

Трийсет и три годишният биофизик доктор Фил Катцен стоеше вдясно от адвоката. Дългокосият учен, засенчил очи, за да види по-добре очертанията на древната метрополия, попита:

— Лоуел, знаеш ли, че преди десет хиляди години точно тук, където стоим, са били опитомени товарните животни? Дивите волове. Тъпкали са земята под краката ни.

— Страхотно — отговори Кофи. — И вероятно можеш да ми кажеш какъв е бил съставът на почвата тогава, нали?

— Не — усмихна се Фил. — Само сега. Жителите на тази област трябва да знаят такива сведения, за да видят докога ще издържат обработваемите площи. Записал съм на дискета всички данни за почвата. Щом Майк и Мери Роуз си свършат работата, ще я заредя на компютъра, за да ги прочетеш.

— Не, благодаря. Има достатъчно проклета информация, която трябва да запомня. Вече остарявам.

— Още си на трийсет и девет.

— Да, но утре ще навърша четирийсет.

— Е, честит рожден ден, съветнико — ухили се Катцен.

— Благодаря. Но никак не ми е весело. Както вече ти казах, остарявам.

— Не преувеличавай — рече му и посочи към Шанлъ Урфа. — Когато онзи град е процъфтявал, четирийсет години са били много. Тогава повечето хора са стигали до двайсетина. При това са били болнави. Страдали са от развалени зъби, счупени крайници, увредено зрение, кокоши тръни и какво ли не. По дяволите, днес в Турция можеш да гласуваш, след като навършиш двайсет и една. Съзнаваш ли, че древните водачи в селища като Улудере, Сирнак и Батман не са можели да гласуват за себе си?

Лоуел го погледна.

— Има град на име Батман?

— На брега на река Тигър. Виждаш ли? Винаги можеш да научиш нещо ново. Тази сутрин отделих няколко часа, за да изучавам Регионалния оперативен център. Мат и Мери Роуз са измислили страхотна апаратура. Знанията поддържат младостта, Лоуел.

— Да научиш за Батман и за РОЦ не е нещо, за което си струва да живееш. А що се отнася до твоите древни турци, цялото онова садене, напояване и влачене на камъни вероятно е карало четирийсетгодишните да се чувстват на осемдесет.

— Точно така.

— И сигурно от десетгодишни до края на живота си са вършили едно и също. В днешно време се предполага, че живеем по-дълго и се развиваме професионално.

— Опитваш се да кажеш, че ти не си го направил?

— Развил съм се като изчезнал вид. Застой и после край. Винаги съм мислил, че на тези години ще бъда важна клечка на работа при президента, ще имам международен авторитет и ще преговарям за търговски и мирни споразумения.

— Спокойно, Лоуел. Намираш се на арената.

— Да, на първия ред, където разбиват носове. Работя за някаква секретна правителствена агенция, за която никой не е чувал...

— Секретна не означава липса на изисканост — прекъсна го Фил.

— В моята част от арената означава. Работя в едно подземие във военновъздушната база „Андрюс“ — дори не съм във Вашингтон, окръг Колумбия, за бога — и сключвам необходими, но скучни сделки с доста негостоприемни страни като Турция, за да шпионираме още по-негостоприемни страни като Сирия. И на всичкото отгоре се пека в

проклетата пустиня и по краката ми се стича пот, вместо да оспорвам Първата поправка в Конституцията пред Върховния съд.

— Престани да хленчиш.

— Виноват. Това е изключителното право на един рожденик.

Катцен бутна филцовата австралийска шапка на Кофи така, че да закрие очите му.

— Гледай по-весело на живота. Не всяка полезна работа е свързана със секса.

— Не става дума за това. Е, може би, но съвсем малко. — Свали шапката, изтри потта от лентата и после отново я сложи върху мръсните си руси коси. — Всъщност искам да кажа, че съм юридически гений, Фил. Моцарт на правораздаването. Четях законодателната литература на баща си още когато бях на дванайсет години. Всичките ми приятели искаха да станат астронавти или бейзболни звезди, а аз мечтаех да бъда съдия. Можех да върша повечето от тази работа още на четиринайсет-петнайсет години.

— Тогата щеше да ти е твърде голяма — безучастно отбеляза Катцен.

— Знаеш какво имам предвид — намръщи се Кофи.

— Искаш да кажеш, че не си разкрил своите възможности. Ами, аз също. И добре дошъл в реалния свят.

— Фактът, че си един от многото неудачници, не е утешение.

Фил поклати глава.

— Мога само да кажа, че бих искал да беше на моя страна, когато бях в Грийнпийс.

— Съжалявам. Не се хвърлям върху палубите на корабите, за да защитавам бебетата тюлени или да не позволявам на двуметрови ловци да стрелят по черни мечки.

— Навремето правих и двете. Счупих си носа и уплаших до смърт тюлена, който спасявах. Бедата беше там, че имаше разни глупаци, които не различаваха морска свиня от делфин. Нещо още по-лошо, изобщо не им пукаше. Бях в твоя кабинет, когато преговаряше с турския посланик относно краткото ни посещение. Направи всичко възможно и свърши отлична работа.

— Преговарях със страна, която има четирийсет милиарда долара външен дълг и по-голямата част е към нас. Не съм от хората, които умеят да налагат възгледите си.

— Но Ислямската банка за развитие също държи голяма част от турския дълг и упражнява много силен профундаменталистки натиск върху хората там.

— Ислямското законодателство не може да бъде наложено върху турците. Дори от фанатичен фундаменталист като лидера, който имат сега. Така пише в конституцията им.

— Конституциите могат да бъдат поправени. Виж Иран.

— Светски настроеното население в Турция е доста многобройно. Ако фундаменталистите се опитат да поемат контрола, ще избухне гражданска война.

— Кой казва, че няма да стане? Както и да е, това не е толкова важно. За да стигнем дотук, ти успя да заобиколиш правилника на НАТО, турското законодателство и американската политика. Никой от хората, които познавам, не може да го направи.

— Е, трябваше да ги придумам. Но турската сделка беше вероятно най-високото ми постижение за годината. Върнем ли се във Вашингтон, пак ще се заема с обичайната си работа. Ще отида с Пол Худ и Марта Макол да видя сенатора Фокс. Ще кимам, докато Пол я уверява, че всичко, което сме направили в Турция, е законно, че твоите проучвания на почвата ще бъдат предоставени на Анкара и че са били „истинската причина“ да бъдем тук. Ще гарантирам, че ако програмата на Регионалния оперативен център получи още средства, ще продължим да действаме легално. После ще се върна в кабинета си и ще измисля как да използваме РОЦ по начин, неупоменат в международното законодателство — изрече Кофи и поклати глава. — Знам, че трябва да се постъпи така, но това не е достойно.

— Поне ще се опитаме да го направим да изглежда така — подчерта Катцен.

— *Ти* ще се опиташ. Твоята професия е да следиш ядрените инциденти, пламналите петролни кладенци и замърсяването на околната среда. Ти си от значение или поне отправяш предизвикателства към себе си. А аз се залових с правото, за да се боря с истински глобални проблеми, а не да търся вратички в закона за шпиониране в Третия свят.

— Ти не си в ред — въздъхна Фил.

— Какво?

— Потиш се. Раздразнителен си. Утре ще навършиш четирийсет. И си твърде суров към себе си.

— Не, твърде снизходителен.

Лоуел се приближи до хладилника, скрит в сянката на една от трите палатки, и забеляза книгата «Господарят Джим», която си беше взел да чете. Във вашингтонската книжарница с климатична инсталация тя му се бе сторила уместен избор. Но сега му се искаше да бе избрал «Доктор Живаго» или «Дивото зове».

— Мисля, че ми се привижда Господ — рече, — като на всички онези патриарси, които са бродели из пустинята.

— Това не е пустиня, а обработваема земя.

— Благодаря. Ще запомня това наред с Батман, Турция.

— Наистина си много сприхав. Но не смятам, че е от възрастта. По-скоро е от горещината.

— Може би. Сигурно затова в тази част на света всички воюват. Чувал ли си ескимоси да се бият заради плаващи ледени късове или яйца от пингвини?

— Ходил съм в Инуит на брега на Берингово море. Там не се бият, защото гледат по различен начин на живота. Религията има два елемента — вяра и култура. Хората в Инуит са набожни, без да са фанатици и за тях това е личен въпрос. Културата е публичната част от вероизповеданието. Те споделят мъдрост, традиции и предания, вместо да твърдят, че техният начин на мислене е единственият. Същото важи и за много народи, населяващи тропиците и субтропиците на Африка, Южна Америка и Далечния Изток. Това няма нищо общо с климата.

— Не вярвам.

Кофи взе една кутия с газирана вода от топящия се лед в хладилника и я отвори. Докато изливаше съдържанието ѝ в устата си, присви очи и се вторачи в дългия лъскав микробус. За миг отчаянието го напусна. Това привидно обикновено превозно средство беше красиво. И той се гордееше, че е свързан с него. Спря да пие и пое дъх. После задъхан каза:

— Ето, например градувете или затворите, където има бунтове. Или сборищата в Джоунстаун и в Уако, където хората се превръщат в култови фанатици. Това не може да се случи, когато времето е студено или има буря. Само когато е горещо. Спомни си библейските учени,

които са ходили в пустинята. Отиват обикновени хора, престояват в жегата и се връщат пророци. Горещината побърква.

— Не мислиш ли, че Господ има нещо общо с Моисей и Исус? — сериозно попита Катцен.

— Предавам се.

Фил се обърна към младата чернокожа жена, която стоеше от дясната му страна. Беше облечена в сиво-кафяви къси панталони и влажна от пот фланелка в същия цвят, а на главата си бе завързала бяла лента. Униформата беше „стерилна“. По нищо не личеше, че жената е член на бързо реагираща ударна група. Нито че има военен чин. Също като автобуса, чието странично огледало приличаше на обикновено, а не на параболична сателитна чиния, а стените бяха очукани и покрити с изкуствена ръжда, прикриваща армираната стомана отдолу, чернокожата приличаше на археолог, дошъл на разкопки.

— А ти какво мислиш, Сондра? — попита той.

— Въпреки цялото ми уважение — отговори тя — мисля, че и двамата грешите. Смятам, че мирът, войната и разумът зависят от водачите. Погледнете онзи древен град. Преди трийсет века там се е родил пророкът Авраам. Живял в Шанль Урфа, докато Господ му казал да се пресели в Ханаанската земя. Онзи човек е бил осенен от Светия дух. Създал е един народ и един морал. Убедена съм, че му е било горещо, както сега на нас, особено когато Господ му е казал да пониже с кама собствения си син. Сигурна съм, че сълзите и потта му са капели върху уплашеното лице на Исаак. Неговото водачество се е основавало на вяра и любов, затова и евреите, и мюсюлманите го почитат.

— Хубава реч, редник Девон — отбеляза Катцен.

— Много добре казано — съгласи се Кофи, — но това не противоречи на моите възгледи. Не всички сме хрисими и решителни като Авраам. А жегата засилва вродената раздражителност на някои от нас. Има и още нещо. След двацет и седем часа и петнайсет минути престой тук вече ненавиждам това място. Предпочитам климатична инсталация и студена вода. И да се къпя в истинска баня.

Фил се усмихна.

— Може би ще ги оцениш още повече, когато се върнеш.

— Ценях ги и преди да тръгна. Откровено казано, още не разбирам защо не можем да изпитаме този прототип в Съединените

щати. И там имаме врагове. Много съдии можеха да ми дадат разрешително да шпионирам заподозрени терористи, нелегални военни лагери, мафиоти и какво ли не.

— Знаеш какъв е отговорът.

— Разбира се. — Той допи газираната вода, пусна кутията в чувала за боклук и се върна при микробуса. — Ако не помогнем на Партията на верния път, ислямските фундаменталисти и тяхната Партия на благоденствието ще продължат да печелят на своя страна хората тук. Съществуват и други — Социалдемократическата народна партия, Демократическата лява партия, Демократическата центристка партия, Реформистката демократична партия, Партията на благополучието, Партията „Рефа“, Социалистическата обединена партия и Партията на Великия Анадол, с които трябва да се оправяме. И всички искат парче от малката турска баница. Да не говорим за кюрдите, които се борят да се освободят от турците, иракчаните и сирийците. Ако Партията на благоденствието поеме контрола над Турция и над военните, Гърция ще бъде застрашена. Споровете за Егейско море ще излязат на преден план и НАТО ще бъде раздвоен. Европа и Близкият Изток ще бъдат в опасност и всички ще се обърнат за помощ към Съединените щати. Ние, разбира се, с радост ще я осигурим, но само под формата на дипломатически совалки. Не можем да си позволим да взимаме страна в един такъв конфликт.

— Отлично обобщение, съветнико.

— С изключение на едно — продължи Кофи. — Според мен всички те ще останат с пръст в устата. Това не е като да си вземеш отпуск, за да спасяваш петнистите бухали.

— Престани — рече Катцен. — Смущаваш ме. Не съм чак толкова добродетелен.

— Не говоря за добродетелност, а за това да бъдеш изцяло отдаден на нещо, което си заслужава. Ти отиде в Орегон, за да протестираш, даде показания в съда и реши проблема. Ситуацията тук е с петдесетгодишна история. Между етническите фракции винаги е имало конфликти и винаги ще има. Ние не можем да ги спрем и дори самият опит е загуба на ценни ресурси.

— Не съм съгласен. Можем поне да подобрим положението. Пък кой знае? Може следващите пет хиляди години да са по-добри.

— Или Съединените щати да бъдат въввлечени в една религиозна война, която ще ги съсипе. Дълбоко в душата си аз съм изолационист, Фил. По това си приличаме със сенатора Фокс. Имаме най-хубавата страна в света и онези, които не искат да се присъединят към нас в демократичния кюп, могат да се стрелят, да си хвърлят бомби и газ и да се правят на мъченици, докато всички отидат в рая. Изобщо не ми пука.

Фил се намръщи.

— Предполагам, че това е твоето виждане.

— Точно така. И не се извинявам. Но искам да ти задам един въпрос.

— Какъв?

— Каква е разликата между морската свиня и делфина? — ухили се Лоуел.

Преди Катцен да успее да отговори, вратата на микробуса се отвори и отвътре излезе Майк Роджърс. Кофи се наслади на струята хладен въздух от климатичната инсталация, преди изправеният като струна генерал да затвори вратата. Беше облечен в джинси и тясна сива сувенирна фланелка. На ярката слънчева светлина светлокафявите му очи изглеждаха златисти.

Роджърс рядко се усмихваше, но адвокатът забеляза, че ъгълчето на устата му е изкривено в усмивка.

— Е? — попита Лоуел.

— Работи — отговори генералът. — Успяхме да установим връзка със специалния сателит на Националната разузнавателна служба. Разполагаме с видео, аудио и термална картина от обекта, както и с пълно електронно наблюдение. В момента Мери Роуз говори с Мат Стол, за да провери дали цялата информация стига дотам. Захранваният с батерии РОЦ работи.

Катцен протегна ръка.

— Моите поздравления, генерале, Мат сигурно е въодушевен.

— Да, много е щастлив. След всичко, през което преминахме, за да монтираме Регионалния оперативен център, и аз съм доволен.

Кофи почерпи Майк с газирана вода.

— Забрави онова, което казах, Фил. Щом Майк Роджърс е доволен, тогава ние трябва да сме на седмото небе.

— Голям шлем — каза Роджърс. — Това е добрата новина. Лошата е, че хеликоптерът, който трябваше да ви закара до езерото Ван, е задържан.

— За колко време? — попита Катцен.

— Изобщо няма да дойде — отговори генералът. — Изглежда някой от Партията на родината има нещо против нашата екскурзия. Не вярват, че сме еколози, дошли тук, за да изследват повишаващото се алкално ниво на турските реки и ефекта му върху почвата.

— По дяволите, какво мислят, че правим тук?

— Готов ли си да чуеш? Смятат, че сме намерили Ноевия ковчег и възнамеряваме да го занесем в Съединените щати. Искат Министерският съвет да анулира разрешителното ни.

Фил гневно тропна с крак.

— Аз наистина искам да видя онова езеро. Там има един вид риби, *дарек*, които са се пригодили да живеят в богати на натрий води. От тях можем да научим много за приспособяването.

— Съжалявам, но ще трябва да се приспособяваме сами — каза Роджърс и погледна Кофи. — Какво знаеш за тази Партия на родината, Лоуел? Достатъчно ли са влиятелни, за да ни прецакат?

Адвокатът прокара кърпата по голямата си челюст и сетне по врата.

— Вероятно не, макар че може да питаш и Марта. Влиятелни са и стоят доста вдясно от центъра. Но всеки спор, който поведат, няколко дни ще се прехвърля между министър-председателя и членовете на партията, преди да стигне до Великото народно събрание за гласуване. Не знам за екскурзията на Фил, но мисля, че това ще ни даде време да си свършим работата.

Майк кимна, после се обърна към Сондра.

— Редник Девон, заместник-премиерът ми каза, че по улиците се разпространявали позиви, които информират гражданите за нашия план да ограбим Турция от историческото ѝ наследство. Правителството ни изпраща един агент от разузнаването, полковник Неджат Седен, за да ни помага да се оправяме с инцидентите, които биха могли да възникнат. Дотогава, моля те, информирай редник Пъпшоу, че някои от хората, които ще ходят на фестивала на дините в Диарбекир, може да носят не само плодове, но и лоши чувства. Кажу му да запази самообладание.

— Тъй вярно, сър.

Младата жена отдаде чест и хукна към снажния Пъпшоу, който стоеше на пост от другата страна на палатките. Той наблюдаваше пътя, изчезващ зад редицата хълмове.

Катцен се намръщи.

— Страхотно. Сега може да изпусна не само възможността да изследвам рибата дарек, но трябва и да охранявам и електрониката за сто милиона долара, която сме натрупали тук. И до пристигането на полковник Седен всичко, с което ще трябва да я пазим, са двама командоси от групата „Страйкър“ с радиостанции и автоматични карабини М-21. А наложи ли се да ги използват, ще ни направят на пух и прах, защото се предполага, че сме невъоръжени.

— Мислех, че се възхищаваш на дипломатическия ми такт — рече Кофи.

— Така е.

— Ами това е най-доброто, което можахме да постигнем. Ти си работил с Грийнпийс. Когато през 1985 потопиха вашия кораб „Рейнбоу Уориър“ в пристанището на Окланд, ти не отиде да избиеш парижаните.

— Искаше ми се. Само да знаеш колко исках да го направя.

— Но не го стори. Ние сме служители на чужда сила и извършваме наблюдения от името на едно правителство на малцинството, за да могат военните им да държат под око ислямските фанатици. Нямаме моралното право да избиваме жителите тук. Нападнат ли ни, ще се затворим в микробуса и ще се обадим на местната полиция. Те ще пристигнат с бързите си рена и ще се справят с положението.

— Освен ако не са симпатизанти на Партията на родината.

— Не, полицаите тук са честни. Може да не те харесват, но вярват в закона и ще го спазят.

— Както и да е — намеси се Роджърс, — заместник-премиерът не очаква, че ще имаме такива неприятности. В най-лошия случай ще ви замерват с дини, яйца, буци естествен тор и други такива неща.

— Страхотно — рече Катцен. — Във Вашингтон поне хвърлят само кал.

— Ако завали дъжд, може и това да ни се случи.

Майк протегна ръка и Лоуел му подаде газираната вода. Като отпи, генералът каза:

— Гледайте по-весело на нещата. Както Тенеси Уилямс е казал: «Не очаквай деня, в който ще спреш да страдаш, защото ако се събудиш и нищо не те боли, значи си умрял».

3.

Понеделник, 06:48

Чеви Чеиз, Мериленд

Пол Худ пиеше кафе в кабинета на удобния си дом в предградията. Беше дръпнал пердетата с цвят на слонова кост, бе открянал плъзгащата се стъклена врата и гледаше към вътрешния двор. Беше обиколил целия свят и познаваше много места. Но за него нямаше нищо по-вълнуващо от оградата от бели колчета, която маркираше собствената му територия. Тревата беше зелена и лъскава, а топлият ветрец разнасяше уханието на рози от градинката на съпругата му. Пойните птици чуруликаха, а катериците се държаха като космати малки командоси — спираха, разузнаваха и после отново хукваха нанякъде. От време на време това провинциално спокойствие се нарушаваше от онова, което влюбеният в джаза Пол наричаше сутрешна импровизация — тряскането на вратите на гаража и на колата.

От дясната му страна имаше библиотека от дъбово дърво, пълна с необходимите на Шарън книги по градинарство и готварство. Лавиците бяха отрупани с енциклопедии и речници. В ъгъла стояха любимите книги на Пол — „Бен Хур“, „Отгук до вечността“, „Война на световете“ и „Нежна е нощта“. Произведения на Ейн Ранд, Рей Бредбъри и Робърт Луи Стивънсън. Стари романи за самотния рейнджър от Фран Страйкър. Беше ги чел като дете, но и сега ги преглеждаше. От лявата му страна имаше рафтове, пълни със спомени от годините му като кмет на Лос Анджелис. Паметни плочи, халби, ключове за други градове и снимки с местни и чуждестранни държавници.

Кафето и чистият въздух бяха еднакво ободрителни. Леко колосаната риза беше удобна. А новите му обувки приличаха на скъпи, макар че не бяха. Той си спомни времената, когато баща му не можеше да му купи обувки. Това беше преди трийсет и пет години. Тогава Пол беше на девет и убиха президента Кенеди. Баща му, Франк Худ Бойния

кораб, беше служил във флотата по време на Втората световна война. Сетне напусна работата си на счетоводител, за да се залови с друга. Семейството продаде къщата си и се приготви да се премести от Лонг Айланд в Лос Анджелис, когато една нова фирма внезапно наложи забрана върху наемите. Служителите изразиха дълбокото си съжаление, но казаха, че не знаят какво ще стане с компанията, икономиката и страната. След това баща му не работи в продължение на тринайсет месеца и се наложи да се преместят в едно апартаментче — достатъчно малко, за да чува как майка му успокоява баща му, когато плачеше по цели нощи.

Сега Пол беше сравнително богат и директор на Оперативния център. За по-малко от година той и екипът му се превърнаха в агенция, официално известна като Национален съвет по управление на кризите — нещо като център за връзка между ЦРУ, Белия дом и други важни клечки. Худ често бе имал спорове с някои от най-приближените си хора, най-вече със заместник-директора Майк Роджърс, агента от разузнаването Боб Хърбърт и отговорника по политическите и икономическите въпроси Марта Макол. Но той уважаваше различните мнения. Пък и ако не можеше да се справи с противоречията между подчинените си, как би се оправял с политическите и военните конфликти на хиляди километри далеч от кабинета му?

Споровете го държаха нащрек и поддържаха формата му за големи и важни сражения.

Пиеше кафето си бавно. Всяка сутрин се настаняваше удобно на дивана. Правеше разбор на живота си и се оставяше задоволството да го обгърне като остров. Но това се случваше рядко. Не от всички страни. Имаше едно празно пространство, много по-голямо през месеца, в който се бе върнал от Германия. Празнота, която неочаквано се бе запълнила със страст към едновременната му любов Нанси. След двайсетгодишна раздяла я срещна в Хамбург. Страстта се разгоря на плажа на малкия му остров и нощем смущаваше покоя му, а денем настояваше за внимание.

Но Пол не можеше да се отдаде на тази страст. Освен ако не искаше да съсипе хората, които живееха щастливо в този дом. Децата, за които той беше постоянен и надежден източник на сила и емоционална сигурност. Съпругата, която го уважаваше, вярваше му и

обичаше. Е, може би любовта им беше по-скоро като между брат и сестра. Това не беше лошо, но чувствата му към Нанси бяха съвсем различни.

Изпи кафето, изпитвайки съжаление, че последната глътка не е вкусна като първата. Нито от кафето, нито от живота. Стана, остави чашата в миялната машина, грабна шлифера си и излезе.

Подкара колата по югоизточната част на Вашингтон, окръг Колумбия, и се отправи към щаба на Оперативния център, който се намиреше във военновъздушната база «Андрюс». Справи се с уличното движение, което вече беше претоварено с камиони, мерцедеси и множество куриерски микробуси, втурнали се да изпълняват сутрешните доставки. Зачуди се колко ли хора разсъждават като него и проклинат уличното движение, и колко от тях се наслаждават на шофирането, утрото и забавната музика.

Пусна касетата с испанска циганска музика — любов, която бе наследил от родения си в Куба дядо. Колата се изпълни с лирични напеви, чиито думи не разбираше. И докато музиката го караше да забрави всичко, той за пореден път се опита да запълни празнотата в живота си.

4.

Понеделник, 07:18

Вашингтон, окръг Колумбия

Матю Стол ненавиждаше традиционните етикети за такива като него. Мразеше ги почти колкото вечните оптимисти, неразумно високите цени на програмните продукти и кърито. И непрекъснато казваше на приятелите и колегите си от Масачузетския технологичен институт от дните му на вундеркинд — прозвище, срещу което нямаше нищо против, че не е компютърен досадник, а технонаркоман.

— Смятам се за техноследовател — каза той на Пол Худ и Майк Роджърс, когато се яви на интервю за работа като отговорник по поддръжката.

— Моля? — попита Худ.

— Изследвам технологиите — хрисимо поясни. — Аз съм като Мериуедър Луис^[1], само че ми трябва одобрение от Конгреса на стойност двайсет и пет хиляди долара, за да открия обширни технологични територии. Надявам се, че ще доживея до трийсет и пет години, но човек никога не знае.

По-късно Худ призна пред Стол, че неологизмът му се е сторил съзливосантиментален, но ученият не се обиди. От първата им среща разбра, че „Свети Пол“ няма буйно въображение, нито чувство за хумор. Беше сръчен, умерен и забележително интуитивен. Но генерал Роджърс беше любител на историята и бе спечелен от споменаването на Мериуедър Луис. И двамата признаха, че няма начин да пренебрегнат квалификацията на Стол. Той беше първенец на Масачузетския технологичен институт, при това с успех, който не беше постиган от две десетилетия. Корпоративна Америка енергично го бе ухажвала и го беше спечелила за известно време, но той се умори да осъвременява лесни за програмиране видеорекордери и сложни сърдечни монитори на уреди за физически упражнения. Жадуваше да работи с модерни компютри и сателити и искаше такава

изследователска работа и финансиране, каквито частните предприятия не можеха да осигурят.

Освен това желаше да работи с най-добрия си приятел и съученик Стивън Винс, който оглавяваше Националната разузнавателна служба към правителството. Именно Винс му уреди да се кандидатира в Оперативния център. За ужас на колегите си от ЦРУ, ФБР и Министерството на отбраната той предостави на Стол и сътрудниците му и достъп до източниците на Националната разузнавателна служба. Но те така и не успяха да докажат, че Оперативния център прибира лъвския пай от сателитното време. Ако го бяха направили, бюрократичният рикошет щеше да бъде жесток.

Винс влезе във връзка със Стол в Оперативния център и с Роуз Мохали в Турция, за да се увери, че информацията, идваща от Регионалния оперативен център, е точна. Визуалните образи, предавани от шпионските сателити, не бяха така подробни като онези в Националната разузнавателна служба. Подвижното оборудване осигуряваше по-малко от половината от хилядата линии на мониторите на разузнаването. Но те пристигаха бързо и точно, а подслушаните разговори по клетъчните телефони и факсовете бяха като онези, които се получаваха в Националната разузнавателна служба.

Стол пусна последния тест, благодари на Мери Роуз и ѝ каза, че може да действа. Младата жена благодари на него и на Стивън и прекъсна сигурната сателитна връзка. Винс остана на линията.

Матю отхапа от сусамената кифла, отпи от билковия чай и въздъхна:

— Господи, обожавам понеделнишките утрини. Отново съм впрегнат в хамута на откритията.

— Много добре го каза — призна Стивън. — Сглобяваме петшест от тези неща, инсталираме ги в самолети и кораби и в света не остава кътче, което да не можем да наблюдаваме.

— Продължиш ли да го правиш, ще ме оставиш без работа по-бързо, отколкото Сенатската комисия по разузнаването.

Стол погледна в монитора лицето на приятеля си. Екранът беше средният от трите, вградени в стената до бюрото му.

— Само те плашат — каза. — Никой няма да те остави без работа.

— Не познаваш сенатора Ландвер. Той е като малко куче с голям кокал. За него прекратяването на предварителното финансиране се е превърнало в личен кръстоносен поход.

Предварително финансиране, помисли Матю. Трябваше да признае, че от всички правителствени фокуси този беше най-ловкият. Ако парите бяха предназначени за определена цел, а проектите се изоставеха или променяха, средствата би трябвало да бъдат върнати. Преди три години Националната разузнавателна служба получи два милиарда долара, за да проектира, произведе и изстреля нова серия шпионски сателити. Впоследствие проектът беше спрял. Но вместо да бъдат върнати, парите се промъкнаха в разни други сметки на Националната разузнавателна служба и изчезнаха. Оперативния център, ЦРУ и останалите правителствени организации също излъгаха за финансите си. Създадоха малки, тъй наречени „черни бюджети“, скрити във фалшиви подточки на бюджета, и ги потулиха от обществеността. Средствата бяха използвани за финансиране на сравнително скромни тайни разузнавателни и военни операции, както и за подпомагане на конгресменските кампании, заради което Конгресът не се възпротиви срещу съществуването им. Но Националната разузнавателна служба отиде твърде далеч.

Фредерик Ландвер, сенатор първи мандат и бивш счетоводител, откри предварителното финансиране и незабавно уведоми председателя на Сенатската комисия по разузнаването. Конгресът светкавично поиска онова, което бе останало от парите, при това с лихвите. Но в тази история бяха замесени и водачите на отговорните партии. Макар че не участва в разпределението на средствата, Винс бе приел увеличението на бюджета за своето сателитно разузнавателно поделение, знаейки точно откъде идват.

— На пресата ѝ трябва едно ново лице с нова кауза — рече Стол.
— Продължавам да мисля, че когато заглавията станат по-малки, всичко ще се уреди без много шум.

— Заместник-министърът на отбраната Хокинс не споделя твоя оптимизъм — каза Винс.

— Какви ги дрънкаш? Снощи го гледах по новините. Натриваше носа на всеки нахалник с микрофон, който го обвинеше в лошо администриране.

— Между другото, заместник-министърът вече си търси работа в частния сектор.

— Какво?

— И то само две седмици, след като предварителното финансиране беше открито. Ще го последват и други — добави Стивън и отчаяно вдигна вежди. — Тази работа не ми харесва, Мат. Най-после получих «Конрад», а не мога да ѝ се порадвам.

«Конрад» беше неофициална награда, която всяка година на вечеря за ограничен брой поканени се присъждаше на най-изтъкнатата личност от американското разузнаване. Трофейната кама бе кръстена на Джоузеф Конрад, чийто роман «Тайният агент», написан през 1907 година, беше една от най-забележителните шпионски истории. Винс от години мечтаеше за тази награда и най-сетне я получи.

— Мисля, че ще устоиш. Няма да има истинско разследване. Твърде много тайни ще се разкрият. Ще има извиване на ръце, ще намерят парите, ще ги върнат в хазната и през следващите няколко години зорко ще наблюдават бюджета. Ще бъде нещо като персонална ревизия.

— Мат, има и нещо друго.

— Винаги има. На всяко действие има равно по сила противодействие. Какво друго планират?

— Чух, че ще изискат със съдебна призовка дискетите ни.

Едрите закръглени рамене на Стол леко се повдигнаха. Дискетите бяха закодирани по време и предназначение и щяха да покажат, че Оперативният център получава непропорционално количество сателитно време.

— Достоверна ли е информацията ти?

— Съвсем.

Стомахът на Матю внезапно се сви.

— Ти... не си го направил, нали? — Всъщност питаше дали Винс се е разпоредил да следят Ландвер, молейки се да не е така. — Моля те, Мат.

— Само искам да се уверя. Натискът принуждава някои хора да вършат странни неща.

— Не и мен. Въпросът е, че мога да сторя много за теб до края на бурята. Трябва да дам на другите бюра времето, от което се нуждаят.

— Разбирам — рече той. — Не се престаравай.

Стивън се засмя равнодушно.

— Според психологическия ми профил никога не се престарavam. Най-лошото, което може да стане, е да последвам Хокинс в частния сектор.

— Дрън-дрън. Ще се чувстваш нещастен като мен. Виж какво, хайде да не броим пилците, преди да е дошла есента. Ако Хокинс отърве затвора, може би това ще намали напрежението.

— Вероятността е малка.

— Но съществува — каза Стол и погледна часовника в долния десен ъгъл на екрана. — В седем и трийсет трябва да се срещна с шефа, за да му обясня как действа Оперативният център. Защо не вечеряме заедно днес? За сметка на Оперативния център.

— Обещах на съпругата си да я заведа на ресторант.

— Чудесно. Ще дойда да ви взема. В колко часа?

— Седем?

— Идеално.

— Съпругата ми очаква вечеря на свещи и да се държим за ръцете. Ще ме убие.

— Така ще спести неприятностите на Ландвер. Ще се видим в седем.

Матю затвори. Беше разтревожен. Разбира се, Винс му бе предоставил достъп до Националната разузнавателна служба, но Оперативния център бе претърпял криза, за да оправдае това. И какво значение имаше дали Оперативният център, тайните служби или нюйоркската полиция се нуждаеше от помощ? Всички бяха в един кюп.

Стол се обади на помощника на Худ. Бенет му каза, че шефът току-що е пристигнал. Представителният млад технически отговорник изпи чая, дояде набързо кифлата и излезе от кабинета си.

---

[1] Американски изследовател (1774 — 1809). — Б.пр. ↑

5.

Понеделник, 14:30

Ел-Камишли, Сирия

Ибрахим спеше, когато колата спря.

— Пусни ме... Пусни ме... — извика той.

После изведнъж се събуди и се огледа. Юсуф и Али още играеха карти на задната седалка. Очите на Ибрахим се спряха на овалното смугло лице на брат му, което беше обляно в пот. Махмуд гледаше в огледалото за обратно виждане и сухо каза:

— Добър ден.

Ибрахим махна слънчевите си очила, потърка очи и с видимо облекчение каза:

— Махмуд.

— Да — леко се усмихна брат му. — Аз съм. Кой искаше да те остави на мира?

— Не знам. Някакъв мъж. Не видях лицето му. Бяхме на пазара и той искаше да ме заведе някъде.

— Вероятно да видиш някой нов автомобил, самолет или нещо друго. „Приятелю Ибрахим, аз съм вълшебник и ще те заведе където поискаш. Само кажи. Искаш ли да се запознаеш с една красива млада жена, която да ти стане съпруга?“ „О, благодаря ти, вълшебнико, но ако имаш някоя моторница или компютър, ще ми достави огромно удоволствие да се запозная с тях.“

Младият мъж се намръщи.

— Къде пише, че човек не може да се радва на скоростта, мощта и машините?

— Никъде, братко.

Махмуд се обърна и се вторачи в огледалото за обратно виждане.

— Нямам нищо против жените — продължи Ибрахим, — но те обичат деца, а аз — не. Ето защо винаги стигаме до задънена улица. Разбираш ли?

— Да. Но ти не ме разбра. Аз имам съпруга. Виждам я веднъж седмично. Прекарваме една страстна нощ. Сутрин целувам спящите деца и отивам да работя при Валид. Доволен съм.

— За теб това е достатъчно, но когато ми дойде времето, аз искам да бъда по-добър съпруг и баща от теб.

— Ако намериш жена, която иска и се нуждае от това, ще бъда много щастлив за теб.

— Благодаря — рече Ибрахим, прозя се и енергично разтърка очите си.

— Моля — отговори Махмуд, присви очи за миг, докато се взираше в огледалото за обратно виждане, и после отвори вратата. — А сега, Ибрахим, ако си прогонил съня, виждам, че нашите братя идват.

Ибрахим погледна двете коли, които ги изпревариха и спряха встрани от пътя. Автомобилите бяха големи и стари — «Кадилак» и «Додж». Зад тях се виждаха първите ниски каменни сгради на Ел-Камишли — неясни сиви очертания, трепкащи в горещия следобед.

Братята и двамата им спътници слязоха от колата. Докато вървяха, един «Боинг 707» мина ниско над главите им, приземявайки се на близкото летище. Двигателите изреваха силно и продължително над равните пустеещи земи. От кадилака слязоха трима мъже, а от доджа — четирима. Всички, с изключение на единия, бяха гладко избръснати и облечени в джинси и закопчани догоре ризи. Изключението беше Валид Ал-Назри. Той имаше брада и широка роба, също като на Пророка. Седмината идваха от Ракка, който се намираще в югозападния ъгъл на Ал-Гезира, на брега на Ефрат. До известна степен отчайващото положение на тяхната някога плодородна земя бе накарало Валид да стане активист в движението. А обаянието и убедителността на новоизбрания им водач, командира Каяхан Сиринер, поддържаше духа на Валид и на останалите.

Седмината кюрди поздравиха новодошлите със сърдечни прегръдки, усмивки и традиционното „Al-salaam aleikum“, „Мир вам“. Ибрахим и приятелите му отговориха със същото. Но радушните поздрави скоро отстъпиха място на работата.

— Донесохте ли всичко? — попита мъжът в робата.

— Да, Валид — отговори Махмуд.

Валид присви очи и погледна форда. Ибрахим наблюдаваше уважавания водач на групата. Кожата му беше смугла, а гъстата прошарена брада скриваше долната част на продълговатото му лице. От левия ъгъл на устата до ухото му минаваше диагонален белег — спомен от юни 1982, когато Израел нападна Ливан и самолетът на Валид беше един от осемдесетте, които бяха свалени в долината Бекаа. Младият мъж изпитваше смирение в негово присъствие и се гордееше, че има честта да му служи.

— Багажникът на колата ви — рече водачът. — Струва ми се празен.

— Да — отговори Махмуд. — Скрихме много от оръжията под седалките. Не искахме да пълним багажника.

— Защо?

— Заради американските сателити. Нашият човек в Дамаск каза, че сателитите виждат всичко и навсякъде в Близкия Изток. Дори стъпките в пясъка. Прекосихме пустинята на много места и онези сателити могат да измерват дълбочината на следите от автомобилните гуми.

— Осмеляват се да проникнат във Всемогъщия и Милостивия — рече водачът им и обърна набръчканото си от горещото слънце и годините лице към небето. — Само очите на Аллах са от значение! Но ние трябва да се пазим от врага. Постъпил си умно.

— Благодаря. Часовите по нашата граница също биха могли да забележат товара. Не исках да използвам оръжията срещу тях.

Валид погледна Махмуд и приятелите му.

— Разбира се. Ние идваме с мир, както ни учи Коранът. Убийството е забранено — каза и вдигна ръце към небето. — Но убийството при самоотбрана не е престъпление. Ако тиранинът вдигне ръка срещу нас, не сме ли длъжни да я отрежем? Ако пише лоши неща за нас, не трябва ли да отрежем пръстите му?

— Щом това е Божията воля.

— Да, такава е Божията воля. Ние сме Неговата ръка. Страхува ли се ръката на Бога от врага, колкото и да е многоброен?

— Не — отговори Махмуд.

Останалите поклатиха глави и също отвърнаха:

— Не.

— Не е ли написано: „Двете войски, които се срещнаха на бойното поле, ти дадоха знак. Едната се сражаваше за Божието дело, а другата беше орда неверници. ПравOVERните видяха с очите си, че врагът е двойно по-многочислен от тях. Ала Господ подкрепя когото иска“. Не е ли обиден Господ от нашето държание в ръцете на турците? Ние не сме ли Неговите избраници?

— Да — отговориха останалите.

Отговорът на Ибрахим беше по-тих, отколкото на другарите му. Той не беше по-малко предан на Валид или на Махмуд. Ала вярваше, че Коранът проповядва справедливост, а не възмездие. Този въпрос и мюсюлманството бяха предмет на спорове между него и семейството му. Но Коранът учеше и на преданост. Когато атаките срещу кюрдите зачестиха и брат му го помоли да се присъедини към групата, той не можа да откаже.

Водачът отпусна ръце и погледна хората на Махмуд.

— Готови ли сте да тръгнем?

— Да — отговори Махмуд.

— Тогава първо да се помолим — рече им, затвори очи и започна да декламира молитвеника. — „*Аллах и Акбар*. Господ е по-велик. Аз съм свидетел, че няма друг бог, освен Господ. Свидетел съм, че Мохамед е Божият пророк. Хвала на молитвата. Хвала на блаженството. Господ е по-велик. Няма друг бог, освен Господ.“

Докато говореше, останалите мъже извадиха молитвените килимчета от колата и ги постлаха на земята. Посоката на молитвата бе избрана внимателно. Всички се обърнаха на юг, към Западна Саудитска Арабия и свещения град Мека. Покланяйки се ниско, те отправиха следобедните си молитви. Това беше третата от петте им ежедневни молитви — на зазоряване, по обед, следобед, на здрачаване и вечер.

Молитвите се състояха от неколкominутни индивидуални цитирания на Корана и размисъл. После се върнаха в колите. След малко вече се движеха на североизток към древното градче. Ибрахим се замисли. Тяхната каравана беше само едно от неизброимите превозни средства, минали по този път от възникването на цивилизацията. Всяко бе имало собствен облик и цел на пътуване. Почувства се техен приемник и същевременно съвсем незначителен. Защото всяка следа бе останала не повече от миг в непостоянните пясъци на Ал-Гезира.

Минаха бързо през Ел-Камишли. Ибрахим не обърна внимание на древните минарета и многолюдния пазар, нито на турците и сирийците, които свободно общуваха в този граничен град. Мислеше си за мисията и вярата — не като две отделни неща, а като едно цяло. Припомни си какво е написано в Корана за Деня на Страшния съд и за последното изпълнение на Божието предупреждение и обещание. Представяше си как онези, които живеят според свещените слова и повели, ще отидат при останалите правоверни в примамливите девствени полета на Рая, а другите ще бъдат подложени на вечни мъки в Ада. Именно това убеждение го вдъхновяваше да направи онова, за което беше призван.

Потокът от коли се насочи към турската граница. Младият мъж отвори прозореца.

От двете страни на граничната бразда бяха постове — сирийски и турски. Пред всяка будка имаше бариера, а разстоянието между тях беше трийсет метра. Пътят откъм сирийската страна бе обрасъл в бурени, а откъм турската — чист.

Колата на Валид се движеше пред караваната. Той показва визите и паспортите. Граничният служител ги прегледа и направи знак на въоръжения пост до него да вдигне бариерата.

Ибрахим започна да усеща бремето на съдбата върху раменете си. Той имаше определена цел, избрана от Валид. Но имаше и лична мисия. Той беше кюрд, един от номадите, които населяваха платото и планинските райони на Източна Турция, Северна Сирия, Североизточен Ирак и Северозападен Иран.

От средата на осемдесетте множество кюрдски партизански отряди, действащи в Турция, се бореха да отхвърлят потисничеството на турците, които се страхуваха, че кюрдската автономия ще доведе до нов и враждебно настроен Кюрдистан, разположен върху земи на Турция, Ирак и Иран. Това не беше религиозен, а езиков и политически въпрос.

През 1996 тази необявена война отне двама хиляди човешки живота. Дотогава Ибрахим стоеше настрана, но нещата се промениха, когато водата започна да намалява и добитъкът да умира от жажда заради турската дейност в тези райони. Макар да бе служил в сирийските военновъздушни сили като техник, той нямаше опит като военен. Вярваше в учението на Корана за мир и съгласие, но

същевременно чувстваше, че Турция задушаваше неговия народ, а един геноцид не можеше да остане безнаказан.

През двете години на членството му в групата, съставена от единайсет души, работата стана от съществено значение. За него актовете на тероризъм и саботаж в Турция вече не бяха само въпрос на отмъщение. Както Валид бе казал, Аллах щеше да реши дали някога ще има нов Кюрдистан. А през това време бунтовническите действия бяха начин да се напомня на турците, че кюрдите са твърдо решени да бъдат свободни, независимо дали имат своя родина или не.

Обикновено двама-трима души се промъкваха нощем в страната, изплъзвайки се от граничните патрули, и изваждаха от строя някоя електроцентрала или тръбопровод, или застрелваха няколко войници. Но сегашната мисия беше различна. Преди два месеца турските войски се бяха възползвали от пролетното затопляне и едностранното прекратяване на огъня, за да започнат атака срещу кюрдските бунтовници. През трите дни на безмилостната битка бяха убити повече от сто кюрдски борци за свобода. Целта на нападението беше да усмири западните райони, преди Турция да насочи вниманието си на изток. Там териториалните спорове с Гърция, както и напрежението между християнска Атина и ислямска Анкара се задълбочаваше все повече.

Валид и Кенан Демирел, водачът на турските кюрди, бяха решили, че последната агресия няма да остане безнаказана. И ударът няма да бъде малък. Задачата щеше да бъде поверена на екип, който да се промъкне незабелязано през границата, да проникне смело в страната и да покаже на врага, че потисничеството и предателството няма да бъдат търпени.

Караваната мина покрай един черен дървен стълб, забит встрани от пътя. Вече бяха в Турция. Стигнаха до турската будка и единият от граниচারите насочи дулото на автомата М1-А1 през малкия отвор на стъклото. Колегата му се появи и се приближи до колата на Валид. Носеше деветмилиметров «Капинда Табанка» в чисто нов кобур.

Той се наведе и погледна в колата.

— Паспортите, ако обичате.

— Разбира се — усмихна се Валид и подаде през прозореца купчина малки оранжеви документи.

Дребният мустакал турчин сравни снимките в паспортите с лицата в колата. После бавно и внимателно се залови със задълженията си.

— По каква работа идвате в Турция?

— Ще ходим на погребение — отговори Валид и посочи колите зад себе си. — Всичките.

— Къде?

— В Харан.

Мъжът погледна другите автомобили и след миг попита:

— Само мъже приятели ли имаше покойният?

— Съпругите ни останаха при децата.

— Няма ли да го оплакват?

— Ние продавахме ечемик на онзи човек. Съпругите и децата ни не го познаваха.

— Как се казва?

— Тансу Озал. Почина в събота при автомобилна злополука. Колата му паднала в дълбока пропаст.

Граничарят лениво подръпна края на зелената си военна куртка, погледна за миг Валид и се върна в будката. Другият часови продължаваше да държи на прицел колата.

Отсечката от пътя беше тиха и Ибрахим чу разговора. Валид бе казал истината. Тансу Озал наистина беше мъртъв. Но водачът им не спомена, че онзи човек беше кюрд, предал народа си. Бе завел турците в едно скривалище за оръжие, намиращо се под стар римски мост в каньона Копрулу, и хората на Кенан го убиха.

Ибрахим избърса потта от челото си. Непрекъснато се потеше — както от жегата, така и от нерви. Всички документи бяха изготвени въз основа на фалшиви свидетелства на раждане. Името Валид беше известно на турците. Но не и лицето му. Ако беше разбрал кой е, сирийският граничар веднага щеше да го арестува.

Турчинът се обади по телефона и прочете имената от паспортите. Ибрахим изпита омраза към него. Това беше един незначителен служител, който се държеше така, сякаш пазеше Небесния свод. Турците нямаха чувство за мярка.

Насочи вниманието си към въоръжения часови. От съвещанията знаеше, че ако някой е търсен от властите или изглежда подозрително, граничарят ще го застреля, а партньорът му ще настъпи един бутон, с

който ще сигнализира на патрулния щаб, намиращ се на осем километра по-нататък. Там имаше и готов хеликоптер с картечница, който щеше да излети незабавно.

Сирийските граничари нямаше да пристъпят към действие, освен ако не стрелят по тях. Те нямаха пълномощия на турска територия.

Ибрахим се бе отпуснал на седалката и не откъсваше очи от кадилака. От дясната му страна, между вратата и седалката, имаше метална кутия със сълзотворен газ. Ако Валид дадеше сигнал, той щеше да бъде готов.

Дребният турчин затвори вратата на будката и се върна при колата. Леко се поклони и разгърна паспортите като картоиграч, показващ печеливша ръка.

— Разрешена ви е двайсет и четири часова виза. Щом приключите с посещенията си, трябва да се върнете през същия граничен пункт.

— Добре — каза Валид. — Благодаря.

Граничарят им върна паспортите. После спря втората кола. Пак отиде в будката, вдигна бариерата и направи знак на Валид да мине. Сетне отново спусна бариерата.

Доджът се приближи до него. Валид спря зад бариерата.

— Тръгвай! — извика граничарят. — Те ще ви настигнат.

Валид подаде лявата си ръка през прозореца, вдигна я и я размаха.

— Добре — рече и прибра ръката си.

В същия миг Ибрахим и пътниците в първите две коли се наведоха през прозорците, махнаха предпазителите на малките метални цилиндри и ги хвърлиха към будката. Дребният турчин посегна към пистолета си, а другият откри огън в гъстия оранжев дим. Валид превключи на задна скорост, мина през бариерата и блъсна будката. Постройката се разклати и стрелбата спря, но само за миг. След секунда шофьорът на средната кола извади пистолет «Макаров» и започна да стреля, псувайки турците.

През сгъстяващия се сълзотворен газ Ибрахим видя как единият граничар падна. Сетне отново започна да стреля, макар че будката беше килната на една страна и изпълнена с дим. Другата кола се придвижи няколко метра напред, превключи на задна скорост и пак блъсна граничния пункт. Този път постройката се прекатури.

От втората кола слязоха двама мъже, които носеха противогази. Те изчезнаха в разстилия се оранжев облак и той чу още няколко изстрела. После всичко утихна.

Ибрахим погледна към сирийските граничари. Бяха се скрили в будката си, но не стреляха.

След като се увери, че двамата турци са мъртви и благодари на Аллах за победата, водачът се върна в колата си и направи знак на караваната да тръгне.

Навлизайки в Турция, младият мъж изпита някакво парещо предчувствие в стомаха. Нещата ставаха необратими.

— Хвала на Аллах — тихо и неволно промълви той, сетне извиси глас. — Хвала на Мохамед, мир Нему!

Махмуд не каза нищо. Потта се стичаше от слепоочията по смуглите му скули и надолу, към стиснатите устни. Спътниците му на задната седалка мълчаха.

Ибрахим наблюдаваше колата на Валид. След две минути кадилакът отби от пътя и навлезе в пустинята. Доджът и фордът го последваха, разпръсквайки пясък, докато се насочваха на запад. След по-малко от сто метра автомобилите затънаха в пясъците. Мъжете слязоха.

Двамата братя махнаха седалките и извадиха фалшивия под на багажника, а другите мъже бързо и съсредоточено се заловиха за работа.

6.

Понеделник, 14:47

Мардин, Турция

„Хюс 500Д“ е изключително тих хеликоптер, което се дължи на заглушителите, монтирани на двигателя „Алисън 250-С20В“. Малката Т-образна конструкция осигурява стабилност при всички скорости, както и голяма маневреност. На предната седалка има място за един пилот, а на задната — за четирима пътници, като се добави двайсетмилиметровото оръдие и картечницата петдесети калибър. Хеликоптерът беше идеално средство за граничен контрол.

Когато във военновъздушната база в Мардин прозвуча тревожният сигнал на граничаря на север от Ел-Камишли, пилотът и помощникът му обядваха. Вече бяха летели веднъж — на едночасовия си сутрешен патрул. Следващата обиколка беше в четири следобед. Но двамата мъже посрещнаха радостно сигнала. След като правителството стъпи на врата на кюрдите, положението стана толкова спокойно, че летците започнаха да се опасяват, че ще „ръждясат“. Дватама си размениха усмивки, вдигнаха палци и след пет минути се понесоха във въздуха.

Летяха ниско над изоставените села и отдалечените ферми. Не можаха да се свържат с граничните постове и бяха нащрек, докато се приближаваха към границата. Пилотът бързо насочваше хеликоптера над сухата равнина. Винаги гледаше да поддържа курс пред слънцето, за да бъде трудна мишена за някой от земята.

Съзряха останките от колите минути преди да забележат съборената будка. Кръжейки над района, те се обадиха в щаба и докладваха, че са видели труповете на двама граничари и на трима шофьори.

— По превозните средства изглежда е стреляно — каза пилотът и за миг надзърна през визьора с кехлибарен отенък. — Двама от шофьорите не мърдат, а третият леко се движи.

— Ще изпратя медицински екип — отговори диспечерът.

— По всичко личи, че колите са минали през бариерата, блъснали са будката и пътниците са били застреляни от граничарите — продължи пилотът. — Оцелелият може да не изкара дълго. Искам разрешение да се приземя и да го разпитам, преди да е умрял.

От другата страна на линията последва кратък разговор.

— Капитан Галата каза да действате по ваша преценка — отговори диспечерът. — А сирийските граничари?

— И двамата са в будката. Изглеждат невредими. Да се опитаме ли да се свържем с тях?

— Не. Ще го направим по правителствените канали.

Пилотът не се изненада. Ако мъртвите и умиращият бяха сирийци, тогава сирийските граничари нямаше да кажат нищо на турците. Ако пък бяха турци, никой нямаше да повярва на сирийците. Прекосването на граничната бразда, за да разговарят с тях, изискваше одобрение от високо ниво. Цялата процедура щеше да бъде дълга и практически безполезна.

Пилотът спусна хеликоптера на десетина метра над земята и продължи да кръжи. Перките разпръсваха пясък и им пречеха да виждат добре.

Хеликоптерът се приземи на около петдесет метра от трите коли. Дватама летци взеха старите си автомати, модел 1968 и си сложиха очила, за да се предпазват от пясъка. Вторият пилот излезе пръв. Затвори вратата и отиде от другата страна. После слезе пилотът. Остави двигателя включен, в случай че се наложи да се измъкват бързо. Затвори вратата и двамата тръгнаха към първата кола, кадилака, чийто шофьор беше още жив.

Човекът се беше превил на две на отворения прозорец. Едната му ръка висеше навън, а от ръкава на робата му се процеждаше кръв, която се стичаше по пръстите и капеше върху пясъка. Той надигна глава с видимо усилие.

— Помогнете... ми.

Вторият пилот вдигна автомата и се огледа. Колегата му мина покрай него, като държеше ранения на прицел. Когато приближиха колата, той се обърна и каза:

— Прикривай ме.

Помощникът спря, намести приклада на рамото си и се прицели в шофьора. Пилотът продължи напред и забави ход, щом стигна до

автомобила. Надникна отзад, обиколи колата и се наведе, за да провери дали някой не се крие отдолу. Видя надупчените гуми и се върна при шофьора. Брадатият го погледна.

— Кой си ти? — попита го.

Мъжът се опита да отговори, но от устата му излезе само неразбираем шепот. Пилотът се наведе към него и рече:

— Повтори.

Шофьорът преглътна и вдигна окървавената си ръка. А после с едно-единствено бързо и плавно движение го хвана за врата и блъсна силно челото му в ръба на стъклото.

Тялото на пилота закриваше брадатия и колегата му не можеше да стреля. Премести се, но от пясъците зад него изскочи един мъж. Турчинът така и не видя пламъка от изстрела, който сложи край на живота му. Веднага щом той падна, Валид пусна пилота. Турчинът се олюля и се строполи на земята. От ризата и панталона на Махмуд още се сипеше пясък, когато застреля пилота.

Ибрахим, който се беше заровил в пясъка от другата страна на колата, стана. Чакаше, в случай че хеликоптерът се приземеше от онази страна. Останалите изскочиха от багажниците на трите коли.

Валид отвори вратата и излезе. Развърза кожения ремък от ръката си и извади пликчето с козя кръв от ръкава си. Хвърли го в колата, измъкна пистолета, скрит в десния му крачол, и го пъкна в колана си. Сетне се завтече към хеликоптера.

— Не загубихме нито един човек — гордо извика. — Допълнителните хора, които доведохме, не бяха необходими. Планът е добър, Махмуд.

— Много ти благодаря — отговори той, докато енергично изтърсваше пясъка от косата си.

Ибрахим хукна след Валид. С изключение на мъртвия турски пилот той беше единственият, който разбираше от хеликоптери.

— Страхувах се... — каза, ядосано плюейки песьчинки, — че перките ще издухат пясъка.

— Тогава аз щях да застрелям турците — каза Валид и отвори вратата на пилотската кабина.

Преди да влезе, протегна ръка към радиопредавателя.

Ибрахим заобиколи от другата страна и се приготви да изключи прожектора на хеликоптера. Останалите хукнаха към тях. Валид кимна

и двамата натиснаха копчетата едновременно. В Мардин турците щяха да предположат, че хеликоптерът внезапно е изгубил мощност и е паднал. Спасителните усилия щяха да бъдат съсредоточени по пътя на полета.

— Турците не ме безпокоят — рече Ибрахим. — Обмислили сме всяка подробност на тази операция. Аз ремонтирах хеликоптерите, а ти ги вдигна във въздуха. Но никой от нас не очакваше това.

— Винаги възниква нещо непредвидено — подчерта водачът и се качи в пилотската кабина.

— Така е. Но ние трябваше да проучим тази вероятност.

— Именно затова я пренебрегнахме — озъби се Валид. — Това беше предупреждение. Казано е: „Не наказваме един народ, докато не изпратим апостол, който да ги предупреди“. И ние бяхме предупреждени.

Ибрахим се замисли върху думите му. Останалите мъже дойдоха. Трима от тях прегърнаха другите и им пожелаха късмет. После се върнаха в колите и потеглиха обратно към Сирия. Картечницата на хеликоптера беше зад гърба им и сирийските граничари ги пуснаха, без да задават въпроси. Нямаше да помогнат и на следователите от Дамаск и от Анкара, защото се страхуваха от възмездие.

— Сега вече не трябва да гледаме назад — каза Валид на тримата мъже в хеликоптера, — а само напред. Вторият патрулен хеликоптер ще бъде тук след по-малко от десет минути. Готови ли сме?

Той погледна през рамо.

Махмуд чакаше радиста Хасан. От колата бяха разтоварили допълнителни контейнери с гориво и една раница, която носеха много внимателно. Ибрахим се настани на седалката и я сложи между краката си. Брат му също се качи.

— Готови сме — каза той и затвори вратата.

Без да пророни дума, Валид провери уредите и започна да издига хеликоптера във въздуха. След малко отлетяха.

Ибрахим наблюдаваше как пустинята се отдалечава от тях. Пътят се превърна в дантела с кръпки от асфалт, засипани с пясък, и кръвопролитие долу стана още по-безлично. Той се обърна към слънцето. Лъчите му проникваха през предното стъкло и изгаряха лицата на пътниците.

«Така, както ще изгорим турците в опит да запазим своя живот»
— помисли младият кюрд.

Валид имаше право. Бяха допуснали грешка в изчисленията, но само една. Ала щяха да изпълнят мисията си. Сега трябваше да гледат към следващата, по-голямата цел. Към едно приключение, което щеше да бъде отпразнувано в цялата кюрдска общност. Към един акт, който щеше да принуди света да обърне дългоочакваното внимание на тяхното тежко положение.

Към началото на края на установения ред в света.

7.

Понеделник, 7:56

Вашингтон, окръг Колумбия

— И аз не съм доволен от цялата тази история, Мат — каза Пол Худ и допи първото си кафе в Оперативния център. — Стивън Винс е добър наш приятел и аз бих искал да му помогнем.

— Тогава да го направим — отвърна Стол, който седеше на дивана вляво от вратата и нервно потропваше с крак. — По дяволите, ние сме тайни агенти. Да отвлечем човека и да му дадем нова самоличност.

Худ се намръщи.

— Очаквам *сериозни* предложения.

Матю гледаше към Пол, вместо към отговорника по политическите и икономическите въпроси Марта Макол, която седеше от лявата му страна. Тя беше скръстила ръце, а на лицето ѝ бе изписано недружелюбно изражение.

— Добре, не знам какво да направим — призна той. — Но хрътките от Капитолийския хълм ще дойдат на работа след около деветдесет минути. Дотогава можем да предприемем нещо. Да съставим списък на мисиите, в които Стивън ни е помогнал. Или да доведем хора, чийто живот е спасил. Господи, това би трябвало да се брой за нещо.

— Не и ако спасените хора не са по-голямата част от гласоподавателите.

Марта кръстоса дългите си крака.

— Мат, оценявам лоялността ти. Но напоследък предварителното финансиране е предмет на горещи дебати. А Стивън Винс взимал пари от един проект и ги е влагал в друг.

— Защото е знаел, че вторият проект ще бъде необходим за националната сигурност. Не се е обогатил лично.

— Няма значение — заяви тя. — Нарушил е правилата.

— Правилата са глупави.

— Това също няма значение. Откровено казано, най-доброто, за което можем да се надяваме, е никой от комисията да не реши да разследва Оперативния център за неправомерен достъп до информацията на Националната разузнавателна служба.

— Привилегирован достъп — поправи я Пол.

— Да — съгласи се Марта. — Ще видим дали Лари Речлин ще го нарече така, когато неговите момчета от ЦРУ свидетелстват, че ние имаме десет пъти повече сателитно време от тях. И какво мислите ще стане, ако Контролната комисия по разузнаването към Конгреса реши да прегледа финансите ни? Невинаги сме правили отстъпки на Националната разузнавателна служба за това време, защото бюджетът не беше *наш*.

— Регистрирахме целия дълг и внесохме парите в бюджета за следващата година — рече Худ.

— Конгресът ще каже, че сме изхарчили повече от необходимото. И ще дойдат да видят как и защо.

— Ето! — възкликна Стол и плесна с ръце. — Тази заплаха е още по-основателна причина да подкрепим Стив. Нашето бюро е на прицел. Двама души — това вече е обединен фронт. Сила. Ако ще подпомагаме Националната разузнавателна служба, Конгресът може да се откаже да се занимава с нас. Особено ако няма заплаха, че националната сигурност ще пострада.

Марта погледна Худ.

— Откровено казано, Пол, някои от онези представители с радост ще запретнат ръкави и ще направят ревизия на цялата национална сигурност. Знаеш ли какво чувам от приятелите ми в Конгреса, след като Майк Роджърс спаси Япония от ядреното оръжие на Северна Корея? «Защо ще плащаме, за да пазим Япония от тероризъм?» А останалите говорят: «Хубава работа, но как не разбрахте за заговора, преди да е стигнал толкова далеч?». Същото е и с бомбата в нийоркския тунел. Намерихме извършителя, но от Капитолийския хълм искаха да разберат защо нашите разузнавателни източници не са знаели какво ще стане и не са го предотвратили. Не, Мат. Може да потънем, ако започнем да клатим лодката.

— Не искам да клатите нищо. Само хвърлете на човека спасителен пояс.

— Може самите ние да се нуждаем от спасителен пояс.

Стол вдигна ръце, сякаш се канеше да възрази, после ги пусна.

— Това ли е най-доброто, което можем да направим за нашия верен приятел? Да го оставим сам да се справя? По дяволите, Пол, това ли ще се случи с мен, с Марта или с някой друг от Оперативния център, ако загазим?

— Би трябвало да ме познаваш по-добре.

— Както и да е, случаят е различен — отбеляза Марта.

— Защо? — попита Матю. — Защото получаваме заплати оттук, а не от друго място?

— Не — хладно отговори тя. — Защото хората, ръководещи Оперативния център, трябва да одобряват онова, заради което си загазил. Ако е било грешка, понасяш последствията. Бихме си го заслужили.

Той погледна Марта, сетне отново Худ.

— Извинявай, Пол, но Марта е тук, защото Лоуел не е в града. Ти искаше юридическо мнение и тя ти го даде. А сега аз искам морална присъда.

— Да не искаш да кажеш, че спазването на закона е неморално? — запита го тя, а големите ѝ кафяви очи пламнаха.

— Съвсем не. Подбирам думите си много внимателно. Само казах, че си дала юридическо мнение.

— Моралната ми присъда би била същата — изсумтя Марта. — Онзи човек е сбъркал. Ние не сме. Ако ще му бъдем изтривалка, някой любопитен журналист ще наблюдава под лупа следващата ни операция. Защо да рискуваме?

— Защото това е правилният избор — заяви Матю. — Мислех, че тук, в разузнаваческото съсловие всички сме братя и сестри. И едва ли бих вдигнал червено знаме, ако Пол или особено ти, една чернокожа...

— Афроамериканка — твърдо го прекъсна тя.

— ... трябва да бъдете разпитани от следователите от Конгреса и им кажете, че добрите дела на Винс натежават над лошия избор, който е направил с предварителното финансиране. Господи, той не е прибрал парите в джоба си. Всичките са отишли в хазната на Националната разузнавателна служба.

— За негово съжаление националният дълг леко се е повишил заради онова, което е направил. И данъкоплатците трябва да се

бръкнат за лихвата. Държавата сигурно е изпаднала в затруднение с около осемдесет милиона заради неговото творческо счетоводство.

— Той е използвал парите, за да си свърши по-добре работата — изсъска през зъби Стол. — Служил е на данькоплатците.

Худ погледна голямата си празна чаша, докато леко барабанеше с пръсти по нея. Вкъщи съпругата му разрешаваше само еднакви чашки за кафе. Тази беше лично негова — стара рекламна чаша на лосанджелиските «Овни», подарена му от полузащитника Роман Гейбриъл по време на един благотворителен мач на ветераните.

И Оперативният център беше негов. Трябваше да се грижи за него и да го защитава. Да го накара да работи. Стивън Винс му помогна да осъществи това. С неговата помощ Оперативният център спаси много хора и защити цели нации. А сега Винс се нуждаеше от помощ.

Въпросът беше дали Худ имаше право да рискува бъдещето на хората, които докладваха пряко на него и можеха да бъдат засегнати от рикошета, за да помогне на един човек.

Сякаш прочела мислите на шефа си, Марта тъжно каза:

— Предполагам, че политиката на Оперативния център е да се грижи за хората, които са доказали своята лоялност, а не за човек, който я е дал безплатно.

— Въпросът не е толкова елементарен, какъвто го правите да изглежда. И двамата знаете това.

Марта често се дразнеше от Худ и от другите в правителството, които правеха всичко, за да изложат на риск кариерата ѝ. Но фактът, че беше амбициозна, невинаги означаваше, че греши.

— Кой е най-добрият ни приятел от Комисията по разследването? — обърна се към нея Худ.

— Зависи — ядосано отговори тя. — Смяташ ли сенатора Фокс за наш приятел?

Сенаторът Барбара Фокс отговаряше за бюджета на Оперативния център. Когато беше по работа в Германия, Худ намери човека, убил преди няколко десетилетия дъщеря ѝ.

— За момента Фокс е наша приятелка — отговори той. — Но както каза Мат, един човек е мишена, а двама са сила. Към кого още можем да се обърнем?

— Към никого. На петима от другите осем члена от комисията им предстои да се явят на избори, а председателят Ландвер е на кръстоносен поход. Ще направят каквото е необходимо, за да се харесат на електората. А това означава, че ще защитят данъкоплатеца, като накажат прахосника. Двамата сенатори, които няма да бъдат преизбрани, са Бойд и Грифит. А те са близки с Лари Речлин.

Худ се намръщи. Речлин, директорът на ЦРУ, не поддържаше Оперативния център. Смяташе, че тази група за управление на кризите е отнела голяма част от неговата задокеанска слава, при това само със седемдесет и осем служители. Барбара Фокс беше единствената, на която можеха да разчитат. Но не се знаеше как щеше да се държи и тя, ако другите членове на комисията и пресата я притиснат. Това можеше да я направи по-твърда или да я принуди да отстъпи.

— И двамата защитихте отлично мнението си — рече той, — но има още нещо, което не мога да пренебрегна. Всички сме замесени, независимо дали го искаме, или не. Струва ми се разумно ние да подемем атаката.

Мат засия. Марта започна да барабани с пръсти по облегалката на стола.

— Марта, познаваш ли добре сенатора Ландвер?

— Не много. Няколко пъти сме се срещали на вечери и празненства. Той е тих и консервативен — точно както пише във вестниците. Защо?

— Ако започне разследване, призовките вероятно ще бъдат изпратени на мен, на Майк Роджърс и на Мат. Но ако ти стигнеш там първа, може да обърнем нещата в наша полза.

— Аз? Защото няма да се осмелят да атакуват една чернокожа?

— Не. Ти си единствената, която не е имала преки контакти с Националната разузнавателна служба. Ти нямаш приятели там. Това те прави подходяща в очите на комисията. Както и най-малко предубеденото длъжностно лице в очите на обществеността.

Марта престана да барабани по облегалката. Худ разбра, че е успял да я заинтересува. Тя приближаваше петдесетте и не искаше да остава до края на живота си в Оперативния център. Доброволните и безпристрастни показания щяха да я представят отлично пред нацията. Това щеше да бъде мотивът ѝ да застане пред комисията. Според Худ, макар каузата им да беше справедлива, изслушванията пред комисията

бяха много драматични и ако моментът за поява на сцената и актьорите бяха умело подбрани, поражението можеше да се превърне в победа.

— И какво ще кажа там? — попита тя.

— Истината. И точно това прави тази задача приятна. Ще кажеш на комисията, че от време на време и за много кратки периоди сме монополизирали Националната разузнавателна служба в името на националната сигурност. Стивън Винс е герой, който ни е помогнал да защитим човешките права и живот. Сенаторът Ландвер няма да ни атакува, задето сме казали истината. Ако спечелим него и сенатора Фокс на наша страна и опишем Винс като патриот, комисията ще бъде лишена от част от желаниния ефект. После ще остане само въпросът как Националната разузнавателна служба ще върне парите, което е ужасно отегчителна процедура. Дори Си Ен Ен няма да го отрази.

Марта замълча за миг, сетне каза:

— Ще си помисля.

На Пол му се искаше да каже: „Ще го направиш“, но тя беше костелив орех и трябваше да се отнася внимателно с нея.

— Следобед ще ми се обадиш ли да кажеш какво си решила?

Марта кимна и излезе.

Стол погледна Худ.

— Благодаря, шефе. Сериозно говоря.

— Твоят приятел се е провалил там, Мат. Но ако не можеш да помогнеш на един добър човек и верен съюзник, за какво те бива тогава, по дяволите?

Стол благодари още веднъж на Худ и излезе.

Останал отново сам, Пол притисна длани до очите си. Беше работил като кмет на голям град и като banker. Когато беше на неговите години — четирийсет и три, баща му беше счетоводител, борещ се за оцеляването на малката си фирма. Как синът на Франк, Худ, се озова на това място в живота, където кариерите и *хората* живееха и умираха въз основа на решенията, които той взимаше?

Пол, разбира се, знаеше отговора на този въпрос. Той обичаше правителството си и вярваше в системата. И това беше така, защото смяташе, че може да взима тези решения съпричастно и интелигентно. Но, за бога, не беше лесно.

Самосъжалението свършваше дотук. Худ взе чашата си и излезе от кабинета, за да изпие следващото си кафе.

8.

Понеделник, 15:53

Шанлъ Урфа, Турция

Мери Роуз Мохали свърши с проверката и на последните местни системи. Програмният продукт за инфрачервеното заглушително устройство АЛК-157 беше включен и функционираше. Както и техническото осигуряване за експониращото устройство, програмирано да открива следи от нитроглицерин, пластичен експлозив С-4, динамит и други взривни материали. После Мери Роуз се убеди, че батериите и фотосоларите на Регионалния оперативен център работят с пълен капацитет. Две дузини батерии бяха предназначени за вътрешните системи на РОЦ, а други четири — за храненето на двигателя на микробуса, когато както сега не можеше лесно да се намери бензин. Последните се състояха от две нискоенергийни акумулаторни батерии и две високоенергийни. Заедно осигуряваха около хиляда и триста километра пътуване без зареждане. Никеловите батерии бяха сложени в специални отделения, вградени в пода на микробуса. Фотосоларите, хранящи климатичната инсталация и водните помпи, също работеха безупречно. Двайсет и девет годишната жена стана. Възнамеряваше да излезе и за няколко минути да се изтегне на слънце, когато чу гласа на Майк Роджърс:

— Мери Роуз, имаш ли нещо против да пуснеш програмата на Мат, преди да направиш нещо друго?

Обувките ѝ изскърцаха, когато тя рязко спря върху гладката черна настилка на пода. Роджърс не се беше обърнал, иначе щеше да види как раменете ѝ се отпускат.

— Не, нямам нищо против — безгрижно отговори и отново седна на мястото си.

Лиз Гордън, психоложката на Оперативния център, я бе предупредила, че от работата си с Майк Роджърс ще получи облъчване от радиацията, изтичаща от монитора на компютъра ѝ.

След като възложи задачата на помощничката си, той изпъна гръб и се протегна. Сетне продължи с проверките от списъка си.

— Ето, това беше всичко — измърмори Мери Роуз. — Генерал Роджърс току-що ползва почивката си.

Погледна екрана и започна да движи мишката. Модемът беше така наречената „постоянно действащата къртица“ на Мат Стол. Макар че и двамата изгаряха от нетърпение да я изпробват, къртицата беше част от втората вълна програмни продукти, които трябваше да инсталират. ПДК трябваше да бъде включена в четири следобед. Но молбата на генерала беше равносилна на заповед.

Младата жена потърка уморените си очи, но от това те не се почувстваха по-добре. Тя още беше отпаднала след продължителното пътуване с реактивния самолет. Благодарение на доктората си по съвременни приложения на компютрите Мери Роуз разполагаше с възможността да използва неуморните машини, за да помагат на изтощения ѝ човешки мозък. Само се чудеше колко несполучливи сделки са сключили американските държавници в тази част на света поради умората да разсъждават ясно.

Ала генерал Роджърс явно не усещаше умора. Поне изглеждаше бодър. Седеше с гръб към нея и гледаше стената с мониторите, показващи сателитни картини от района, както и информацията за вариращите нива на смог и алергени. Големите повишения в нивото на микровълните означаваха нарастване на броя на комуникациите по клетъчни телефони, което предшестващо военно раздвижване в някоя област. А по-високите нива на смог или на полени определяше каква степен на готовност можеха да очакват от войниците. Мери Роуз с изненада научи, че антихистамините не бяха широко разпространени сред армиите по света. Колкото и свършени да бяха, оръжията щяха да са безполезни в ръцете на бойци със зачервени и сърбящи очи.

Не, генерал Роджърс не усещаше умора. Тя виждаше, че той с удоволствие и интерес изучава информацията. Затова не бяха почивали след ранния им петнайсетминутен обяд. Роджърс беше вгълбен в този пръв поглед към войните в близкото бъдеще. Те нямаше да се водят от големи армии, а от малки групи и от сателити срещу компютри и комуникационни центрове. Утрешните противници нямаше да бъдат батальони, а терористични отряди, използващи химични и биологични оръжия срещу цивилни граждани. Убиваха и изчезваха. И тогава екипи

като РОЦ трябваше да планират бърз и хирургически точен отговор. Да намерят начин да стигнат колкото е възможно по-близо до мозъка на врага и да му направят лоботомия, използвайки елитни части като „Страйкър“, с каквито разполагаше Оперативният център, ракетен удар, заредена с експлозив кола, телефон или електрическа самобръсначка. Надявах се, че след като премахнат главата, ръцете и краката няма да функционират.

За разлика от много „ветерани“, които предпочитаха старите методи на работа, Мери Роуз знаеше, че четирийсет и няколко годишният Роджърс харесва това ново предизвикателство. Той обичаше новите идеи и методи почти колкото неизчерпаемия си запас от стари афоризми. И рано тази сутрин, когато се настаниха по местата си, той с младежки ентузиазъм заяви: „Самюъл Джонсън е казал: „Светът още не е изчерпан. Дано утре да видя нещо, което не съм виждал досега“. И аз очаквам това с нетърпение, Роуз“.

Монтирането на „постоянно действащата къртица“ на Мат й отне само петнайсет минути. Когато я зареди на компютъра и пусна диагностиката, Роджърс я помоли да проникне в компютърния файл на турските сили за сигурност. Искаше да научи повече за полковник Неджат Седен, човекът, когото изпращаха да работи с тях. Роджърс смяташе, че Седен несъмнено е изпратен и да ги наблюдава, макар че бе очаквал този начин на шпиониране. Самият той следеше и турците, и сирийците. Израелците вероятно също ги наблюдаваха, а ЦРУ следеше тях. Според Майк нямаше начин турците да не шпионират Регионалния оперативен център.

Но Мери Роуз подозираше, че в молбата му се съдържа нещо повече. Генералът държеше да знае какво представлява човекът, с когото щеше да работи. Докато седеше до него в кабината на С-141А, който ги докара в Турция, тя откри едно от качествата на Майк Роджърс. Той не обичаше да бъде обграден от хора, макар и врагове, които не бяха отдадени на работата си като него.

Младата жена се раздвижи неспокойно на мястото си, докато подаваше команди на компютъра. Тъй като столовете на колелца издаваха познат и характерен звук, седалките в РОЦ бяха заковани за пода. По време на проектирането главният инженер Харлан Белок, възпитаник на Йейл, бе казал: „Подвижните столове биха ни издали на

шпионите. Би било много странно от един микробус с археолози да се чува скърцане на канцеларски мебели“.

Мери Роуз проявяваше разбиране. Но от това алуминиевите седалки не ставаха по-удобни. Освен това ѝ липсваше слънчевата светлина. Всички прозорци в задната част на микробуса бяха затъмнени. Вътрешността беше разделена на две с армирани стени с малък отвор в средата. Стол настоя за тази предпазна мярка, защото множество съвременни шпиони имаха специални уреди за разузнаване. Тези портативни приемници отчитаха електромагнитната радиация, излъчваща се от компютърния монитор, и позволяваха на шпионите да следят от разстояние екраните.

„Може би трябваше да стана командос от „Страйкър“ — помисли си тя. Физическа подготовка, спортуване, алпинизъм и плуване в академията на ФБР в Куантико, Вирджиния. Приятен загар на кожата. Но трябваше да признае, че слънчевите бани през почивните дни ѝ бяха достатъчни и твърде много обичаше компютрите и съвременната технология. „Ето защо престани да се оплакваш и извърши програмирането, млада госпожице“ — каза си.

Хубавите ѝ дълги кестеняви коси бяха прибрани на кок, за да не ѝ пречат, докато работи с клавиатурата. Лешниковите ѝ очи бяха нащрек, а устните — стиснати, докато вкарваше къртицата на Мат в щаба на турските сили за сигурност. Там като съвършен малък шпионин къртицата се наместваше в програмите и предаваше информацията на компютъра в РОЦ.

— Браво, момчето ми! — възкликна Мери Роуз, а раменете и тънките ѝ устни леко се отпуснаха.

— Все едно говориш на някой от конете на баща си — ухили се Роджърс.

Баща ѝ, Уилям Р. Мохали, беше издател на списания и притежаваше няколко от най-хубавите състезателни коне в Лонг Айланд. Надяваше се, че единственото му дете ще се състезава за него. Но когато на шестнайсет години Мери Роуз стана метър шейсет и осем и продължи да расте до метър седемдесет и шест, тази вероятност намаля. Но тя не съжеляваше. Ездата беше едно от любимите ѝ занимания и не искаше да я превръща в професия.

— Наистина имам чувството, че се състезавам — каза тя. — Мат и немските му партньори са заредили със скорост този модем.

Присвоявайки името на файла, къртицата проникна в системата. Намери информацията, която търсеше, записа я и я изпрати, после се отърва от придобитото си име и напусна програмата. Докато излизаше, файлът, който временно бе изместила, се върна на мястото си — всеки излизащ бит от къртицата се заменяше от един бит от оригиналната програма, за да не бъде регистрирана промяна в наличната памет и цялата процедура продължи по-малко от две минути. Ако по време на операцията някой потърсеше файла, в който къртицата временно се бе „превърнала“, модемът на Мат бързо възстановяваше оригиналната програма и се представяше за някой друг файл или задържаеше процеса на предаване на информацията. Къртицата беше по-съвършена от атакуващите програми „Брутална сила“, използвани от повечето компютърни фанатици. Вместо да се опитва да разгадае паролата, което би отнело часове или цели дни, модемът на Мат проникваше направо в „кофите за боклук“, за да намери изхвърлените кодове. Незабележима в компютърното сметище, къртицата търсеше бързо и обикновено намираше повтарящи се комбинации от числа, които ѝ даваха ключ към действащите програми.

През девет процента от времето не попадеше на нищо полезно, след това мълниеносно превключваше на „захранващ режим“. Много хора използваха за кодове рождените си дати или имена на любими романи. Къртицата на Мат светкавично преглеждаше поредици от числа, включващи годините след 1970, когато бяха родени повечето потребители на компютри, и хиляди имена, сред които Елвис, филми, телевизионни сериали и действащи лица, като „2001“, „Междузвездни войни“ и „007“. През около осем процента от времето намираше правилната последователност за пет минути. Прибягваше до „Брутална сила“ само когато се сблъскаше с изплъзващия се един процент.

Мери Роуз засия, когато на монитора се появи досието на полковник Седен, и каза:

— Готово, генерале.

Майк Роджърс се наведе към нея. Брадичката му докосна косите ѝ и той бързо се дръпна. Тя съжали за това. За момент Майк беше само един мъж, а тя — само една жена. Мигът беше неочакван и вълнуващ. Мери Роуз насочи вниманието си към досието.

Четирийсет и една годишният полковник Седен беше изгряваща звезда в турските сили за сигурност. На седемнайсет — две години по-

голям от повечето новобранци — той бе станал жандарм в охраната на парламента. След като в едно кафене подслушал разговора на двама кюрди, които заговорничели да отровят голяма пратка тютюн, предназначена за Европа, Седен ги проследил до апартамента им и ги арестувал. След две седмици му предложили пост в турските сили за сигурност. В досието имаше и една строго поверителна информация от командира на Седен. Генерал Сюлейман се опасяваше, че задържането на двамата кюрди не е било случайно. Във вените на майката на Седен течала кюрдска кръв и генералът се притесняваше, че кюрдите с готовност са се жертвали, за да може той да проникне в турските служби за сигурност. Но нищо по-нататък в досието на полковника не говореше за друго, освен за пълна лоялност към турските сили за сигурност и към правителството.

— Разбира се, че досието му ще бъде безупречно — измърмори Роджърс, когато стигна до тази част. — Обикновено не внедряваш къртица и не я караш веднага да започне да шпионира, а чакаш.

— Какво? — попита Мери Роуз.

— Две неща. Или криза, когато отчаяно се нуждаеш от информация, или човекът да се издигне до най-високото ниво на достъп до секретна информация. Тогава къртицата може да вкара други къртици. Германците често са правили това по време на Втората световна война. Внедрявали са само един човек в някои кръгове на британската аристокрация, а после той препоръчвал шофьори или домашни прислужници на лордове, офицери или членове на парламента. Те, разбира се, били германски шпиони, които следели работодателите си и предавали информацията на млекари, пощальони и други хора, купени от германците.

— Господи, не говореше такива неща в часовете по компютърни технологии!

— Това не се учи дори в часовете по история. Много професори се страхуват да не обидят германците — американци, британците — американци или някоя друга група с тире, чиито чувства могат лесно да бъдат наранени.

Мери Роуз кимна.

— Това означава ли, че Седен е свързан с кюрдското нелегално движение?

— Съвсем не. Според турците само около една трета от хората с кюрдска кръв симпатизират на тяхната кауза. Останалите са лоялни на страната домакин. Но въпреки това ще му показваме колкото е възможно по-малко.

Двамата продължиха да четат досието. Седен беше ерген. Майка му беше вдовица и живееше в апартамент в Анкара заедно с неомъжената му сестра. Баща му бил монтажник и загинал в строителна злополука, когато момчето било на седем години. Полковникът беше учил в светско училище в Истанбул. Оценките му бяха отлични. Занимаваше се с вдигане на тежести и бе участвал в Олимпийските игри през 1992. Тогава напуснал училище, за да стане жандарм.

— Няма съпруга и деца — отбеляза Роджърс. — Е, в днешно време това не означава много. Новото са браковете по взаимно съгласие между шпиони. Разузнаването винаги търси самотни вълци.

Мери Роуз изключи досието и попита:

— Защо ни беше това?

— Ами, информирани сме — усмихна се Майк.

— И това е всичко?

— Да. Никога не знаеш кога може да ти потрябва тази информация. Защо не си починем? Ще продължим, след като полковник Седен...

Роджърс млъкна, защото един от компютрите започна да писука тихо, но настоятелно. Сигналят прозвуча два пъти, после замлъкна за секунда, изписука още веднъж и пак млъкна. Сетне повтори схемата.

— Това е предупреждение от ВГТ — каза той.

„Въздушна гранична тревога“ беше модерна радарно-сателитна система, която постоянно следеше въздушното движение. РОЦ можеше да получава подробни релефни карти, за да разбере на каква височина и с каква скорост летят самолетите. В същото време излъчваната топлина информираше центъра с каква бързина се движи обектът. Разузнавателните апарати обикновено летяха по-бавно и по-високо от атакуващите. „Въздушна гранична тревога“ използваше и дигитален шаблон на страната или на провинцията, за да изясни дали самолетът се приближава към границата. И това беше причината, поради която сигналят бе прозвучал.

Предполагаше се, че един нисколетящ и бързодвижещ се самолет, отправил се към границата, обикновено има лоши намерения. Алармата прозвучаваше, когато засечеше именно такъв летателен апарат.

— Движи се на запад — каза Майк. — Скоростта и височината показват, че е хеликоптер.

В гласа му се долови загриженост, но и вълнение. РОЦ вършеше работата си безупречно.

Мери Роуз приклепна до командното табло вляво от него.

— Изненадан ли си, че е само един?

— Граничните патрули летят сами, но този се движи твърде бързо, за да извършва само оглед. Хеликоптерът има определена цел.

Младата жена натисна копчето за автоматична настройка на командното табло. Скрытата в сенчестия купол на микробуса антена мигновено се насочи към мишената на Въздушната гранична тревога и започна да подслушва комуникациите, достигащи и излъчващи се от летателния апарат. Компютърът беше програмиран със стотици езици и диалекти. След като по дигитален път отстранеше статичните и други смущения, мониторът показваше симултанен превод на електронните трансмисии, които получаваше.

— ... намерихте там?

От хеликоптера не отговориха.

— Повтори, Мардин 1, какво намерихте на кръстопътя?

Продължаваха да мълчат.

— Хеликоптерът е от турската военновъздушна база в Мардин — каза Роджърс, после натисна няколко копчета и информацията се появи на екрана. — Какво имат там? Два хеликоптера „Хюс 500Д“ и един „Пайпър Къб“. Този се движи с двеста и петнайсет километра в час. Явно е „Хюс 500Д“.

— Може би пилотът се е загубил.

— Не мисля. По-скоро някой екипаж е бил изпратен на разузнаване и не се е върнал. Нямахше да лети с максимална скорост, ако се беше загубил. И сигурно не напуска нелегално страната, защото се е отправил към вътрешността на Турция.

— Възможно ли е радиопредавателят да се е повредил?

— Вероятно. Но пак стигаме до въпроса, защо лети с максимална скорост. Онези там горе явно бързат.

Превъртайки ключовете на показалеца си, генералът нареди на компютъра да провери военните съоръжения в югозападната част на Източен Анадол. За разлика от останалата територия на Турция, която представляваше планини или пустини, Анадол беше предимно равнинна и само тук-там имаше ниски хълмове.

На екрана бързо проблесна едно X, което означаваше „не“.

— Не извършват аварийно кацане — отбеляза Роджърс. — Онези типове са намислили нещо.

Мери Роуз чу, че някакъв мотор се приближава към микробуса, и продължи да чете текста, който вървеше на монитора.

— ... *извън обхвата на нашия радар и не чуваме сигналите ви. Има ли някакъв проблем? Защо не отговаряте?* Може би някой е влязъл в страната и те го преследват — предположи тя.

— Тогава защо не докладват на базата? — попита Роджърс и поклати глава. — Не, тук нещо не е наред. Ще съобщя на турските сили за сигурност и ще видим какво ще кажат.

— Не мислиш ли, че би трябвало да са вдигнати по тревога, ако има проблем?

— Напротив. Пред съперничеството тук между различните правителствени фракции политиката на Вашингтон изглежда като един обикновен троен пас. Силно е почти колкото съперничеството между религиозните фракции.

На вратата се почука. Мери Роуз се наведе, превъртя дръжката и погледна навън. Беше редник Пъпшоу, който каза:

— Полковник Неджат Седен е тук и иска да се срещне с генерал Роджърс.

— Покани го да влезе, редник — отговори той, без да поглежда през рамо.

— Тъй вярно, сър.

Редникът отстъпи встрани. Младата жена отвори вратата и приветливо се усмихна на ниския светлокож мъж. Той беше як, с грижливо подрязани мустаци и хлътнали очи — най-тъмните, които бе виждала. Къдравата му черна коса беше влажна и пригладена от мотоциклетната каска. Полковник Седен носеше кобур за пистолет четирийсет и пети калибър. Отвърна на усмивката ѝ и леко се поклони.

— Добър ден, госпожице.

Говореше английски със силен акцент, като удължаваше гласните и изяждаше съгласните, както беше характерно за родния му език.

— Добър ден — отвърна тя.

Бяха я предупредили, че турците, дори образованите, само ще се държат любезно с нея и нищо повече. Макар че Турция отдавна бе дала равни права на жените, за много мюсюлмани равенството беше мит. Лиз Гордън, психоложката на Оперативния център, ѝ бе казала: „Коранът повелява жените да закриват главите, ръцете и краката си. Онези, които не го правят, са смятани за грешници“.

И все пак този мъж ѝ се усмихна сърдечно. Изглежда, притежаваше приятен вроден чар.

Полковник Седен се обърна към генерал Роджърс и отдаде чест. Майк отвърна на поздрава му. После Седен направи три крачки към него и му подаде сгънат лист жълта хартия.

— Заповедта ми, сър.

Генералът я прегледа набързо и се обърна към екрана.

— Идвате в подходящ момент. Засекли сме един от вашите хеликоптери... ето тук. — Посочи заострения червен предмет, движещ се в променящата се зелена координатна мрежа.

— Странно — рече Седен. — Военните хеликоптери обикновено летят по два за по-безопасно. Знаете ли откъде е?

— От Мардин.

— Граничен патрул.

— Да, но радистът безуспешно се опитва да се свърже с него. Какви оръжия има на тези хеликоптери?

— Обикновено картечница и странично разположено въртящо се оръдие, генерале. Оръдието е двайсетмилиметрово с въртяща се цев със сто и петдесет снаряда.

— За къде може да се е разбързал? — попита Мери Роуз.

— Не знам — отговори полковникът, без да откъсва очи от екрана. — Натам няма нищо. Никакви военни обекти. А селата са малки и не са стратегически.

— Сигурен ли сте, че в някое от тях няма терористични групи? — попита Роджърс.

— Да. Нито е забелязано някакво раздвижване в района. Наблюдаваме ги внимателно.

— Възможно ли е хеликоптерът да е отвлечен? — попита младата жена. — Някой го скрива и по-късно го използва за различни цели.

— Малко вероятно — отговори Седен. — По-лесно е да се купуват хеликоптери в Русия или в Индия и да се внасят в страната на части.

— На части? — учуди се тя.

— С кораби, по въздух или по суша, сред товарите с машинни части. Не е толкова трудно, колкото може би мислите.

— На всичко отгоре — каза Роджърс — турските военновъздушни сили вече търсят хеликоптера.

— Но не тук, а следвайки първоначалния план на полета — каза Седен.

— Нашият радар ще го открие — рече Мери Роуз. — Скоро ще го намери.

— Очевидно на онези, които са на хеликоптера, не им пука — отбеляза Майк. — Те възнамеряват да го използват сега. Полковник, искате ли да съобщите на военновъздушните сили къде е той?

— След минутка. Предпочитам да им кажа къде се е отправил, отколкото къде няма да бъде, когато пристигнат.

Мери Роуз погледна турския военен. Видя, че Майк направи същото. По изражението му разбра, че генералът си задава същия въпрос като нея: „Заинтересуван ли е Седен да събира информация, или само иска да ни забави?“.

Полковникът наблюдаваше хеликоптера на монитора.

— Възможно ли е да видя по-широко пространство от района?

Роджърс кимна. Докосна едно копче и на екрана се появи увеличена картина на областта. Сега хеликоптерът представляваше малка червена точка.

Турчинът се вгледа в екрана и каза:

— Генерале, мога ли да попитам... Знаете ли какъв е пробегът на хеликоптера?

— Около шестстотин километра. Защо? Какво мислите?

— Единствените възможни мишени са няколкото язовира покрай Ефрат — отговори Седен, посочи реката и сетне проследи течението ѝ през Турция и Сирия. — Язовирите „Кебан“, „Каракая“ и „Ататюрк“. Всичките са близо един до друг.

— Защо биха искали да ги атакуват? — попита Мери Роуз.

— Това е стар конфликт. Според исляма водата е източникът на живота. Много народи се бият заради петрола, но това е нищо. Водата е онова, което кара кръвта да кипи и е причината за проливането ѝ.

— Моите приятели от НАТО ми казаха, че през последните петнайсетина години язовирите от проекта „Велик Анадол“ са болезнена тема. Те позволяват на Турция да контролира водния поток в Сирия и Ирак. И ако не греша, полковник, сега Турция се е впуснала в проект за напояване на Югоизточен Анадол, който ще намали още водните запаси на другите две страни.

— Водите на Сирия ще намалееят с четирийсет, а на Ирак — с шейсет процента.

— И така, някоя група, вероятно сирийци, отвлича турски хеликоптер. Военните недоумяват дали наистина е откраднат, а докато се чудят, те поразяват целта.

— „Ататюрк“ е най-големият язовир в Близкия Изток и един от най-големите в света — сериозно отбеляза Седен. — Може ли да използвам телефона?

— Ей там е — отговори Роджърс и посочи компютъра в едната страна на микробуса. — И побързайте. Хеликоптерът се намира на около половин час път от първия язовир.

Полковникът мина покрай Мери Роуз и се приближи до клетъчния телефон, окачен встрани на монитора и директно свързан със сателита на РОЦ. Набра някакъв номер и когато тихо започна да говори на турски, обърна гръб на американците.

Мери Роуз и Майк се спогледаха. После той натисна няколко клавиша на компютъра и се обърна, за да чете симултанния превод на разговора на Седен.

9.

Понеделник, 16:25

Халфети, Турция

Язовир „Ататюрк“ на река Ефрат е кръстен на Кемал Ататюрк, уважавания политически и военен водач на двадесети век. Примирието, отбелязало завършека на Първата световна война, сложи край и на шествековната отоманска власт в Турция. Но тъй като турците се бяха съюзили с германците — губещата страна, гърците и британците се почувстваха свободни да заграбят части от държавата за себе си. Турците обаче бяха на друго мнение и през 1922 Кемал и армията прогониха натрапниците. Подписаният през следващата година Лозански мирен договор постави основите на съвременна република Турция.

Ататюрк премахна султаната и създаде нова демократична република. Той въведе швейцарската система на законодателство, която замени шерията или ислямското право, и възприе Грегорианския календар. Дори тюрбанът и фесът бяха забранени. Ататюрк даде на жените основни права и приспособи латинските букви към арабската азбука.

В резултат на неговите повсеместни преобразувания в турското общество той си навлече омразата на мюсюлманското мнозинство.

Подобно на всички турци петдесет и пет годишният Мустафа Месид познаваше живота и легендата Ататюрк. Но в момента той не мислеше за Бащата на турците. Като заместник главен инженер на язовира се притесняваше как да не пуска децата да играят на язовирната стена. За разлика от по-зрелищните, високо издигащи се бетонни грамади дигата беше дълга, широка и относително ниска. Сърцевината ѝ представляваше висока глинена колона, обградена с пясък и дебел пласт камъни. Язовири от такъв мащаб обикновено съдържаха петдесет милиона кубически метра вода. Обемът на „Ататюрк“ беше осемдесет и пет милиона. Това нямаше кой знае какво значение за Мустафа. Той не виждаше по-голямата част от водата.

Огромният резервоар се виеше и краят му се губеше в мъглявата далечина.

Два пъти всеки ден — в единайсет сутринта и в четири следобед — оставяше двамата си помощници в малката контролна постройка в основата на язовира и отиваше да види дали на стената има деца. По това време те идваха да се гмуркат в хладните води. „Знаем, че тук е безопасно, сахиб — казваха те. — Няма скали и коренища.“ Винаги го наричаха *сахиб*, собственик, макар той да подозираше, че му се подиграват. Но дори да бяха искрени, пак нямаше да им позволи да плуват в язовира. Направеше ли го, тесният път на върха на стената щеше да се изпълни с деца. После щяха да дойдат и туристите. Скоро върху стената щеше да има повече тежест, отколкото можеше да издържи.

— И после ще обвинят Мустафа Месид, че стената се е срутила и язовирът е наводнил Южен Анадол — каза си, прокарвайки пръсти през дългата си кестенява брада.

Петдесет и пет годишният турчин беше щастлив, че има две големи дъщери. Младите мъже мислеха само за пари. Той гледаше синовете на сестра си и й се чудеше как се оправя с тях. Баща му го изпрати в армията, когато беше на шестнайсет години, защото вечно създаваше неприятности на съседите, учителите и работодателите. Дори в армията — частта му беше разположена на гръцката граница, близо до залива Сарос — повече от всеки друг турчин след самия Ататюрк той правеше труден живота на контрабандистите и агентите, действащи под прикритие. И когато се ожени, горката му съпруга едва издържаше на напрежението.

Мустафа вдигна лице към небето.

— Благословени Боже, мисля, че си създал турците поради същата причина като пчелите — да ходят насам-натам и да работят. И докато го правят, да нарушават покоя на другите и да им създават работа. — Усмихна се горд със своя произход и народ.

Вървеше бързо и туристическите му обувки скърцаха силно по пътеката. Чакълената й настилка беше предназначена да забавя босите крака. Измислил я бе някой инженер, чиито пети не бяха задебелили от ходенето пеша в детството. На колана му беше окачена радиостанция. Изпод козирката на тревистозелената си шапка той погледна на север, после към язовира. Дишаше дълбоко, а топлият ветреца го лъхаше

приятно. Сетне погледна десет метра надолу — там, където вълните леко се плискаха в стената. Водата беше развълнувана и бистра и действаше успокояващо. Мустафа спря за миг, за да се наслади на уединението.

И тогава чу шум като от мотоциклет, който идваше от юг. Обърна се и присви очи. От черния път, виещ се по околните хълмове, не се вдигаше прахоляк. Но въпреки това звукът се усилваше.

Изведнъж монотонният шум се превърна в отличителното бръмчене на хеликоптерен двигател. Мустафа се вгледа в синьото небе. Над язовира често прелитаха любители пилоти, макар че напоследък идваха и доста хеликоптери. Кюрдските терористи се бяха установили около езерото Ван и на изток, в планината Арарат, на границата с Иран. Според предаванията по радиото военните ги следяха от въздуха и понякога ги атакуваха.

Над върховете на дърветата се появи малък черен хеликоптер. После се плъзна над зеления балдахин, раздвижвайки листата.

Докато хеликоптерът се спускаше, слънцето се отрази в предното стъкло и за миг заслепи Мустафа. Бръмченето се чуваше все по-ясно.

— Какво ли правят? — зачуди се на глас той.

И когато слънцето се отмести, мъжът разбра какъв е отговорът на този въпрос, но не можа да предприеме нищо.

Хеликоптерът летеше право към центъра на язовира. Един мъж насочи автомат към Мустафа, а от страната на пилота се показва въртящо се оръдие.

— Онези там са откачили! — извика турчинът, обърна се и хукна по пътя, по който беше дошъл.

Хеликоптерът се намираще на по-малко от двеста метра и се движеше бързо. Мустафа усещаше насоченото към него оръжие, така както закаленият в битките войник чувства опасността. Господ шепнеше в ухото му и страхът свиваше стомаха му.

Без да забавя ход, се хвърли във водата. Докато скачаше, чу, че картечницата започна да бълва смърт. Обувките му се напълниха с вода и натежаха и той се опита да ги развърже, благодарейки на Бога, че му е проговорил.

Белите дробове го заболяха. Очите му бяха отворени и той видя куршумите, които свистяха покрай него. Няколко от тях минаха застрашително близо и мъжът се отказа от опитите да събуе обувките

си. Доплува до язовирната стена, вкопчи се в пролуките между камъните и се прилепи до наклонената страна. Спря на повърхността на водата и се обърна по корем. Чу приглушения тътен на оръжията, докато хеликоптерът се спускаше надолу. Язовирът под него се разтресе, но поне там Мустафа беше в безопасност. Зачуди се какво правят помощниците му. Стрелбата не беше насочена към тях и той се надяваше, че са добре. Дано мъжете с хеликоптера не минеха втори път. Не знаеше какво целят с тази атака и започна да се страхува за язовира.

Когато повече не можеше да издържа, той се обърна по гръб и показа лицето си над водата. Пое въздух, но веднага го изпусна, защото нещо го удари с все сила в корема.

10.

Понеделник, 16:35

Шанлъ Урфа, Турция

Майк Роджърс започна да се съмнява, че атаката ще бъде осъществена.

Нападението с дини и естествен тор, за което ги бяха предупредили турските сили за сигурност, вероятно беше измислица. Шестото чувство му подсказваше, че бяха съчинили това, с цел да изпратят Седен да ги шпионира. Не че полковникът беше измамник. Турчинът бе поискал от щаба си да проследят хеликоптера по въздуха. Молбата му мина бързо по съответните канали и сега Военновъздушните сили се подготвяха да изстрелят два изстребителя „Фантом Ф-4“ от една база на изток от Анкара. Онова, което Седен бе казал, напълно съвпаднаше с тайно подслушания превод по компютъра.

Разбира се, цялата история можеше да е нагласена, помисли Роджърс с характерния за разузнавача вроден и полезен скептицизъм. Турските сили за сигурност вероятно само искаха да видят как модерните съоръжения в РОЦ ще засекаат хеликоптера и фантомите. Може би щяха да съобщят за откритията си на военните в Израел, с който бяха партньори. В замяна за военноморска подкрепа и закупуване на стари турски изстребители израелците вероятно имаха достъп до турското въздушно пространство. Може би си разменяха и сведения. Познавайки възможностите на РОЦ, Тел Авив можеше да му откаже разрешение да действа там. Или да окаже натиск, за да се добере до него. Но първо трябваше да разберат как можеха да го използват.

Ала всичко това нямаше да промени начина, по който Роджърс ръководеше работата. Напротив. Седен едва ли щеше да види нещо важно. Генералът бе изтрил превода на разговора, който полковникът води с щаба на турските сили за сигурност, а „постоянно действащата къртица“ на Мат беше изключена, преди турчинът да пристигне. На пръв поглед възможностите на РОЦ бяха големи, но не революционни.

Всъщност Роджърс би се зарадвал на един доклад от Седен до началниците му, че тайните и военната информация на турските сили за сигурност са в безопасност. Това щеше да улесни връщането на РОЦ в Турция и инсталирането му в други страни, членове на НАТО. Както бе казал на Мери Роуз, докато чакаха Седен, информираността даваше големи възможности на един ръководител на екип да измисли подходящ разузнавачески, военен или дипломатически отговор. Опасното беше да те сварят неподготвен.

И сега чакаха съобщение от изтребителите. Макар че на полковник Седен бе предложено сравнително удобното място отпред, до шофьора, той любезно отказа. Седеше спокойно и гледаше през предното стъкло. Само от време на време отиваше да види докъде е стигнал хеликоптерът. Роджърс забеляза, че когато прави това, изглежда нащрек и много заинтересуван.

Защото е лоялен турчин, или защото не е, запита се генералът.

От своя страна Мери Роуз искаше Седен да си замине. Роджърс знаеше, че тя трябва да изпробва и другите компютърни програми. Но Майк ѝ изпрати съобщение по електронната поща, с което ѝ каза да чака. И вместо да работи, младата жена започна да играе на военните игри, които той пазеше за отмора. В обезпокоително бърза последователност младата жена загуби битката на хълм Сан Хуан между Теди Рузвелт и конницата през 1898, помогна на Ел Сид да провали обсадата на Валенсия по време на войната с маврите през 1094 и направи така, че Джордж Вашингтон да претърпи поражение от хесенските наемници в Трентън през 1776.

— Това им е хубавото на компютърните игри — отбеляза Майк. — Дават ти възможност да се поставиш на мястото на онези велики личности и да видиш колко трудно им е било.

Седен наблюдаваше как Мери Роуз губи и последната битка по време на „почивката“ и устните му се разтеглиха в лека усмивка. После се обърна и погледна монитора на Роджърс точно когато зеленият екран стана син. Хеликоптерът се превърна в оранжев силует в средата на екрана.

— Генерале? — обезпокоен извика той.

Роджърс погледна монитора и рече:

— Промяна в температурата. Нещо е станало там.

Младата жена също се обърна към екрана.

— Но това нещо много бързо е понижило температурата! Обхватът на тази координатна мрежа е повече от километър и половина.

Седен се наведе към монитора.

— Генерале, сигурен ли сте, че е студ, а не топлина? — попита.
— Възможно ли е хеликоптерът да е пуснал бомба?

— Не — отговори той, докато трескаво натискаше копчетата на клавиатурата. — Ако бяха пуснали бомба, екранът щеше да стане червен.

— Но какво би могло да охлади въздуха толкова бързо? — попита Мери Роуз. — Температурата се е понижила от двайсет и пет до десетина градуса. Студените въздушни маси не се движат толкова бързо.

Роджърс провери метеорологичните данни, сетне погледна геофизическата карта. Увеличи квадратурата на района до шест километра и половина и поиска сателитът да му даде точните параметри на температурата.

Хеликоптерът имаше средно ниво на топлина или стъпка 5. Това означаваше, че излъчва топлинен индекс, при който моторът беше трийсет и шест градуса, плюс-минус десет. Нищо на такова топлинно ниво не би показало оранжев цвят на монитора. Над него беше стъпка 4 — зелено, стъпка 3 — синьо, стъпка 2 — жълто и стъпка 1 — бяло, което означаваше замръзване.

Според геофизическата диаграма средната температура на земята в района около Ефрат беше седемнайсет градуса. Това попадеше в нивата на стъпка 4. Стъпка 3 започваше от единайсет градуса. Онова, което ставаше там, понижаваше температурата най-малко с 0,4 градуса със скорост седемдесет и пет километра в час.

— Не разбирам — каза Седен. — Какво всъщност наблюдаваме?

— Силно охлаждане в района около Ефрат — отговори Роджърс.
— Според показанията това е скоростта на ураганен вятър. Възможно ли е да се появи ураган по тези места?

— Не съм чувал такова нещо.

— И аз мисля така. Освен това такъв силен вятър би изкарал от строя хеликоптера.

— Но щом не е въздух, какво е тогава?

Генералът погледна екрана. *Имаше само едно обяснение, с ужас си помисли той.*

— Аз мисля, че е вода — каза. — Ще уведомя Оперативния център. Полковник, смятам, че някой току-що е разрушил язовирната стена на „Ататюрк“.

11.

Понеделник, 16:46

Халфети, Турция

Докато се носеха над Ефрат, Ибрахим се взираше през топлинните вълни, разнасящи се от действащото двайсетмилиметрово оръдие на Махмуд. Вълните, които променяха очертанията на огромния язовир, докато атаката им го разрушаваше.

Ръцете на сириецата бяха върху приклада и спусъка на картечницата. Още не беше настъпил моментът да действа и той гледаше как каменните отломки летят към центъра на язовира и водата поглъща бента. Макар че Валид държеше хеликоптера във водоравно положение, Ибрахим притискаше раницата между краката си.

Докато хеликоптерът летеше над язовира, видя как един голям камък удари инженера, който се опитваше да излезе от водата. Ударът вероятно не беше достатъчно силен, за да го убие, но това нямаше значение. Само след няколко минути мъжът щеше да бъде мъртъв.

Хеликоптерът мина ниско над язовира и Валид направи рязък завой, за да се върне отново. Ибрахим бе обсипал с картечен огън контролната постройка. Въпреки че един турчин загина на прага, задачата на сириецата не беше да убива служителите, а да ги накара да легнат под масите и столовете и да стоят далеч от прозорците и радиостанцията. Валид не искаше никой да разбере в каква посока се е отправил. Ако не можеха да се доберат до Сирия, трябваше да стигнат колкото е възможно по-близо до границата, преди да започнат да ги преследват.

Хасан хвърляше алуминиеви ленти, за да заглушава сигналите от контролната постройка, и в същото време подслушваше военните комуникации. Ако някой от пазачите на язовира успееше да изпрати съобщение — вероятно по телефона — и започнеха да ги преследват, планът беше да се приземят и да се разпръснат. Всеки сам щеше да си проправи път до едно от двете скривалища. Хижите се намираха в

Южен Анадол, на сирийската граница и собствениците бяха симпатизанти на кюрдите.

Хеликоптерът се върна, за да прелети над язовира още веднъж. За втори път мощните двацетмилиметрови патрони на Махмуд обсипаха центъра на язовира. Каменните отломки полетяха във всички посоки. Атаката нямаше за цел да взриви язовира, а да направи място за съдържанието на раницата в краката на Ибрахим.

И сега, когато този момент приближаваше, той дръпна ципа на раницата, за да се увери, че всичко е наред. Четирите пръчки динамит бяха увити с огнепроводен шнур. На капсул-детонатора имаше таймер. Той прокара пръст по шнура и детонатора, за да се увери, че са свързани.

Валид спусна хеликоптера само на трийсет сантиметра над стената. Младият мъж изскочи навън, сложи чантата в най-голямата пукнатина и нагласи таймера за една минута. После отново се качи в хеликоптера, който мигновено се извиси нагоре.

Ибрахим свали очилата си и погледна назад. Слънчевите лъчи трепкаха над водата. Птиците кълвяха рибите, а небето зад тях беше необичайно ясно. После спокойствието изведнъж се наруши.

Младият мъж трепна, когато от повърхността на язовира бързо се издигна жълто-червен огнен стълб. Звукът стигна до тях миг по-късно и хеликоптерът се разтресе. Хасан и Махмуд също се обърнаха. Дългата каменна стена се огъна в средата и повлече със себе си двете страни на конструкцията. Водата се изсипа като водопад над рушация се бент и погълна огненото кълбо, превръщайки го в пара. Огромната вълна изхвърли камъните и ги пръсна върху разрушената язовирна стена. Пороят проби огромно V в средата на язовира и стигна почти до дъното. От дупката изригна гейзер, който помете краищата на язовира и скърши дърветата наоколо. Парата бързо се разсея, а разпенените бели вълни блъснаха контролната постройка и отнесоха останките в долината отвъд.

Бученето на потопа изпълни кабината на хеликоптера, заглушавайки бръмченето на мотора. Ибрахим дори не чу собствения си победоносен вик. Само видя, че Махмуд благодари на Аллах.

Докато хеликоптерът се носеше на юг над бушуващите води, Хасан изведнъж потупа Валид по рамото. Пилотът се обърна. Хасан

протегна ръка надолу и я размаха. Сетне вдигна два пръста. Два самолета ги преследваха.

Той беше разтревожен. Хеликоптерът бе летял твърде ниско, за да бъде засечен от радар, и не бе чул предаване от радиостанцията в контролната постройка. Въпреки това Военновъздушните сили бяха разбрали какво е станало с язовира.

— Съжалявам, братко мой! — извика.

Валид вдигна ръка.

— Ние вярваме на Божието слово — извика в отговор. — Написано е: „Онзи, който напуска родината си заради Божието дело, ще намери многобройни убежища“.

Хасан явно не се успокои, макар че другите членове на екипа ликуваха. Мисията бе успяла и мястото им в рая бе осигурено.

И все пак никой не беше готов да се предаде. Докато водачът насочваше хеликоптера над пълноводната и прииждаща Ефрат, Махмуд отново започна да зарежда картечницата. Ибрахим се обърна наляво, за да му помага. Независимо че щяха да отидат в рая, те имаха намерение да се борят за живота си и за привилегията да продължат да служат на Аллах на този свят.

Изведнъж Валид поклати глава и извика:

— Приятел! Това нещо няма да ти трябва.

Махмуд се наведе към него.

— Няма ли да ми трябва? А кой ще се бие вместо нас?

— Онзи, който е господар на Деня на Страшния съд.

Ибрахим погледна брат си. И двамата вярваха в Аллах и във Валид. Но не мислеха, че всемогъщата ръка на Бога ще се протегне, за да ги защити от турците.

— Но, Валид... — започна Махмуд.

— Имайте ми доверие — прекъсна го той. — Ще гледате залеза от безопасно място.

Докато водачът имаше нещо наум, Ибрахим обмисляше какви са шансовете им за оцеляване. Най-близката турска военновъздушна база беше на триста и двайсет километра на запад. Ако летяха с максимална скорост, изстребителите — по всяка вероятност смъртоносните американски „Фантом“ — щяха да ги настигнат след двайсет минути. Хеликоптерът щеше да бъде далеч от сирийската граница. От дните на военната си служба знаеше, че всеки един от тези изстребители

вероятно носи под крилата си осем топлинно насочващи се ракети „Сайдуайндър“. Една ракета щеше да бъде достатъчна, за да унищожи хеликоптера, много преди да чуе или видее самия изстребител. И турците щяха да стрелят по тях от въздуха, без да им позволят да се измъкнат от страната.

„Но какво от това — помисли си. — Нека да дойдат.“ Язовир „Ататюрк“, гордостта на турската арогантност, беше разрушен. Ефрат щеше да тече както в миналото и сирийците щяха да имат повече вода за потребностите си. Градовете на десетки километри надолу по течението щяха да бъдат наводнени. Селата, които зависеха от язовира, щяха да останат без вода за домовете и реколтата си. Правителствените ресурси в района щяха да бъдат силно затруднени.

Докато гледаше водовъртежа, той си припомни един цитат от Корана. „Фараонът и неговите войници се държаха нагло и несправедливо в страната, като мислеха, че никога няма да им потърсим сметка. Но Ние ги взехме и ги хвърлихме в морето. Замислете се върху съдбата на злосторниците.“

Подобно на египетските управници и на грешниците, удавени в Потопа, турците бяха наказани с вода. За миг Ибрахим се развълнува до сълзи от величието на току-що случилото се. Каквито и страдания да ги чакаха, те само щяха да засилят чувството за свещеност на мисията, което го изпълваше.

12.

Понеделник, 9:59

Вашигтон, окръг Колумбия

Боб Хърбърт вкара инвалидния си стол в кабинета на Пол Худ.

— Както обикновено Майк се оказа прав — каза шефът на разузнаването. — Националната разузнавателна служба потвърждава, че язовир „Ататюрк“ е пострадал тежко.

Худ въздъхна. Обърна се към компютъра и написа единадесет думи: „Потвърдено“. Приложи я към спешното съобщение с червен код по електронната поща от девет и четирийсет и седем сутринта, което съдържаха първоначалната оценка на Майк Роджърс. Сетне изпрати потвърждението на генерал Кен Ванзант, новия председател на Съвета на началник-щабове. Пусна копие и до министъра на външните работи Ав Линкълн, до министъра на отбраната Ернесто Колон, до директора на ЦРУ Лари Речлин и до съветника по националната сигурност Стив Бъркоу.

— На какво разстояние е Регионалният оперативен център от поразения район? — попита Пол.

— На около осемдесет километра на югоизток — отговори Хърбърт. — Доста далеч от опасната зона.

— Какво означава „доста“? Разбирането на Майк за буферна зона не е същото като на останалите хора.

— Аз не питах Майк, а Фил Катцен. Той има опит от голямото наводнение в Средния Запад през 1993 и бързо направи изчисленията. Водите са се разлеили в радиус от осемдесет километра. Според него нивото на Ефрат се е повишило с около шест метра от Сирия до езерото Асад. Това няма да засегне кой знае колко сирийците, защото по-голямата част от тази област е суха и безлюдна, но ще наводни много турски селища покрай реката.

Даръл Маккаски пристигна, докато Хърбърт говореше. Слабият четирийсет и осем годишен бивш агент на ФБР, сега връзка между различните агенции, затвори вратата и се облегна на нея.

— Какво знаем за извършителите? — попита Худ.

— Сателитното разузнаване показва един турски 500Д, напускащ местопроизшествието — отговори Боб. — Явно това е същият хеликоптер, откраднат по-рано през деня от граничния патрул.

— Накъде е отлетял?

— Не знаем. В момента два Ф-4 го търсят.

— Търсят го? Мислех, че вече сме го засекли по сателита.

— Направихме го, но по едно време изчезна.

— Свалили ли са го?

— Не. Турците щяха да ни кажат.

— Може би.

— Е, да — съгласи се Хърбърт. — Дори да не са го направили, ние видяхме разрушенията. В радиус от осемдесет километра от мястото, където е бил видян за последен път, няма и следа от него.

— Какво мислиш по въпроса? — попита Худ.

— Откровено казано, не знам. Ако в района има достатъчно големи пещери, бих казал, че са се скрили в някоя от тях. Издирването продължава.

Пол беше обезпокоен. Той не приличаше на Майк Роджърс, който обичаше да сглобява улики и да решава загадки. Банкерът у него предпочиташе информацията подредена, пълна и начаса.

— Ще намерим хеликоптера — добави Боб. — Поръчал съм да анализират последната сателитна снимка, за да установят точната скорост и направлението му. Освен това извършваме пълно проучване на географията на местността. Ще се опитаме да намерим нещо като пещера или каньон, където хеликоптерът би се скрил.

— Добре. А какво, ще правим с Регионалния оперативен център? Ще го оставим ей така?

— Защо не? Той беше предназначен за разузнаване на място. Повече от това не може да направят.

— Така е — съгласи се Худ, — но аз съм загрижен за безопасността. Ако тази атака е само предшественик на онова, което ще настъпи, РОЦ е уязвим. Имат само двама командоси, които ги пазят от четирите страни.

— Там е и един агент от турските сили за сигурност — добави Маккаски.

— Струва ми се свестен — отбеляза Хърбърт. — Проверих го. Сигурен съм, че и Майк го е направил.

— Това прави трима. Само трима.

— Плюс генерал Майкъл Роджърс — с уважение каза Боб, — който е колкото цял взвод. Както и да е, не мисля, че той *ще се остави* да бъде евакуиран точно сега. Това са някои от нещата, заради които живее.

Худ се облегна назад. Военната кариера на Роджърс включваше две пътувания до Виетнам, командир на механизирана бригада в Персийския залив и водач на тайна операция на командоси в Северна Корея. Генералът нямаше да избяга от една терористична акция върху язовир.

— Имаш право — призна той. — Майк ще иска да остане. Но не той трябва да вземе решението. Там са и Мери Роуз, Фил и Лоуел, а те са цивилни лица. Само ми се иска да знаехме дали атаката е била изолиран случай, или първият залп на нещо по-голямо.

— Очевидно ще знаем повече, когато намерим извършителите — каза Даръл.

— Е, дайте ми нещо за размисъл. Кой смятате, че стои зад тази работа?

— Разговарях с ЦРУ, с турските специални сили и с Мосад в Израел — отговори Маккаски. — Всички казват, че са или сирийците, или мюсюлманите фундаменталисти от Турция. И двете страни имат сериозни основания. Мюсюлманите фундаменталисти отчаяно искат да отслабят връзките на Турция с Израел и Запада. Атакувайки инфраструктурата, те утежняват положението на населението и го настройват срещу правителството.

— Ако случаят е такъв — каза Пол, — можем да очакваме и други нападения.

— Точно така — потвърди Даръл.

— Да, но аз не поддържам тази версия — обади се Хърбърт. — Фундаменталистите са вече доста влиятелни в Турция. Защо ще опитват със сила да вземат онова, което могат да спечелят на следващите избори?

— Защото са нетърпеливи — изтъкна Маккаски. — Иран плаща, за да види резултати.

— Иран вече постави Турция в „печелившата“ рубрика. Въпрос на време. Сега тяхната арена е Босна. Те снабдяваха босненците с оръжие и със съветници. Последните са още там и се множат като гъби след дъжд. Ето как фундаменталистите възнамеряват да проникнат в сърцето на Европа. А що се отнася до Турция, Иран ще остави политическата ситуация да следва своя естествен ход.

— Не и ако Турция продължава да разчита все повече на израелските военни доставки и на финансовата помощ и разузнаването на Съединените щати — рече Даръл. — Иран не иска още една американска крепост в двора си.

— А сирийците? — намеси се Худ.

Маккаски и Хърбърт винаги спореха, но проявявайки взаимно уважение. Психоложката Лиз Гордън веднъж ги нарече Даръл Консенсуса и Боб Вътрешния инстинкт. Ето защо, когато Хърбърт се обади, че има новини за нападението, Пол бе помолил Маккаски да се отбие.

В тяхно присъствие той винаги получаваше сбито, но ясно резюме на ситуацията, макар че трябваше да ги възпира да не превръщат разговора в политически дебат.

— Ако са сирийците, има два варианта — отбеляза Маккаски. — Терористите може да са екстремисти, поддръжници на идеята Близкият Изток да стане велика Сирия...

— Прибавяйки я към колекцията си като Ливан — горчиво добави Хърбърт.

Пол кимна. Ставаше дума за бомбата в американското посолство в Бейрут през 1983, когато един от разузнавачите загуби съпругата си и двата си крака.

— Точно така — съгласи се Даръл. — Или по-вероятно е да са сирийските кюрди.

— Разбира се, че са кюрдите — уверено заяви Боб. — Сирийските екстремисти не правят нищо без одобрението на военните, а те от своя страна получават заповедите си от самия президент на Сирия. Ако искаше да разпали конфликт с Турция, сирийското правителство нямаше да постъпи по този начин.

— А какво щяха да сторят? — попита Худ.

— Онова, което правят всички агресори. Щяха да дрънкат оръжие близо до границата, да съсредоточават войска там и да

провокират някой инцидент, за да предизвикат турците. Сирийците не биха влезли в Турция. Както обичаме да се изразяваме във военните среди, те предпочитат да приемат. Това датира от 1967, когато на третия ден от Шестдневната война в страната нахлуха израелски танкове. Бранейки родината си, сирийците се чувстват борци за свобода, а не агресори. Това им помага да привлекат на своя страна другите арабски народи.

— Освен това, с изключение на 1967 сирийците предпочитат да водят войни чрез посредник — добави Маккаски. — През 1982 те дадоха оръжие на Иран, за да се бие срещу Ирак, оставиха ливанците да се избиват помежду си в продължение на петнайсет години и накрая влязоха на бял кон и установиха марионетен режим. Така действат.

Шефът на разузнаването погледна Даръл.

— Това означава ли, че си съгласен с мен?

— Не — ухили се той. — Ти си съгласен с мен.

— Да предположим, че Боб има право — намеси се Худ. — Тогава защо сирийските кюрди ще искат да атакуват Турция? Откъде да знаем, че не действат като агенти на Дамаск? Може да са били изпратени в Турция, за да предизвикат конфликт.

— Сирийските кюрди биха атакували по-скоро Дамаск, отколкото Турция — отговори Хърбърт. — Те мразят сегашния режим.

— Освен това кюрдите набират все повече сили, окуражени от примера на палестинците — добави Даръл. — Искат да създадат своя държава.

— Макар че това няма да им донесе мир — отбеляза Боб. — Те са сунити и не искат да ги бъркат с мюсюлманите шиити и с останалата част от населението. Именно затова се борят в Турция, Ирак и Сирия. Но съберат ли се заедно в един нов Кюрдистан, четирите им родови линии ще започнат да се карат.

— А може би няма да го направят — рече Маккаски. — Евреите в Израел имат големи различия в мненията, но живеят заедно.

— Това е защото израилтяните имат горе-долу една и съща религия — отбеляза Хърбърт. — Различават се само по отношение на политиката. А между сунитите и мюсюлманите шиити съществуват някои основни и много сериозни религиозни различия.

Пол се приведе напред и попита:

— Сирийските кюрди биха ли действали сами, или с други кюрдски националности?

— Уместен въпрос — отбеляза Даръл. — Ако зад взривяването на язовира стоят кюрдите, планът е много по-амбициозен от всички, които са опитвали досега — да нападнат оръжейни складове или военни патрули. Според мен за нещо от такава величина те биха се нуждаели от помощта на турските кюрди, които от петнайсет години насам се борят да свалят правителството си в източната част на страната.

— И присъединявайки се към тях, какво се надяват да направят сирийските кюрди? — попита Худ.

— Да дестабилизируют района — отговори Хърбърт. — Ако Сирия и Турция се бият, а сирийските и турските кюрди се обединят, те ще станат сила в района при липса на друга.

— Не само при липса на друга — добави Маккаски. — Да допуснем, че използват суматохата около една евентуална война, за да се окопаят здраво покрай цялата турска и сирийска граница. Да проникнат в села, градове и планини и да изградят подвижни лагери в пустинята. Така могат да водят война, продължаваща години наред като в Афганистан.

— И когато в някоя от страните напрежението нарасне твърде много — допълни Боб, — кюрдите могат просто да се вмъкнат в друга. Или да се присъединят към кюрдите в Ирак, за да предизвикат конфликт и там. Можете ли да си представите една война между три държави? Няма ли скоро да се стигне до употреба на ядрени или химически оръжия? Ами когато Сирия или Ирак разберат, че Израел снабдява с оръжие кюрдите...

— Правят го от години — прекъсна го Даръл.

— И започнат да им хвърлят ракети?

— Рано или късно — продължи Маккаски, — когато бъде постигнато мирно споразумение, кюрдският въпрос трябва да бъде решен така, че договорът да бъде ефективен. Кюрдите получават родина, Турция възприема фундаментализма, а демокрацията и Съединените щати претърпяват поражение.

— Ако бъде постигнато мирно споразумение — многозначително каза Хърбърт. — Тук става дума за хилядолетна вражда, развихрила се в голям мащаб. Ако този дух бъде изпуснат от бутилката, може да стане невъзможно да го вкараме обратно вътре.

Худ разбираше всичко. Освен това знаеше, че Оперативният център не е отговорен за планирането на една война в Близкия Изток. Неговата задача беше да отбелязва „горещите“ точки и да се справя с възникналата ситуация, ако се превърне в „криза“. Превърнеше ли се в „политически проблем“, с въпроса трябваше да се занимава Белият дом. Президентът щеше да го уведоми от каква помощ има нужда и къде. Но сега най-важното беше как биха могли да се справят с настоящата криза.

Той се обърна към клавиатурата и набра деривата на помощника си Стивън Бенет. След миг лицето на младия мъж се появи на екрана.

— Добро утро, Пол — каза Бенет. Гласът му се разнесе от тонколониите, монтирани отстрани на монитора.

— Добро утро, Стивън — отговори Худ. — Би ли ме свързал с Майк Роджърс? Той е още в РОЦ.

— Веднага — каза Бенет и образът му изчезна от екрана.

Пол погледна Хърбърт.

— Какво прави Майк, за да намери хеликоптера?

— Същото като нас. Анализира информацията. Той е в по-добро положение да сканира комуникациите в района, затова съм сигурен, че го прави. Ще извърши всички процедури, които написахме за операциите да РОЦ.

— Какво е минималното изискване за безопасност, което определите за центъра?

— Двама командоси от елитната част „Страйкър“, когато центърът действа. С това разполагаме в момента.

На екрана отново се появи Бенет.

— Не можах да се свържа с генерал Роджърс. Излязъл е на полева работа.

Устните на Худ се свиха. Той познаваше генерала достатъчно добре, за да разбере какво означава този евфемизъм.

— Къде е отишъл?

— Мери Роуз каза, че двамата с полковник Седен излезли преди десетина минути. Качили се на мотоциклета на турчина.

— О-хо! — възкликна Боб.

— А компютърния клетъчен телефон? — попита Пол. — Не можете ли да се свържете по него?

— Няколко минути, след като потеглил, генералът се обадил на Мери Роуз да провери връзката. Сателитната връзка работела чудесно, но той й казал да не го търси, освен ако няма нещо спешно. В случай че някой подслушва.

— На такива открити пространства връзките често се преплитат — отбеляза Хърбърт. — Сигурността е равна на нула.

Худ кимна. Отидеше ли на военни операции, персоналът на Оперативния център обикновено носеше сигурни ТАК-САТ. Те имаха собствени параболични чинии, които им позволяваха да се свързват със сателита и после да препредават директно в Оперативния център. Но тези устройства бяха тежки и големи. Макар че в РОЦ имаше един ТАК-САТ, Роджърс явно бе предпочел да пътува с малко багаж.

Пол се ядоса на Майк и силно се обезпокои за него, защото бе излязъл, без да го охранява някой от командосите. Но не можеше да извади никого от РОЦ, без да направи компромис с процедурата по безопасността, пък и не искаше да отзовава Роджърс. Генералът знаеше какво прави и не бе нарушил правилата. Освен това не беше работа да критикува заместника си от разстояние четиринайсет хиляди и петстотин километра.

— Благодаря, Стив — каза той. — Поддържай връзка с РОЦ и веднага ме уведоми, ако са чули нещо.

— Добре, шефе.

Пол изключи връзката с Бенет и погледна Хърбърт.

— И така. По всичко личи, че Майк е отишъл да разузнава на място.

Боб разсеяно натискаше копчетата на телефона на облегалката за ръце на инвалидната си количка.

— Да. Това е в стила на Майк, нали?

— Защо не е взел РОЦ? — попита Маккаски. — Тогава поне щеше да свърши по-задълбочена работа.

— Защото е знаел, че положението ще бъде опасно — отговори Худ. — Познавам го добре. Няма да подложи на риск апаратурата или екипа. И това е в неговия стил.

Пол и Хърбърт се спогледаха. Шефът на разузнаването затвори очи и кимна.

— Ще го намеря — заяви и бързо набра номера на Националната разузнавателна служба от телефона на инвалидната си количка. — Ще

проверя дали Винс може да зареже всичко и да ни покаже хубава и ясна сателитна снимка на Роджърс Арабски.

— Благодаря — рече Худ и погледна Маккаски.

— Както обикновено, нали? — попита Даръл.

Той кимна. Бившият агент на ФБР знаеше процедурата. Ако някоя от групите поискаше кредит, Маккаски трябваше да попита дали другите местни и чуждестранни агенции имат средства. Ако нямаха, кого прикриваха и защо? Ако случаят беше такъв, щеше да види на компютъра какъв е техният начин на действие и да реши какъв да бъде следващият им ход и колко да чакат. Сетне Даръл и съветниците му трябваше да изяснят дали дипломатията ще предхожда друга намеса, дали извършителите ще бъдат атакувани с военна сила и какви още цели ще поразят.

— Включи и Лиз — добави Худ.

Маккаски кимна и излезе. Психологическите портрети на терористите от Близкия Изток бяха особено важни. Ако бяха мотивирани единствено от политика, като повечето кюрди те бяха по-малко склонни да извършват самоубийствени мисии. В такъв случай беше възможно да ги атакуват по въздух и по земя. Ако бяха мотивирани от религия и политика като мнозинството кюрди, терористите се чувстваха не само щастливи, но и удостоени с честта да пожертват живота си. Тогава убийците можеха да нападат навсякъде. Да носят седем-осем пръчки динамит в специално изработен колан, пристегнат с тиранти или раница, пълна с двайсет и пет — трийсет килограма пластичен експлозив, свързан с две жици за батерии, прикрепени към детониращото устройство, което обикновено държаха в джоба на панталона си и можеше да бъде задействано по всяко време, където и да се намират. От такъв вид атаки беше невъзможно да се защитиш и с такива терористи — невъзможно да се справиш. Най-отчайващото беше, че един-единствен терорист беше по-опасен от цяла група. Самотният боец беше гъвкав и притежаваше предимството на изненадата.

Хърбърт затвори телефона си.

— Винс ще се заеме със случая. За десетина минути ще използва 30-45-3 на Министерството на отбраната. Старичък е и няма инфрачервени лъчи, но ще получим хубави ясни снимки.

30-45-3 беше третият сателит, който наблюдаваше географските дължини от трийсет до трийсет и пет градуса на изток от основния меридиан. Това беше районът, който включваше Турция.

— Винс е много добър — отбеляза Пол.

— Най-добрият — отговори Боб и се изкикоти, докато караше инвалидната количка към вратата. — Стивън поне е запазил чувството си за хумор, въпреки разследването. В ковчега му имало толкова много пирони, че щял да кръсти поделението „Айрън Мейдън“^[1].

— Няма да позволим на Конгреса да затвори капака — обеща Худ.

— Това е хубаво от твоя страна, Пол, но ще бъде ужасно трудно да се осъществи.

— Обичам трудностите, Боб — едва-едва се усмихна той. — Затова съм тук.

Хърбърт отвори вратата, после се обърна:

— Предавам се.

Намигна и излезе.

---

[1] Средновековен шотландски уред за обезглавяване. — Б.пр. ↑

13.

Понеделник, 17:55

Огюзели, Турция

Ибрахим и радистът Хасан стояха на ветровитата равнина, а Махмуд бе коленичил между тях. На раменете им бяха праметнати чешки автомати „Самопал“, а в кобурите на коланите — трийсет и осем милиметрови „Смит и Уесън“. Имаха и ловджийски ножове.

Ибрахим държеше оръжията на брат си, който се кланяше до земята. По смуглото лице на по-възрастния мъж се стичаха сълзи, а гласът му беше дрезгав, докато цитираше Свещения коран:

— Той изпраща пазители, които да се грижат за теб и да отнесат душата ти, когато смъртта те вземе...

Само преди няколко минути Валид бе оставил тримата си спътници, раницата и оръжията на този безплоден хълм. Беше дал на Махмуд златния си пръстен, който представляваше две сребърни ками, кръстосани под една звезда. Пръстенът го идентифицираше като водач на групата. После отново излетя с хеликоптера и се отправи към язовира. Стремглаво спускайки се в бушуващите води, той се остави да бъде погълнат. Изригналият гейзер за миг отбеляза мястото на смъртта му. После тримата оцелели с ужас видяха как водите отнесоха останките от хеликоптера.

Валид се беше пожегвал, защото това беше единственият начин да заличи хеликоптера от турските радари. Да запази живота на останалите, за да продължат борбата на Кюрдската работническа партия.

Махмуд довърши молитвата, но не се надигна.

— Защо ти, Валид? — тихо и тъжно попита той. — Ти беше нашият водач, нашата душа.

— Махмуд — прошепна Ибрахим, — скоро, ще пристигнат патрулите. Трябва да тръгваме.

— Можеше да ми покажеш как се управлява хеликоптера — продължи брат му. — Моят живот не беше важен колкото твоят. Кой

ще води хората сега?

— Махмуд — настоятелно изрече младият мъж. — Моля те. *Ти* ще ни водиш. Той ти даде пръстена.

— Да — отговори Махмуд и кимна. — Аз ще ви водя. Такова беше предсмъртното желание на Валид. Имаме още много работа.

Ибрахим никога не бе виждал брат си обзет от такава скръб и гняв. А после му хрумна, че вероятно Валид е искал да постигне и този ефект — да разпали огъня на омразата в сърцата на бойците си.

Махмуд стана и той му подаде парабела и един пистолет трийсет и осми калибър.

— Благодаря, братко — рече Махмуд.

— Според Хасан — тихо и уверено каза Ибрахим — до вечерта можем да стигнем до Шанлъ Урфа. Ще останем в предпланините и ще се скрием, ако се наложи. Или ще хванем някоя кола или камион.

Махмуд се обърна към Хасан, който стоеше на почтително разстояние.

— Няма да се крием — заяви той. — Ясно ли е?

— Да — едновременно отговориха двамата.

— Води ни, Хасан — рече Махмуд. — И нека Светия Пророк да ни заведе у дома... и при нашите врагове.

14.

Понеделник, 18:29

Огюзели, Турция

Преди да отиде в Средна Азия, Майк Роджърс бе изпълнил обичайната процедура. Прочете каквото можа за този район, както и сведенията на други военни за местното население. Когато беше там по време на операция „Пустинен щит“ и „Пустинна буря“, прочете „Седемте опори на мъдростта“ от Т. И. Лорънс и „С Лорънс в Арабия“ от репортера Лоуел Томас. Това бяха две виждания на един и същи човек. Този път препрочете спомените на генерал Чарлз Гордън Китаеца, както и една антология за пустинята. Нещо, написано от Д. Х. Лорънс — английския писател, а не от войника Т. И. Лорънс, бе останало в паметта му. Пустинята е „завинаги непритежавана земя“. Този израз много му хареса.

Също като полярните райони пустинята можеше да бъде взета под наем, но не и купена, ала за разлика от тях, където ледът можеше да бъде разтопен, за да се снабдят хората с вода, и имаше относително стабилна основа за строеж, пустинята имаше различни настроения — ту гореща, ту хладна. Силно ветровита в един миг и напълно спокойна в следващия. За разлика от Арктика и Антарктика тук пътниците не слизаха от кораба или самолета и не се придвижваха във вътрешността, за да правят снимки. Още от древни времена, когато кервани с камили минавали по тези места, човекът идвал в пустинята само за да я прекоси. И там, в онези високи и сухи земи, където пръстта е не само песъчлива, но изсъхнала, пътуването се измервало в метри, а не в километри. Прекосяването на пустинята изисквало късмет и издръжливост.

Благодарение на радиовръзките и моторните превозни средства пътуването през пустинята или по мъртвите турски полета вече не беше убийствено както до началото на настоящото столетие. Но все още имаше поразително изолирани места. След половин час пътуване с мотоциклета на Седен Роджърс забеляза, че дори насекомите

намаляха и после изчезнаха. Генералът се наведе над големия „Харли“. Вятърът рошеше прошарената му коса и блъскаше раменете му. Той погледна малкия компас, монтиран на контролното табло точно под тахометъра. Бяха се отправили към мястото, където хеликоптерът бе видян за последен път. Движеха се по периметъра на наводнението. Майк погледна часовника си. След двайсетина минути щяха да пристигнат.

Слънцето бе слязло ниско над хълмовете, а червеникавата му светлина избледняваше. След няколко минути небето се изпълни със звезди.

Полковник Седен се обърна и извика:

— Наближаваме равнините. След този район има черни пътища. По тях не минават превозни средства, но поне не са толкова неравни.

Това бяха първите думи, които бе произнесъл, откакто тръгнаха. Роджърс беше доволен, защото също не обичаше да говори много.

— И в бурно море е същото — отбеляза той.

— Можете ли да повярвате — каза Седен, — че преди да се азори, температурата в тази област спада почти до нулата? От октомври до май пътищата често са затворени поради снегове!

Майк знаеше това от информацията, която беше прочел. В тази част на света не се променяше само едно. Не беше пустинният вятър, пясъците или границите, нито местните и международните играчи, превърнали Близкия Изток в свой терен, а религията и онова, което хората бяха готови да направят за нея. От времето на управляваните от свещеници шумери, чиято държава процъфтявала през петото хилядолетие преди Христа, хората тук бяха готови да се бият заради религиозните си убеждения, да избиват човешки същества и животни и да умират за нея.

Роджърс разбираше това. Католик по рождение, вярваше в божествения произход на Исус. И той би убивал, за да защити правото си да почита Бога по свой начин. За него това не беше по-различно от борбата, убиването и проливането на кръв в името на националното знаме и на любимата му родина. Да нанася удари заради честта. Но той не беше фанатик. Никога не би покръстил някого насила.

Хората тук бяха различни. В продължение на шест хиляди години те бяха изпратили милиони човешки същества в отвъдния свят, населен от стотици божества. Нищо нямаше да ги промени. Най-

доброто, на което Роджърс се надяваше, идвайки тук, беше да се бори, за да ограничи кръвопролитията.

Седен превключи скоростите, когато започнаха да изкачват хълма. Майк наблюдаваше яркия лъч на фара, който се стрелкаше насам-натам по черния път. За разлика от областта, която току-що бяха прекосили, тук имаше скали и ниски храсти.

— Този път — каза Седен — ще ни изведе право на...

Преди Роджърс да чуе изстрела, тялото на полковника потрепери за миг, после се отпусна назад и блъсна Майк. Мотоциклетът се преобърна. Роджърс падна на пътя и се претърколи няколко метра. Турчинът успя да се задържи, докато мотоциклетът се търеше на една страна в продължение на няколко метра, после се изплъзна.

Дясната страна на Майк пламтеше. Ръката и кракът му бяха изранени от камъните по пътя. Фарът на мотоциклета ги осветяваше. Роджърс видя, че Седен не мърда.

— Полковник? — тихо извика.

Турчинът не отговори. Въпреки болката генералът се надигна на лакът и започна да пълзи. Искеше да отмести турчина от пътя, преди някое превозно средство да е прегазило и двамата. Но преди да стигне до него, усети пистолет в тила си. Застина, когато по пътя изскърцаха ботуши. Двама мъже се наведоха над Седен.

Турчинът се размърда. Единият мъж взе оръжието му и премести мотоциклета. Човекът зад Майк го хвана за яката и го дръпна встрани от пътя. Завлякоха ги зад един висок тесен хълм. Мъжът притисна дулото на пистолета във врата на Роджърс и му каза нещо на арабски. Не беше турчин.

— Не разбирам — отговори генералът.

В гласа му нямаше страх. Двамата мъже се държаха като терористи. Такива като тях не уважаваха малодушието и не преговаряха със страхливци.

— Американец? — попита човекът зад Роджърс.

Генералът се обърна към него, за да го види, и отговори:

— Да.

Мъжът повика някого на име Хасан, който през това време оглеждаше мотоциклета. Хасан имаше продълговато лице, високи скули, хлътнали очи и къдриви, дълги до раменете коси. Той получи заповед на арабски и дръпна Майк, за да го изправи. Сетне започна да

го претърсва. Намери портфейла му и взе паспорта и клетъчния телефон. Документите представяха Роджърс като Карлтън Найт, член на Отдела за опазване на околната среда при Американския музей за естествена история в Ню Йорк. Не се знаеше дали мъжете щяха да повярват на това. Униформата на Седен показваше, че е полковник от турските сили за сигурност. Роджърс трябваше да измисли убедителен отговор защо бе дошъл на това място с един офицер от турските сили за сигурност.

Преди всичко личната безопасност, реши генералът. В края на краищата тези хора току-що ги бяха нападнали.

Освен всичко друго не беше сигурен дали е добре да бъде разпознат като американец. Някои групировки в Близкия Изток се стремяха да спечелят благоразположението на американците и знаеха, че няма да го постигнат с убийства. Други разчитаха на подкрепата на арабските екстремисти и убивайки американци, я печелеха. Ако това бяха хората, взривили язовира, не можеше да се каже какво щяха да направят.

Роджърс бе убеден само в едно — мотоциклетът беше единственото, което мъжете бяха видели, и трябваше да се възползва от ситуацията.

Хасан щракна запалката, прочете данните от паспорта и попита:

— Защо си дошъл тук?

— Дойдох в Турция, за да проверя какво е състоянието на Ефрат. Изпратиха ме тук, когато нивото на язовира спадна. Искат мнението ми за краткотрайните и дълготрайните поражения в екологичната среда.

— С него ли дойде?

— Да. Турците се безпокояха за безопасността ми.

Хасан преведе думите на мъжа зад него — един тип с гневен поглед, на име Махмуд. Третият мъж превързваше раните на Седен.

Махмуд каза нещо и Хасан кимна, сетне погледна Майк и попита:

— Къде е лагерът ти?

— На запад. Близо до Газиантеп.

Регионалният оперативен център беше на югоизток и генералът не искаше да ги води там.

Хасан се изсмя.

— Нямах толкова много бензин в мотоциклета. Къде е лагерът?

— Нали ви казах, близо до Газиантеп. Оставихме тубата на една бензиностанция по пътя. Трябваше да я вземем на връщане.

Тъй като Хасан не беше турчин, Роджърс предположи, че няма да знае дали в тази посока има бензиностанция.

Хасан и Махмуд размениха няколко думи, после Хасан каза:

— Дай ми телефонния номер на лагера.

Освети със запалката си клетъчния телефон, погледна Майк и зачака. Макар че външно генералът остана спокоен, умът и сърцето му започнаха трескаво да работят. Главната му цел беше да предпази РОЦ. Откажеше ли да им даде телефонния номер, те сигурно щяха да заподозрат, че той не е такъв, за какъвто се представя. От друга страна, мъжете разбраха кой е Седен и въпреки това не го убиха. Затова вероятно щяха да ги задържат, докато напуснат страната.

— Съжалявам — отговори Роджърс. — Не го знам. Телефонът е, за да ми се обаждат от лагера.

Хасан отиде до него и поднесе запалката към брадичката му. После бавно продължи да приближава пламъка.

— Истината ли казваш? — попита.

Генералът положи усилия да се отпусне, докато пламъкът го обгаряше. Всеки, който бе работил зад бойната линия във Виетнам, знаеше основните правила за оцеляване по време на мъчения. Побоят, горенето със запалена цигара, електрическият ток, пуснат към чувствителните части на тялото, потопяването до шията във вода дни наред и връзването на ръцете зад гърба, докато те вдигаха на кол — всичко това се практикуваше от северовиетнамците и се изпробваше върху агентите от специалните сили, които отиваха там. Номерът беше да се отпуснеш. Напрежението само стягаше плътта, опъваше кожата, усилваше болката и съсредоточаваше ума върху нея. Учеха жертвите да броят наум и да разпределят страданието на поносими периоди от три или пет секунди. Трябваше да мислят как ще издържат до следващата болка, а не до края на мъчението.

Топлината се усили и Майк започна да брой наум.

— Истината — настоя Хасан.

— Това е... истината — отговори му.

Махмуд каза нещо грубо. Младият мъж угаси запалката и погледна презрително американеца. Даде на Махмуд клетъчния телефон и се приближи до полковник Седен.

Третият терорист стоеше зад турския офицер и го държеше на прицел. Главата на Седен беше облежната на краката на терориста. Беше превързана с ръкава от якето му. Другият ръкав беше използван като турникет за кървящата му дясна ръка. Турчинът беше в безсъзнание.

Хасан коленичи до него. Запаля цигара, дръпна няколко пъти, сетне поднесе пламъка към брадичката му. Зашеметеният полковник извика. Терористът бързо запуши с ръка устата му, после каза нещо на турски. Седен енергично разтърси глава. Хасан доближи запалената цигара до ухото му. Турчинът отново извика и се опита да блъсне ръката му. Човекът, който стоеше до него, дръпна Седен. Хасан отдалечи цигарата.

Изведнъж Махмуд повика Хасан. Младият мъж изтърча при него. Последва забързан и тих разговор.

Роджърс опита да се обърне и да види какво става, но Махмуд блъсна лицето му с дулото на пистолета. Със сетива, изострени до крайност поради пронизващата болка, Майк слушаше внимателно. Внезапно чу сигнала на клетъчния телефон. Хасан бе натиснал едно от копчетата. Защо?

И тогава Роджърс се сети какъв е отговорът на този въпрос. Махмуд бе повикал Хасан, полиглата на групата, за да прочете английските думи върху телефона. На едно от копчетата пишеше „Повторно избиране“. Лагерът беше последното място, където Роджърс се беше обаждал. Махмуд се свързваше с този номер.

Хасан стоеше само на няколко крачки. Майк чу, че телефонът звъни, и се вцепени, докато чакаше да разбере кой ще отговори и какво ще каже.

— Ало?

Мери Роуз. Хасан се изненада, като чу женски глас, но не каза нищо. Майк се молеше наум тя да затвори. Изкушаваше се да ѝ изкрещи да избягат с РОЦ, но едва ли щяха да го сторят навреме. Не и ако онези тримата убиеха него и Седен и тръгнаха към микробуса.

— Ало? — повтори тя.

„Не казвай нищо друго — молеше се Роджърс. — Моля те, Мери Роуз...“

— Не те чувам, генерал Роджърс — каза тя. — Не знам дали ти ме чуваш, но ако е така, ще затворя.

Тя го направи. С победоносен вик Хасан изключи телефона и го пъкна в джоба на ризата на Майк. После една минута разговаря с другите двама. Накрая погледна Роджърс.

— Генерал Роджърс, мисля, че ти не си защитник на околната среда. Американските военни работят съвместно с турските сили за сигурност, за да намерят кого? Нас, може би? — попита и дойде толкова близо до Майк, че носовете им се докоснаха. — Е, намерихте ни. И онази жена по телефона. Тя не е в Газиантеп.

— Там е. В полицейския участък.

— Районът около Газиантеп е планински — презрително каза Хасан. — Не можеш да се свържеш по клетъчен телефон. Единствените равнини са на югоизток.

— Връзката е сателитна — излъга Роджърс. — Минава над планините.

Мъжът зад полковник Седен каза нещо на арабски. Хасан кимна и изсъска:

— Той казва, че си лъжец. За сателита е нужна... чиния. Нямаме време за празни приказки. Трябва да стигнем до долината Бекаа.

Разгневен, арабинът се обърна към Седен. Полковникът се бе съвзел и дишаше тежко. Той отново коленичи до него и щракна запалката. Майк видя изражението на турчина — слава богу, предизвикателно.

Хасан попита Седен нещо на турски. Той не отговори. Терористът напъха кърпа в устата му, сграбчи го за косата и завря пламъка под носа му. Турчинът започна да ритя и да надава сподавени стонове. Този път Хасан не отдалечи запалката. Виковете на Седен станаха по-силни и той започна да се гърчи в опитите си да се измъкне.

Хасан угаси запалката, извади кърпата от устата му, после зашепна в ухото му. Полковникът дишаше учестено, а краката и ръцете му трепереха. От поведението му Роджърс разбра, че турчинът ще проговори, защото не разумът, а болката контролираше тялото му. Волята му беше сломена, а съзнанието — съсредоточено единствено върху стремежа да се предпази от по-нататъшна болка.

Хасан отново напъха кърпата в устата му и доближи запалката до лявата му вежда. Седен затвори окото си, но Роджърс знаеше, че това няма да помогне.

Пламъкът обгори веждата и плъзна по челото му. Всеки момент Седен щеше да се пречупи. Роджърс не искаше да го остави да живее с тази вина — ако някой от двамата им оцелееше.

— Спри! — извика. — Ще ви сътруднича.

Хасан отдалечи пламъка и пусна косата на Седен. Турчинът се преви на две.

— Какво искаш? — попита Майк.

Време беше да смени тактиката. Мислеше да престане да протака и да се опита да постигне компромис и да даде погрешна информация.

— Първо, генерале, искаме да дойдете с нас като заложници — отговори Хасан. — Но в момента искаме нещо друго.

Не беше нужно да ги пита какво.

— Ще ви помогна да се скриете или да напуснете страната — каза му. — Но няма да ви заведе в лагера.

— Ние познаваме тази страна. Можем да намерим пътя и без теб — заяви Хасан. — Но това няма да е необходимо. Твоите хора сигурно имат някакъв превоз. Ще им кажеш да дойдат да те вземат.

— Не смятам да го направя — рече Майк.

Терористът тръгна към него.

— Ако двамата с Махмуд отидем облечени във вашите дрехи през нощта и с мотоциклета на полковника, мислиш ли, че някой ще ни спре?

— Да, моите хора ще ви спрат.

— Но не и преди да отидем съвсем наблизко с оръжията си. Те ще се колебаят дали да стрелят, а ние не. Не можем да си го позволим.

Роджърс трескаво разсъждаваше. Лудата глава редник Пъпшоу може би нямаше да се поколебае да открие огън по мотоциклета, но не и редник Девон. А ако на пост беше някой друг — Фил Катцен, Лоуел Кофи или Мери Роуз Мохали — те едва ли щяха да носят оръжие. Генералът не можеше да ги изложи на опасност, особено ако терористите превземеха РОЦ.

— Каква гаранция имам, че няма да убиете мен и полковника, след като се обадя по телефона? — попита.

— Можеше вече да сте убити — отговори Хасан. — Щяхме да се обадим във вашия лагер и да кажем, че сме ви намерили облени в кръв и в безсъзнание. Те щяха да дойдат да ви вземат. Не, генерале, колкото

по-малко смърт има, толкова по-добре. Господ е състрадателен и милостив. Ако ни сътрудничите, ще последваме Неговия пример.

— Наводнението, което предизвикахте, уби невинни хора и вярващи. Къде беше състраданието ви тогава?

— Вярващите отидоха в Божиите шатри. А останалите бяха доволни, че живяха в откраднатата от нас родина. Те са жертви на собствената си алчност.

— Не на своята, а на алчността на отдавна умрели поколения.

— Въпреки това, ако останат тук, те ще продължат да умират.

Махмуд нетърпеливо каза нещо на Хасан, който кимна и заяви на Роджърс:

— Махмуд има право. Достатъчно разговаряхме. Време е да се обадим по телефона. Натисни само копчето за повторно избиране. И не се опитвай да ги предупреждаваш. Това само ще доведе до кръвопролитие.

Майк погледна клетъчния телефон. Искаше му се да го строши и да свърши с онези тримата. „Какво ще си помислят твоите хора, ако се предадеш — запита се той. — Ако не им дадеш възможност да се борят или да се оттеглят?“ Но безизходицата не беше техен проблем. Окажеше ли съпротива, Роджърс ги обричаше на смърт. А отстъпеше ли временно, можеше да намери начин да преговаря за освобождаването на някои от тях или да извади от строя ключовите технологии на РОЦ. Това поне беше нещо.

Все още се колебаеше, когато Хасан извика:

— Бързо!

Генералът погледна телефона. Бавно протегна ръка и натисна копчето за повторно избиране на последния номер. Долепи апарата до ухото си, а терористът се наведе към него, за да слуша.

В същия миг Роджърс осъзна, че всичко, което току-що си бе помислил, беше глупост. Никой не можеше да му връчи телефон и да му заповяда да предаде колегите си.

15.

Понеделник, 18:58

Шанлъ Урфа, Турция

Лоуел Кофи Втори дремеше на шофьорската седалка в РОЦ, когато телефонът иззвъня. Адвокатът подскочи и се събуди, после намери апарата.

— Тук е подвижният археологически изследователски център — каза той.

— Бенедикт, обажда се Карлтън Найтид.

Лоуел не се беше разсънил напълно, но позна гласа на Майк Роджърс. Освен това много добре знаеше, че собственото му име не е Бенедикт. Всъщност единственият, когото познаваше с това име, беше Бенедикт Арнолд, изменникът, който бе заговорничил, за да предаде Уест Пойнт на британците по време на Американската революция. Тъй като Майк Роджърс нямаше чувство за хумор, сигурно имаше някаква причина да го нарича така. Пък и явно нарочно произнесе неправилно псевдонима Найт.

Всичко това мина за миг през ума на адвоката, който после безгрижно отговори:

— Здравсти, Найтид.

В същото време натисна бутона за запис. Отвори страничния прозорец и щракна с пръсти. Фил Катцен и Мери Роуз ядяха пилето, което сутринта бяха купили от пазара и опекли на лагерен огън. Направи им знак да отидат бързо, но тихо при него. Те оставиха картонените чинии и се втурнаха към микробуса.

— Как вървят нещата? — попита адвокатът.

— Не много добре — отговори Майк. — Бени, с полковника претърпяхме проклета злополука.

— Добре ли сте?

— Горещо-долу. Но искам да кажеш на капитан Джон Хокинс да си обира крушите и да се чупи оттам, колкото е възможно по-скоро.

Катцен и Мери Роуз влязоха в микробуса.

— Ще му кажа да го направи — отговори адвокатът и погледна младата жена.

Сетне посочи компютъра и сви пръсти, все едно пише на клавиатурата.

Тя му направи знак, че е разбрала, и седна пред монитора.

— Къде сте? — попита Кофи, макар че не беше необходимо Роджърс да му казва. Мери Роуз и РОЦ щяха да свършат тази работа. Но искаше да даде на генерала възможност да говори и да му съобщи колкото може повече.

— Под ръка ли ти е карта „3-И“ като „извършител“? — попита Майк.

— Да, тук е. Само трябва да я разгърна.

Умът на Лоуел работеше трескаво. Очевидно някой, който разбираше английски, подслушваше разговора. Но този човек не говореше разговорен английски и нямаше представа от американската история. Инак щеше да знае кой е бил Бенедикт Арнолд.

И така, какво иска да каже генералът. Полковник Седен ли беше предателят? Или че самият Майк е бил принуден да издаде местонахождението на РОЦ? При всички случаи имаше предателство и замесени трима човека.

— Готов съм с картата — излъга той.

— Добре — отговори Роджърс. — Намираме се встрани на около шестстотин метра след началото на черния път. От източната страна има хълм. Виждаш ли го?

— Разбира се — отново излъга адвокатът.

— Чакаме ви там.

— Нуждаете ли се от медицинска помощ?

— Само от няколко бинта. И глътка уиски за полковника. Побързайте.

Знаеше, че Роджърс не пие алкохол, и предположи, че някой е ранен.

— Ясно, Карлтън. Ще дойдем — отвърна. След кратко колебание попита: — Сигурен ли си, че ще сте добре, докато пристигнем?

— Мисля, че ще оцелея, Бени.

Кофи затвори и тръгна към Катцен.

— И така — започна той, — от целия разговор разбрах, че Майк и полковникът са заловени от трима човека, които не говорят много

добре английски. Явно са прочели „Найт ID^[1]“ като „Найтид“ и го наричат така. Струва ми се, че Седен е прострелян, а генералът е бил принуден да ни се обади. И тъй като той не ругае, мисля, че спомена „проклета“^[2] злополука съвсем умишлено.

— Изглежда се е натъкнал на типовете, които взривиха язовир „Ататюрк“ — заяви Катцен, който стоеше зад Мери Роуз.

— Или те са се натъкнали на него — каза Кофи.

— Ето — обади се младата жена. — Капитан Джон Хокинс. Според данните, с които разполагаме, той е попаднал в устроена от испанците засада при Вера Крус през 1568.

Фил бавно поклати глава.

— Само Майк Роджърс може да знае такова нещо.

Лоуел се бе наместил на мястото на генерала. Повика Оперативния център по безопасната линия, вградена в компютъра, и рече:

— Мери Роуз, Майк ми каза, че се намират на около шестстотин метра нагоре по черния път. Може ли да видим мястото по-отблизо?

— Веднага — отговори тя и след секунда показа карта на района. — Тръгнали са през пустинята към равнините. Това означава, че са тук. Имаш ли друга информация?

Тя огради с кръгче мястото, където започваше пътят.

— Да — отговори Кофи. — Били до един хълм от източната страна на пътя.

— Виждам го. — Тя показа компютърната релефна карта. — Координатите са север-юг „Д“ и изток-запад „З“. Ще се свържа с Националната разузнавателна служба и ще проверя дали могат да ни пуснат картина.

— Ще дам указания на Пъпшоу и Девон, в случай че трябва да се преместим оттук — рече Катцен.

Лоуел кимна. На екрана се появи знакът на Националния съвет по управление на кризите — официалното име на организацията, макар че никой в Оперативния център не го използваше. Адвокатът написа личния си код и на екрана излезе менюто с всички възможни отдели. Той избра кабинета на директора. Компютърът поиска трите имена на човека, с когото искаше да говори. Тази процедура парираше обажданията на компютърните фанатици, които успяваха да проникнат в програмата. Лоуел написа: „Худ, Пол Дейвид“.

Един компютризиран глас му каза да почака. Почти веднага образът на Стивън Бенет изпълни екрана.

— Добър ден, Кофи — каза той.

— Стив, тук имаме извънредно положение — рече адвокатът. — Трябва да говоря с Пол.

— Ще му кажа.

Лицето на Худ се появи след няколко секунди.

— Какво има, Лоуел?

— Пол, току-що говорихме с Майк. По всичко личи, че е намерил терористите, които търсеше. И, изглежда, те държат него и полковника от турските сили за сигурност като заложници.

— Чакай малко — каза Худ, а изражението му помръкна и гласът му спадна. — Искам и Боб Хърбърт да чуе това.

След няколко секунди екранът се раздели на две. Пол беше от лявата страна, а Хърбърт — от дясната. Оредялата коса на шефа на разузнаването беше разрошена. Изглеждаше по-мрачен и от Худ.

— Говори, Лоуел — каза Боб. — Имаш ли представа какво искат онези негодници?

— Не. Само трябва да отидем там и да вземем Майк и полковника, който тръгна с него.

— Къде са те?

— В равнините.

— Сега ли?

— Незабавно. Майк ни даде ясно да разберем, че трябва да потеглим веднага.

— Това означава, че типовете, които са ги хванали, се нуждаят от превоз, вероятно за да напуснат страната. Може би хеликоптерът, който отвлякоха, е твърде опасен и може да бъде проследен.

— Къде се намират? — попита Худ.

— На около деветдесет минути път оттук — отговори Кофи. — Мери Роуз е във връзка с Националната разузнавателна служба, за да се опита да получи картина на местността.

— Майк каза ли ви точно след колко време трябва да бъдете там? — попита Хърбърт.

— Не — отговори Лоуел.

— Подказа ли ви с нещо, че онези мръсници знаят за РОЦ?

— Не.

— Това поне е нещо — отбеляза Пол.

— Извинявайте — намеси се Мери Роуз и се обърна. — Стивън Винс казва, че след около две-три минути може да ни изпрати инфрачервена снимка.

— Господ да го благослови — рече Лоуел. — Пол, Боб, чухте ли това?

— Да — отговори Худ.

— Майк каза ли още нещо, Лоуел? — попита Хърбърт.

— Не много. Струва ми се, че не изпитваше болка и напрежение. Предаде информацията спокойно, използвайки уклончиви намеци за Бенедикт Арнолд и за някакъв английски капитан, за когото разбрахме, че е попаднал в засада. Опитваше се да каже, че е бил принуден да ни се обади, и ни предупреждаваше да внимаваме.

— Онези негодници искат заложници — каза Хърбърт. — Ако не стреляме, може би и те няма да го направят.

— Искаш да кажеш, че трябва да ги качим? — попита Худ.

— Само ти съобщавам фактите.

— Ако зависеше от мен, щях да ги застрелям, но за съжаление не съм там.

— Пъпшоу и Девон готови ли са да потеглят?

— Те се хранеха, когато Майк се обади — отговори Кофи. — В момента Фил им дава указания. Какво да правим с турското правителство? Силите за сигурност ще ни потърсят, когато техният човек не се обади.

— Нали ти преговаря с тях — каза Пол. — Доколко сме длъжни да им казваме?

— Зависи какво ще решим. Ако започнем да стреляме, ще нарушим около двайсетина международни споразумения. Убием ли някого, ще загазим. Ако пък е турчин, здравата ще загазим.

— Ами ако застреляме терористите, които взривиха язовира? — попита Худ.

— Ако съумеем да го докажем и споделим заслугата с турските сили за сигурност, вероятно ще бъдем герои — отговори адвокатът.

— Ще наредя на Марта да се свърже с тях, да им обясни каква е работата и да им каже да не вдигат шум.

— Лоуел, Майк не им е обещал определен вид транспорт, нали? — попита Хърбърт.

— Доколкото знам, не.

— Това означава, че ако отидете там с РОЦ, ние ще можем да ви проследим. Ако нямаме сателитен образ, ще мога да слушам по компютърната връзка.

— Няма да стане — обади се Катцен. — Мисля, че Мери Роуз ще трябва да блокира техническото осигуряване.

— Не съм съгласен — възрази Боб. — Така ще останете...

— Картината ще се появи всеки момент — прекъсна го Мери Роуз. — Националната разузнавателна служба ще я изпрати и на теб, Пол.

Точно след секунда и половина мониторите се изпълниха със зеленикавата картина, показваща мястото, описано от Роджърс.

— Ето я — каза Хърбърт.

Роджърс седеше до мотоциклета. Ръцете му явно бяха завързани за кормилото. Краката му също бяха вързани. Полковникът от турските сили за сигурност лежеше по корем, а ръцете му бяха извити зад гърба. До тях седеше един мъж и пушеше. На коленете му имаше автомат.

— Живи са — рече Худ. — Слава богу!

В същия миг влязоха Катцен, Пъпшоу и Девон. Застанаха между двата компютъра и се вгледаха в мониторите. Кофи се наведе към екрана.

— Виждам само трима човека.

— Може би Майк е искал да каже, че са само трима — предположи Пол.

— Не — възрази адвокатът. — Той ми каза, че имало трима извършители. Мога да ви пусна записа, но съм сигурен, че това бяха думите му.

— Другите двама може да са на пост — рече Хърбърт. — Сигурно са отишли да видят кой ще дойде. Да се уверят, че Майк не е повикал кавалерията или нещо подобно.

— Дори да наблюдават пътя — каза Пол, — ние разполагаме с двама командоси, за които вероятно не знаят. Ако мислят, че Майк е някой посредствен таен агент, похитителите може и да не очакват въоръжен ескорт. Особено такъв, който знае с какво ще се сблъска.

— Това ни връща към въпроса, дали да отидат с РОЦ — рече Боб. — Аз продължавам да мисля, че трябва да оставите всички уреди да действат. Какво ще кажеш, Пол?

Худ се замисли за миг.

— Ти си против, нали, Фил?

— Ако с нас се случи нещо, всичко ще попадне в техните ръце — отговори той.

— Пол, от юридическа гледна точка може да имаме проблеми — намеси се Кофи. — Географският ни терен беше много внимателно очертан от турците и от Конгреса.

— Исусе! — извика Хърбърт. — Майк е заложник, а вие говорите за юридически ограничения.

— Има и още нещо — продължи Фил. — Командосите. Може да ги видят, ако наблюдават микробуса. Ако демонтираме част от оборудването, можем да ги скрием в отделението за батериите.

— Какво мислите по този въпрос, редници? — попита Хърбърт.

— Идеята ми харесва, сър — отговори Пъпшоу. — Ще се скрием.

Худ попита дали всички са разгледали снимката и добави:

— Добре. Ще отидете там с блокиран РОЦ. Кой ще ръководи операцията?

— Не можем да я наречем военно спасителна — отбеляза Кофи. — За това е необходимо одобрение от Конгреса, което няма да стигне навреме. Ето защо поне за официалните документи операцията трябва да бъде ръководена от граждански човек.

— Съгласен съм — рече Пол. — Командосите се скриват, но въоръжени. И така, кой ще ръководи операцията?

Никой не отговори. Лоуел огледа трите лица на осветения в зелено екран и без ентузиазъм каза:

— Предполагам, че избраникът съм аз. Нали съм най-възрастен.

— С два дни си по-голям от Фил — отбеляза Боб. — По дяволите, Лоуел, ти никога не си стрелял. Катцен поне го е правил.

— Само за да плаши тюлени — рече Кофи. — Не е стрелял по хора. Ето защо и двамата сме непорочни.

— Не и аз — обади се Мери Роуз. — Когато бях в окръг Колумбия, един път седмично стрелях в клуба на Мъри стрийт в Манхатън. А веднъж извадих пистолет на един тип, който нахлу в спалнята ми. Не ме интересува кой ще ръководи операцията, но ще участвам в нея.

— Благодаря, Мери Роуз — каза Худ. — Фил, ти си ръководил онези псевдвоенни лудории на Грийнпийс, нали?

— Съвсем псевдо — ухили се Катцен. — С незаредени ловджийски пушки. Бил съм три пъти във Вашингтон, два пъти във Флорида и два пъти в Канада.

— Мислиш ли, че ще можеш да ръководиш тази операция?

— Щом трябва, ще го направя.

— Не исках да чуя това — озъби се Худ. — Ще можеш ли да поемеш командването?

Катцен се изчерви.

— Да — отговори той и погледна решителните лица на Мери Роуз и на двамата командоси. — По дяволите, мога да го направя.

— Добре — рече Пол. — Лоуел, предпочитам ти да останеш. Каквото и да се случи, някой трябва да бъде на мястото, за да изглади нещата с турското правителство. Ти си най-подходящият за тази работа.

— Няма да се опитам да променя решението ти — отговори Кофи, погледна спътниците си и после наведе глава. Макар че беше предложил да отиде, той получи заповед да остане и се чувстваше като страхливец. — Но за да бъдем точни спрямо мисията, нека да видим как изглеждат нещата, преди да пристъпим към действие.

— Добре — съгласи се Худ. — Ти ще се обадиш.

— Много ти благодаря — намръщи се Кофи.

— Пол, нали съзнаваш — намеси се Хърбърт, — че осъществявайки тайно една цивилна операция, дълго време ще бъдем внимателно следени от Турция и от Конгреса. При това, ако всичко мине благополучно. Но ако се провалим, ще се наложи да изработваме регистрационни номера за колите на правителството.

— Разбирам — каза Худ. — Но освобождаването на Майк е единствената ми грижа.

— Има и още нещо — продължи Боб. — Нашите източници от Анкара съобщават, че Президентският съвет и кабинетът на Турция ще се срещнат, за да мобилизират военните. Искат да предотвратят по-нататъшни атаки. РОЦ може да се натъкне на някои доста буйни патрули.

— След като изключим батериите, ще можем да разчитаме само на очите и ушите си — рече Катцен. — Но ще ги държим отворени.

— Ще проверя дали Винс ще може да ви наблюдава чрез спътника — каза Хърбърт.

— Благодаря на всички — рече Худ. — А сега, ако ме извините, ще се обадя на сенатора Фокс, за да не разбере какво става от някой от бюрото на „Вашингтон Поуст“ в Анкара.

Той изключи образа си. След като каза, че ще разбере с какво разполагат разузнавателните агенции за атентата срещу язовира, Хърбърт също се извини.

Когато екипът на РОЦ остана сам, Катцен потърка ръце.

— И така, Мери Роуз, би ли направила разпечатка на картината на местността? Ти ще шофираш. Сондра, Уолтър... ние тримата ще проведем стратегическо съвещание относно информацията от Националната разузнавателна служба — каза, сетне се обърна към Кофи и протегна ръка. — А що се отнася до теб, пожелай ни късмет и иди да изядеш моята порция от пилето.

Адвокатът ги погледна и се усмихна.

— Желая ви късмет. Наистина ще се нуждаете от него.

— Защо мислиш така? — попита Фил.

— Защото аз мога да се оправя с турците и по телефона — отговори и пое дълбоко дъх. — Идвам с вас.

---

[1] ID — identity — самоличност, паспорт (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Damn — проклет. Dam — язовир (англ.). — Б.пр. ↑

16.

Понеделник, 12:01

Вашингтон, окръг Колумбия

Пол Худ мислеше за положението на Майк Роджърс, когато му се обади Стефани Клоу, заместник-шефът на персонала в Белия дом. Той трябваше да бъде в един часа в Залата за извънредни ситуации, за да обсъдят кризата около Ефрат. Каза на помощника си Бенет да го уведоми незабавно, ако в Турция настъпят някакви промени, и тръгна. В отсъствието на Худ и Майк Роджърс Марта Макол щеше да отговаря за Оперативния център. Боб Хърбърт нямаше да остане доволен от това. Тя беше политически кариерист, а той не обичаше и не вярваше на такива. Но трябваше да се примири, защото Марта познаваше коридорите на властта както в Съединените щати, така и в чужбина. По това време на деня пътуването от щаба на Оперативния център до военновъздушната база „Андрюс“ обикновено траеше един час. Оперативния център имаше хеликоптер за бързи, петнайсетминутни пътувания из столицата. Но роторите на „Сикорски СН53Е Супер Сталион“ се бяха повредили и цялата правителствена авиация беше на земята. Това беше добре дошло, защото Худ предпочиташе да шофира сам.

Излезе на Пенсилвания авеню, което се намираше на североизток от базата. Въпреки че повечето правителствени служители имаха лични автомобили и шофьори, той рядко се възползваше от тази привилегия. Отказа и когато беше кмет на Лос Анджелис. Да бъде возен от шофьор, беше твърде претенциозно за него. Безопасността не го интересуваше. Никой не искаше да го убива. Дори и да се опитаха, предпочиташе да наранят него, а не съпругата, децата или майка му. Освен това можеше да слуша музика и да размишлява. И сега мислите му бяха насочени към Майк Роджърс.

Двамата със заместника си бяха различни. Майк беше благосклонен самодържец, а Пол — разсъждаващ бюрократ. Майк беше военен от кариерата, а Пол никога не бе стрелял. Майк беше

роден боец, а Пол — дипломат. Майк цитираше лорд Байрон, Ерих Фром и Уилям Текумзе Шерман, а Пол от време на време си спомняше лириката на Хол Дейвид и Алфред Нойман. Майк беше прекомерен интроверт, а Пол — предпазлив екстровеит. Двамата често спореха, понякога разпалено. Но именно защото не бяха на едно мнение и Роджърс имаше смелостта да каже какво мисли, Худ му вярваше и го уважаваше. Освен това го харесваше.

Пол търпеливо си проправяше път сред натовареното обедно движение. Сакото му беше сгънато на седалката, а клетъчният телефон лежеше върху него. Искаше му се телефонът да извъни. Господи, колко много искаше да разбере какво става! И в същото време се страхуваше.

Остана в платното с бавнодвижещите се коли и се замисли върху факта, че смъртта е неизбежна част от работата на разузнавача. Това беше нещо, което Боб Хърбърт му бе вгълпил още при създаването на Оперативния център. Агентите, действащи под прикритие в Съединените щати и в чужбина, често бяха разкривани, изтезавани и убивани. А понякога важеше и обратното — те трябваше да убиват, за да не бъдат разкрити.

На второ място се нареждаха командосите от елитната част „Страйкър“, военното крило на Оперативния център. Тези екипи непрекъснато губеха членове, отишли на тайни мисии. Досега Оперативният център бе изгубил двама командоси — Бас Мур в Северна Корея и подполковник Чарли Скуайърс в Русия. Понякога убиваха офицерите в домовете им, друг път им устройваха засади в чужбина. Наскоро животът на самия Худ също бе изложен на риск, когато с помощта на френските агенти разби един кръг на неофашисти в Европа.

Но макар смъртта да бе разбираем риск, оцелелите се чувстваха ужасно. Неколцина командоси от групата „Страйкър“ изпаднаха в дълбока депресия след загубата на командира Скуайърс. В продължение на няколко седмици не можеха да изпълняват и най-елементарните си задължения. Оцелелите не само бяха споделяли живота и мечтите на убитите си колеги, но чувстваха, че по някакъв начин и те са станали жертви. *Дали разузнаването беше толкова надеждно, колкото би трябвало да бъде? Достатъчно добре ли бяха*

обмислени плановете и стратегията за отстъпление? Безмилостната и непростима вина също беше цената за свършената работа.

Худ пристигна в Белия дом точно в дванайсет и петдесет и пет, макар че паркирането и минаването през проверката му отне няколко минути. Посрещна го стройната сивокоса Стефани Клоу и двамата тръгнаха по коридора.

— Съвещанието току-що започна — уведоми го тя с глас, мек като зеления килим под краката им. — Предполагам, че още шофирате сам из Вашингтон, господин Худ?

— Да.

— Трябва да си вземете шофьор. Уверявам ви, Генералната счетоводна служба няма да си помисли, че се възползвате от положението си.

— Знаете, че не им вярвам, госпожо Клоу.

— Съзнавам това. И отчасти го намирам за очарователно. Но знаете ли, господин Худ, шофьорите познават особеностите на уличното движение и как да маневрират. И имат гръмогласни сирени, които им помагат да минават бързо. Освен това, наемайки шофьори, вие намалявате процента на безработицата. А на нас тук ни харесва, когато цифрите изглеждат добре.

Пол я погледна. Красивото ѝ лице с дълбоки бръчки беше неразгадаемо. Госпожа Клоу очевидно не се подиграваше на него, а на всички останали, които използваша правителствените лимузини.

— Искате ли да ми бъдете шофьор? — попита той.

— Не, благодаря. Ставам агресивна, когато седна зад волана. Ще злоупотребявам със сирената.

Худ се усмихна.

— Госпожо Клоу, вие сте моят светъл лъч тази сутрин. Благодаря.

— Няма защо. Липсата на претенциозност у вас винаги е светъл лъч за мен.

Двамата спряха пред асансьора. Тя носеше карта, окачена на верижка около врата. От едната страна имаше магнитна лента, а от другата — документ за самоличност със снимка. Тя пхна картата в процеп вляво. Вратата се отвори и Худ влезе. Госпожа Клоу натисна едно червено копче, което идентифицира отпечатъка от пръста ѝ и светна в зелено. Задържа пръста си и каза:

— Моля ви, не ядосвайте президента.

— Ще се постарая.

— И направете всичко възможно другите да не се карат с господин Бъркоу — добави. — Той е в лошо настроение заради цялата тази история, а вие знаете как се отразява това на президента. Нали трябва да защитава своя човек.

— Гласувам с две ръце за лоялността — отговори ѝ уклончиво.

Госпожа Клоу вдигна нагоре палец. Вратата се затвори. Не беше лесно да поддържаш мирни взаимоотношения със свръхбдителния съветник по националната сигурност.

Единственият шум в облицования с дървена ламперия асансьор беше приглушеното бръмчене на вентилатора на тавана. Худ вдигна лице към хладния въздух. Скоро стигна до подземното ниво. Това беше технологичното сърце на Белия дом, където се провеждаха конференции и охраната беше усилена. Вратата се отвори и той се озова в малкия кабинет. Чакаше го един въоръжен пехотинец. Пол му показа документа си за самоличност. Пазачът го прегледа, благодари и се отдръпна. Худ се приближи до единствения присъстващ в помещението, секретарката на президента. Тя седеше зад малкото бюро пред Залата за извънредни ситуации. Обади се по електронната поща, за да уведоми президента, че Худ е пристигнал, после му каза да влезе.

В ярко осветената зала имаше дълга махагонова маса и удобни кожени столове. Пред всяко място беше сложен нов безопасен телефон СТУ-5, кана вода, компютър, монитор и клавиатура. На стените имаше подробни видеокарти, които показваха разположението на американските и на чуждестранните войски и флагчета на конфликтните точки. Червените знаменца означаваха текущи въоръжени сблъсъци, а зелените — потенциална опасност. Худ забеляза, че на турско-сирийската граница вече има червено флагче. В далечния ъгъл на залата имаше маса с двама секретари. Единият пишеше протокола, а другият седеше пред компютъра. Задачата му беше да пуска всяка карта или информация, която поискат от него.

Тежката врата изцпрака и се затвори сама. Над излъсканата маса висяха два позлатени вентилатора. Перките им се въртяха бавно. Пол кимна на хората около масата и леко се усмихна на своя приятел Ав

Линкълн, министъра на външните работи. Той му намигна. После Худ поздравя президента Майкъл Лорънс.

— Добър ден, сър.

— Добър ден, Пол — отговори високият бивш губернатор на Минесота. — Ав тъкмо ни разясняваше обстановката.

Президентът явно беше силно възбуден. През трите години на мандата си не беше постигнал никакви успехи във външната политика, достойни за първите страници на вестниците. Макар че едва ли щеше да изгуби следващите избори, беше роден състезател, който се чувстваше нещастен, ако не намереше подходящата комбинация от военна сила, икономическа мощ и обаяние, за да овладява международните събития.

Той вдигна ръка.

— Преди да продължиш, Ав... Пол, какви са последните новини от генерал Роджърс?

— Няма промяна в обстановката — отговори му, проправяйки си път към един свободен кожен стол в средата на масата. — РОЦ се е отправил към вътрешността на Турция, към мястото, откъдето е телефонираше генерал Роджърс. Трябва да пристигнат след половин час.

— РОЦ ще се опита ли да ги спаси? — попита Бъркоу, съветникът по националната сигурност.

Пол седна.

— Ние сме длъжни да евакуираме персонала си, когато положението стане нестабилно — каза, като внимателно подбираше думите си. — Но нямаме представа дали в момента това е възможно.

— Всичко е възможно, щом си готов да платиш цената — отбеляза Бъркоу. — Твоите хора имат право да използват смъртоносна сила, за да спасяват заложници. В базата Инджирлик, която е съвсем наблизо, има три хиляди и седемстотин войници.

— В РОЦ имаме двама командоси от елитната част „Страйкър“ — продължи Худ, — но както вече казах, нямам представа какви са възможностите засега.

— Искам лично ти да ме уведомяваш за всичко, което се случи. Където и да си — каза президентът.

— Разбира се, сър — отговори Худ, като се зачуди какво имаше предвид Майкъл Лорънс с последната забележка.

— Ав — добави президентът, — би ли продължил с разясненията?

— Да, сър — отговори министърът на външните работи.

Едър мъж, бивша бейзболна звезда, сега той бележеше големи успехи и в политиката. Беше един от първите поддръжници на Майкъл Лорънс. Както и един от малцината вътрешни хора, на които Худ имаше пълно доверие.

— Пол — започна той, — тъкмо разказвах за мобилизацията в Турция. Моят кабинет е в постоянна връзка с посланика Робърт Макалузо в нашето посолство в Анкара, както и с генералните консули в Истанбул, Измир и Адана. Разговоряхме и с Канде от канцеларията на турското посолство във Вашингтон. Всички те потвърдиха следната информация. В дванайсет и трийсет на обед по наше време Турция е мобилизирала над един милион хора от сухопътните войски и въздушните сили и е обявила състояние на повишена бойна готовност във военноморската флота, включваща въздушните сили и морската пехота. Това е почти цялата им военна мощ.

— Заедно със запаса ли? — попита Лорънс.

— Не, сър — отговори Колон, министърът на отбраната. — Ако се наложи, могат да намерят още двацет хиляди войници, после да потърсят сред мъжете на възраст от деветнайсет до четирийсет години и да извадят още петдесет хиляди човека.

— Съобщиха ни, че сухопътните и въздушните сили ще заемат позиции по долното течение на Ефрат и покрай сирийската граница — продължи Линкълн. — Морските сили се съсредоточават по бреговете на Егейско и Средиземно море. Анкара ни увери, че морските войски няма да отидат по на юг от най-южната точка на залива Александрета.

Худ погледна картата на компютърния екран. Заливът свършваше на около четирийсет километра северно от Сирия.

— Турските сили в Егейско море трябва да се уверят, че гърците ще стоят настрана от тази работа — добави Линкълн. — От Дамаск още не сме чули нищо категорично, макар че президентът, тримата вицепрезиденти и Съветът на министрите се съвещават в момента. Моуалем от канцеларията на тяхното посолство тук, във Вашингтон, казва, че от сирийска страна ще има съответен отговор.

— Какво означава това? — попита президентът.

— Известна мобилизация — отговори генерал Кен Ванзант, председателят на Съвета на началник-щабове. — Най-голямата концентрация на войски в Сирия е в базите покрай река Оронт на запад, покрай Ефрат в централната част на страната и на изток, близо до границата с Ирак и Турция. Сирийският президент вероятно ще изпрати на север половината войска — около сто хиляди войници.

— Колко далече на север ще отидат? — попита Лорънс.

— До границите с Турция — отговори Ванзант. — Откакто през 1967 загубиха Голанските възвишения и ги отстъпиха на Израел, сирийците станаха доста агресивни в защитата на териториите си.

— Интересното е, че Турция е мобилизирала близо шестстотин хиляди човека — отбеляза Ернесто Колон. — Това е около три пъти повече от сирийската армия, флота, въздушни сили и отбрана, взети заедно. Турция явно иска да каже: „Ще бъдем един срещу друг. А присъединят ли се и други страни, ще оставим нещо и за тях“.

— Това е добре — каза генерал Ванзант, — но турците са изправени пред голям проблем. Те трябва да се борят и срещу тероризма. Ала дори сирийските военни да не бяха важен фактор, едно турско нападение срещу кюрдите е опасно начинание. Ние знаем, че кюрдите се опитват да изгладят различията помежду си. Независимо дали те са отговорни за атентата срещу язовира или не, атаката със сигурност ще насърчи и ще укрепи различните кюрдски формирования. А една контраатака от турска страна ще ги обедини още повече. Сред петдесет и девет милионното население на Турция има петнайсет милиона кюрди, които са готови да нанесат удар.

— Кой може да ги обвини? — попита Линкълн. — Били са разстрелвани, обгазявани в домовете си и екзекутирани без съд.

— Чакай малко, Ав — рече Бъркоу. — Много от кюрдите са терористи.

— И много не са — възрази му той.

Съветникът не му обърна внимание и продължи:

— Лари, каква беше онази история в сирийската флота миналия месец?

Лари Речлин, директорът на ЦРУ, кръстоса ръце на масата.

— Сирийците свършиха отлична работа, за да я потулят от пресата, но кюрдска къртица уби един генерал и двама адютанти. Когато го заловиха, друга кюрдска къртица взе за заложници съпругата

и двете дъщери на генерала и поиска да го освободят. Но вместо това му изпратиха главата на генерала. Докато всичко свърши, съпругата на генерала, дъщерите му и двама сирийски спасители загинаха.

— Щом турците тероризират кюрдите — попита президентът, — защо къртицата е предала сирийците?

— Защото сирийският президент стигнал до правилното заключение, че въоръжените му сили са пълни с кюрдски къртици. Някои заемат високи постове. Заклел се е да ги изгони.

На лицето на Линкълн се изписа възмущение.

— Стив, Лари, какъв е смисълът на всичко това?

— Смисълът е, че не можем да започнем да роним крокодилски сълзи за кюрдите — отговори Бъркоу. — В миналото се държахме твърде добре с тях. Но те стават все по-войнствени и безмилостни. Пък и имат бог знае колко много къртици сред турските военни. Намесим ли се в тази история, къртиците може да стигнат до поверителната информация на НАТО.

— Всъщност нещата могат да бъдат и по-лоши — каза Ванзант.

— Кюрдите имат много симпатизанти сред ислямските фундаменталистки партии в Турция. Индивидуално или заедно, онези кюрди и техните съмишленици може да се възползват от суматохата покрай една война и да се опитат да отхвърлят светски настроените управници и в двете правителства.

— От хаоса се ражда още по-голям хаос — обади се Линкълн.

— Точно така — съгласи се Ванзант. — Вън лошата демокрация. Да влезе религиозното потисничество.

— Вън Съединените щати — добави Колон, министърът на отбраната.

— „Вън“ не е най-точната дума в случая — каза шефът на ЦРУ.

— Стив има право за парите. Ще ни преследват не само в Турция, но и в Гърция. Забравихте афганистанските борци за свобода, на които помогнахме да се въоръжат и да се обучат, за да се бият със Съветския съюз. Много от тях сега са с ислямските фундаменталисти. Водачът им е шейх Сафар Ал-Аудах, сириец, един от най-радикалните духовници в района.

— Господи, бих искал да видя как някой изритва онзи негодник! — възкликна Стивън Бъркоу. — Речите му по радиото са изпратили с еднопосочен билет в Израел много хора с бомби, скрити в крачолите.

— Последователите му в Турция и особено в Саудитска Арабия са много силни — продължи Речлин, — и станаха още по-силни, откакто лидерът на ислямската партия Неджметин Ербакан стана министър-председател на Турция през лятото на 1996. По ирония на съдбата не целият радикализъм има нещо общо с религията. Радикалните промени отчасти са свързани с икономиката. През осемдесетте години, когато Турция премина от относително затворена пазарна икономика към глобална, забогатяха само шепа хора. Другите останаха бедни, дори обедняха още повече. Такива хора лесно стават поддръжници на всякакви идеи.

— Фундаменталистите и големите градски прослойки са естествени съюзници — отбеляза Ав Линкълн. — И двете са малцинства и искат нещата, които притежават богатите светски водачи.

— Лари — намеси се президентът, — ти спомена Саудитска Арабия. Какво ще направят другите страни в региона, ако напрежението между Турция и Сирия нарасне?

— Най-големият въпрос са израелците — отговори Речлин. — Те гледат много сериозно на спогодбата за военно сътрудничество с Турция. От две години Израел провежда учебни полети от въздушната база „Акинджи“ край Анкара. Освен това постепенно заменят турските сто шейсет и четири изстребителя „Фантом Ф-4“ с по-усъвършенстваните „Фантом 2000“.

— Имайте предвид — изтъкна Колон, — че израелците не правят това само от добри чувства. Платиха им шестстотин милиона долара, за да го сторят.

— Точно така — потвърди Речлин. — Но при една евентуална война Израел ще продължи да доставя в Турция резервни части, по всяка вероятност амуниции и със сигурност разузнавачи. През 1994 Израел подписа същото споразумение и с Йордания. Може би няма да има пряка военна намеса, докато не бъде нападнат Израел. Но ако позволи на турските изстребители да излитат от негова територия, за да обстрелват Сирия, бъдете убедени, че Дамаск ще атакува Израел.

— Идеята за обграждането на врага от две страни действа по два начина. Сирия и Гърция преговарят за военно сътрудничество, така че и двете страни могат да нападнат Турция.

— Гърция и Сирия нямат други допирни точки — отбеляза Линкълн.

— Това би трябвало да ви говори колко много мразят Турция — рече Бъркоу.

— А останалите държави в региона? — попита Лорънс.

— Иран сигурно ще засили опитите си да подпомага своите марионетни партии в Анкара — отговори Колон, — призовавайки към генерални стачки и шествия, но няма да прибегне до военни действия. Не желае да се намесва.

— Освен ако Америка не се включи — отбеляза Линкълн.

— Точно така — потвърди Колон. — И ще го направим за секунда. Ирак сигурно ще използва извинението, че извършва маневри, за да атакува кюрдите, действащи по границата им със Сирия. А бъде ли мобилизиран Ирак, винаги съществува възможността да направи нещо, за да провокират Кувейт, Саудитска Арабия или дори стария си противник Иран. Но според мен големият въпрос е Армения.

Държавният секретар кимна.

— Почти цялото население там е християнско. Ако арменското правителство се страхува, че Турция ще стане ислямска, може да няма друг избор, освен да се включи в конфликта, за да защити границите си. Ако това се случи, Азербайджан, която е в по-голямата си част мюсюлманска, със сигурност ще използва това като оправдание, за да се опита да предяви претенции към Нагорни Карабах — район, който Армения им отне по време на престрелките през 1994.

— Турция публично заяви, че Нагорни Карабах принадлежи на Азербайджан — рече Колон. — Това създава напрежение в самата Турция за онези, които подкрепят братята си по религия в Армения. Освен това в Турция може да избухне гражданска война заради събитията в двете съседни страни.

— Моментът може да е подходящ, за да ускорим разширяването на НАТО — подчерта Линкълн. — Да приемем Полша, Унгария и Чехия, за да запазим стабилността им. Да ги използваме като вълнолом.

— Няма да успеем да го направим навреме — каза Бъркоу.

— Тогава да започнем веднага — усмихна се Линкълн.

Президентът поклати глава.

— Ав, не искам да се разсейваме точно сега. Тези страни ще се съюзят с нас и ние ще ги подкрепим. Сега трябва да решим как да се справим с възникналата ситуация.

— Добре — съгласи се той и леко вдигна вежди. — Само една предпазна мярка.

Худ погледна новата карта, която секретарят на Залата за извънредни ситуации току-що бе пуснал по екраните. На запад Армения граничеше с Турция, а на изток — с Азербайджан. И Армения, и Азербайджан предявяваха претенции към Нагорни Карабах.

— Очевидно — каза Линкълн — най-голямата опасност не е, че между Азербайджан и Армения може да избухне война. Двете заедно имат територия колкото половин Тексас и население — колкото на голям Лос Анджелис. Опасността е, че Иран, който се намира под тях, и Русия, разположена над тях, ще защитят границите си. Иран с готовност би сложил ръка на онзи район. Там има богати залежи от нефт, природен газ и мед, плодородни земи и други ресурси. А твърдолинейните в Русия ще искат да си го възвърнат.

— Освен това арменците са християни — добави Ванзант, — и на Иран би му харесало да ги прочисти. Без Армения, която да служи като балансир за предимно мюсюлманското население на Азербайджан, целият регион става част от ислямски Иран.

— Може би — каза Линкълн. — Има и други въпроси. Например петнайсетте милиона азери, населяващи северните провинции на Иран. Ако те решат да се отцепят, Иран ще се бори, за да ги задържи. А петте милиона етнически кавказци в Турция със сигурност ще застанат на страната на своите ирански родственици. Това ще предизвика война между двете страни. И ако кавказците се борят за независимост, има възможност северните им събрата да бъдат разединени от други групи, които искат да решат многовековния спор. Осетите и ингушетите, осетите и грузинците, абхазите и грузинците, чеченците и казаците, азерите и лезгите.

— Отчайващото е — обади се Колон, — че и екипът на Боб Хърбърт от Оперативния център и екипът на Грейди Рейнолдс от ЦРУ са съгласни с моите хора. Проблемът в Дамаск няма нищо общо с взривяването на язовира. Трябва да са луди да отрежат повече от половината от собствените си водни запаси.

— Може би искат да предизвикат международен отзвук — предположи Бъркоу. — Телевизионните изображения и снимките на жадни бебета и умиращи възрастни хора мигновено ще промени

представата за Сирия. Това ще отклони американската подкрепа и чуждестранната помощ от Турция и Израел и ще я насочи към тях.

— Освен това много по-голямата и по-добре въоръжена турска войска ще ги сграбчи за гърлото — добави Колон. — Инцидентът с язовира е бойно действие. В едно такова стълкновение американските военни сили и финансови институции ще бъдат задължени от пакта НАТО да подкрепят Турция. Израел също ще застане на страната на турците, особено ако им предоставят възможност да нанесат удар на Сирия.

— При условие, че Сирия отвърне на предизвикателството и се включи във войната — отбеляза Бъркоу. — Турция може да струпа войска на сирийската граница. Сирия също. Но ако Сирия предпочете да не реагира, няма да има война.

— И арабският свят ще ги смята за опозорени — рече Колон. — Не, Стив, това е твърде вероломно. Би имало повече смисъл, ако атентатът е дело на сирийските кюрди.

— Защо кюрдите биха искали да предизвикат международен конфликт? — попита президентът. — Те и без това отчаяно атакуват страните домакини. Защо биха направили нещо от такъв голям мащаб?

— Ние очакваме, че за известно време кюрдите, живеещи в различни държави, ще се обединят — отговори Лари Речлин. — В противен случай поемат риска да бъдат пометени поотделно. Сегашната цел може да е именно такова обединение.

— Кюрдистан в диаспора — рече Линкълн.

— Точно така — съгласи се шефът на ЦРУ.

— Стивън, истината е, че генерал Ванзант има право да се тревожи за онова, което биха могли да направят кюрдите. Те са едни от най-преследваните народи в света. Разпределени в Турция, Сирия и Ирак, те са репресирани и от трите правителства. До 1991 в Турция не им позволяваха дори да говорят на родния си език. Под натиска на другите страни — членки на НАТО, Анкара с нежелание им даде това право, но нищо повече. Над двайсет хиляди турци са убити, откакто през 1984 бунтовниците започнаха да се борят за автономна държава. На кюрдите все още е забранено да сформират каквито и да са групи. Не само политически партии, а дори певчески клубове и литературни кръжоци. Избухне ли война, кюрдите неминуемо ще станат част от

мирния процес. Това е единственият начин, по който могат да се надяват да постигнат суверенитет.

Президентът се обърна към Ванзант.

— Трябва да подкрепим турците. И да попречим на тази история да се развие в друга посока — в конфликт между Гърция и България.

— Съгласен съм — отвърна той.

— Ето защо трябва да се опитаме и да я потушим, преди сирийците и турците да са се възползвали от възможността — добави президентът. — Ав, каква е вероятността Турция да нападне Сирил, за да търси атентаторите на язовира?

— Ами в Анкара са много недоволни, но не мисля, че ще преминат границата. Поне не със сила.

— Защо не? — попита Ванзант. — И преди са нарушавали националния суверенитет. През 1996 извършиха няколко въздушни нападения срещу кюрдските сепаратисти в Северен Ирак.

— Смятаме, че в случая Турция действа с одобрението на Ирак — каза Речлин. — Тъй като Съединените щати няма да позволят на Саддам да нападне кюрдите, той ще остави турците да го направят.

— Както и да е — рече Линкълн, — има и още една причина, поради която турците се въздържат да тръгнат срещу Сирия. През 1987 Турция разбра, че Абдула Окалан, командирът на кюрдските партизани, живее в Дамаск. Седял в апартамента си и издавал заповеди за нападения срещу турските села. Анкара поиска разрешение от Дамаск да пусне в страната ударен екип, за да го заловят. Сирия само не трябваше да пречи. Ала страната не пожела да разбуни духовете на местните кюрди, затова отказа. Турците бяха готови да изпратят ударен екип в Дамаск.

— И защо не го направиха? — попита Лорънс.

— Уплашиха се, че Сирия е предупредила Окалан — отговори Линкълн. — Турците не искаха да атакуват сградата и да не го намерят там. Най-малкото, щеше да настъпи политически смут.

— Според мен взривяването на язовира е много по-голяма провокация от случилото се през 1987 — отбеляза Ванзант.

— Така е — съгласи се Линкълн, — но проблемът е същият. Ами ако се окаже, че извършителите са турски, а не сирийски кюрди? Турция напада Сирия, търсейки враговете си там, а излиза, че нейните кюрди са виновниците. Акциите на Сирия на международния пазар се

повишават, а турските главоломно спадат. Турция не би рискувала да попадне в такъв капан.

— Господин президент, не бива да забравяте, че тази експлозия причинява вреда и на двете страни — каза министърът на отбраната. — Аз мисля, че това е работа на обединените кюрди. Опитват се да разпалят война между двете страни, като принудят Турция да нахлуе в Сирия, търсейки терористите. А кюрдите ще продължат да упражняват натиск, докато конфликтът се разрасне.

— Защо? — попита президентът. — Защото мислят, че ще получат родина като част от мирния процес?

Колон и Линкълн кимнаха едновременно.

Худ гледаше една от картите и каза:

— Не разбирам какво ще спечели Сирия, като попречи на Турция да намери кюрдските терористи. Дамаск трябва да осигури безопасността на собствените си водни запаси, особено река Оронт на запад. Тя минава през Турция, Сирия и Ливан.

— Да — потвърди Линкълн.

— И така, ако Турция иска да спре кюрдите — продължи Пол, — и Сирия също, защо не обединят силите си? Това не е като случая Окалан. Сирия не рискува да разбуни духовете на кюрдите. По всичко личи, че те вече са поели по бойната пътека.

— Сирия не може да се обедини с Турция — възрази Ванзант — заради турския договор за сътрудничество с Израел. Тя по-скоро би подкрепила политическите цели на кюрдите, за да възпрепятства взривяването на други язовири, отколкото да се съюзи с Турция и да изстреби кюрдите.

— Сирия по-скоро би подкрепила някой свой противник, отколкото приятел на друг противник — рече Колон. — Такава е политиката в Близкия Изток.

— Но Сирия трябва да отстъпи част от територията на кюрдите — каза президентът.

— Да, но дали ще го направят? — попита Ав Линкълн. — Да допуснем, че в края на краищата кюрдите се сдобият с онова, което искат — родина, включваща части от Турция, Сирия и Ирак. Мислите ли, че Сирия ще остане неутрална? Те не играят по никакви правила. Ще прибегнат до тероризъм, за да упражняват контрол над бившата си

територия, и ще присвоят някои от турските земи във Велика Сирия. Точно както направиха с Ливан.

— Генерал Ванзант, господа — рече президентът, — трябва да намерим начин да гарантираме сигурността на водните ресурси в региона и да помогнем на турците да намерят терористите. Какво предлагате?

— Лари, Пол, после може да поговорим за местните операции срещу терористите — каза генерал Ванзант. — Дайте на президента някакви предложения.

Худ и Речлин кимнаха едновременно.

— Що се отнася до водата — продължи Ванзант, — ако преместим бойната група „Айзенхауер“ от Неапол в източното Средиземноморие, можем да наблюдаваме река Оронт и същевременно да охраняваме водните пътища за турския износ. Искаме да бъдем сигурни, че гърците няма да се включат в тази история.

— Така всички ще бъдат доволни — съгласи се Стив Бъркоу, — освен ако сирийците неочаквано не решат с присъщата за тях параноя, че всичко това е американски заговор, целящ да отреже водните им запаси. Ако питате мен, тази идея няма да е лоша. По този начин те набързо ще се откажат от тероризма.

— И колко невинни хора ще загинат? — попита Линкълн.

— Не повече, отколкото подкрепяните от Сирия терористи ще убият през следващите няколко години — отговори Бъркоу, после написа на клавиатурата паролата си и повика някакъв файл. — Споменахме шейх Ал-Аудах. Във вчерашната си реч по радио Палмира, Сирия, той заяви: «Ние призоваваме Всемогъщия Бог да съсипе американската икономика и общество, да превърне отделните щати в самостоятелни държави и да ги настрои една срещу друга. Да изправи брат срещу брата като наказание за злините на неверниците». За *моите* уши това звучи като зов за война. Знаете ли колко много болни мозъци ще чуят тези думи и ще се опитат да ги превърнат в реалност?

— Това не оправдава слепите и превантивни удари — подчерта президентът. — Ние не сме терористи.

— Знам това, сър — каза съветникът. — Но ми омръзна да играем по правилата, които, изглежда, никой друг по света не спазва. Вляхме десет милиарда долара в японската икономика, а те използваха

парите, за да разработят и продадат ядрена технология на терористите. Защо позволяваме това? Защото не искаме американският бизнес да пострада, като бъде изолиран от Китай...

— Китай не е темата на настоящия разговор — прекъсна го Линкълн.

— Темата е проклетият двоен стандарт — отвърна Бъркоу. — Ние извършваме поглед, когато Иран доставя оръжие на мюсюлманските терористи по цял свят. Защо? Защото някои от терористите извършват бомбени атентати в други страни. По някакъв извратен начин това ни осигурява съюзници в борбата срещу тероризма. Не е необходимо да търпим всякакъв вид критика, щом и другите държави го правят. Само искам да кажа, че имаме възможност да контролираме положението в Сирия. Ако отрежем водата им, ще задушим икономиката. Направим ли го, ще притиснем Хизбула и палестинските терористични лагери в Сирия, и дори кюрдите.

— Няма човек, няма заболяване — отбеляза външният министър. — Престани, Стив.

— Пък и болестта няма да се разпространи из целия организъм — добави Бъркоу. — Ако дадем на Сирия урок за назидание на останалите, гарантирам, че Иран, Ирак и Либия ще приберат нокти и ще благодарят на съдбата.

— Или ще удвоят усилията си да ни унищожат — вметна Линкълн.

— Ако го сторят, ще превърнем Техеран, Багдад и Триполи в кратери, достатъчно големи, за да се виждат от Космоса.

Настъпи неловко мълчание. Худ си представи сцени от филма „Доктор Стрейнджлав“.

— Ами ако направим обратното? — попита Линкълн. — Ако протегнем ръка за помощ, вместо свит юмрук?

— Какво имаш предвид? — попита президентът.

— Онова, което наистина би привлякло вниманието на Сирия, е не поток от вода, а от пари — отговори той. — Икономиката им е в упадък. Произвеждат същото количество стоки както преди петнайсет години, когато населението беше с петнайсет процента по-малко. Изпаднали са в криза заради неуспешния опит да съперничат на израелската военна мощ. Имаше голям отлив в арабската помощ и получиха недостатъчно количество чуждестранни инвестиции, за да

купят каквото им е необходимо за съживяване на индустрията и селското стопанство. Външният им дълг възлиза на шест милиарда долара.

— Сърцето ми се къса — рече Бъркоу. — Според мен те имат достатъчно пари да финансират терористични акции.

— Предимно защото това е единственият вид натиск, който могат да упражняват върху богатите страни. Да предположим, че подадем моркова на Сирия, преди да са финансирали по-нататъшни терористични актове. Особено ако им предоставим гарантиран кредит от Американската банка за внос и износ.

— Не можем да го направим! — извика съветникът. — Преди всичко Световната банка и Международният валутен фонд трябва да одобряват всяко облекчение на дълга.

— Страните донори също могат да опрощават заемите на сериозно задлъжнелите държави — изтъкна Пол.

— Само ако страните длъжници проведат строги пазарни реформи, които се наблюдават от Световната банка и Фонда.

— Има заобиколни пътища — каза Худ. — Може да ги оставим да разпродадат златния си резерв.

— И да го купим, за да спонсорираме терористите, които ще унищожат нашите завоевания — възрази Бъркоу. — Не, благодаря. Докато Сирия е първа в списъка на страните, подкрепящи тероризма, *законът* ни забранява да им отпускате финансова помощ.

— И употребата на ядрено оръжие ли ти се вижда законна? — попита Худ.

— Да, при самоотбрана — възмутен отговори Бъркоу.

— Според годишния доклад на щатското правителство за тероризма, Сирия не е замесвана пряко в терористични нападения от 1986 година насам — отбеляза Линкълн, — откакто шефът на въздушното разузнаване от правителството на Хафез ал-Асад организира взривяването на самолет на «Ел Ал», идващ от Лондон.

— Пряка намеса — изсмя се съветникът. — Много забавно, господин министър. Сирийците могат да бъдат обвинени в тероризъм точно колкото и Джон Уилкис Бут в покушението срещу Ейбрахам Линкълн. И не само в тероризъм, но и в изграждането на заводи в долината Бекаа, където произвеждат наркотици — кокаинова паста и морфин — както и във фалшифицирането на банкноти от сто долара...

— Тук става въпрос за тероризъм, Стив, а не за кокаиновата паста. Нито за Китай. Нито за ядрената война. А да спрем тероризма.

— *Въпросът* е да дадем финансова помощ на един враг на нашата страна! Вие не искате да ги загубим. Но това не означава, че трябва да ги възнаградим.

— Един символичен гарантиран заем като облекчение за сушата не представлява нито помощ, нито награда — възрази Линкълн. — Това е само ордъвър за изостряне на апетита им за бъдещо сътрудничество. А проявен точно сега, жест като този може да предотврати евентуална война.

— Ав, Стив — намеси се президентът, — в момента ме интересува как да спрем развитието на създалата се ситуация. Пол, може би ти ще се справиш с това? Кой е съветникът ти по въпросите на Близкия Изток?

Худ се изненада.

— Уорнър Бикинг.

— Хлапето от Джорджтаун — каза Речлин. — Той беше включен в отбора по бокс за летните Олимпийски игри през 1988. Забърка се в онова спречкване около бореца от Ирак, който искаше да избяга от родината си.

Пол хвърли разтревожен поглед към него.

— Уорнър е добър и доверен колега.

— Той е безотговорен — обърна се шефът на ЦРУ към президента. — Критикуваше по кабелната телевизия политиката на Джордж Буш относно приютите и беше по боксьорски гащета и ръкавици. Пресата го нарече „дипломат категория муха“. Превърна цялата история в смешка.

— Искам сериозен човек, Пол — рече Лорънс.

— Уорнър е добър — отговори той. — Но сме използвали и услугите на професор Ахмед Насър за работа върху много от нашите секретни информации.

— Името ми е познато.

— Запознахте се на вечерята в чест на шейха на Дубай. Доктор Насър беше онзи, който остана след десерта, за да помогне на сина ви с домашното за пантюркизма.

— Спомням си го — усмихна се президентът. — Каква е биографията му?

— Работеше в нашия център за изучаване на Близкия Изток в Кайро. Сега е в Института за мира.

— Как ще го възприемат в Сирия?

— Много радушно — все още смутен отговори Пол. — Той е набожен мюсюлманин и пацифист. Има репутацията на честен човек.

— По дяволите! — възкликна Речлин. — Започвам да се съгласявам със Стив. Господин президент, наистина ли искаме поредният египетски разузнавач да преговаря за сдържаност с една терористична държава?

— Да, щом всички останали бягат позорно — отговори той и го погледна, но не го укори.

Худ знаеше, че няма да го направи. Двамата бяха стари приятели отдавна и бяха преживели много лични и професионални кризи. Освен това на Лорънс му харесваше, че Бъркоу казва нещата, които той, главнокомандващият армията, не може.

— Пол — продължи президентът, — бих искал да отидеш в Дамаск с професор Насър.

Лари Речлин и Стив Бъркоу изправиха рамене, а Линкълн се усмихна. Худ изтръпна.

— Господин президент, аз не съм дипломат.

— Как да не си — рече външният министър. — Уил Роджърс е казал, че дипломацията е изкуството да повтаряш „Добре, добре“, докато претърпиш неуспех. Ти можеш да правиш това.

— Пък и можеш да поговориш на сирийците за разузнаване и банкерство — добави президентът. — В момента ми трябва точно такава дипломация.

— Докато претърпим неуспех — измърмори Бъркоу.

— Откровено казано, Пол — продължи Лорънс, — не мога да си позволя да изпратя някого от кабинета. Направя ли го, турците ще се обидят. Омръзна ми да ме тормозят като Стив и Лари. Но трябва да действаме внимателно. Госпожа Клоу ще се погрижи да имаш необходимите политически документи, които ще прочетеш по време на полета. Къде е сега доктор Насър?

— В Лондон. Изнася реч на някакъв симпозиум.

— Вземи го от там. Доктор Насър може да балансира нещата и да ти помогне да внушиш онова, което мислиш, че ще подейства. Вземи и онова хлапе от Джорджтаун, ако искаш. Пък и ще бъдеш на

сцената, в случай че се наложи да преговаряте за освобождаването на генерал Роджърс. Посланикът Хавелес в Дамаск ще се погрижи за безопасността ти.

Худ си каза, че ще пропусне словото изпълнение на дъщеря си в училище. Знаеше колко ще се уплаши съпругата му, че отива в онази част на света точно по това време. Замисли се за предизвикателството и тежестта да бъдеш част от историята и да помагаш за спасяването на човешкия живот, вместо да го излагаш на риск.

— Днес следобед ще бъда в самолета, сър — каза той.

— Благодаря, Пол — рече президентът и погледна часовника си. — Сега е един и трийсет и две. Генерал Ванзант, Стив, в три часа в Овалния кабинет ще имаме съвещание на Съвета на началник-щабовите и на Съвета за сигурност. Искаш ли да преместиш бойната група, генерале?

— Мисля, че това ще бъде разумно, сър — отговори Ванзант.

— Тогава ще го направите. Освен това искам да ми представите различни варианти в случай на засилена враждебност. Не трябва да допускаме конфликтът да се разпространи.

— Да, сър — каза генералът.

Президентът стана и обяви край на съвещанието. После излезе, придружен от Бъркоу и генерала. След тях тръгнаха Речлин и Колон. Министърът на отбраната приятелски поздрави Худ и също напусна залата.

Докато Пол седеше край масата за конференции и подреждаше мислите си, Ав Линкълн се приближи до него и каза:

— Първия път, когато отбелязах точка в майсторската бейзболна лига, не беше защото бях подготвен за тази работа. Трима други нападатели бяха болни, контузени или изтърпяваха наказания. Тогава бях на осемнайсет години и умирах от страх, но спечелихме играта. Ти си умен, отдаден на работата си, лоялен и съвестен, Пол. Ще вкараш страхотен гол.

Худ стана и му подаде ръка.

— Благодаря, Ав. Надявам се да не засенча всички, така че да останете без работа.

Приятелят му се усмихна, докато излизаха заедно от Залата за извънредни ситуации.

— Като се има предвид какъв е залогът, Пол, надявам се, че ще успееш.

17.

Понеделник, 20:17

Огюзели, Турция

Лоуел Кофи гледаше през затворения прозорец на РОЦ, докато микробусът минаваше покрай тъмния пейзаж. Шофираше Мери Роуз, която нервно барабанеше по волана и си тананикаше една песен на Гилбърт и Съливан — мелодия от „Йоланта“: „Честното сърце никога не може да спечели една честна дама“.

Той също се притесняваше. Успокояваше се, като затваряше очи и си представяше, че пътува с баща си и брат си из Долината на смъртта. Тримата обичаха дългите пътешествия. Винаги бяха заедно. Лоуел би дал всичко, за да може да бъде с тях поне още веднъж. Кофи Старши загина при самолетна катастрофа през 1983. Две години по-късно братът на Лоуел завърши Харвард и се премести в Лондон, за да работи в американското посолство. Майка им замина с него. Оттогава той имаше чувството, че е като дърво без корени. Беше започнал работа в Оперативния център не само за да въздейства върху живота на хората, както се бе изразил Катцен, но и за да се чувства част от един сплотен екип. Но за съжаление не изпитваше усещане за принадлежност. Как ли се създаваше това чувство, зачуди се той. Баща му разказваше за приятелството между членовете на бойния екипаж през Втората световна война. Лоуел изпитваше нещо такова към състудентите си в колежа. Но кое го пораждаше? Опасността? Трудностите? Общата цел? Годишите, прекарани заедно? Вероятно по малко от всичко това, реши. Но въпреки сегашното им положение — или може би заради него, все пак усещаше някакво спокойствие и задоволство, когато затвореше очи и си представеше, че от лявата страна е баща му, а някъде там, в далечината, е планинската верига Панамайнт, на която се беше удивлявал като дете.

Фил Катцен седеше пред компютъра на Мери Роуз и гледаше цветната карта, която показваше мониторът. На екрана на Майк Роджърс имаше радарна картина на турски самолет, действащ в

централен и южен Анадол. Катцен непрекъснато се обръщаше да я погледне. В района още нямаше самолети. Ако се появяха, Фил трябваше да се представи и да прави каквото му кажат. Наръчникът за оперативна дейност и протоколът бяха достатъчно ясни относно реакцията в една военна зона. Разпечатката беше на коленете му.

Секция 17:

Операции на РОЦ във военна зона

Подточка 1:

Необявена война в зона, където не се водят сражения

А. Ако РОЦ извършва наблюдения или други пасивни операции по покана на страна, която е атакувана от външна сила, или на правителство, атакувано от бунтовнически сили, и участието на нападнатата държава е съобразено със законодателството на Съединените щати (вж. Секция 9), и политиката на правителството, персоналет на РОЦ е свободен да действа далеч от полесражението и да сътрудничи на местните военни, за да осигури услугите, които са необходими, осъществими или препоръчани от директора на Оперативния център или от президента на САЩ. Вж. Секция 9В за разрешените от закона операции, упоменати в Хартата на Националния център по управление на кризите.

Б. Всички действия на РОЦ и на неговия персонал, описани в Секция 17, подточка 1А, се прекратяват незабавно, ако на РОЦ бъде заповядано да напусне зоната на сраженията от законно упълномощен офицер или от представител на официално признатото правителство.

В. Ако по покана на атакуващата страна РОЦ се окаже в нейната територия по време на избухването на конфликт, в който Съединените щати са неутрални, персоналет трябва да действа съобразно американското законодателство (Вж. Секция 9А) и да оказва само такива услуги, които няма да превърнат Съединените щати в участник в незаконна агресия (Вж. Секция 9Б), или да осигуряват разузнавателни сведения, предназначени да

запазят живота и имуществото на американските граждани, стига да не противоречат на американското законодателство (Вж. Секция 1А, подточка 3) и на законодателството на страната домакин.

Подточка 2

Необявена война в зоната на сражения

А. Ако се намира в зона, където възникне въоръжен конфликт, РОЦ и неговият персонал трябва да се оттеглят с разумна скорост на безопасно място.

1. Ако е невъзможно да се евакуира, РОЦ трябва да бъде блокиран, както е посочено в Секция 1, подточка 2 (само временно изваждане от строя) или в Секция 12, подточка 3 (външно блокиране).

2. За да остане в зоната на сраженията, РОЦ трябва да получи разрешение от законното и официално признато правителство, което има пълномощия в региона. Действията в този район трябва да бъдат строго съобразени със законодателството на Съединените щати (вж. Секция 9А, подточка 4) и със законите на страната домакин.

а) Ако горепосочените законодателства си противоречат, гражданите трябва да се придържат към местните закони. Военният персонал да спазва военните процедури и законите на САЩ.

1. Ако РОЦ се намира в зоната на сраженията или влезе в нея след възникването на враждебните действия и ако заявената цел на присъствието му е да изследва събитията, довели до въоръжения конфликт, само военният персонал има правото да вземе активно участие в операциите на РОЦ. Военните могат да действат в границите, определени в кодекса на елитната част командоси „Страйкър“ (Секции 3 и 5).

а) Ако в РОЦ има граждански персонал, но не само представители на пресата, те не трябва да участват в действията на РОЦ.

б) Ако РОЦ навлезе в зоната на сраженията след избухването на въоръжения конфликт, да се изпълнят разпореденията от Секция 17, подточка 2а. РОЦ трябва

незабавно да изиска разрешение за влизане в гореспоменатия район от законно признатото правителство или от негови представители, които имат пълномощия в зоната на сраженията.

1. При липсата на такова разрешение РОЦ може да действа само като цивилно съоръжение, като единствената му цел е да запази живота и безопасността на американските граждани.

а) Ако гореспоменатите граждани се придружават от американски военен персонал или е оцелял само екипът на РОЦ, военните не трябва по никакъв начин да действат като партизанска сила в конфликта както на страната на държавата домакин, така и за подпомагане на целите или на идеалите на правителството на САЩ.

1. Гореспоменатият военен персонал може да използва оръжие само при самоотбрана, така както е упоменато в законодателството на Съединените щати за лицата, които са предприели да напуснат зоната на сраженията, без да се опитват да влияят на изхода от конфликта.

2. Гореспоменатият персонал може да употреби оръжие в защита на местните жители, които се опитват да излязат от зоната, ако тези граждани не се стремят да влияят на изхода от сраженията.

Според Лоуел Кофи Секция 17, подточка 16 и 1а им даваше право като цивилни лица да отидат и да измъкнат Майк. Въпросът, който обсъждаха по пътя, беше дали извеждането на полковник Седен беше партизанско действие. Той беше турски военен, влязъл в района с партизанско намерение, а такъв случай не се споменава в Секция 17, подточки 2, 16 и 2а. Но щом полковникът беше ранен, евакуацията му беше приемлива в съответствие с Хартата на Международния Червен кръст. Според Секция 8, подточка 3, 1а и 3б, РОЦ имаше разрешение да действа съобразно тази Харта и да евакуира ранени чуждестранни граждани по преценка на командира.

Оставаха им още около пет минути път до мястото, където бяха Майк Роджърс и полковник Седен. Пъпшоу и Девон бяха приклекли в отделението с батериите. Повечето батерии бяха преместени и сложени встрани, за да има място за командосите от елитната част „Страйкър“. С изключение на радиостанцията, радара и телефона, вътрешните линии в РОЦ не работеха. Освен това микробусът се движеше с бензин вместо с батерии.

В един шкаф в задната част на микробуса командосите криеха черни маскировъчни униформи и мощни М-21 — снайперистка модификация на бойна карабина М-14 с оптически мерник. Двойните лещи се закрепваха на предната част на каската. Освен че осигуряваха видимост и през нощта, окулярите бяха електронно свързани с инфрачервен сензор, намиращ се на дулото на М-21. Сензорите бяха с размера на малки видеокамери и разпознаваха мишени на разстояние около две хиляди и двеста метра дори сред листата на дърветата. После визуалната информация се предаваше на окуляра отдясно. В полева ситуация компютрите в раниците на командосите изпращаха черно-бяло изображение на географски карти и други сведения в окуляра отдясно. Щом излезеха от скривалището си, планът беше редник Девон незабавно да вземе оборудването, а Пъпшоу да разузнава чрез еднопосочното огледало отзад. Въпреки че ръководеше операцията, Катцен бе определил Пъпшоу да отговаря за акцията за спасяване, съобразно инструкциите в наръчника на РОЦ.

— До целта остават пет минути — рече Катцен.

Командосите се скриха в отделението за батериите. Кофи се приближи до тях и им помогна да вдигнат капака на отделението. Увери се, че са добре, и отиде при Фил.

— Хубаво е, че не страдат от клаустрофобия — каза.

— Ако страдаха, нямаше да станат командоси.

Адвокатът гледаше как картата на монитора заплашително се съсредоточава върху мишената и каза:

— Имам един въпрос.

— Казвай, съветнико.

— Чудех се каква е разликата между морската свиня и делфина?

Катцен се засмя.

— Ами различават се по формата на тялото и муцуната. Морската свиня прилича на торпедо и има зъби като лопатки и тъпа

муцуна. Тялото на делфина е повече като на риба, зъбите му са клечки, а муцуната — като човка. Но по темперамент са еднакви.

— Но делфините изглеждат по-симпатични, защото не приличат на хищници.

— Да — съгласи се Фил.

— Може би военните трябва да се замислят над това, когато проектират следващото поколение подводници или танкове. Могат да приспят бдителността на противника с една подводница или танк, който прилича на герой от комикс.

— На твое място бих се придържал към законите — рече Катцен и погледна към предната част на микробуса. — Горее главата, Мери Роуз. Според картата хълмът трябва да се появи всеки момент.

— Виждам — отговори тя.

По гърба на Кофи ползиха тръпки. Не приличаха на нервния трепет, който усещаше, преди да застане пред някой съдия или сенатор. Това беше страх. Лоуел се подпря с две ръце на облегалката на стола на Мери Роуз.

— По дяволите! — извика тя и натисна спирачките.

— Какво има? — попита Фил.

Двамата с Кофи погледнаха през прозореца. В средата на пътя лежеше мъртва овца. Трупът беше голям и с твърдо мръснобяло руно. Пътят беше тесен и за да не влезе в канавката, шофьорът трябваше да мине през животното.

— Дива овца — отбеляза Катцен. — Живеят по хълмовете на север.

— Вероятно е сгазена от кола — предположи Мери Роуз.

— Не мисля — отвърна Фил. — Животното е голямо и гумите би трябвало да оставят кървави следи.

— Какво мислиш? — попита Кофи. — Била е застреляна и сложена тук?

— Знам ли — отговори той. — Някои военни части използват животни, за да се упражняват по стрелба.

— Може би са атентаторите на язовира — предположи Мери Роуз.

— Не — рече Фил. — Те вероятно щяха да я изядат. По-скоро са турците. Както и да е, имаме двама командоси, които много скоро ще се нуждаят от чист въздух. Мини през нея.

— Чакай малко — каза Лоуел.

Катцен го погледна.

— Какво има?

— Възможно ли е в овцата да има мина?

Раменете на Фил се отпуснаха.

— Не помислих за това. Браво, Лоуел.

— Един терорист би постъпил така, за да забави моторизирана войска.

Катцен погледна към канавките вдясно и вляво.

— Трябва да излезем от пътя.

— Ами ако мините са там? Може би овцата е сложена тук, за да накара някой да излезе от пътя.

Фил се замисли за миг, после взе фенерчето и отвори вратата на микробуса.

— Така няма да стигнем доникъде — каза. — Ще издърпам встрани проклетата овца. Ако ме взриви, ще знаете, че вече е безопасно да минете.

— Не — рече Кофи. — Никъде няма да ходиш.

— Какъв друг избор имаме? Детекторът за метал е свързан с главния компютър. Махнахме батериите и сега нямаме време да ги сложим отново.

— Да възложим ли проверката на пътя на командосите?

Катцен мина покрай адвоката.

— И за това нямаме време. Освен това те ще ни трябват, за да спасим Майк и полковника. Винаги съм се отнасял добре с животните и тази овца няма да посмее да ме нарани — ухили се и изскочи на черния път.

— Моля те, внимавай — каза Мери Роуз.

Фил обеща да го направи и мина пред микробуса. Лоуел се показва на вратата. Макар че беше доста хладно, устата му бе пресъхнала, а челото — потно. Катцен насочи лъча на фенерчето към овцата, после вляво и вдясно от пътя.

— Не виждам опънати жици за препъване — рече той и бавно заобиколи мъртвото животно. — Пътят не е разкопан.

Сетне се наведе над овцата. Кръвта блесна в яркочервено на светлината на фенерчето. Раната беше десет сантиметра в диаметър. Фил докосна кръвта.

— Не е засъхнала. Животното е било убито преди час. Раната е огнестрелна. Доколкото виждам, няма огнепроводен шнур, нито пластичен експлозив. Хайде, група. Ще преместя добичето.

Тихото бръмчене на двигателя заглушаваше туптенето в слепоочията на Кофи и ударите на сърцето му. Той знаеше, че не е задължително да има огнепроводен шнур. Под овцата можеше да е заровена мина.

Катцен остави фенерчето на пътя и хвана овцата за задните крака. Страхът на Лоуел не му пречеше да се присъедини към колегата си, но той остана в микробуса, защото ако с Фил се случеше нещо, той трябваше да помогне на Мери Роуз и на командосите да стигнат до целта.

Младата жена стисна ръката му, когато Фил премести овцата на няколко сантиметра. После я остави, отиде от другата ѝ страна и я освети с фенерчето.

— Не виждам бомби.

Сетне отново хвана мъртвото животно, премести го още няколко сантиметра и пак се наведе да провери дали има нещо отдолу. Не видя нищо.

След малко повече от минута отмести овцата от пътя. Когато се върна в микробуса, беше облян в пот.

— И за какво беше всичко това? — попита Катцен.

Лоуел се вгледа в мрака навън.

— Овцата не е убита по време на упражнения по стрелба, както помислихме. Може би някой ни наблюдава, за да види колко сме.

Фил затвори вратата.

— Е, сега си мислят, че знаят. Хайде да минем хълма, по дяволите.

Мери Роуз включи на скорост и преди да натисне газта, пое дълбоко дъх.

— Не знам за вас, но моят стомах се сви.

— И моят — леко се усмихна Катцен.

Потеглиха нагоре по хълма и адвокатът отиде да обясни на командосите защо се бяха забавили. Коленичи на пода и изведнъж му се зави свят. Кофи допря чело до коляното си.

— Хей, Фил — попита той, — добре ли се чувстваш?

— Устата ми е леко пресъхнала. Защо?

Ушите на Лоуел започнаха да кънтят.

— Защото аз... Нещо ми стана. Вие ми се свят. Ушите ми бръмчат. И ти ли усещаш същото?

Катцен не отговори и адвокатът се обърна към него — точно навреме, за да го види как пада на седалката до шофьора. Мери Роуз се бе облегнала на волана и явно едва съумяваше да държи главата си изправена.

— Ще спра — каза тя. — Нещо... не е наред.

Микробусът намали и Кофи се надигна. В същия миг главата му се замая и той се строполи на пода. Хвана се за облегалките на двата стола пред компютрите и се опита да стане. Почувства гадене в стомаха и в гърлото и отново беше принуден да се свлече на пода.

Миг по-късно, когато пред очите му падна мрак, усети, че някой го влачи.

18.

Понеделник, 20:35

Огюзели, Турция

„Гледат, ама не виждат“ — помисли Ибрахим.

Той беше застрелял овцата и я бе довякъл на пътя, за да спре микробуса. Когато шофьорът натисна спирачките, за да не мине през нея, той изскочи от канавката, където се криеше. Започна да пълзи към задната част на микробуса, запуши ауспуха с фланелката си, после незабелязано се отдалечи. Прозорците бяха затворени. Щом се затвореше и вратата, Ибрахим знаеше, че след по-малко от три минути пътниците вътре ще се задушат от въглеродния окис. Сириецът бе избрал сравнително равен участък от пътя, така че когато шофьорът припаднеше, микробусът плавно да спре. Сетне извади фланелката от ауспуха, влезе в превозното средство и отвори прозорците. Изпита едновременно изненада и радост, когато видя компютрите. Оборудването и информацията можеха да се окажат полезни.

Огледа тримата американци. Още дишаха. Щяха да оцелеят. После довлече изпадналия в несвяст мъж до предната седалка, при другите двама. Извади ножа си, нарязва предпазните колани и завърза хората един за друг за китките. После завърза и краката им.

Огледа за последен път микробуса и се намести зад волана. В същия миг му се стори, че долови някакъв шум зад гърба си. Сякаш някой повръщаше. Забеляза фенерчето, сложено между двете седалки, и освети задната част на микробуса. Едва тогава видя, че на пода има капаци. Извади пистолет трийсет и осми калибър и се приближи до тях. Спря и погледна надолу.

Всяко отделение беше достатъчно голямо, за да побере един човек. Отново чу същия звук. В лявото отделение имаше някой.

Преди да вдигне капака, потисна желанието си да изстреля няколко куршума в пода. Но знаеше, че който и да е вътре, също като останалите се бе задушил от въглеродния окис. Наведе се, насочи оръжието и вдигна първия капак.

Долу лежеше жена. Тя беше в безсъзнание. Преди това беше повърнала. Ибрахим вдигна втория капак. Там имаше още един войник. И той беше в безсъзнание. Затворен в непроветреното отделение, намиращо се най-близо до ауспуха, мъжът беше засегнат най-сериозно от петимата. Но още беше жив.

Явно американецът бе предупредил тези хора, помисли си кюрдът. Бяха се опитали да скрият тези двамата, за да убият Ибрахим и другарите му. Но Аллах ги пазеше. Да бъде благословено всемогъщото му име.

Издърпа мъжа и съблече черната му риза. Накъса я на ленти и завърза ръцете и краката му за един от столовете. После се приближи до жената, сложи я на другия стол и също я завърза.

Със самодоволна усмивка огледа още веднъж пленниците си, пъкна пистолета в кобура и отново седна зад волана. Примига два пъти с фаровете на микробуса, за да сигнализира на Хасан, включи на скорост и бързо измина краткото разстояние до хълма.

19.

Понеделник, 14:01

Вашингтон, окръг Колумбия

От тонколоните на компютъра на Пол Худ се разнесе звън. Той погледна монитора и в долната част на екрана видя кода на Боб Хърбърт, после натисна Ctrl/Enter.

— Кажи, Боб.

— Шефе, знам, че бързаш — рече той, — но има нещо, което трябва да видиш.

— Неприятно ли е? Добре ли е Майк?

— Може да е пряко свързано с него. Съжалявам. Да, работата изглежда много неприятна.

— Пусни го.

— Веднага.

Худ се облегна назад и зачака. Беше се заловил да прехвърля поверителна информация на дискети, които щеше да вземе със себе си. Дискетите бяха специално изработени за употреба по време на правителствени полети. Ако се запалеха, обвивките се нагряха до крайност, но не изгаряха. В случай на катастрофа дискът и информацията, съдържаща се в него, се превръщаха в сгурия.

Белият дом изпращаше хеликоптер до базата „Андрюс“, откъдето в три часа следобед той и помощникът му Уорнър Бикинг щяха да се качат на правителствения самолет за Лондон. Пол трябваше да се срещне с доктор Насър на летище „Хийтроу“ и след час да хване полета на „Бритиш Еървейз“ до Сирия. Компютърът записваше файловете на дискетите. Дискът спря да бръмчи, но той продължи да гледа екрана.

— Чакай малко — каза Хърбърт. — Искам компютърът да задвижи картината.

— Чакам — отговори му нетърпеливо. Опита се да си представи какво би могло да бъде по-лошо от похищението на Майк.

Генерал Роджърс — заложник, горчиво си помисли той. Още един проблем и щеше да постигне хеттрик. Ала Худ не се стремеше към рекорди.

Преди по-малко от две минути се бе обадил на съпругата си, за да ѝ каже, че няма да може да присъства на соловото изпълнение на дъщеря си в училище, нито в четвъртък на шампионатния футболен мач на сина си Александър. Шарън бе реагирала така, както правеше винаги, когато работата му беше преди семейството. Веднага стана студена и сдържана. Пол знаеше, че ще се държи така, докато се върнеше. Реакцията ѝ отчасти се дължеше на безпокойството за безопасността му. Американското правителство и чуждестранните делови лидери, особено в Близкия Изток не бяха обичани. И след преживяването на съпруга ѝ с терористичната група „Нови якобинци“ във Франция, Шарън много се притесняваше за него. От друга страна, реакцията ѝ се дължеше на често споделяната тревога, че времето минава, а двамата не са заедно достатъчно дълго. Не създават спомените, които правят един брак приятен... и траен. По ирония на съдбата голямата заетост беше една от причините, поради които Худ се отказа от политиката, а сетне и от банкерството. Предполагаше, че като шеф на Оперативния център ще ръководи един малък екип за управление на вътрешните кризи. Но след като в Северна Корея едва не претърпя провал, Оперативният център изведнъж стана играч от международен мащаб и достоен съперник на бюрократичното ЦРУ. В резултат на това задълженията му се увеличиха.

Фактът, че работеше много, със сигурност не го правеше лош човек. Това осигуряваше охолен живот за семейството му и запознаваше двете им деца с интересни хора и събития. Но Худ знаеше, че тежката му работа разпалва ревността на Шарън, която нямаше достатъчно време да се занимава с домакинството и с децата. Макар че му беше неудобно, той не можеше да направи нищо.

„Освен да се върна вкъщи навреме“ — помисли си. Идеята беше добра, но едва ли щеше да се осъществи.

— Ето го — рече Хърбърт. — Наблюдавай лявата част на екрана.

Худ се наведе напред и видя силно трепкащото изображение на нещо, което в мрака приличаше на РОЦ. От идентификационните номера в долния ляв ъгъл на екрана разбра, че това са последователно

заснети снимки, пускани с голяма скорост — все едно разлистваше книга. Между всяка картина имаше около една минута пауза.

— Да гледам ли нещо конкретно? — попита той. — Това Фил ли е?

— Да — отговори Боб. — Издърпва някакво мъртво животно от пътя. Прилича на овца или на куче. Но не това ще искаш да видиш. Наблюдавай задната част на РОЦ.

Тъмната задна част на микробуса сякаш се раздвижи, макар че това можеше да се дължи на атмосферните смущения между сателита и мишената. Изведнъж нещо присветна. След няколко секунди светлинка проблесна на друго място.

— Какво беше това? — попита Худ.

— Пуснах го през компютърния увеличител. Отначало помислихме, че е светулка или смущение в образа. Но после се оказа отражение. Продължавай да гледаш.

Пол се вторачи в екрана. Фил Катцен се върна в РОЦ. Микробусът потегли, после спря. След няколко секунди вратата се отвори, вътрешността се освети и някой слезе.

— О, не — рече Пол. — Господи, не!

Хърбърт се вцепени.

— Както виждаш — продължи той, — онзи тип е въоръжен. Кобурът е за пистолет трийсет и осми калибър. А на рамото носи чешки парабел. Даръл каза, че през 1994 сирийските кюрди купували цели кашони от Словакия.

Боб отново пусна картината. За миг Худ не видя нищо, защото камерата снимаше точно отгоре. Но докато чакаше, се почувства виновен и всяка друга грижа изчезна пред онова, което наблюдаваше.

— След около три минути от реалното време — продължи Хърбърт — фаровете на РОЦ ще присветнат три пъти. Очевидно човекът, който го контролира, сигнализира на някого.

— Но как е станало това? Майк не може да им е казал за РОЦ.

— Не мисля, че похитителите са знаели предварително какво представлява РОЦ. Вероятно само са чакали превозът на Майк да пристигне и са останали приятно изненадани.

— Как е било направено?

— Според мен терористите са изпратили разузнавач на пътя. Като предпазна мярка сигурно са обгазили РОЦ, докато е минавал

покрай тях. Начинът, по който микробусът намали скоростта, показва, че екипът е бил неутрализиран бързо, но не веднага. Шофьорът е имал достатъчно време да натисне спирачките. Добрата новина е, че нападателят не е застрелял нашите хора, когато е влязъл вътре.

— Откъде знаеш това?

— Щяхме да видим още проблясъци.

— Да, разбира се — отговори Пол. „Това беше глупав въпрос. По дяволите, внимавай какво става!“ — Освен ако вече не са били умъртвени от газта.

— Малко вероятно. Няма да им свършат работа, ако са мъртви. Живи ли са, ще им послужат за заложници. Нашите вероятно ще могат да помогнат на кюрдите да се измъкнат от страната. Или да им кажат как действа РОЦ — мрачно добави Боб.

Пол знаеше, че Майк Роджърс и двамата командоси по-скоро биха умрели, отколкото да съдействат на похитителите да работят с РОЦ. Но не беше сигурен дали Катцен, Кофи или Мери Роуз щяха да пожертват живота си, за да го защитят. Нито вярваше, че генералът ще им позволи да го сторят.

— Нямаме много варианти за действие, нали? — попита Худ.

— Не.

Според установената процедура, написана от Роджърс, Кофи, Хърбърт и техните съветници, ако РОЦ попаднеше в плен, незабавната реакция беше някой да натисне копчетата „Fry“^[1]. Едновременното натискане на Control, Alt, Del и F щеше да предизвика прилив на енергия от батериите в двигателя на РОЦ. Електрическият ток, произведен от командата, щеше да бъде достатъчен, за да изгори главното хранване на компютрите и батериите. „Изпърженият“ РОЦ щеше да се превърне в задвижван с бензин микробус. Ако поради някаква причина процедурата не успееше, екипът или самият РОЦ трябваше да се самоунищожи с всички подръчни средства. Ако противникът получи достъп до комуникационните връзки и кодове, националната сигурност и животът на десетки агенти, действащи под прикритие, щяха да бъдат изложени на риск.

Но макар сам да бе проектирал всичко това, Роджърс бе признал, че няма начин да се разбере как би постъпил той или другите, ако някой превземеше РОЦ. Като опитен специалист по преговорите за освобождаване на заложници Хърбърт бе казал, че вероятно си

заслужава да се запазят операциите, ако някои от тях могат да бъдат разменени срещу пленниците.

Но всичко това бяха само предположения. И през ум не им беше минавало, че такова нещо може да се случи.

Фаровете на микробуса присветнаха три пъти, после екранът угасна.

— Сега вече само можем да гадаем какво става там — каза Хърбърт. — В РОЦ и около него цари пълен мрак. Винс оцени положението като Приоритет А-1 и сега се опитва да получи картина с помощта на инфрачервени лъчи. Но пренастройването и на най-близкия сателит и обръщането му ще отнеме най-малко деветдесет минути.

Пол не откъсваше поглед от тъмния екран. Това беше един от най-лошите му кошмари. Всичките им планове и технологии бяха изложени на риск от онези, които Роджърс наричаше „улични побойници“. Хора, които се биеха без правила и не се страхуваха да умрат или да убият. Както Худ бе научил от стачките и бунтовете, които избухнаха в Лос Анджелис по време на мандата му като кмет, отчаянието правеше противника много опасен.

Но си напомни, че несполуките правят силните водачи още по-силни. Трябваше да преглътне чувството за вина и разочарованието и да сподави внезапно възникналото желание да излее гнева си върху нещо или някого. Налагаше се да поеме командването на екипа си.

— Боб — попита той, — във военновъздушната база „Инджирлик“ има ударна група, нали?

— Малка, но можем да я използваме само в границите на Турция. — Защо?

— Защото в екипа са включени турци. Ако Съединените щати и турските войски влязат заедно в една арабска страна, това ще се смята за акция на НАТО. Ще предизвика недоволство сред европейските ни съюзници и ще настрои приятелските арабски държави срещу нас.

— Страхотно — отбеляза Худ, сетне изчисти екрана, въведе един официален документ и започна да пише. — В такъв случай заповядвам на командосите да влязат в района.

— Без разрешение от Конгреса?

— Да. Освен ако Марта не успее да го получи през следващите деветдесет минути. Не мога да чакам.

— Добре. Аз ще заповядам на С-141В да се подготви за операция в пустинята.

— Можем да изпратим елитната част „Страйкър“ в Инджирлик, ако РОЦ остане в Турция, или в Северна, или в Източна Сирия. Ако влезе в Южна или Западна Сирия, или в Ливан, ще трябва да се погрижим да вкараме командосите в Израел.

— Израелците ще посрещнат радушно всеки, който иска да се разправи с терористите. И знам точно къде да изпратим там нашия екип.

Худ взе електронната писалка и подписа екрана. Подписът му се появи под Заповед №9 за използването на елитната част „Страйкър“. Сетне подаде команда на твърдия диск да запамети документа и се обади по електронната поща на Марта Макол и на полковник Брет Огъст, новия командир на групата „Страйкър“. Остави светлинната писалка и бавно потропа по ръба на бюрото.

— Добре ли си? — попита Хърбърт.

— Разбира се. Вероятно съм много по-добре от Майк и от горките нещастници в РОЦ.

— Майк ще се справи с положението. Слушай, шефе, ще се почувстваш ли по-добре, ако се качиш на самолета за Близкия Изток с елитната част „Страйкър“? Те всъщност ще бъдат там преди теб.

— Няма да стане. Трябва да разговарям с Насър за сирийската стратегия. Освен това ти, Майк и всички командоси от „Страйкър“ сте носили униформи, а аз не съм. Няма да се чувствам удобно, ако заема почетното място, което не съм заслужил.

— Имай ми доверие. Пътуването със С-141В не е едnodневно развлечение в Дисниленд. Пък и ти не бягаш от униформата. По време на обсъждането ти остана единственият подходящ за мисията.

— Виж какво, няма да ми е удобно и това е всичко. Моля те, дай указания на полковник Огъст и изработете детайлите. Изпрати по факса готовия план на мисията до нашето посолство в Лондон и им кажи да ми го донесат на летище „Хийтроу“. Разписанието на полетите ми е при Бенет.

— Добре, Пол, но аз продължавам да мисля, че реагира прибързано относно С-141В.

— Не мога да го превъзможна. Научиш ли нещо, веднага ми се обади. Искам също да ни намериш някаква помощ на място. Има ли

смисъл да вкарваме кюрдски ресурси?

— Според мен е безсмислено. Ако кюрдските ни ресурси бяха толкова надеждни, щяхме да знаем за взривяването на „Ататюрк“ и кои са терористите.

— Добре. Когато и да имаш там, използвай черния бюджет, за да му платиш. При това щедро.

— Възнамерявах да го направя. В момента разговаряме с няколко информатори да се опитат да разберат накъде са се отправили атентаторите. Имам предвид и един човек, който да отиде там с групата „Страйкър“.

— Отлично. От колата ще се обадя на Марта и ще ѝ разясня ситуацията. Тя ще трябва да отиде при сенатора Фокс и в Комисията по контрол над разузнаването към Конгреса.

— Знаеш, че няма да е доволна от това — предупреди го Боб. — Подготвяме се да осъществим операция под прикритие без предварителното одобрение на Конгреса и даваме пари на кюрдските врагове на нейните приятели в Дамаск и в Анкара.

— Приятели, които няма да си помръднат пръста, за да ни помогнат. Марта ще трябва да се примири с това.

— И с факта, че сме го планирали без нея.

— Ще ѝ обясня всичко по телефона от колата. Тя е нашият отговорник по политическите въпроси, за бога, а не лобист на Турция или Сирия. Забравих ли нещо?

— Само едно. Надявам се да не помислиш, че съм неадекватен, но трябва да опиташ да се успокоиш.

— Благодаря, Боб. Шестима от хората ми и ключът към разконспирирането на усилията на американските разузнавачи са в ръцете на терористи. Мисля, че съм доста спокоен, като се има предвид всичко това.

— Да, но недостатъчно. Ти не си единственият, който седи на горещия стол. Снощи вечерях с Дон Уорби от Генералната счетоводна служба. Миналата година над шейсет и пет процента от оценените на четвърт милион атаки на компютърните фанатици върху файловете на Министерството на отбраната са били успешни. Знаеш ли колко много поверителна информация е изтекла? РОЦ е само фасадата на една голяма битка.

— Да — отговори Худ, — но го изпуснах от погледа си. Не ми казвай, че цифрите са сигурни. В случая не е така.

— Добре. Но аз имам опит със заложници, Пол. Изпитваш емоционален натиск, което е ужасно и после губиш ориентация. Принуден си да работиш извън нашата структурирана среда. Няма списъци за справка, нито установени процедури. През следващите няколко дни, седмици, месеци или кой знае кога и ти ще станеш заложник като Майк — на кризата и на всяка прищявка на терористите.

— Разбирам. Но това не означава, че ще ми хареса.

— Е, няма, но ще трябва да приемеш процеса, както и участието си в него. Същото е и с Майк. Той знае какво трябва да направи. Ако може да измъкне хората си, ще го стори. В противен случай ще ги кара да играят игри на думи, ще измисля хумористични стихчета и ще ги принуждава да говорят за семействата си. Ще им помогне да издържат. Ужасното бреме на отговорността ще падне върху неговите плещи. Ти трябва да се справиш с останалото. Отиваш с правилните идеи. Необходимо е да запазиш самообладание — своето и на другите. А това може да се окаже доста трудно. Възможно е да получим сведения, че с нашите хора се отнасят зле. Държат ги без храна и вода и ги изтезават. В групата има две жени. Може да ги изнасят. Ако не си изобретателен и гъвкав, ще се пречупиш. Започнеш ли да изпитваш желание за мъст, да се ядосваш или да се упрекваш, ще допуснеш грешки.

Худ извади дискетите от компютъра си. Боб имаше право. Но той вече беше готов да се ядоса на Марта, на себе си и дори на Майк. Обаче кой, освен терористите, щеше да спечели от това?

— Продължавай — каза. — Какво трябва да направя? Ти как се справяше в подобни ситуации?

— По дяволите, Пол. Никога не съм бил командир на екип. Действах сам. Единствената ми задача беше да давам съвети. Това беше относително лесно. Не бях привързан към хората, с които работех. Не и по начина, по който сме привързани към Майк. Само знам, че ръководителите на операции като тази трябва да се освободят както от състраданието, така и от гнева. Да предположим, че някой от терористите има сестра или дете и ти се добереш до тях. Готов ли си да играеш същата игра, която те играят с нас?

— Откровено казано, не знам — призна Худ. — Не искам да падам до тяхното ниво.

— Именно на това разчитат хората като тях. Спомняш ли си операция „Орлов нокът“ през 1980, когато спасителните сили „Делта“ се опитаха да измъкнат нашите заложници от Техеран?

— Да. Параметрите на мисията принудиха нашите момчета да кацнат, за да презаредят гориво в сравнително оживен район. Броени минути, след като се приземиха, те плениха един автобус с четирийсет и четири ирански граждани. Преди операцията да се провали, планът беше да държат заловените иранци един ден, докато дойдат командосите, после да ги освободят от въздушната база „Манзарая“, която възнамерявахме да превземем. Извинявай, ако говоря малко като Бъркоу, но мисля, че тогава трябваше да задържим иранците и да се отнесем с тях по същия начин, по който се държаха с нашите хора.

— Щеше да ги направиш мъченици.

— Ами. Само сломени затворници. Никакво отразяване от страна на пресата, нито изгаряне на иранския национален флаг. Само око за око и зъб за зъб. И когато сред терористите се разпространеше слухът, че сме готови да играем тяхната игра, те щяха да се замислят, преди да се захващат с нас. Смяташ ли, че Израел играе по правилата? Нищо подобно. Видял съм много неща и невинаги приятни. Допуснеш ли състраданието да повлияе на преценката ти, може да изложиш на риск живота на своите хора.

Худ въздъхна дълбоко.

— Не допускаме ли състраданието да повлияе на преценката ни, тогава не сме хора.

— Разбирам. Това е една от причините, поради които не исках по-висок пост в този град. За всеки квадратен сантиметър плащаш както с кръв, така и с душата си.

Пол пусна дискетите в джоба на сакото си и каза:

— Както и да е, съвсем не беше неадекватен, Боб. Благодаря.

— Няма защо. О, има и още нещо.

— Какво?

— С каквото и да се сблъскаш, няма да си сам. Не забравяй това, шефе.

— Няма — усмихна се той. — Слава богу, имам екип, който няма да ми позволи да го направя.

---

[1] Пържа (англ.). — Б.пр. ↑

20.

Понеделник, 21:17

Огюзели, Турция

Майк Роджърс беше завързан в неудобно положение за кормилото на мотоциклета. Ръцете му бяха извити зад гърба и стегнати здраво. Гърбът му беше опрян до изкривения метал на бронята, а краката — завързани за глезените и опънати пред него.

Но вътрешното му неудобство беше далеч по-силно от външното. Той не знаеше какво са намислили терористите. Ибрахим бе отишъл на пътя отвъд хълма. Преводачът Хасан беше тръгнал на изток и се бе отдалечил на четири-петстотин метра. Двамата вероятно подготвяха кръстосан огън. Шофьорът на микробуса нямаше накъде да избяга. Можеше само да обърне. И ако снайперистите бяха точни, обикновено нямаше време дори за това.

Микробусът се приближаваше, а Майк още не бе чул стрелба. Дали терористите само се криеха и пазеха базата си, в случай че РОЦ откриеше огън?

Микробусът спря и Ибрахим слезе. Няколко секунди по-късно Хасан се появи някъде от равнината, изтича до него и го прегърна. Третият мъж, Махмуд, стана и прегърна и двамата. Той бе останал на хълма и вече беше ясно, че е техният водач. Роджърс не можеше да види какво става в РОЦ. Но терористите очевидно го бяха превзели. Майк само можеше да се надява, че командосите са се измъкнали и обграждат сирийците. Самият той би им заповядал да го направят.

Ибрахим и Хасан влязоха в микробуса, а Махмуд забърза към Майк. В дясната си ръка сириецът държеше автомат, а в лявата — ловджийски нож. Срязва въжетото, с което го бяха завързали за кормилото на мотоциклета, но не освободи краката му. После направи знак на пленника си да отиде в микробуса. Майк приклепна, изправи се и заподскача. Щеше да бъде по-лесно да пълзи, но никога не го правеше. Макар и трудно, успяваше да запази равновесие.

Наближи РОЦ и видя Кофи, Мери Роуз и Катцен. Тримата лежах в безсъзнание на пода и бяха завързани за предната седалка. Ибрахим довлече и полковник Седен. Роджърс погледна наляво, към задната част на микробуса, и кръвта му се вледени.

Пъпшоу и Девон лежах отпуснати на столовете пред компютрите. Краката и ръцете им бяха завързани. Командосите се размърдаха. Стомахът на Майк се сви. Двамата приличаха по-скоро на ловни трофеи, отколкото на войници. Вече нямаше значение какво се бе случило. Всички бяха пленници. И решението как ще се отнасят с тях и колко време ще ги държат, изискваше дълга и сложна игра.

Първото, което Роджърс трябваше да направи, беше да се опита да помогне на командосите. Когато се съвземеха и видеха, че са завързани, не само сърцата и бойният дух, но и достойнството им щеше да е сломено. Макар уязвени и физически наранени, те щяха да превъзмогнат това. Но без гордост нямаше да им остане нищо друго, дори след като ги освободяха. По време на обучението в терористични ситуации и на разговорите с Брет Огъст, като бивш военнопленник във Виетнам и настоящ командир на елитната част „Страйкър“ Роджърс бе научил, че повечето заложници слагат край на живота си година-две след като бъдат освободени. Мисълта, че са били унижавани и опозорени, оставяше у тях чувство за срам, което се засилваше, ако жертвите бяха военни. Рангът и медалите бяха публичното признание за смелост и чест — въздухът и водата за един войник. И когато тези качества бяха компрометирани в ситуация на заложник, само смъртта можеше да възстанови равновесието. Смърт като на викинг, застанал пред врага с меч в ръката, или като на опозорен самурай, който си прави харакири. Най-важното за тях беше, че повече няма да понасят този живот.

Освен всичко заради командосите от групата „Страйкър“ той трябваше да използва първото от четирите оставащи му военни преимущества. Налагаше се да рискува живота си. Когато беше в залива Кам Ран в Югоизточен Виетнам, винаги имаше жертви. Физическите бяха облени в кръв, а психическите — изписани на лицата на войниците. След като бойците бяха носили на ръце някой приятел, чиито крака, ръце или лице бяха отнесени от мина, или бяха утешавали боен другар, умиращ от огнестрелна рана в гърдите, гърлото или корема, имаше само два начина да ги мотивираш. Единият

беше да ги изпратиш да отмъщават. Разчитащ по-скоро на гнева, отколкото на целта, този метод беше добър за нанасянето на мълниеносни удари или бързо уреждане на трудни ситуации. Вторият начин, който Роджърс предпочиташе, беше командирът да рискува своя живот. Това морално задължаваше взводът отново да стъпи на крака и да го подкрепи. Този метод не лекуваше пораженията, но изграждаше силна връзка и приятелство — нещо много важно.

Това си мислеше Майк, докато гледаше командосите. Усмихна се насърчително на редник Пъпшоу, после се обърна към предната част на микробуса.

Докато Хасан претърсваше екипа за скрити оръжия, Роджърс усети дулото на пистолет, опряно в гърба му. Махмуд го блъсна вляво. Искеше да го набута в задната част на микробуса.

Терористът изсъска нещо на арабски и със свободната си ръка го блъсна към тесния отвор. Генералът се препъна и падна по гръб, но веднага понечи да се изправи. Махмуд го прекрачи и насочи пистолета към главата му. Сетне му направи знак да остане там.

Роджърс се надигна. Дори в тъмнината видя, че очите на Махмуд се разширяват.

Това беше мигът, който щеше да определи взаимоотношенията им или да сложи край на живота на Майк. Докато се опитваше да стане, не откъсваше поглед от очите на похитителя си. За мнозина терористи беше много по-лесно да поставят някъде бомба, отколкото да застрелят човек, който ги гледа в очите.

Махмуд вдигна крак, стъпи върху гърдите му и гневно го натисна към пода. После го ритна в ребрата и пак изкрещя.

Ударът изкара въздуха от белите дробове на Майк, но му каза онова, което искаше да узнае. Мъжът не искаше да го убива. Това не означаваше, че няма да го направи, ала той можеше да го притисне още. Претърколи се на една страна, седна и отново се надигна.

Мърморейки сърдито, Махмуд замахна към главата му. Майк се отпусна на пода и юмрукът прелетя над него.

— Копеле! — изкрещя Махмуд. Отстъпи назад и се прицели в стомаха му.

Роджърс не откъсваше поглед от очите му.

— Махмуд! — извика Ибрахим. — Недей!

Сетне изтича и застана между тях. Двамата терористи обсъдиха шепнешком положението и Ибрахим посочи Роджърс, компютрите и екипа на РОЦ. След продължително мълчание водачът вдигна ръка и се отдалечи. Ибрахим отиде при него и му помогна да пренесат вътре полковник Седен. После изпрати Хасан да разговаря с Майк.

Той се беше съвзел от удара и отново се надигна. Изправи рамене и вдигна глава. Не гледаше Хасан. В такива обстоятелства затворникът се опитва да отбягва погледа на разпитващия го. Това поражда усещане за отчуждение и безразличие, което инквизиторът се бе опитал да пречупи. Колкото и великодушен и състрадателен да изглеждаше, човекът, който задаваше въпросите, си оставаше враг.

— Беше на косъм от смъртта — обърна се Хасан към него.

— Нямахте да ми е за пръв път.

— Да, но можеше да е за последен. Махмуд беше готов да те застреля.

— Да убиеш човек е най-малката злина, която можеш да му сториш.

Роджърс говореше бавно, защото искаше да бъде сигурен, че го разбира.

Арабинът го изгледа с любопитство. Махмуд и Ибрахим завързаха полковник Седен. Махмуд се приближи до Хасан. Двамата проведоха кратък разговор, сетне преводачът се обърна към Майк.

— Смятаме да отидем в Сирия с този микробус — рече той. Челото му беше сбърчено, докато се съсредоточаваше как да изрази на английски желанията на водача си. — Обаче има неща, които не разбираме, за да караме вашия микробус. Отзад има някакви отделения за батерии, а отпред — странни контролни уреди. Махмуд иска да му обясниш за какво служат.

— Кажете му, че тези неща се използват за намиране на заровени основи, древни сечива и други предмети. Освен това няма да кажа нищо, докато не развърже двамата ми помощници и не ги сложи да седнат на онези столове.

Обърна се, говорейки достатъчно силно, за да го чуят Пъпшоу и Девон.

Бръчките на челото на Хасан станаха по-дълбоки.

— Правилно ли разбрах? Искате да ги освободим?

— Настоявам да се отнасяте с уважение към тях.

— Настояваш? Това заповед ли е?

Майк се обърна и погледна мъжете, които стояха до предното стъкло.

— Това означава, че ако не се държите човешки с нас, може да останете в пустинята, докато турската армия ви намери. А това ще стане на зазоряване, ако не и по-скоро.

Хасан го изгледа, после се обърна към Махмуд и забързано преведе думите му. Махмуд се почеса по носа и се ухили. Ибрахим седеше зад волана. Не се засмя, само ги наблюдаваше изпитателно. След миг Махмуд прибра ловджийския нож. Сетне заговори на Хасан, който се обърна с гръб към Майк.

Роджърс знаеше какво щеше да последва. Терористите разбраха, че не могат да упражнят пряк натиск върху него. Махмуд осъзна, че не може да притиска и командосите. Заплахите само щяха да им вдъхнат сили. Похитителите не можеха да си позволят да убият и някой от цивилните. Жертвите можеше да знаят нещо полезно.

Сирийците се нуждаеха от сътрудничеството на екипа, но Роджърс бе поискал нещо, което те отказаха да изпълнят. Ето защо терористите щяха да изпитат неговата твърдост. Трябваше да разберат доколко ще позволи неговият цивилен екип да бъде измъчван — физически, психически или и по двата начина. Щяха да се опитат и да открият кой е най-податливият и защо, и как може да бъде манипулиран този човек.

Хасан застана пред Роджърс и каза:

— След две минути Хасан ще отреже един от пръстите на жената и всяка следваща минута ще отсича по още един, докато се съгласиш да ни сътрудничиш.

— Кръвта няма да задвижи микробуса — отговори му, без да се обръща.

Мери Роуз и Кофи вече бяха дошли в съзнание, а Фил Катцен също идваше на себе си. Полковник Седен още беше в несвяст.

Хасан преведе на Махмуд, който рязко се обърна. Отиде в предната част на микробуса и освободи лявата ръка на Мери Роуз. После я стисна между краката си и допря острието на ножа до пръстите ѝ. Натисна леко, за да пусне кръв, и тя подскочи. Сетне арабинът погледна часовника си.

Младата жена вдигна глава и опитвайки да освободи ръката си, попита:

— Какво става?

Махмуд я държеше здраво, без да откъсва очи от часовника си.

Кофи също се съвзе. Седеше от лявата страна на Мери Роуз и изглежда се стресна, когато видя Махмуд.

— Какво е това? — възмутено попита. — И кои сте вие?

— Стой мирен — каза Роджърс с тих, но нетърпящ възражение глас.

Едва тогава Мери Роуз и Лоуел го видяха.

— Само запазете спокойствие — добави той.

Челото му беше навъсено, а гласът — монотонен. По строгото му и спокойно държание личеше, че са изпаднали в затруднение и ще трябва да му се доверят.

Младата жена изглеждаше объркана, но се подчини. Гърдите на Кофи започнаха да се повдигат и възмущението му отстъпи място на нарастващ ужас. Роджърс си представяше какви мисли се въртят в главата му: „Какво правиш, Майк? Знаеш какви са правилата в трудни ситуации като тази...“. Генералът наистина ги знаеше. Правилата бяха прости. Военните можеха да кажат името, ранга и серийния си номер. Нищо повече. Но единствената заповед за онези, които Оперативният център снизходително наричаше „цивилни арестанти“, трябваше да бъде спазена. Това означаваше, че ако похитителите искаха информация, заложниците имаха правото да им я предоставят. След като ги освободяха, бремето да залови терористите, да защити, евакуира или да унищожи разкритата информация, падаше върху Оперативния център или върху военните от екипа му. Роджърс намираще тази идея за възмутителна. Независимо дали беше цивилен или военен, човек първо трябваше да се погрижи за родината, а не за оцеляването си. Въпреки това не пламенният му патриотизъм го подтикваше да не се предава, а психологическата обработка. Трябваше да бъде още по-твърд. Не спечелеха ли уважението на похитителите си, пленниците щяха да бъдат малтретирани и презирани.

— Sifr dahiya — рече Махмуд.

— Имаш една минута — преведе Хасан на Роджърс, после се обърна към Мери Роуз. — Вероятно дамата не е толкова твърдоглава

като водача си и ще ни покаже как се кара микробусът. Разбира се, ако все още е в състояние.

— Няма да го направи — заяви Майк.

Очите на младата жена се разшириха от страх. Тя стисна устни и продължи да гледа Роджърс, който стоеше изправен и силен. Нейната опора. Хасан не откъсваше очи от нея.

— Този мъж от твое име ли говори? — попита. — Той ли ще загуби пръстите си — болезнено, и един по един? Вероятно искаш да говориш с мен и не желаяш да бъдеш осакатена.

— Ножовете са във вашите ръце, не в нашите — изтъкна Роджърс.

— Вярно — отговори той и го погледна, — но селянинът, който бие упоритото магаре, не е жесток. Само си върши работата. И ние правим същото.

— Но без въображение — нападна го генералът. — И без смелост.

— Правим, каквото трябва.

— Talateen — обади се Махмуд.

— Остават трийсет секунди — преведе Хасан и погледна Кофи и Катцен. — Искате ли някой от вас да помогне? Ако ни сътрудничите, ще спасите не само дамата, но двамата ще избегнете непоносими страдания.

— Ishreen! — излая Махмуд.

— Двайсет секунди — преведе Хасан и погледна Кофи. — Може би ти? Ще бъдеш ли героиня, която ще я спаси?

Адвокатът се обърна към Роджърс, който се бе вторачил през предното стъкло. Сетне пое дъх, за да се успокои, и отговори:

— Ако младата дама желае помощта ми, ще ѝ я дам.

Очите на Мери Роуз се насълзиха. Тя се усмихна леко и поклати глава.

— Ashara... — каза Махмуд.

— Десет секунди — преведе Хасан и се наведе над Мери Роуз. — Отказваш, но не вярвам, че всъщност мислиш така. Разсъждавай, млада жено. Няма много време.

— Tisa...

— Девет секунди — рече Хасан. — Скоро ще плуваш в собствената си кръв.

— Тамануа...

— Осем секунди. И жалко ще пициш да ни сътрудничиш.

— Saba...

— Седем секунди. И с отрязването на всеки пръст ще има още по-непоносима болка.

Младата жена дишаше учестено. В очите ѝ се четеше ужас.

— Тя е по-смела от теб — гордо отбеляза Роджърс.

— Sitta... khamsa...

— Ще видим — каза той. — Имаш пет секунди, жено. После ще се молиш да говориш.

По време на броеето Хасан се подсмиваше самодоволно. Но накрая Роджърс забеляза, че устните му увиснаха. Дали обидата го бе засегнала, или се разтревожи, че няма да получи информация? А може би арабинът не понасяше жестокости въпреки живописния коментар.

— Arba...

— Четири — предупреди той.

От една страна, Майк искаше да рискува. Махмуд едва ли щеше да довърши нещата докрай. Сирийците имаха около две минути, за да помислят за затрудненото си положение и да разберат от какво тесто са замесени американците. Превземайки РОЦ, терористите бяха загубили предимството, което имаха пред турците. Тръгнеха ли сега, навсякъде щеше да има патрули. Кюрдите се нуждаеха от РОЦ и от неговия екип и вероятно се чудеха дали не бяха подценили пленниците си. Или защо не са направили онова, което им бе предложил Роджърс.

— Talehta...

— Три секунди. Помисли как ножът ще среже костта и мускула ти. Отново и отново. Десет пъти.

Майк долавяше учестеното дишане на Мери Роуз. Но тя не проронваше дума. Господ да я благослови! Гордееше се с нея така, както с никой друг от войниците си.

— Itneyn...

— Две секунди.

— Чудовище! — изкрещя Кофи и започна да се мъчи да се развърже.

Сирийците не му обърнаха внимание. Катцен бе дошъл в съзнание и явно се опитваше да схване какво става.

— Wehid!

— Времето изтече — заяви Хасан и погледна жената.

Махмуд обаче се обърна към Роджърс. В очите на сириецата се появи моментно колебание, а после огорчение и същевременно желание за мъст. Вероятно в лицето на Майк виждаше някакъв друг враг и отдавнашна болка. Горната му устна се изкриви и в същия миг генералът разбра, че е загубил битката.

— Не го прави! — каза, когато терористът натисна ножа. — Аз ще ви изведа на пътя.

Хасан преведе онова, което Махмуд вече бе разбрал. Изражението му обаче не беше победоносно. Прибра камата в калъфа, а Мери Роуз избухна в сълзи.

Хасан клекна до нея и започна да завързва окървавената ѝ ръка за стола. Махмуд направи знак на Роджърс да мине напред. Майк тръгна към предната част на микробуса, но спря до Мери Роуз. Младата жена ридаеше силно, а главата ѝ беше наведена.

— Много се гордея с теб — каза ѝ.

Кофи наклони глава към нея и докосна лицето ѝ с косите си.

— Всички се гордеем с теб. И те поддържаме.

Тя кимна и им благодари.

Махмуд гледаше свирепо Роджърс, който не му обърна внимание.

— Хасан — рече Майк. — Ръката на дамата кърви. Имаш ли с какво да я превържеш?

Сириецът вдигна глава.

— Пак ли ще предизвикаш конфликт, ако откажа?

— Ако се наложи. Би се погрижил за магарето си, когато тръгне, нали?

Арабинът погледна раната на Мери Роуз. Замисли се за миг, завърза ръката ѝ за седалката, извади от джоба си носна кърпа и внимателно я сложи между пръстите ѝ. Махмуд се приближи и дръпна кърпата. Изкрещя нещо, хвърли я на пода и я стъпка.

Хасан наведе глава.

— Махмуд каза, че ако още веднъж изпълня заповедта ти, ще отреже и моите, и твоите ръце.

— Съжалявам, но ти постъпи правилно — отговори Роджърс. Сега беше моментът да използва второто си военно преимущество —

елемента на изненада. — Хасан, кажи на командира си, че ще ми трябва помощ, за да сложа батериите на местата им.

— Аз ще ти помогна — рече той.

— Ти не можеш. Само един човек знае как става това. Ще ми трябва помощта на редник Девон — жената, която е завързана в задната част на микробуса. Кажи на Махмуд, че ако иска да стигне до Сирия, ще трябва да я развърже.

Хасан се прокашля. Роджър не си спомняше откога не бе виждал толкова самотен човек. Сириецът преведе думите, му. Очите на Махмуд се свиха, а ноздрите му се разшириха. Това беше пряк удар. Роджърс с удоволствие го гледаше как се пече на огъня в мига, когато стигна до единственото решение, което можеше да вземе.

Махмуд размаха пръст и Хасан отиде в задната част на микробуса. После изведнъж Махмуд ритна Майк и го повали на пода. Хасан не спря да помогне на падналия. Прескочи го и забърза да освободи Девон. Първо развърза краката, после ръцете ѝ. Тя се обърна, за да се опита да помогне на Роджърс, но кюрдът я блъсна. Докато я водеше към отделението с батериите, Майк се изправи. Подпря се на двете маси с компютрите и се залюля, сякаш висеше на успоредка.

Това беше първата част от изненадата. Втората щеше да поднесе по-късно, когато започнеха да слагат батериите и да включват апаратурата. Сателитът ЕС-4 моментално щеше да отчете повишено ниво на електромагнетизъм и да изпрати предупредителен сигнал до Оперативния център. Тогава Пол Худ щеше да има няколко варианта за действие.

Докато се приближаваше към Хасан и редник Девон, усети свирепия поглед на Махмуд. Това му достави огромно удоволствие, защото му каза, че неговото четвърто и последно военно преимущество се бе оказало ефикасно. Генералът бе успял да вкара първия клин между командира и един от войниците му.

21.

Понеделник, 14:23

Вашингтон, окръг Колумбия

Полковник Брет Огъст изнасяше пред командосите от елитната част „Страйкър“ лекция по военно изкуство, когато пейджърът му започна да звъни. Той погледна номера. Викаше го Боб Хърбърт. Студените сини очи на Огъст се насочиха към седемнайсетте командоси в стаята. Всички седяха с изправени рамене на старите дървени чинове. Сиво-кафявите им униформи бяха чисти и изгладени, а преносимите компютри стояха пред тях.

Повикването по пейджъра бе прекъснало лекция върху кървавия опит на група японски офицери през февруари 1936 да установят военна диктатура.

— Вие сте командири на бунтовническите сили в Токио в онзи далечен ден — каза Огъст и тръгна към вратата. — Когато се върна, искам всеки от вас да представи алтернативен план за извършването на преврата. Този път обаче целта е заговорът да успее. Ако желаете, можете да запазите или да оставите убийството на бившия министър-председател Саито и на министъра на финансите Такахаша. Помислете и върху варианта как бихте могли да ги вземете за заложници. Задържането им може да се окаже много полезно за манипулирането на общественото мнение и за официалната реакция. Хонда, ти ще ме заместваш, докато се върна.

Иши Хонда стана и отдаде чест. Полковникът излезе от стаята.

Докато крачеше по тъмния коридор на академията на ФБР в Куантико, Вирджиния, Огъст не си направи труда да се запита какво иска Хърбърт. Не обичаше да гради хипотези. Имаше навик да се самооценява. Направи всичко, което е по силите си, обърни се назад и виж дали следващия път можеш да се представиш по-добре.

Замисли се за командосите си и се зачуди дали не трябваше да им подсказе нещо за взимането на заложници. Вероятно не. Щеше да бъде интересно да види дали всеки се е досетил за това.

Общо взето беше доволен от напредъка, който бяха отбелязали след неговото пристигане. Философията му на обучение беше проста. Сутрин ставаха и тренираха телата си. Караше ги да вдигат тежести, да се катерят по въже и да тичат. Да правят лицеви опори на дървен под и коремни преси. Да плуват дълго и едва тогава да закусят. Сетне шест и половина километра преход в пълно бойно снаряжение, пробягвайки първия и петия километър. След това душ, почивка за кафе и лекции. Темите бяха различни — от военна стратегия до методи на внедряване. Той ги беше научил от командосите на израелските сили за отбрана, които се маскираха като араби. Когато започнеха учебните часове, войниците се радваха, че могат да седнат, а умовете им бяха забележително будни. Денят завършваше с бейзбол, баскетбол или волейбол, в зависимост от времето и от настроението на екипа.

Командосите бяха изминали дълъг път само за няколко седмици. Физически бяха годни да издържат на всяка криза и на всяка ударна сила в света. Психически те лекуваха раните от смъртта на подполковник Скуайърс. Огъст работеше в тясно сътрудничество с Лиз Гордън, психоложката на Оперативния център, за да им помогне да превъзмогнат травмата. Тя се бе съсредоточила върху два начина на терапия. Първо, помагаше им да приемат истината, че мисията в Русия е била успешна. Командосите от групата „Страйкър“ бяха спасили живота на десетки хиляди хора. Второ, въз основа на компютърни прогнози за резултата от мисията, им показваше, че тяхната загуба е в рамките на онова, което военните смятаха за „приемлив обхват“. Тази безпристрастна преценка не можеше да излекува раната, но Лиз се надяваше, че ще отнеме част от вината, която командосите изпитваха, и ще възстанови увереността им. Засега тактиката действаше. Последната седмица полковникът забеляза, че бойците са посъсредоточени по време на тренировка и се смеят повече през почивките.

Високият слаб мъж вървеше бързо, но не припряно. Очите му бяха спокойни, а погледът му — вперен право напред. Той не обръщаше внимание на служителите на ФБР, с които се разминаваше. През краткото време, откакто бе поел командването на елитната част „Страйкър“, търсеше начини да изолира себе си и екипа от външни въздействия. За разлика от покойния подполковник Скуайърс Брет вярваше, че една ударна сила трябва да бъде не само по-добра от всеки

друг персонал, но и да разсъждава по-умно. Той не искаше да виси със застрашителна сила на някоя скала, а хората му да се чудят дали са достатъчно добри, за да унищожат противника. Приятелството с външни лица размиваше фокуса и чувството за единство и обща цел.

Кабинетът му се намиреше в коридора на изпълнителните директори на ФБР. Той набра личния си код на секретната ключалка и влезе. Винаги се чувстваше по-добре, когато затвореше вратата и се изолираше от „белите ризи“, както ги наричаше. Не че не ги обичаше или уважаваше. Напротив. Те бяха умни, смели и отдадени на работата си. Обичаха страната си не по-малко от него. Но тяхната съдба го плашеше. Полковникът не искаше да седи удобно зад бюрото и затова се бе опитал да откаже на предложението на Майк Роджърс да напусне поста си като офицер в НАТО и да отиде във Вашингтон. И само защото Майк му беше приятел от детството, а групата „Страйкър“ — изключително интелигентна и агресивна, се бе съгласил да поеме командването.

Привлече го най-голямото предизвикателство — да преустрои и да ръководи един екип, който беше деморализиран от смъртта на командира си. Разбира се, радваше се и на възможността да бъде с Роджърс. И двамата обичаха да правят самолетчета и да си спомнят за бивши приятелки. Майк бе отишъл толкова далеч, че намери една от любимите от ученическите години на Брет само за да го накара да се върне в Съединените щати.

И това подейства. Когато Огъст отново срещна Барб Матиас, малката принцеса, в която за пръв път се бе влюбил сериозно, разбра, че няма да се върне в НАТО. Купи си форд, нанесе се в казармите на Куантико и стана истински войник, какъвто беше навремето във Виетнам. Командосите от „Страйкър“ бяха млади и ентузиазирани, а свръхмодерното оборудване предизвикваше страхопочитание.

Той затвори вратата, приближи се до тъмносивото бюро и натисна копчето за автоматично избиране на безопасния телефон. Отговори Боб Хърбърт.

— Добър ден, полковник — каза.

— Добър ден, Боб.

— Включи компютъра си. Има подписана заповед. Подпиши се и ти и я върни по електронната поща.

Огът набра личния си разпознавателен код. Стомахът му се сви от лоши предчувствия. Още не беше започнал да гради хипотези, но беше нетърпелив. Само след няколко секунди на екрана се появи заповедта на Пол Худ. Той я прочете. Заповед №9 за използването на групата „Страйкър“ нареждаше на него и на целия му екип да отидат с хеликоптер от Куантико до военновъздушната база „Андрюс“ и да се качат на чакащия ги С-141В. Огът взе електронната писалка и подписа екрана. Запамети документа и го върна на Хърбърт.

— Благодаря — каза Боб. — Лейтенант Есекс от персонала на Роджърс ще ви посрещне на летището в петнайсет часа. Той ще ви запознае накратко с мисията. Ще ви изпратим подробностите, след като излетите. Само мога да ти кажа, че положението е доста неприятно. Майк и РОЦ се пленени от кюрдски терористи. — Паренето се надигна в гърлото на Брет. — Или ще спасите апаратурата — продължи Хърбърт, — или ще затворим магазина, както пише в наръчника. Може да се наложи да го направим, преди да сте пристигнали там, но ще се опитаме да го избегнем. Разбираш ли?

„Да затворим магазина“, помисли Огът. Това означаваше да се унищожи РОЦ, независимо къде се намираше и кой беше вътре.

— Да — отговори. — Разбирам.

— Аз не познавам генерал Роджърс толкова отдавна, колкото теб — продължи Боб, — но го харесвам и много го уважавам. Той е единственият, когото познавам, който може на един дъх да изрецитира Арнолд Тойнби и в следващия момент да каже реплики от филм с Бърт Ланкастър. Искам го обратно. Заедно с всички останали.

— Аз също. И ние сме готови да ги доведем.

— Браво. Успех.

— Благодаря.

Полковникът затвори телефона. След миг бавно пое въздух през носа и изпълни корема си. „Надутият корем“ беше номер, на който го бе научил един състрадателен надзирател, когато беше военнопленник във Виетнам. Бяха го изпратили в Северен Виетнам, за да намери екипа „Скорпион“, който през 1964 ЦРУ бе завербовало от средите на преследвани католици. Предполагаше се, че тринайсетте командоси бяха мъртви. Няколко години по-късно до Сайгон стигна слух, че още са живи. Огът и петима други човека бяха изпратени да ги намерят. Откриха десет оцелели командоси в един затвор до Хайфонг... и се

присъединиха към тях. Надзирателят Киет вършеше тази работа, за да изхранва съпругата и дъщеря си. Но той беше хуманист и таоист и тайно обучаваше затворниците в доктрината си за „безболезнено оцеляване“. Миролюбивите възгледи на Киет, както и твърдата решителност на Огъст му запазиха живота.

Издиша въздуха от белите си дробове, после излезе от кабинета. Вървеше по-бързо, отколкото на идване и очите му бяха по-оживени. Докато се опитваше да превъзмогне сътресението от случилото се, той не мислеше за Майк, нито за РОЦ, а само за предстоящия полет. Това беше още един от номерата, които бе научил като военнопленник. По-лесно беше да се справиш с една криза, ако я поемаш на части. Окачен на кол със завързани китки и потопен до шията в помийна яма, пълна с мухи, или пържещ се под лъчите на обедното слънце в клетка с размерите на ковчег, ти не се чудиш кога ще излезеш оттам. Тази мисъл може да те влуди. Само се опитваш да оцелееш толкова дълго, колкото облакът се придвижва от един връх на дървото до друг, или тринайсентсантиметров паяк прекосява пътечката, или докато преброиш от сто до едно, поемайки бавно дъх.

Огъст беше готов. Екипът му също. Това беше добре, защото след около половин минута той щеше да ги пришпори така, както не го бе правил никога досега.

22.

Понеделник, 15:13

Над залива Чесапийк

Правителственият „Боинг 727“ излетя от базата „Андрюс“ в три часа и три минути и бързо се скри в ниските облаци над Вашингтон. Щеше да остане там, колкото е възможно по-дълго. Това беше стандартна процедура, за да не бъде забелязан от земята и взет на прицел от настанилите се по океанското крайбрежие терористи. Така пътуването беше безопасно, макар че самолетът се тресеше.

Пол Худ познаваше малцина от четирийсетте пътници. Имаше няколко мускулести и мълчаливи агенти от дипломатическата охрана, уморени репортери и множество дипломати от кариерата с кожени куфарчета и черни костюми. Преди да излетят, Хъли Бъроус, кореспондентът на Ей Би Си към Държавния департамент, организира традиционното залагане. Всеки, който искаше да участва, даваше по един долар и избираше някакво число. Беше определен и официален контролър, който щеше да брои секундите от времето, когато пилотът кажеше на пътниците да затегнат предпазните колани, до мига, когато колелата на самолета докоснеха пистата. Онзи, който познаеше секундите, щеше да спечели събраната сума.

Худ не участваше в играта. Беше си избрал място до прозореца. От другата страна на пътеката седеше Уорнър Бикинг. Пол знаеше, че бърбривците говорят по-малко, ако трябва да се провикват през пътеката. Особено ако вече бяха пийнали няколко чашки алкохол.

Пейджърът му звънна в три часа и седем минути. Обаждаше се Марта, вероятно за да продължи разговора, който бяха започнали в колата. Тя не беше доволна от факта, че президентът бе изпратил в Дамаск Пол, а не нея. Твърдеше, че има повече дипломатически опит. Тя искаше да се качи на самолета или да го посрещне в Лондон — молба, която той отхвърли. Обясни й, че идеята е на президента, а не негова. Освен това, ако отидеше Марта, Боб Хърбърт щеше да остане да отговаря за Оперативния център, а Пол не искаше нищо друго от

него, освен да спаси РОЦ и екипа му. Тя ядосано бе затворила телефона.

Можеше да използва клетъчния телефон едва когато вече бяха летели десет минути, затова изчака, докато стюардът разреши употребата на електронна техника. Преди да се обади, включи преносимия си компютър. Тъй като телефонните линии не бяха сигурни, ако имаше ново развитие, Марта трябваше да го осведоми съобразно закодирана информация, съдържаща се в дискетите.

Веднага щом отговори на обаждането му, Худ разбра, че тя вече не е толкова ядосана. По глухия ѝ монотонен глас отгатна, че нещо се е случило.

— Пол — каза му, — там, закъдето сте тръгнали, има промяна във времето.

— Каква промяна?

— Температурата се е повишила до дващсет и три градуса. Духат северозападни ветрове и залезът е червен.

— Дващсет и три градуса, северозападни ветрове и червен залез — повтори той.

— Точно така.

— Чакай малко.

Бръкна в малкото пътническо куфарче и извади дискетата с червена ивица. Беше ясно, че нещата не се развиват добре. Ситуацията беше закодирана в червено. Зареди дискетата и набра на компютъра код 74 NW. Машината бръмча няколко секунди, сетне поиска личния код на Пол. Той написа PASHA — Пол, Александър, Шарън, Харли и Ан, името на майка му — и зачака.

Екранът смени цвета си от син в червен. Пол сложи стрелката на мишката върху белите букви «ПО» в горния ляв ъгъл.

— Уорнър — каза, когато файлът се появи на екрана, — мисля, че и ти трябва да видиш това.

Бикинг се наведе към монитора, а той започна да разлиства файла.

Прогноза на Оперативния център, файл 74NW/
Червен

1. Тема: Първа фаза на реакция от страна на Сирия срещу обявената в Турция мобилизация.

2. Сценарий на провокация: Сирийските и турските кюрди заедно нанасят удар във вътрешността на Турция.

3. Сценарий на реакция: Турция придвижва петдесет-шейсет хилядна войска към сирийската граница, за да предотврати по-нататъшни атаки. (Справка: файл 75NW/Червен за по-обхватна реакция от турска страна)

4. Сирия обявява мобилизация.

5. Вероятен състав на сирийските сили: Наличният състав е триста хиляди (войници), разпределени, както следва: армия, флота, въздушни сили и въздушна отбрана. На полицията и на силите за сигурност, състоящи се от две хиляди взвода, ще бъде заповядано да отбраняват Дамаск. През първите три дни от обявяването на мобилизацията ще бъдат повикани и допълнителни новобранци от трудоспособното население. За две седмици ще бъдат събрани сто хиляди мъже на възраст от петнайсет до четирийсет и девет години. През следващите две седмици недостатъчно обучените новобранци вероятно ще понесат четирийсет — четирийсет и пет процента загуби. Сирия ще заложи на факта, че войните в региона обикновено са кратки.

6. Усилията на турската дипломация: Интензивни. Турците не желаят война.

7. Усилията на сирийската дипломация: Умерени. Като се има предвид светски ориентираното турско правителство, деветдесетпроцентното мюсюлманско население на Сирия ще приеме конфликта като джихад или свещена война.

8. Времетраене на първата фаза на конфликта: Като се има предвид емоционално наситената атмосфера, породена от действията на терористите, съществува осемдесет и осем процента вероятност през първите четирийсет и осем часа да избухнат враждебни действия. Когато реакцията отслабне, има седем процента вероятност

това да стане през следващите двайсет и четири часа и пет процента вероятност след това.

9. Първа вълна на първата фаза на конфликта: Турция няма да иска да бъде агресорът от страх, че ще предизвика реакция от страна на Гърция. Но сегашната политика позволява преследване на терористи от ударна сила, ако „естеството на престъплението е такова, че дава основание за преследване“. (Справка: Турския секретен военен бюлетин 1995 — 1997, файл 566-05/Зелен) За да предотврати евентуално вътрешно несъгласие в резултат от бездействие или разбираема слабост, една добре премерена турска реакция е изключително вероятна. Сирийският отговор на турското внезапно нападение ще бъде бърз и категоричен. Има вероятност от многонационално отмъщение в Сирия или извън границите ѝ. (Справка: Сирийския секретен военен бюлетин 1995 — 1997, файл 566-87/Зелен)

10. Втора вълна на първата фаза на конфликта: Турция ще нападне всякакви сирийски войски, преминали границите ѝ, но няма да нахлуе в Сирия. Това със сигурност ще предизвика вълнения сред мюсюлманите, живеещи в Турция. В този момент и двете страни ще са показали достатъчно мускули и ще се оттеглят и ще се въздържат от по-нататъшни враждебни действия. Дипломатическите усилия ще се засилят и по всяка вероятност ще надделеят. Ниската степен на несигурност ще бъде повлияна предимно от съпътстващата реакция от страна на съседните държави (вж. 11, по-долу).

11. Прогнози за реакциите на съседните държави: Очаква, се, че всички страни от региона ще предприемат някаква форма на военна отбрана. Има вероятност някои от тях да предприемат нападателни стъпки.

А. Армения: Правителството ще подкрепи Турция само ако тя подкрепи Азербайджан. И в двата случая няма вероятност от военна реакция срещу някоя държава, с изключение на Азербайджан. Правителствените сили за сигурност ще наблюдават много внимателно кюрдското

малцинство, но едва ли ще предприемат военни мерки срещу него. (Справка: Арменския секретен военен бюлетин, файл 364-2120/Бял, относно американската реакция на положението в Армения)

Б. България: От действащата двеста и десет хилядна армия има вероятност да бъдат мобилизирани само Гранични войски. Осем и половина процента от населението са турци. Няма причина турските сили да преминават границата. Докато не го направят, българската войска ще избягва конфронтация.

В. Грузия: Правителството ще подкрепи Турция, но няма да прави военни жестове.

Г. Гърция: Средиземноморските патрули по крайбрежието ще бъдат засилени. Могат да възникнат конфронтации при среща с турските патрули. Ако между Турция и Сирия започне втора вълна от враждебни действия, Гърция по всяка вероятност ще остане неутрална, но ще се придвижва към територията около Егейско море, за която претендират, и Анкара, и Атина. (Справка: Секретен военен бюлетин, файл 645/Червен)

Д. Иран: Почти сигурно е, че тази държава ще остане военно неактивна. Но подмолната дейност сигурно ще се засили.

Е. Ирак: По време на първата вълна от враждебни действия Багдад ще засили атаките срещу иракските кюрди, за да им попречи да се присъединят към турските и сирийските кюрди. По време на втората вълна Багдад може да предяви старите си претенции срещу Кувейт. (Справка: Секретен военен файл 335/NW/червен)

Ж. Израел: Партньорството между Израел и Турция включва само съвместни военни маневри. Това не е взаимно обвързващ договор за отбрана, макар че ресурсите на израелското разузнаване ще бъдат предоставени на разположение на Турция. Ако последва втора вълна от враждебни действия, Израел може да се съгласи да пусне ограничен брой полети.

3. Йордания: Тази държава извършва съвместни военновъздушни маневри с Израел. Макар че ще остане неутрална в случай на война между израелци и араби, тя ще се присъедини към Турция в един военен конфликт със Сирия, ако Съединените щати ѝ позволят да го направи.

Худ изчисти екрана.

— Има ли вероятност времето да се промени отново? — обърна се към Марта той.

— По всичко личи, че фронтовете при „11Ф-Франк“ не се развиват.

Худ прелисти файла назад и предаде на Бикинг думите ѝ. Ирак не бе предприел действия срещу кюрдите, но той знаеше, че това няма да продължи дълго. Според последните доклади на разузнаването армията на Ирак беше два милиона. Мнозина от мъжете бяха млади новобранци, непроверени в битка и вероятно се страхуваха. Други бяха ветерани, много от които изгаряха от желание да отмъстят за унижението през войната в Персийския залив.

— Освен това мислим, че „11Д-Дейвид“ и „13Д-Джордж“ може да се преместят по-скоро от очакваното — добави Марта.

Худ не се изненада. Предстояха избори и гръцкият президент трябваше да направи нещо очевидно патриотично, за да спечели дясното крило. Отнемането на дълго оспорваните земи от Турция щеше да свърши тази работа. А що се отнасяше до Израел, твърдолинейното правителство с радост щеше да се възползва от възможността да нанесе удар на врага под претекста, че защитава съюзник.

— Как вървят нещата на вътрешния фронт? — попита.

— Метеоролозите наблюдават и чакат — отговори му тя. — Няколко пикника бяха отложени, но се случиха само един чадър.

Това означаваше, че отпуските на военните в района са прекратени и войската е в бойна готовност.

— Ще те държа в течение, но мога да ти кажа, че в метеорологичния център има много нацупени физиономии.

Метеорологичният център беше Белият дом.

— Сигурно се тревожат, че ще има бури — отбеляза той, — и вероятно ще бъде така.

— Ще понесат две-три. Тревожат се да не стане някоя голяма.

Худ ѝ благодари и затвори, после се обърна към Бикинг. Слабоватият двацет и девет годишен мъж беше бивш доцент по социални науки в университета в Джорджтаун. Тясната му специалност беше политически ислям и той беше един от четиримата експерти, които наскоро бяха включени в Оперативния център, за да съветват ръководителя му по външните работи.

— Какво мислиш за това? — попита Худ.

Уорнър усуква кичур от дългите си коси около показалеца си. Правеше го, когато мислеше.

— Има много голяма вероятност конфликтът да се задълбочи. И когато това стане, ще въвлече и останалата част от света. От Турция ще се придвижи в Гърция и България, а оттам — в Румъния и в Босна. Намесят ли се и иранците, ще подадат топката на Унгария, Австрия и Германия, където живеят два милиона турци. Половин милион от тях са кюрди. Те със сигурност ще се вдигнат. В същото време конфликтът може да тръгне от Турция и в другата посока — нагоре и към Южна Русия.

— Говори направо.

— Съжалявам, но всички онези стари вражди се раздухват и се преплитат — Турция и Гърция, Сирия и Турция, Израел и Сирия, Ирак и Кувейт и много други комбинации. И най-дребното камъче може да обърне колата. А наскачат ли скакалците...

— Ще станат цели рояци.

— Точно така.

Пол кимна недоволно. Изведнъж се оказа, че в Дамаск трябва да свърши много повече работа, отколкото да спаси РОЦ.

Бикинг започна да усуква косите си по-бързо и се вторачи в него с подпухналите си очи.

— Какво ще кажеш да поработя върху положението на РОЦ, докато ти и доктор Насър се съсредоточите върху предотвратяването на големия пожар.

— Може да не остане време за работа върху положението на РОЦ. Ако съществува и най-малката вероятност центърът да бъде

използван от кюрдите, президентът ще заповяда да го намерят и да го унищожат.

— При това незабавно — добави Уорнър. — И никак няма да е трудно да го намерят. Веднага щом РОЦ се свърже със сателита, военните ще засекаат сигнала...

Худ грабна телефона и набра някакъв номер.

— Ето как ще спечелим време.

— Как?

— Ако похитителите успеят да включат РОЦ, сигналят ще мине през сателита. Тогава Мат Стол ще трябва да намери начин да го изключи. Ако центърът мълчи, може да успеем да убедим президента да ни даде време да преговаряме за освобождаването му.

— Добра идея.

Пол чакаше връзката да се осъществи. Планът за унищожаването на РОЦ беше прост. Центърът беше проектиран като невъоръжено съоръжение, за да бъде допуснат в много от чуждите страни. Но където и да отидеше, РОЦ можеше да бъде изваден от строя от ракета „Томахоук“ с обхват петстотин километра, изстреляна от земя, въздух или море. Съоръжена с проследяващ релефа компютър, тя можеше да поразии РОЦ, където и да се намираше.

Помощникът на Стол отговори на обаждането и веднага го свърза с Мат, който попита задъхано:

— Безопасна ли е връзката?

— Не — отговори Пол.

— Добре тогава, слушай. Знаеш ли онази изчезнала рок група?

— Да.

Нямаха закодирани изрази за описването на положението на РОЦ, затова Мат импровизираше:

— От уредбата им изтича електрически ток, когато са включени усилвателите. Боб не можа да го улови, защото рокаджиите издърпаха щепсела.

— Разбирам — отговори Худ.

— Добре. Сега нашият високо летящ приятел ЕС-4 започва отново да хваща сигнала.

ЕС-4 беше електромагнитна спектрална сателитна система за наблюдение. Сензорите бяха съставна част от една верига сателити за различни цели, които отчитаха земната температура в честоти от десет

на двайсет и девета степен до нула херца и в дължини на вълните от десет-тринайсет сантиметра до безкрайност. Показанията включваха гама-лъчи, рентгенови лъчи, ултравиолетова радиация, видима светлина, инфрачервени, микро- и радиовълни.

— И така, знаем ли точно къде е групата? — попита Пол.

— Да — отговори Стол. — Но не и какво правят.

— Още нямаме звук?

— Да. По-важното е, че ръководителят не бърза отново да влезе във връзка.

— Откъде знаеш?

— От пробата, която направихме, преди да заминат. Можеш да започнеш от нула и да стигнеш до шейсет за около четири минути и после да настъпи промяна. Следиш ли мисълта ми?

— Да.

Батериите, които бяха преместени в РОЦ, можеха да бъдат поставени на местата им за малко повече от четири минути.

— Със скоростта, с която ръководителят включва уредбата — продължи Мат, — микробусът на групата ще потегли едва след петнайсет минути, дори повече. Общо двайсет и пет минути.

— Това означава, че другата група все още контролира инструментите.

— По всяка вероятност.

И така, Роджърс хитруваше, а кюрдите владееха положението. Освен това Худ знаеше, че щом Боб Хърбърт и Мат Стол стигаха до тези изводи въз основа на показанията от РОЦ, ЦРУ и Министерството на отбраната правеха същото. Ако решаха, че цялото оборудване действа и се намира в ръцете на врага, РОЦ беше обречен на гибел.

— Мат — попита Худ, — има ли някакъв начин да заглушим музиката на групата, ако отново се появи в ефир?

— Разбира се.

— Как би го направил?

— Ще изпратим команда до сателита. Ще му кажем, щом сигналът на групата стигне до приемащия рефлектор, да пренебрегне всички други сигнали от онзи източник. Това ще стане само за пет секунди.

— Дай на ръководителя на групата петнайсет секунди. Ако се опита да ни съобщи нещо, ще го направи веднага. После го изключи.

Той ще разбере какво правим и защо.

— Добре — рече Стол. — Но ще ги държим под око.

— Точно така.

EG-4 щеше да проследи електромагнитната им следа, докато след няколко минути сателитът на Националната разузнавателна служба се насочеше към тях. Ако Худ успееше да убеди президента да не издава заповед за унищожение, все още имаха възможност да измъкнат екипа.

— Мат, искам да напишеш това и да го изпратиш на Марта. Кажй да го предаде в Белия дом с моята препоръка да наблюдаваме и да чакаме. Междувременно подгответе нещата, за да затворим вратата, ако нашата група я отвори.

— Готово.

Худ затвори и даде указания на Бикинг. И двамата се съгласиха, че ако РОЦ може да бъде изключен, президентът ще даде време на командосите от „Страйкър“ да се опитат да го върнат. Въпреки натиска от страна на Стив Бъркоу, шефа на Националната сигурност, който държеше на безопасността на всяка цена, президентът нямаше да бърза да извади от строя своя екип. Не и ако техническото осигуряване в РОЦ можеше да бъде блокирано.

Пол и Уорнър се заловиха да изучават докладите за положението в Сирия, които бяха заредени в компютъра им. Но на Пол му беше трудно да се съсредоточи и каза, че отива в кухнята.

Получи диетична пепси-кола и започна да пие на малки глътки, докато гледаше към кабината на самолета. Двойните дебело подплатени седалки бяха наредени в две редици, а между тях имаше широка пътека. Пътниците се бяха навели над компютрите си.

Обикновено преди напитките и преди жадните за информация репортери да превърнат пътуването в социално събиране, всички работеха един-два часа. В задната част на кабината имаше две масички за конференции и работни закуски. Сега там нямаше никого, но към пет часа щяха да поднесат сандвичи. Зад масичките имаше врата, която водеше към скромния кабинет, и спални, които използваше министърът на външните работи.

Худ се зачуди как е възможно най-силната страна в историята на цивилизацията, притежаваща грандиозни технологични ресурси и велика армия, да бъде застрашена от трима мъже с пистолети. Това

беше невероятно. Но той знаеше, че не кюрдите държат американците заложници, а самите те и тяхната сдържаност. Би било много по-лесно да се прицелят в кюрдите и да ги застрелят един по един, докато освободят американците. Или да заловят и убият семействата на техните водачи. Но цивилизованите американци от двайсети век нямаше да направят това. Те спазваха правилата. Това беше едно от качествата, които предпазваха свръхсилата да не се превърне в нещо отвратително като Третия свят или Съветския съюз.

„Това вдъхва на другите хора и смелост да се гаврят с нас“ — каза си Худ. Смачка кутията и се върна на мястото си, твърдо решен да осъществи замислите си чрез съществуващата система. Той силно вярваше, че американският път на развитие е най-добрият в света. Пък и намираше утеха във факта, че един запалянко по историята като Майк Роджърс мисли по същия начин.

— Кюрдите и ислямските фундаменталисти нямат монопол върху политическия ентузиазъм — каза Худ, докато гледаше екрана на монитора. — Да видим сега как ще се справим с останалото.

— Да, сър — отговори Бикинг и отново започна да навива кичур коса около пръста си.

23.

Понеделник, 22:34

Огюзели, Турция

Ибрахим седеше зад волана и наблюдаваше уреда за измерване на мощността, докато слагаха батериите на местата им. Дигиталните цифри се увеличаваха и той натискаше копчетата, за да види как работи осветлението, климатичната инсталация и другите уреди. Много неща не му бяха ясни.

Махмуд седеше до него. Беше се навел над контролното табло и пушеше цигара. Ръцете му бяха скръстени, а уморените му очи не изпускаха американците. Хасан беше при тях, светеше с фенерче и гледаше какво правят.

Пленниците седяха мълчаливо там, където ги бяха оставили. Катцен, Кофи, Мери Роуз и полковник Седен бяха завързани за страничната седалка. Редник Пъпшоу беше на стола пред единия компютър. Не им бяха предложили нито храна, нито вода и не ги бяха разпитвали. Никой не бе поискал разрешение да отиде до тоалетната.

Ибрахим погледна през прозореца. Веднага щом контролните уреди бяха отново захранени с ток, той отвори страничния прозорец, за да изкара навън дима от цигарата на Махмуд. Отглежданият от бедуините тютюн беше противно сладникав и той не разбираше как може брат му да го харесва.

Но Ибрахим не разбираше и много други неща, които доставяха удоволствие на брат му. Например споровете. Махмуд се забавлява страхотно по време на пререканието с американеца. И двамата бяха загубили по малко достойнство, но Ибрахим знаеше, че брат му с нетърпение очаква следващия сблъсък.

Младият сириец съзнаваше, че работата, която вършат, е необходима, но не я харесваше. Съзря отражението си в страничното огледало и се вторачи в него със задоволство и същевременно с омраза. През деня бяха свършили добра работа, но какво право имаше той да

живее? Валид се бе борил толкова дълго и усърдно. Тази нощ той трябваше да благодари на Аллах с молитва, а не лично.

Докато се гледаше, изведнъж откри какво представлява страничното огледало. Приличаше на чиния и беше вдлъбнато, за да осигурява голяма видимост. Но рамката също беше твърде извита. Обзет от любопитство, той извади ножа си и го пъкна зад огледалото.

Стъклото се освободи от всички страни, но остана закрепено в средата. Само че не беше стъкло, а нещо много по-леко. Почти като сребрист целофан. Ибрахим се наведе през прозореца и го огледа. Зад стъклото имаше нещо като рог, който приличаше на предавател.

Всъщност не беше предавател, а сателитна чиния като големите, които използваша във Въздушните сили.

Постави огледалото на мястото му и се обърна. Американецът беше спрял да нарежда батериите и го гледаше.

— Работи... Работи! — повтаряше Хасан.

Американецът се олюля за миг, сетне се наведе над един от компютрите. Хасан се приближи до него, сграбчи го за рамото и го дръпна назад.

Ибрахим се изправи и потропа с ножа по разперената си длан.

— Тук нещо не е наред — каза на Махмуд.

Брат му всмукна от цигарата, после я стъпка на пода.

— Кое може да не е наред, освен охлювската скорост на американеца?

— Не знам. Рамката на онова огледало прилича на много малък радиопредавател. И всички онези компютри и монитори. Ами ако не ги използват за намиране на заровени градове? Ако тези хора не са учени и телохранители? Ако всичко това е маскировка?

Махмуд рязко се изправи. Умората, изглежда, го напусна.

— Продължавай, братко.

Ибрахим посочи с ножа към Роджърс.

— Онзи човек не се държи като учен. Той знаеше докъде можеш да стигнеш, когато заплашваше момичето.

— Искаш да кажеш, че го е правил и преди? Да. И аз имах същото чувство, но не знаех защо.

— Всички са много тихи. Никой не е помолил за нищо — продължи Ибрахим и посочи Пъпшоу и Девон. — Онези двамата понесоха завързването, без да се оплакват.

— Все едно са били обучени. А едни телохранители биха ли се скрили, както направиха те?

— Те не са телохранители, а командоси — рече Махмуд и огледа тъмното помещение, сякаш го виждаше за пръв път. — Но щом не е за изследователска работа, за какво тогава служи това място?

— Може би е някаква разузнавателна станция — предпазливо каза Ибрахим, сетне по-уверено добави: — Да. Сигурно е така.

Махмуд сграбчи ръката на брат си.

— Хвала на Пророка! Може да използваме нещо такова...

— Не! — прекъсна го Ибрахим. — Не...

— Но тези уреди може да ни помогнат да се измъкнем от Турция. Вероятно можем да подслушваме военните.

— Или те нас. И не от земята, а там, горе — отговори Ибрахим и посочи с ножа си страничното огледало. — Твърде вероятно е вече да ни наблюдават и да чакат да видят какво ще направим.

Махмуд погледна Роджърс, който се беше навел над отделението в пода и нареждаше батериите.

— Никога! — извика. — По един или по друг начин ще ги заслепя.

Грабна ножа от ръката на брат си. Обърна се към Мери Роуз и срязва въжето, с което беше завързана за седалката. Просна я по лице на пода, върна ножа на брат си и коленичи до младата жена. Дръпна я за косите толкова силно, че тя изпищя. Сетне извади от кобура трийсет и осем милиметровия си пистолет и опря дулото във врата ѝ.

Роджърс отново спря да работи, но не стана.

— Хасан! — изкрещя Махмуд. — Кажи на американеца, че знам какво представлява този микробус. Искам да знам как действа. И този път ще броя само до три.

24.

Понеделник, 15:53

Над Мериленд

Лейтенант Робърт Есекс чакаше полковник Огъст, когато хеликоптерът с командосите от групата „Страйкър“ кацна във военновъздушната база „Андрюс“. Лейтенантът му даде дискета с чувствителна на допир сребърна ивица. Само отпечатъците на Огъст, сканирани от неговия компютър, му предоставяха достъп до записаната на нея информация.

В същото време сержант Чък Грей съпроводи шестнайсетте командоси на борда на С-141В. Подобреният модел на „Локхийд Старлифтър“ имаше корпус, дълъг шейсет метра. Модернизиранието на самолета включваше и съоръжение за зареждане с гориво по време на полета, което увеличаваше нормалния оперативен обхват на около шест хиляди и петстотин километра.

Петимата членове на екипажа помогнаха на командосите да натоварят багажа си. За по-малко от осем минути след пристигането на войниците четирите мощни турбодвигателя „Прат и Уитни“ издигнаха самолета.

Огъст знаеше, че полковник Скуайърс имаше навика да бърби с екипа за всичко — от любими романи до уханно кафе. Така командосите се успокояваха и се чувстваха по-близки и по-отговорни към командира. Ала това не беше в неговия стил. Нито го бяха обучавали по този начин в Специализирания център по военно изкуство „Джон Ф. Кенеди“. Що се отнасяше до него, едно от правилата за командира беше да направи така, че екипът му да не го познава твърде добре. Ако не знаеха как да му доставят удоволствие, те трябваше да продължават да се опитват. Както казваше старият виетнамски надзирател: „Ние се поддържаме, като се държим настрана един от друг“.

Лошо изолираната кабина беше шумна, а седалката — твърда. Но Огъст предпочиташе да е така. Неприятно пътуване в студен самолет.

Бурен полет. Дълъг и изтощителен поход в дъжда. Това беше разковничето, което правеше бойците твърди.

Предвождани от редник първи клас Дейвид Джордж, командосите започнаха да преглеждат онова, което беше натоварено на борда на самолета. Оперативният център поддържаше склад със съоръжения в базата „Андрюс“, който беше зареден с екипировка за всякакви климатични условия и оръжие за всякакви мисии. Този път бяха взели стандартните облекла с пустинна окраска и камуфлажните кърпи за лице и шапки. Имаше и бронезилетки от кевлар, въжета и колани за катерене, ботуши с въздушно охлаждане за атаки в горещо време, очила с нечупливи стъкла и чантички с инструменти, които се носеха на кръста. В тях имаше отделения за допълнителни амуниции, пълнители, фенерче, нападателни гранати, осколочни отбранителни гранати от серията М 560, аптечка за първа помощ, алпинистки халки и вазелин за частите на тялото, изранени от продължително ходене, катерене, пълзене и стегнати ремъци. Оръжията бяха деветмилиметрови пистолети „Берета“ с удължен магазин и деветмилиметрови картечни пистолети „Хеклер и Кох МП5 СДЗ“. Картечните пистолети имаха сгъваем приклад и вграден заглушител. Огъст смяташе, че заглушителят на това оръжие е много сполучлив и ефективен. В първата фаза поглъщаше газовете, а през втората изсмукваше въздушната струя от експлозията и пламъка от дулото. Шумът от зареждането се сподавяше от гумени буфери. Тези картечни пистолети поразяваха смъртоносно цел на четири и половина метра.

Боб Хърбърт явно очакваше близки сблъсъци.

Командосите имаха и шест мотоциклета със съвсем тихи двигатели и четири специални превозни средства за бързи атаки, които побираха трима пътници и бяха проектирани да се движат в пустинята със скорост, по-висока от сто и трийсет километра в час. Шофьорът и един от пътниците седяха отпред, а третият стрелец — отзад. Тези превозни средства имаха картечници петдесети калибър и четирийсетмилиметрови гранатомети.

Когато сложи палеца си върху дискетата, полковник Огъст вече имаше ясна представа къде отиват. Сребърната ивица записа отпечатъка, компютърът го идентифицира и информацията се появи на екрана.

В началото имаше резюме на случилото се с РОЦ, придружено от снимките, които Хърбърт бе показал на Худ. Данните, събрани от Боб, сочеха сирийските кюрди като извършители на бомбения атентат върху язовир „Ататюрк“, вероятно със съдействието на турските кюрди. Потвърждението бе пристигнало преди по-малко от час, когато Хърбърт научи от един дълбоко законспириран агент, работещ при сирийските кюрди, че през последните месеци на няколко пъти е имало строго поверителни срещи между двете групи. На една от тези срещи е било обсъждано нападението срещу язовира.

Както подозираше, целта на полета им беше или Анкара, или Израел. Ако отиваха в Анкара, щяха да кацнат в базата на НАТО на север от столицата. Летяха ли към Израел, щяха да се приземят на тайната база край Тел Неф Еър близо до Тел Авив. Огъст бе ходил там само преди една година и си я спомняше добре. Базата се намиреше под земята и беше безопасна като всички останали, които бе посещавал. Беше опасана с високи огради от бодлива тел, а от външната страна на всеки шейсет метра имаше тухлен наблюдателен пост с часовой и куче. На четири и половина метра пред тях имаше пространство от метър и половина, покрито със ситен бял пясък, където бяха заровени пехотни мини. В продължение на четвърт век малцина се бяха опитали да проникнат в базата. И нито един не бе успял.

От Анкара екипът щеше да излети на изток, към едно летище във вътрешността на Турция. От базата край Тел Неф командосите щяха да отидат до границата с Турция или със Сирия. Щом РОЦ беше в ръцете на сирийските кюрди, имаше вероятност да се отправят към долината Бекаа в Западна Сирия. Това беше базата на терористите и място, където РОЦ би намерил огромно приложение. Ако сирийските кюрди действаха съвместно с турските, екипът можеше да остане в Турция и да се придвижи към източната кюрдска база около планината Арарат. Но това би било рисковано. Анкара все още водеше неофициално обявена война срещу кюрдите, заврени в югоизточните провинции Диарбекир, Мардин и Сиирт и източната провинция Бингьол.

Тъй като сирийското правителство подкрепяше други терористични групи в Бекаа, особено Хизбула, това направление беше най-вероятното. Хърбърт беше убеден, че сирийците никога няма да пуснат елитната част „Страйкър“ в този район. „Каквото и да е

местоназначението ви — пишеше той, — още нямаме одобрение за навлизане от Комисията по контрол над разузнаването към Конгреса. Марта Макол очаква да го получи, макар и със закъснение. Ако терористите са още в Турция, смятаме, че ще ви издайстваме разрешение да влезете в страната и да установите контролен и свързочен център, докато получим одобрението на Комисията. Ако терористите проникнат в Сирия, командосите „Страйкър“ няма да са упълномощени да влязат в страната.“

Крайчецът на устните на Огъст леко се изкриви. Той препречете израза: „... командосите „Страйкър“ няма да са упълномощени да влязат в страната...“. Онова, което Боб бе написал, не означаваше, че командосите не трябва да влизат в страната. Когато Брет отиде на работа в Оперативния център, Майк Роджърс го бе накарал няколко нощи да изучава езика на съобщенията на другите оперативни центрове, където имаше командоси от елитната част „Страйкър“. Той разбра, че много често заповедите се съдържат в онова, което не беше упоменато.

Когато не искаха командосите да продължат напред, Майк Роджърс или Боб Хърбърт винаги пишеха: „Вие не сте упълномощени...“.

Очевидно — или по-скоро прикрито — в този случай Хърбърт искаше командосите да действат.

Останалата част от материала на дискетата се състоеше от географски карти, всевъзможни маршрути до различни местности и стратегии за оттегляне в случай на нежелание за сътрудничество от страна на Турция или Сирия. Щяха да стигнат до базата край Тел Неф за петнайсет часа. Огъст започна да разглежда картите, след което разучи разработените планове за обсада и за спасяване на заложници в планински или пустинен терен.

Полковникът бе служил дълги години в НАТО и добре познаваше географията на региона, както и различните варианти на мисиите. Тактиката на „Страйкър“ беше избрана от същите американски военни части, откъдето бяха привлечени и самите войници. Новото за Огъст беше, че ще трябва да евакуира близък човек. Но както го бе научил виетнамецът Киет, неизвестността не трябваше да го плаши. Това беше просто нещо ново.

Иши Хонда се приближи до полковника. Държеше безопасен телефон ТАК-САТ, който беше свързан със сателитната чиния С-141В.

— Какво има, редник?

— Сър, мисля, че трябва да чуете това.

— Кое?

— Предаване, което преди три минути дойде по АЛ. — АЛ беше приемник с активна линия — телефонна връзка, която автоматично сигнализираше на пейджъра на Боб Хърбърт и на радиста на групата „Страйкър“. Ако командосите бяха на мисия, повикването се предаваше на ТАК-САТ. Номерът на АЛ беше известен на малцина — на Белия дом, на сенатора Фокс и на първите десет служители на Оперативния център.

Огъст погледна Хонда и строго го попита:

— Защо не ми каза веднага?

— Съжалявам, сър, но се надявах, че ще мога да разчета съобщението, преди да ви го предам. Не исках да ви губя времето с непълна информация.

— Следващия път го направи. Може да съм в състояние да ти помогна.

— Тъй вярно, сър. Съжалявам, сър.

— Какво представлява съобщението?

— Поредица от сигнали. Някой ни се е обадил и после е набрал още цифри, които се повтарят.

Огъст взе приемника и се заслуша. Чуха се девет сигнала, последвани от пауза и после се повториха.

— Това не е телефонен номер.

— Не, сър.

Отново прослуша съобщението. Мелодията беше тайнствена и нехармонична.

— Предполагам, че всеки тон съответства на комбинацията от букви, написани на телефонната шайба.

— Да, сър. Прегледах възможните комбинации, но никоя от тях нямаше смисъл.

Хонда му подаде лист хартия. Полковникът прочете няколко пъти цифрите — 722528573, сетне погледна приемника. Възможният брой комбинации беше почти неизброим. Отново се загледа в

съобщението. Това явно беше код и имаше само един човек, който можеше да изпрати зашифровано съобщение чрез АЛ.

Майк Роджърс.

— Редник, има ли вероятност това да е излъчено от РОЦ?

— Да, сър. Може да са използвали един от вградените в компютъра телефони.

— Трябва да е бил включен и някой да е натискал копчетата на клавиатурата.

— Точно така, сър. Или са свързали клетъчен телефон към компютъра и са излъчили съобщението чрез сателитната чиния. Това се прави по-лесно, когато си сам.

Огъст кимна. РОЦ отново се захранваше с енергия. Вероятно го бе направил някой от персонала. Това означаваше, че ръцете му не са били завързани.

— Оперативният център също трябва да е получил това съобщение — каза полковникът. — Провери дали са разбрали нещо.

— Веднага.

Радиооператорът седна до Огъст. Докато редник Хонда се обаждаше в кабинета на Боб Хърбърт, полковникът дори не се опита да се съсредоточи върху картите. Той чакаше да разбере какво са научили в Оперативния център. Но съобщението беше закодирано и съвсем кратко и това го навеждаше на мисълта, че положението на Роджърс никак не е розово.

25.

Понеделник, 22:38

Огюзели, Турция

Този път Майк Роджърс нямаше избор.

Махмуд беше готов да убива. Виждаше това в очите му. Дори не го изчака да преброи до три. Веднага щом Хасан преведе заповедта за сътрудничество, той вдигна ръце.

— Добре — твърдо заяви. — Ще ви кажа онова, което искате да знаете.

Хасан преведе думите му. Махмуд се колебаеше. Майк го гледаше в очите.

На сириеца явно му доставяше удоволствие да издевателства над него. Генералът му бе позволил да се забавлява още повече, като се бе предал веднага. Съзнавайки, че е спечелил категорична победа, терористът можеше да се откаже да застреля Мери Роуз в изблик на мъст или злоба. И може би все още имаше начин да спрат кюрдите, особено ако Оперативният център получи телефонното съобщение на Роджърс. Той бе измъкнал незабелязано клетъчния телефон от джоба на ризата си, където го беше сложил Хасан. Програмира го, докато стоеше наведен над отделението с батериите. Няколко минути по-късно, когато се изправи и се надвеси над компютъра, окачи телефона на вилката. После автоматично го свърза със сателитната чиния. Връзката задейства вътрешната батерия на телефона, който щеше да започне да набира номера, когато компютърът се включеше.

Роджърс се върна в отделението на пода и свърза батерията с няколко от най-шумните системи на РОЦ. Компютърът започна да работи, както и климатичната инсталация, и алармената система, която звънеше приглушено, защото прозорците бяха отворени. Сирийците не чуха тихото щракане от набирането на телефонния номер. След две минути батериите бяха изключени. Роджърс се изправи.

— Хасан — любезно попита той, — би ли казал на колегата си, че всичко е готово и ще им сътруднича? Съжалявам, че го подведох

относно същността на микробуса. Обещавам, че това няма да се повтори.

Погледна Мери Роуз. Тя дишаше дълбоко и изглеждаше така, сякаш щеше да повърне.

Махмуд я дръпна за косите.

— Мръсник! — изръмжа Пъпшоу, опитвайки да се освободи.

— Зарежи това, редник — предупреди го Майк, докато се опитваше да сдържи собствения си гняв.

Хасан кимна одобрително.

— Доволен съм, че вече си съгласен с нас.

Той не му отговори. Нямахше да спечели нищо, ако обяснеше какви чувства изпитва при вида на един въоръжен човек, заплашващ завързано и безпомощно цивилно лице. Единствената му цел беше да държи терористите в предната част на микробуса, далеч от компютрите.

Махмуд предаде Мери Роуз на Ибрахим, който я хвана здраво през гърдите. После се приближи до Роджърс. Генералът заподскача към него и спря пред компютъра срещу онзи, в който бе включил клетъчния телефон. После сложи ръка на рамото на Пъпшоу, за да му вдъхне смелост.

Водачът каза нещо и Хасан преведе.

— Махмуд иска да говориш.

Роджърс погледна към него. Част от яростта бе изчезнала от лицето му и това беше добре. Искаше да забави нещата с дълги разговори, за да даде възможност на хората от Оперативния център да получат и дешифрират съобщението му, както и да насочат сателита към РОЦ, ако вече не го бяха направили. Разкриеше ли някои от функциите на РОЦ, терористите пак нямаше да имат представа какво още може да прави апаратурата — например да получава достъп до най-обезопасените компютри във Вашингтон. Ако сирийците разберяха какви са пълните възможности на РОЦ, националната сигурност и животът на тайните агенти щяха да бъдат изложени на риск. И тогава Роджърс нямаше да има друг избор, освен да се добере до една от двете клавиатури и да натисне едновременно Control, Alt, Del и Cap „F“ и да „изпържи“ апаратурата, каквато и да беше цената.

— Това е американска наблюдателна станция — каза той. — Слушаме радиокомуникациите.

Докато Хасан обясняваше на Махмуд, Майк усети как Пъпшоу се върти насам-натам, за да се освободи.

— Генерале, оставете ги да ни убият — прошепна командосът.

— Тихо — скара му се той.

Хасан отново се обърна към него.

— Махмуд пита дали знаехте за работата, която свършихме днес.

— Не. За пръв път използваме тази апаратура. Още не сме монтирали всичко.

Хасан преведе. Махмуд попита още нещо, сочейки малката сателитна чиния.

— Можеш ли да изпратиш съобщение оттук?

— Сателитно съобщение? Да, можем да го направим.

— С образ и звук?

Роджърс кимна. Ако сириецът го смяташе за личен мегафон, толкова по-добре. Оперативният център щеше да ги следи, като ги наблюдаваше и слушаше.

Махмуд се усмихна и каза нещо на Ибрахим, който уверено отговори. Махмуд добави няколко думи и този път Ибрахим хвана Мери Роуз и с другата си ръка и я издърпа от микробуса.

— Какво правиш? — уплашена попита тя. — Генерале...

— Пусни я! — настоя Майк. — Нали правим каквото искате!

Той започна да подскача към сирийците.

— Ако искате някого, вземете мен.

Хасан го задържа. Роджърс сграбчи сириец за косите, но не можа да запази равновесие. Той го простря на пода в най-близкото отделение за батериите. Сондра протегна ръка да помогне на Майк, но той ѝ даде знак да не го прави. Ако някой трябваше да бъде бит, искаше да е той. Девон седна на пода.

— Държах се добре с теб! — извика кюрдът и се изплю в лицето на генерала. — Животно! Не го заслужаваш!

— Доведи жената тук — изръмжа Роджърс. — Аз изпълнявам желанията ви.

— Затваряй си устата!

— Няма! Мислех, че се споразумяхме.

Махмуд се приближи до генерала и насочи пистолета към него. Лицето на сириец бе безизразно, докато говореше на Хасан, който прокара пръсти през косата си и рече:

— Ти ме ядоса за нищо, господин Рамбо. Ибрахим ще качи жената на мотоциклета на турчина. Ще ни следват от разстояние. Махмуд заповяда да използваш онези компютри, за да изключиш сателита. Ако някой ни спре, очите ѝ ще бъдат избодени и ще я оставим в пустинята.

Роджърс разбра, че е допуснал грешка и е настроил Хасан срещу себе си. Трябваше да отстъпи и да разсъждава логично.

Хасан го дръпна да стане и го блъсна на свободния стол пред компютъра.

— Махмуд казва, че си загубил твърде много време. Искаме да видим този микробус от сателита.

Майк поклати глава.

— Нямаме такава възможност...

Махмуд се обърна да ритне Сондра в лицето. Тя видя накъде се насочва ботушът му и се отдръпна, за да смекчи удара. Падна на една страна, но бързо и предизвикателно се изправи.

Роджърс също почувства силата на удара. Сетне погледна Хасан.

— Кажете на Махмуд, че ако отново пипне някого от хората ми, няма да получи никаква информация.

Водачът побърза да отговори.

— Той казва, че ще я пребие до смърт, ако не направиш онова, което поискахме.

— Вие се намирате на американска собственост. Кажете на Махмуд, че ние не се подчиняваме на диктатори, каквато и да е цената. Преведи, да те вземат дяволите! — извика, гледайки свирепо Хасан.

Сириецът преведе думите му и Махмуд отново ритна Сондра. Ръцете ѝ бяха свободни и тя успя да ги скръсти пред гърдите си, за да се предпази от удара. После го хвана за крака, дръпна го и терористът падна на земята.

— Браво, редник — прошепна Роджърс.

Махмуд изкрепя яростно и стъпи с всичка сила върху дясното ѝ коляно, сетне я ритна в брадичката. Тя не можа да реагира достатъчно бързо и се простря в ъгъла. Махмуд се приближи до нея и стъпи върху корема ѝ. Сондра отпусна ръце, опитвайки се да си поеме въздух.

— Престани, за бога! — извика Катцен.

Махмуд я ритна два пъти в гърдите и този път тя изохка. После я ритна в устата. С всеки удар в очите му блясваше още по-силен гняв.

— Ще я убие — промълви Фил. — Господи, направи нещо!

Роджърс се гордееше с командоса си. Сондра беше готова на всичко в името на своята родина. Ала той не искаше да се стига до крайности. Въпреки онова, което бе казал за диктаторите, на демокрацията можеше да се служи по-добре, ако такива като редник Девон живееха.

— Добре — каза. — Ще направя каквото поискахте.

Махмуд спря да я бие, а тя се надигна и седна. Лицето и устата ѝ бяха окървавени. Отвори очи и погледна Катцен, който дишаше учестено.

Роджърс се хвана за масата, подскочи и се намести на свободния стол. Сложи ръце на клавиатурата и отново започна да се колебае. Ако бяха само двамата с Пъпшоу, може би дори с Катцен или с Кофи, щеше да каже на сирийците да вървят по дяволите. Но изпълнявайки първата им заповед, бе показал, че е уязвим. Нападайки Хасан, бе загубил шанса си да разедини терористите. Това беше глупаво от негова страна. Но беше уморен и се страхуваше за Мери Роуз. Стореното — сторено. Нямаше връщане назад. Сега имаше само две преимущества — живота си и елемента на изненада. Докато използваше РОЦ в услуга на терористите, Майк щеше да остане жив. А живееше ли, винаги можеше да ги изненада.

„Разбира се, ако запазиш хладнокръвие — напомни си той. — Недей да избухваш отново!“

Махмуд каза нещо и Хасан кимна.

— Искаме да видим образа на Ибрахим. Покажи го.

Двамата се наведоха над Майк. Той се свърза с Националната разузнавателна служба. Проследи указанията на екрана, написа координатите си и поиска визуална картина на мястото. После затаи дъх, когато компютърът изписа, че искането вече е подадено.

„По дяволите! — помисли той. — И сириецът може да чете на английски.“

— Вече е подадено — преведе Хасан и добави: — Това означава, че някой друг също е поискал тази информация. Кой?

— Може да е щабът на военните или на разузнаването във Вашингтон — отговори Роджърс.

След по-малко от двамадесет секунди видяха образите си на екрана. Картината обхващаше радиус от шестстотин метра — стандартно

следене от разстояние.

Водачът изглеждаше доволен. После каза нещо на Хасан.

— Махмуд иска да разбереш кой друг ни гледа.

Не можеше повече да увърта. Нямаше смисъл. Само щяха да пребият Сондра до смърт, а сетне — някой друг. Натисна примигващото копче с изображение на сателит и на екрана се появи кратък списък на потребителите на образа. Единствените две имена бяха Националната разузнавателна служба и Оперативният център.

Хасан преведе, после Махмуд каза още нещо.

— Трябва да затвориш окото на сателита.

Роджърс не се поколеба. Един от ключовете към играта на зложници беше да знае кога да анонсира и кога да се въздържа. Време беше да приключи с тази ръка.

РОЦ не можеше да изключи 30-45-3. Тази команда трябваше да бъде подадена от Националната разузнавателна служба. Но той можеше да изпрати постоянен поток от дигитален шум, покриващ район в радиус от километър и половина. Това щеше да направи РОЦ невидим за всяка форма на електронно разузнаване — от обикновената светлина до електромагнитните вълни.

Получи достъп до програмния продукт, проектиран да прикрива РОЦ от очите на вражеските сателити. Пусна го в действие, отстрани вградените в системата защитни файлове и остана само да натисне „Enter“.

— Всичко е готово — каза.

Хасан преведе думите му. Махмуд кимна и Майк натисна клавиша.

Тримата видяха как мониторът се изпълни с разноцветни атмосферни смущения. Хасан се наведе и натисна копчето с изображението на сателита. Националната разузнавателна служба и Оперативният център изчезнаха от списъка на потребителите.

Махмуд се изправи и се усмихна. Сетне проведе дълъг разговор с Хасан, обърна се и извади кесията с тютюн от джоба на ризата си.

Преводачът погледна Роджърс.

— Махмуд иска да се уверя, че направи онова, което обеща.

— Сторих го. Нали виждаш?

— Видях, че един от образите изчезна — отговори сириецът и посочи телефона в джоба на ризата му. — Използвай го. Обади се в

щаба си. Аз ще говоря с тях.

Роджърс изведнъж се нервира. Но се налагаше да изглежда спокоен. Може би Хасан сочеше него, а не джоба, където беше телефонът. Кимна и небрежно протегна ръка към телефона отстрани на компютъра. Взе го и веднага се опита да натисне с палец бутона „Стоп“. Не искаше сирийците да чуят пулсациите на цифрите, които бе набрал и изпратил.

Ръката на Хасан се стрелна и го сграбчи за китката. Майк не успя да натисне бутона.

— Какво правиш? — попита арабинът. — Къде е твоят телефон?

— Загубих го някъде.

— Къде?

— Не знам. Предполагам, навън. Или тук, на пода. Станало е, докато ме спъваха, блъскаха и удряха.

Хасан свъси вежди.

— Какво е това?

— Кое?

Терористът погледна телефона и рече:

— Набира някакъв номер.

— Не — подигравателно се усмихна Майк. Целта му беше да го накара да се почувства глупак, ако продължи да го разпитва по този начин. — Щрака заради атмосферните смущения, които изпращаме на сателита. Ако беше телефонен номер, досега все някой щеше да отговори. Гледай. Ако набера някакъв номер, ще се оправи.

Хасан, изглежда, не повярва на това. Но Махмуд отвлече вниманието му, като каза нещо язвително — сякаш го предизвикваше. Той отговори сърдито, въздъхна шумно и гневно погледна Роджърс.

— Набери номера и ме представи. Аз ще свърша останалото.

Майк изчака, докато сириецът пусна ръката му. После натисна бутона „Стоп“, чу сигнала и набра номера на Боб Хърбърт. Тъй като главната сателитна чиния от страната на шофьора на микробуса се използваше за създаване на дигитален шум, „огледалото“ от другата страна щеше да осъществи връзката с комуникационния сателит на Оперативния център.

След десет секунди стъписаният помощник на Боб Хърбърт повика по телефона шефа на разузнаването.

26.

Понеделник, 15:25

Вашингтон, окръг Колумбия

Марта Макол обсъждаше с Ан Фарис, пресаташето на Оперативния център, как най-добре да представят в средствата за масово осведомяване мисията на Пол Худ. Тя седеше зад бюрото си, а Ан работеше на едно кожено канапе. Преносимият компютър беше на коленете ѝ. Двете вмъкваха фрази като „изследователско посредничество“ и „позитивно мислене“ в грубо скицираното съобщение за пресата. Номерът беше да представят вече стартиралата мисия по-скоро като дипломатическа, отколкото разузнавателна, независимо че Худ беше шеф на Оперативния център.

Изведнъж в кабинета на Марта сякаш настъпи второто пришествие. Първо нахлу Боб Хърбърт, който съобщи, че са разшифروвали повтарящия се телефонен код от РОЦ.

— Разкодирахме пулсиращия сигнал — гордо заяви. — Сигналите представляват числата 722528573. Това означава РОЦВДБКАК, което изглежда в превод е: „РОЦ в долината Бекаа Кюрди“. Нашите хора вече летят към базата на сирийските кюрди в Бекаа.

Докато Хърбърт обясняваше кода, телефонът на инвалидната му количка иззвъня. Той го грабна. Обаждаше се Чингми Йан, един от помощниците му, който го информира, че са загубили РОЦ на всички сателити.

— Но как е станало това? Сигурен ли си, че не е някакъв срив в апаратурата от наша страна?

— Напълно. Сякаш някой хвърли атомна бомба в радиус от километър и половина. Няма нищо, освен атмосферни смущения.

— А „Риолит“?

„Риолит“ беше малък, кръжащ в орбита около земята геостационарен телескоп, разположен на височина трийсет и пет хиляди километра. Насочващ високоселективен лъч към земята, той

можеше да засича и най-слабите електронни сигнали. Най-често срещаният от тях беше страничната енергия, която се разсейваше под различни ъгли от главния лъч. Специалистите обикновено успяха да дешифрират оригиналните съобщения от съдържанието на това изтичане на енергия.

— И „Риолит“ спря да предава — отговори Чингми.

— Това трябва да е смущение от РОЦ — каза Хърбърт.

— И ние решихме така. Работим по установяването на връзката. Но, изглежда, някой е блокирал компютрите в РОЦ. Просто отказват достъп.

Боб каза на помощника си да го държи в течение. След по-малко от една минута, преди да успее да обсъди с Марта съобщението от долината Бекаа, телефонът му отново иззвъня.

— Да, Чинг?

Но този път не беше помощникът му.

Боб натисна копчето за тонколоната и погледна Марта.

— *Майк* — беззвучно изрече.

Тя се обърна към клавиатурата на компютъра си и написа: „Приоритет Едно: Засичане на обаждането по клетъчния телефон на Боб Хърбърт. Бързо“.

Изпрати по електронната поща съобщението на Джон Куърк, директора на радиоразузнавателната служба, който започна да слуша разговора на Хърбърт.

— Какво виждаш, когато търсиш микробуса си? — попита един глас.

— Първо ми кажете с кого имам удоволствието да разговарям — рече Боб.

— С онзи, който държи микробуса ти и шестчленния му екип — отговори непознатият. — Ако не искаш да останат петима, моля те, отговори.

Хърбърт потисна гнева си.

— Нищо не виждаме, когато търсим микробуса.

— Нищо? Опиши това нищо.

— Разноцветни атмосферни смущения. Конфети. Блясък.

Наблюдаваше Марта. Куърк ѝ изпрати отговор: „Търсим по картата“. От този момент радиоразузнаването щеше да определи местонахождението на гласа за двайсет и пет секунди.

— Можем ли да направим нещо за всички вас? — мило попита Хърбърт, произнасяйки думите със стария си филаделфийски провлечен говор. — Може да поговорим за тази... ами, ситуация, а? Да намерим начин да ви помогнем.

— Единственото съдействие, което искаме, е следното. Желаем да се уверим, че турското правителство няма да ни спре да минем границата.

— Естествено, вие разбирате, господине, че ние нямаме власт да направим това.

— Ако се обадя още веднъж, това ще бъде, за да чуеш изстрела, който ще сложи край на живота на един от твоите шпиони.

След миг линията прекъсна. Марта вдигна нагоре палец.

— РОЦ е там, където го засече ЕС-4 — каза. — Извън Огюзели. Не се е преместил.

— Но ще го направи — отвърна той.

Марта завъртя стола си, така че да бъде с гръб към останалите. После се обади на помощника си и го помоли да се свърже с канцеларията на турското посолство във Вашингтон.

Докато тя чакаше, Хърбърт барабанеше по инвалидната си количка.

— Какво мислиш, Боб? — попита Ан.

— Мисля, че не мога да изпратя никого в Огюзели навреме, за да проследи РОЦ. А ако се опитаме да го наблюдаваме от Космоса, ще получим само километър и половина видео- и аудиобоклук.

— Има ли някакъв друг начин да го направим?

— Не знам — сърдито отговори той.

Най-вече се ядосваше на себе си. Безопасността беше негова отговорност.

— Какво ще кажеш за руснаците? — попита Ан. — Пол беше много близък с генерал Орлов. Може би техният оперативен център в Санкт Петербург ги вижда.

— В РОЦ сме вградили устройство за видоизменяне на сигнала, за да не могат да ни подслушват. Пол може и да е близък с Орлов, но Вашингтон и Москва все още само си определят срещи. Това е най-съвършената подвижна разузнавателна апаратура на света, а се е самозакодирала. Още по-зле, терористите имат достъп до нашата нова ЕЗВС.

— Какво е това?

— VHF. Едноканална земно-въздушна система. Радио, което сканира широк обхват от честоти по време на някое предаване в ефир. Повечето от тези устройства, подобни на използваните в американската армия, извършват неколкостотин сканирания в секунда. Нашето радио прави седем хиляди сканирания. Дори да бъде засечено от вражески сателит, практически е невъзможно да бъде дешифрирано. Хората, които са превзели РОЦ, контролират и предавателя, и приемника.

Марта им направи знак да запазят тишина, когато започна да говори с първия секретар на посолството. Хърбърт се замисли. Тя приключи с разговора и завъртя стола си. Беше намръщена.

— Има една малка спънка — каза.

— Какво се е случило? — попита Ан.

— След петнайсет минути ще разговарям с посланика Канде относно искането за ненамеса на терористите. Но заместничката ѝ смята, че няма да можем да постигнем споразумение. Канде е издала заповед да се направи каквото е необходимо, за да се помогне за залавянето на атентаторите на язовира и да бъдат доведени живи или мъртви. Накратко, очаквам турците да упражнят натиск върху мен, за да им кажа какво знаем.

— Не ги обвинявам — все още замислен рече Хърбърт. — Можем да използваме малко повече от това настроение.

— Да раздаваме правосъдие? Да ги линчуваме?

— Не. Най-обикновено старомодно правосъдие. Без да се тревожим за последствията — коя страна ще ни откаже доставки на петрол, ако направим това, или коя корпорация ще изтегли милиардите си от нашите банки, ако направим онова. Или на коя групировка със специални интереси ще ѝ писне и ще започне да се държи арогантно, защото сме настъпили по мазола някого от събратята ѝ. Такова правосъдие.

— За съжаление — отговори Марта, — такова правосъдие и такава държава още не са създадени. Играта по правилата е едно от нещата, които е направило велики Съединените щати.

— И уязвими — добави Хърбърт, после въздъхна. — Да оставим този спор за по-късно, когато всичко ще е свършило. Би ли пуснала на компютъра ми картата на Турция?

Марта изпълни молбата му, а той приближи инвалидния си стол до бюрото.

— Турско-сирийската граница е около петстотин километра — отбеляза. — Ако правилно сме изтълкували закодираното съобщение на Майк, а аз мисля, че сме го направили, РОЦ е в долината Бекаа. Или на триста километра югозападно от Огюзели.

Тя премери разстоянието с палеца и показалеца си и го сравни с мащаба в долната част на картата.

— Според мен разстоянието между Огюзели и Средиземно море е по-малко от сто и шейсет километра.

— И РОЦ ще навлезе в един още по-тесен коридор. Ефрат е преляла вследствие на взривяването на язовира и те вероятно ще се движат доста далеч от западния бряг на реката, а после ще се спуснат право надолу. Това стеснява пространството до около сто и десет километра.

— Въпреки това районът е твърде голям, нали? — попита Ан.

— Всякакви прелитания на турски самолети или хеликоптери ще бъдат забелязани — отговори Марта.

— Може би не ни трябва разузнаване от въздуха. Сто и десет километра не е толкова голям обхват, ако знаеш къде да гледаш — рече Хърбърт, сетне протегна ръка към компютъра и проследи разстоянието от Турция до Ливан. — Голяма част от този район няма да е приятелски настроена към РОЦ. Има само един-два свестни пътя. Ако намеря човек с връзки по тези места, може да успеем да ги открием.

— Някой от местните жители — каза Марта.

Боб кимна.

— Ние използваме телефонната помощ на местни хора, които гледат от прозорците си, от хълмовете или на тържищата. Те ни съобщават накъде се движи мишената. Примитивно, но ефективно. Обикновено единственият потенциален проблем в системата е изтичането на информация. Някой предупреждава мишената, че я следят.

— Разбирам — каза Ан.

— Но това обикновено не представлява проблем за хората, които мисля да използвам — добави той.

— Защо? — попита тя.

— Защото прерязват гърлото на всеки, който ги предаде — отговори ѝ и погледна картата. — Щом нашата арена на действие е долината Бекаа, групата „Страйкър“ ще трябва да се приземи в базата край Тел Неф. Ако допуснем, че получат разрешение от Конгреса, те ще влязат в Ливан от северната страна и после в Бекаа. Ако там ги посрещне някой от местните ни агенти, имаме възможност да измъкнем всички.

— И евентуално да спасим РОЦ — добави Марта.

Хърбърт бързо насочи инвалидния си стол към вратата.

— Това е решение на въпроса. При това добро. Ще ви кажа какво съм уредил — каза и напусна стаята.

— Изумителен е — отбеляза Ан и поклати глава. — За няколко минути се превръща от Джеймс Бонд в Хъкълбери Фин.

— Той е най-добрият в света — добави Марта. — Само се надявам това да е достатъчно за работата, която му предстои да свърши.

27.

Понеделник, 23:27

Кирят-Шемона

„Така е по-добре“ — помисли Фалах Шибли.

Смуглият млад мъж стоеше пред огледалото в едностайния си апартамент и наместваше на главата си националната кафая на червени и бели карета. Нагласи я, сетне изчетка пращинките от яката на светлозелената си полицейска униформа.

След като бе служил две дълги и мъчителни години в Сайерет Ха-Друзим, специална част от израелското разузнаване, Фалах беше готов за промяна. Преди да постъпи на работа в местната полиция, дори не си спомняше кога за последен път бе обличал чиста униформа. Тъмнозелената му униформа на разузнавач винаги беше изцапана с кал, пот и кръв — понякога неговата, но много по-често чужда. И обикновено носеше зелена барета или каска, а не кафая. Ако покажеше глава от някоя лисича дупка, не искаше някой нетърпелив израелец да го сбърка с нелегален беглец през границата и да го застреля.

Огледа се за последен път. Гордееше се с историческото си наследство и със страната, която го бе приела. Полицаят угаси лампата на тоалетката, изключи вентилатора на нощното шкафче и отвори вратата.

Хладният нощен въздух беше освежителен. Когато на двайсет и седем години постъпи в малкия полицейски участък в това прашно северно градче, бе поискал да работи нощем като регулировчик. Работата му в разузнаването беше толкова напрегната и опасна, че се нуждаеше от малко спокойствие. Искаше загорялото му лице да избледнее, така че бръчките около очите му да не изпъкват, и да излекува старите си рани — не само разкъсания от огнестрелно оръжие мускул, но и изранените от продължителните патрули стъпала, раздраната от катеренето по назъбените скали плът, докато преследваше терористи, както и сломения дух, когато се наложи да застреля един от колегите си.

През този град кибуц минаваха много малко терористи. Предпочитаха безплодните равнини на изток и на запад от Кирят-Шемона. С изключение на някой пиян шофьор, откраднат мотоциклет или автомобилна злополука работата му, за щастие, беше спокойна. През повечето нощи беше толкова тихо, че Фалах и собственикът на един местен бар, също бивш разузнавач, можеха да прекарат половин час заедно и да си побъбрят. Правеха го по начина на специалните сили, като заставаха под лампите в двата противоположни края на улицата и разменяха светлинни сигнали по Морзовата азбука.

Фалах излезе на тясната дървена веранда и в същия миг телефонът иззвъня. Той се поколеба. До участъка имаше две минути път. Тръгнеше ли веднага, щеше да стигне навреме. Но ако се обаждаше майка му, само обясненията, че трябва да излиза, щяха да му отнемат същото време. От друга страна, може би го търсеше неговата прелестна Сара. Беше споменала, че ще си вземе свободен ден, когато автобусът ѝ мине през града. Вероятно искаше да го види сутринта...

Върна се в апартамента и грабна слушалката на стария черен телефон.

— Коя от моите дами се обажда?

— Никоя — отговори един мъжки глас.

Високият чернокос млад мъж прибра пети и изопна рамене. Винаги заставаше мирно, когато му се обадеше бившият командир.

— Офицер Шибли — започна старши сержант Вилнай, — след около пет минути пред апартамента ти ще спре джип на граничната охрана. Шофьорът се казва Салим. Моля те, иди с него. Ще ти бъде осигурено всичко, от което се нуждаеш.

Фалах продължаваше да стои мирно. Искаше му се да попита къде отива и за колко време, но това би било неуместно. Освен това линията не беше обезопасена.

— Аз работя тук... — започна.

— Погрижих се за смяната ти. Приеми предложението, Фалах. Така ще поддържаш формата и уменията си.

— Повтори заповедта.

— Джип на граничния патрул. Шофьор Салим. След пет минути. Ще се видим около полунощ, Фалах. Приятно пътуване.

— Тъй вярно, сър. Благодаря.

Вилнай затвори. Той също. Но не помръдна от мястото си. Стоеше, загледан в празното пространство. Знаеше, че този ден вероятно ще дойде, но че ще е толкова скоро... Беше напуснал разузнаването само преди няколко седмици. Яркото слънце на Западното крайбрежие още блестеше в очите му.

Дали някога ще угасне, запита се той, докато излизаше от дома си.

Въпросът го обезпокои. Отпусна се тежко на стола на тясната веранда и погледна към светлите звезди. Защо ли бе отговорил на проклетото телефонно обаждане? Ала това едва ли щеше да има някакво значение. Старши сержант Вилнай щеше да се качи в джипа и да отиде в полицейския участък. Сайерет Ха-Друзим винаги получаваше онова, което искаше. Тъмносивият джип пристигна точно след пет минути. Фалах се приближи до шофьора и попита:

— Документ за самоличност?

Шофьорът с бебешко лице откачи пластмасовата карта от джоба на ризата си и му я подаде. Той я разгледа на светлината на контролното табло и му я върна.

— А твоят, офицер Шибли?

Младият мъж се намръщи, извади от джоба на панталона си малкия кожен портфейл и го отвори на полицейската карта и значка. Очите на шофьора се стрелнаха от Фалах към снимката, после обратно.

— Аз съм — рече полицаят, — макар че ми се иска да не бях.

Мъжът кимна, пресегна се и отвори вратата.

— Качи се, ако обичаш.

Фалах се настани до него и преди да успее да затвори вратата, джипът потегли.

Отправиха се на север по стария черен път. Камъчетата излитаха изпод гумите. Отдавна не бе чувал този звук — на бързане и на действие. Реши, че не му е липсвал, нито бе очаквал да го чуе отново. Но в Сайерет Ха-Друзим имаха една поговорка: „Тръгнеш ли на пътуване, може да не се върнеш до края на живота си“. Така беше от войната през 1948 година, когато първите мюсюлмани от Ха-Друзим и прокудени от родината черкези и бедуини доброволно пожелаха да защитават новосъздадената държава от обединения арабски враг. После всички, които не бяха евреи, се събраха заедно в пехотната част

300 на израелските сили за отбрана. Едва след края на Шестдневната война през 1967, в която Част 300 изигра решаваща роля за прогонването на Кралската йорданска армия на Хюсеин, командирът Мохамед Муллах сформира елитна група от разузнавачи, известна като Сайерет Ха-Друзим.

Тъй като бойците от групата владееха свободно арабски, често ги викаха на активна служба и ги изпращаха в арабските страни да събират информация. Мисиите продължаваха от няколко дни до няколко месеца. Офицерите предпочитаха войници от запаса, защото това им спестяваше проблема да ги набират от действащата армия. Най-вече обичаха бойците, които се бяха сражавали в Южен Ливан през юни 1982. Сайерет Ха-Друзим беше на предната линия в битките около палестинските лагери за бежанци. Много от израелските й членове бяха принудени да се бият срещу роднините си, служещи в ливанските въоръжени сили. Нещо повече, специалната военноразузнавателна част беше длъжна да подкрепи историческите врагове на своя народ, християните маронити, които воюваха срещу ливанското разузнаване. Това беше върховно изпитание на патриотизъм и не всеки член на Сайерет Ха-Друзим устояваше. Онези, които издържаха, получаваха почести и доверие. Старши сержант Вилнай иронично бе отбелязал: „Доказването на нашата лоялност ни оказа честта да бъдем първи на бойната линия, за да бъдем застреляни в последвалата битка“.

Фалах беше твърде млад, за да участва в нападението през 1982, но бе работил под прикритие в Сирия, Ливан и Ирак открито — в Йордания. Йорданската мисия беше последната, най-кратката и най-трудната. Докато патрулираше в граничния сектор в долината на река Йордан след една терористична атака срещу град Машав Аргаман, той се бе отдалечил пред малката си група войници. Забеляза, че през гъстата бодлива тел, опъната по границата, е изрязана дупка — знак, че някой се е промъкнал нелегално. Следите бяха от един човек и водеха обратно към Йордания. Уплашен, че може да изпусне терориста, хукна напред сам, пробягвайки петстотин метра сред пустинните хълмове. Накрая влезе в една клисура. Придвижвайки се предпазливо, забеляза мъж, който отговаряше на описанието на убиеца, застрелял един местен политик и неговия син. Дори не се поколеба. Човек не можеше да си позволи това в тази част на света.

Завъртя автомата си точно когато йорданецът се обърна, и насочи своята АК-47. Оръжията стреляха едновременно и двамата мъже паднаха. Фалах беше ранен в рамото и лявата ръка. Терористът беше мъртъв.

Криейки се от йорданския патрул, който бе чул изстрелите, Фалах изчака, докато падне нощта, и сетне запълзя към границата. Беше блед и изтощен, когато колегите му най-после го намериха на територията на Йордания.

Казаха му, че ще получи медал. Но той искаше само кафе, подправено с кардамон. Получи и двете — за щастие първо кафето. Бързо се съвзе и след девет седмици отново отиде да патрулира на границата. Скоро реши, че е време да започне друга работа. Не мислеше да става полицай. Макар че военно обучен персонал се търсеше много, заплатите бяха малки, а работното време — голямо. Но старши сержант Вилнай му уреди тази работа. Това беше такава открита проява на лична загриженост, че Фалах не можа да откаже. Въпреки всичко съзнаваше, че истинският мотив на Вилнай е да запази бившия си подчинен в добро физическо здраве и близо до регионалната база на Сайерет Ха-Друзим край Тел Неф.

Пътуването дотам продължи половин час. Джипът влезе в базата и спря пред пуста едноетажна сграда. Истинските канцеларии се намираха в един бункер на три метра под земята. Там служителите бяха в безопасност от сирийската артилерия, иракските ракети „Скъд“ и от повечето конвенционални оръжия, които можеха да хвърлят по тях. За двайсетгодишното си съществуване базата беше обстрелвана с по-голямата част от тези оръжия.

Фалах мина през проверката и влезе в малкия кабинет на майор Матон Яркони и старши сержант Вилнай. Дневалният затвори вратата и остави двамата мъже сами.

Майор Яркони отсъстваше. Обикновено той беше на полева работа с войниците. Ето защо Вилнай прекарваше толкова много време в кабинета. Фалах беше убеден, че за разлика от всички останали в базата сержантът не получава достатъчно слънчева светлина. Сигурно на това се дължеше лошото му настроение. Изучаването на карти и доклади, следенето на движението на войските и обработването на информацията в тази мрачна дупка биха направили сприхав дори един пророк.

Широкоплещестият Вилнай стана, когато той влезе. Бившият пехотинец се ръкува с него.

— Вече не си на служба — напомни му Вилнай.

— Така ли? — усмихна се Фалах.

— Е, поне не официално — изрече и му посочи един дървен стол. — Седни, Фалах. Искаш ли цигара?

Той се намръщи. Знаеше какво означава предложението. Пушеше само когато беше сред араби, повечето от които палеха цигара от цигара. Взе цигара от бюрото, а Вилнай му запали с клечка кибрит. Закашля се, когато всмукна дима.

— Загубил си тренинг — отбеляза старши сержантът.

— Да. Трябва да си вървя вкъщи.

— Щом искаш.

— Много си любезен.

— Разбира се, ще трябва да минеш под бодливата тел и през минираното поле около базата.

— Едно време го правех за загряване — усмихна се Фалах.

— Знам. Ти беше най-добрият.

— Ласкаеш ме.

— Открил съм, че това помага.

Фалах дръпна още веднъж от цигарата и рече:

— Кукловодът дърпа конците.

Вилнай за пръв път се усмихна.

— Такъв ли съм? Кукловод? Има само един кукловод, приятелю — каза и погледна към тавана. — И понякога, не, през повечето време имам чувството, че Аллах не може да реши дали играем трагедия, или комедия. Само знам, че краят на пиесата е непредсказуем.

Мислите за собствената му безопасност се изпариха, когато погледна бившия си командир.

— Какво е станало, сержант?

Той разпери пръсти на бюрото и се вторачи в тях.

— Малко преди да ти се обадя, разговарях с генерал-майор Бар-Леви от Хайфа и с офицера от американското разузнаване Робърт Хърбърт от Националния център по управление на кризите във Вашингтон, окръг Колумбия.

— Чувал съм за тях.

— Те участваха в разбиването на онези „Нови якобинци“ в Тулуза.

— Да. Неонацистите мразят игрите по Интернет. Това беше страхотно свършена работа.

Вилнай кимна.

— Така е. Те са добър екип с превъзходни млади командоси. Само че удариха на камък тук, в Турция. Чу ли за терористичния акт срещу язовир „Ататюрк“?

— В Кирят-Шемона всички говорят за това. И за нешлифования диамант, който старият Немихая намери в пясъка на кибуца. Вероятно го е изпуснал някой контрабандист, но местните жители са убедени, че под градчето има находище.

Сержантът го погледна изпитателно.

— Извинявай — рече Фалах. — Моля те, продължавай.

— Американците изпробвали нова подвижна апаратура в района. Сврѣхмодерна, която има достъп до сателитите и подслушва всякакъв вид електронни комуникации. На връщане за Сирия терористите — поне американците мислят, че са онези, взривили „Ататюрк“ — се натъкнали на апаратурата и я пленили. Заедно с Регионалния оперативен център сирийците заловили и екипа. Там има двама командоси, някой си генерал Майкъл Роджърс, едно техническо лице, участвало в проектирането на подвижната апаратура, което може да помогне на сирийците да я използват, двама служители и един турски офицер от силите за сигурност.

— Както биха казали американците, голям шлем — отбеляза. — Довечера Дамаск ще празнува.

— Дамаск, изглежда, няма пръст в тази работа.

— Кюрдите?

Вилнай кимна.

— Не съм изненадан. От една година се носят слухове за нова офанзива.

— И аз съм ги чувал. Но не им обръщах внимание. Почти всички правеха така. Не мислехме, че скоро ще преодолеят различията си и ще се обединят.

— Е, постигнаха го. И това е било нещо голямо за тях.

— По-скоро голям първи удар — поправи го сержантът. — Нашият американски приятел господин Хърбърт смята, че микробусът

с апаратурата е още в Турция, но се е отправил към долината Бекаа. От Вашингтон е излязъл ударен екип, който ще се опита да го спаси.

— Аха. Трябва им водач — рече Фалах и посочи към гърдите си.

— Не. Необходим им е човек, който да намери микробуса.

28.

Вторник, 00:45

Барак, Турция

Докато Ибрахим шофираше, изминавайки четирийсетте километра до Барак, Хасан преглеждаше товара на РОЦ. Махмуд седеше на предната седалка, а четирима от пленниците бяха в краката му. Учеше се как да използва радиото. Хасан превеждаше въпросите му на Мери Роуз. Роджърс ѝ бе дал указания да отговаря, защото не искаше отново да притиска терористите. Още не. За броени минути Махмуд бе открил честотата, използвана от турските гранични патрули. Младата жена му показа как да общува с тях, но той не го направи.

Турският крайграничен град Барак се намираше на запад от Ефрат. Когато РОЦ пристигна там, водите от язовира бяха залели подовете на каменните къщи, на магазините и на джамията в североизточната част на градчето. Жителите му го бяха напуснали. Имаше само няколко крави, кози и един старец, който седеше на верандата си, потопил крака във водата. Очевидно не му се ходеше никъде.

Ибрахим мина през южната част на опустелия град и спря микробуса на по-малко от три метра от бодливата тел, опъната между двуметровите стълбове. Шофьорът каза нещо на Хасан, който кимна и се приближи до Роджърс.

Генералът беше завързан между двата стола пред компютрите. Стоеше на колене и с лице към задната част на микробуса. Редник Пъпшоу и Девон бяха завързани за столовете. Единствената отстъпка, която терористите направиха, беше да позволят на Фил Катцен да превърже огнестрелната рана на полковник Седен. Макар че турчинът бе загубил много кръв, раната му не беше сериозна. Роджърс знаеше, че те не направиха този жест от състрадание. Полковникът вероятно им трябваше за нещо важно. За разлика от някои терористи, които с течение на времето омекваха към заложниците си, тези тримата,

изглежда, не знаеха какво е състрадание и компромис. Не проявяваха капка милост. Напротив, бяха демонстрирали готовността си да причиняват болка и да убиват. А озовяха ли се на родна територия и сред приятели, не можеше да се каже какво щяха да направят. Дори да не убиеха заложниците, имаше голяма вероятност да се отнесат зле с тях.

Генерал Роджърс съзнаваше, че ще трябва да се опита бързо да предприеме нещо.

Хасан погледна Пъпшоу.

— Ти ще дойдеш с мен — каза и преряза въжетата около краката му.

— Къде ще го водиш? — попита Майк.

— Навън.

Когато видя, че кюрдът завърза ръцете на Пъпшоу за дръжката на вратата откъм шофьора и му каза да застане на тясното външно стъпало, той се досети какво са намислили терористите. Между двете огради на границата имаше около шестстотин метра „ничия земя“. Майк знаеше, че и по двете телени мрежи тече електрически ток. Сирийците вероятно също знаеха това. Прерязването на жиците би прекъснало електрическата верига и би включило алармата в най-близкия граничен пункт. И преди някой да успееше да премине браздата, турските граничари щяха да реагират по суша или по въздух. Роджърс не беше сигурен дали при вида на заложниците турците щяха да се откажат да атакуват микробуса, или дали това изобщо щеше да има някакво значение. Те вероятно толкова искаха да заловят атентаторите, че първо щяха да стрелят, а после да искат документите за самоличност.

Запита се дали да разкрие още една от особеностите на РОЦ. Ако я знаеха, кюрдите едва ли щяха да върнат микробуса. Ала животът на хората му беше в опасност.

Когато Хасан се приближи до Сондра, той го повика и му каза:

— Не е необходимо да правите това. Нашият микробус е брониран.

— Не и гумите.

— Да, гумите. Те са покрити с кевлар. Нищо няма да се случи с микробуса.

— Защо трябва да ти вярвам?

— Провери сам. Изстреляй един куршум.

— Това ще ти хареса, защото турците ще чуят изстрела.

— И ще убият всички ни.

— Ако гумите ви наистина са защитени от куршуми, тогава можем да минем направо през жиците, така ли?

— Не. Стъпят ли на жиците, металното шаси ще се превърне в електрически проводник и всички ще загинем.

Хасан кимна.

— Виж какво — продължи генералът, — няма да спрете турците, ако завържете моите хора отстрани на микробуса. Знаеш това. Граничният патрул ще ги застреля, за да стигне и до вас. Приберете ги вътре и всички ще бъдем в безопасност.

— Граничният патрул може да не стреля. Ще видят един от хората си завързан за микробуса и ще поискат да ни разпитват.

Наведе се над Сондра и започна да я развързва.

— Аз познавам тези хора — изкрещя Роджърс. — Казвам ти, че ще направят микробуса на решето, без изобщо да се замислят кой ще загине, дори да е някой от техните. И какво ще правите, ако ви проследят в Сирия?

— Това е проблем на сирийските военни.

— Не и ако попаднем под кръстосан артилерийски огън. Ако ми дадеш малко време, ще минем границата, без турците да разберат.

Хасан спря да развързва редник Девон.

— Как?

— В микробуса имаме изолиран кабел, за да се свързваме със сателитните терминали, ако се наложи. Остави ме да направя волтова дъга над бодливата тел, за да не прекъснем електрическата верига. После ще срежа жиците, а ти ще минеш през кабела. Същото ще направим и с другата телена мрежа. Всичко ще мине мирно и тихо. Никакви аларми и патрули.

— Защо трябва да ти се доверя? Ако прекъснем електрическата верига, няма да разберем кога ще дойдат турците.

— Нищо няма да спечеля, ако доведе граничарите при нас — отговори му. — Дори да не ни застрелят, вие вероятно ще убиете моите хора, за да отмъстите. Това противоречи на целта.

Мъжът се замисли върху думите му, сетне докладва на Махмуд. Последва кратък разговор, след който Хасан се върна в задната част на

микробуса.

— За колко време ще свържеш жиците?

— Най-много за четирийсет и пет минути. А може и за по-малко, ако помогнеш.

— Ще помогна — каза той и започна да го развързва. — Но те предупреждавам, опитай ли да се измъкнеш, ще убия теб и един от хората ти. Ясно ли е?

Роджърс кимна.

Сириецът махна въжето и го натъпка в джоба си. После извади ножицата за тел от шкафа за инструменти. Майк протегна ръка, но той се поколеба. Махмуд извади пистолета си и го насочи срещу пленника. Едва тогава Хасан подаде ножицата на Роджърс.

Докато терористът взимаше кабела, той си направи защитни изолационни ръкавици от двете гумени подложки на компютърните „мишки“. Свърши и излезе навън при Хасан.

Работеше бързо на светлината на фаровете. Дори не искаше да се замисля какво прави. Не ставаше дума за съединяването на жиците. Това беше механично. Дватамата с Хасан срязаха кабела на две ивици, дълги десет метра, оголиха краищата и с помощта на ръкавиците ги увиха внимателно около две спирали бодлива тел. Майк прикрепил краищата им за стълба.

Не, онова, за което генералът мислеше през онези двайсет и седем минути, беше, че работата му е да се опита да попречи на онези негодници. А сега той им помагаше да избягат. Опита се да оправдае действията си, като си каза, че терористите и без това вероятно ще се измъкнат. Така поне хората му нямаше да пострадат. Но мисълта, че сътрудници на терористи — независимо каква е причината — заседна като буца в гърлото му.

Свършиха и Хасан направи знак на Махмуд, че всичко е готово. Водачът им махна с ръка да влязат в микробуса. Роджърс свали ръкавиците и спря, за да развърже Пъпшоу.

Хасан опря дулото на пистолета в слепоочието му.

— Какво правиш? — грубо попита.

— Освобождавам го, за да се върне при нас.

— Много си позволяваш.

— Мислех, че се споразумяхме. Аз да свържа жиците, а хората ми да се върнат в микробуса.

— Вярно, така се споразумяхме — рече Хасан и издърпа ножицата от ръцете му. — Но не ти ще ги освободиш.

— Съжалявам. Исках да стане по-бързо.

— Не се преструвай, че си на наша страна. Лъжите ти обиждат и двама ни.

Наведе пистолета и направи знак на Роджърс да влезе в микробуса.

Майк наблюдаваше оръжието с крайчеца на окото си. Чувството му за дълг отново започна да го измъчва. Както и унижението, че току-що бяха опрели пистолет в главата му. Той беше американски войник. В момента беше пленник. Задачата му бе да се опита да избяга, а не да изпълнява заповедите на терористите и да поощрява противниците на НАТО.

Роджърс бързо прецени шансовете си. Ако се обърнеше и се нахвърлеше върху Хасан, може би щеше да успее да вземе пистолета му и да застреля сириец, а после да насочи оръжието срещу другите двама. Мракът му предоставяше добра възможност за успех. А ако изчакаше да развържат Пъпшоу, редникът щеше да поеме инициативата и вероятно да се справи с Махмуд, който стоеше до него. Ако им провървеше, само двамата с Пъпшоу щяха да бъдат изложени на риск. Дори да загубе живота си, другите оставаха ценни заложници. Сирийците вероятно нямаше да ги убият.

Командосът явно също възнамеряваше да действа. Роджърс разбра това по черните му очи, които непрекъснато го следяха и чакаха знак. Съзнаваше, че ако не пристъпи към действие, не само ще се намрази, но и ще загуби доверието на подчинените си. Разполагаше само с миг, за да вземе решение. Успееше ли да грабне пистолета, нямаше да се колебае.

Махмуд каза нещо. Хасан кимна, сетне извади въжето от джоба си и блъсна Роджърс.

— Обърни се. Трябва да те завържа, докато стигнем до следващата ограда.

„По дяволите!“ — помисли си. Надяваше се, че ще го оставят свободен, докато вкарваха Пъпшоу в микробуса. Пристъпеше ли към действие сега, трябваше да го направи сам, защото командосът все още беше завързан. Погледна редника, чиито очи не трепваха.

Протегна ръце към Хасан, който пъкна пистолета в колана си и омота въжето около китките му. Ръцете на американеца бяха обърнати с дланите една към друга. Бавно и незабелязано опъкна пръсти. После, притискайки ги един към друг, нанесе удар в гърлото на Хасан. Той започна да се души и протегна ръка към него. Дясната ръка на американеца се стрелна надолу и сграбчи пистолета. После стреля два пъти в гърдите на Хасан. Докато мъжът се свличаше безшумно на пода, Роджърс се качи в микробуса и се прицели в Махмуд.

— Използвай ме за щит! — извика Пъкшоу.

Майк нямаше намерение да го прави. Но преди да стреля покрай редника, Ибрахим запали двигателя. Микробусът се устреми напред и той падна на пода. Вратата все още беше отворена, а Пъкшоу — завързан за дръжката от външната страна. Редникът увисна на стъпалото и долната част на тялото му започна да се влачи по земята. Махмуд скочи от предната седалка и се хвърли върху Роджърс. Докато американецът се опитваше да насочи пистолета срещу него, сириецът извади ножа си. Майк успя да извие ръката му. Но с невероятна скорост противникът му улови ножа с върха на пръстите си, превъртя го и го хвана от другата страна. Острието отново се насочи към Роджърс, който беше принуден да пусне пистолета, за да се заеме с ножа. Сграбчи Махмуд за китките и с другата си ръка се опита да избие ножа от пръстите му.

Изведнъж Ибрахим натисна спирачките. Борещите се се стовариха върху пленниците, които бяха завързани за седалката. Ибрахим извади пистолета си, изкрепя нещо на Махмуд и се прицели в главата на Роджърс.

Мери Роуз изпищя.

Преди Махмуд да успее да стреля, от равнината се разнесе вой на сирена. Някой от патрулите бе чул изстрела. Без да се колебае, Ибрахим включи на скорост. Когато стигнаха до тялото на Хасан, той изскочи навън и го издърпа в микробуса. Мъжът беше мъртъв. Очите му бяха широко отворени и невиждащи. Ризата му беше опръскана с кръв.

Терористите започнаха да обсъждат нещо — вероятно дали да убият Роджърс. Макар да трепереше от гняв, Ибрахим явно реши, че и един изстрел само би издал на турците местонахождението им.

Махмуд издърпа зашеметения и окървавен Пъпшоу в микробуса и отново го завърза за стола, а Ибрахим ритна Майк в главата и го завърза за крака на стола. После седна зад волана и настъпи газта. Микробусът потегли.

Докато пътуваха, Махмуд нанесе няколко удара на Роджърс. Всеки път, когато го удряше по челюстта, плюеше в лицето му. После грабна ръкавиците и излезе да среже бодливата тел. Направи го бързо и уви краищата около стълба.

Роджърс погледна през стичащата се в очите му кръв и видя, че Сондра се опитва да се освободи.

— Недей — каза й, едва движейки подутите си устни, и бавно поклати глава. — Трябва да оцелееш... за да ги водиш.

Махмуд срязва и последната жица. Ибрахим отново настъпи газта и микробусът премина границата. После спря, за да вземе Махмуд. Той явно бе решил, че е наказал достатъчно Роджърс и се отпусна на седалката. Седеше мълчаливо, а Ибрахим шофираше в нощта.

29.

Понеделник, 18:41

Вашингтон, окръг Колумбия

— Не е нужно да ми казваш — изрече Марта Макол, когато Боб Хърбърт влезе в кабинета ѝ. — Регионалният оперативен център е влязъл в Сирия.

Инвалидната количка на Хърбърт се отразяваше в безбройните окачени в рамки златни плочи, които бащата на Марта Мак Макол беше спечелил по време на дългата си музикална кариера. Спря намръщен пред бюрото ѝ.

— Засякохме описанието от радиопредаване на турския граничен контрол. И това ли можеш да прочетеш на лицето ми?

— Не. — Тя почука по монитора на компютъра с гумичката на молива си. — Тук го прочетох. Наблюдавах компютърните връзки, които следим в Турция и навсякъде другаде. Това ми напомня за осемдесет и седма, когато започна рухването на борсата и цялата онази компютризирана търговия още повече влоши положението.

— Ами че то наистина си е като компютризирана търговия — отвърна ѝ. — Само че е компютризирана война. Наричат го КВР.

— Това е нещо ново за мен — каза Марта и разтърка уморените си очи. — Би ли ми го превел?

— Означава Компютризирана въоръжена реакция. Всяко правителство определя подходящата реакция въз основа на своите симулационни програми.

Тя сви устни.

— Адски е напечено. Турските сили за сигурност твърдят, че граничният им патрул преминал в Сирия, загубил целта и се върнал обратно. След нарушаването на границата Сирия обявява мобилизация, Турция също и праща запасните си части към границата. Израел е в пълна бойна готовност. Йордания се готви да насочи танкове към границите си, а Ирак собственически мести войски към Кувейт.

— Собственически ли?

— Готови са за продължително лагеруване — поясни тя, — точно както преди „Пустинен щит“. И отгоре на всичко Колон току-що ни уведоми, че Министерството на отбраната е пратило в Червено море ударна авиационна група.

— Каква степен бойна готовност е обявена?

— Втора.

Хърбърт изглеждаше облекчен.

— Вече е започнало формиране на помощни линии от Индийския океан, просто в случай на нужда. За пред обществеността ние проявяваме подкрепата си за наш съюзник от НАТО. Всъщност се готвим да изритаме който задник се наложи, за да ограничим евентуално разрастване на конфликта. Президентът е решен да не допусне кризата да обхване Турция и Русия.

— Навярно също толкова решен, колкото Сирия и Иран биха желали обратното.

— Те наистина водят конфронтационна политика, но не искат регионът да се превърне във военна зона. Недей забравя, че по време на „Пустинна буря“ Сирия беше на наша страна.

— Дадоха ни два самолета и разрешение да загинем в защита на водоизточниците им. Остави ги. Най-досадното е, че никой друг не иска това. И повечето от играчите съзнават, че са измамани от дваматрима кюрди.

— Това е „Домът, който построи Джак“ — отвърна тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто малка епиграма от моята страна на барикадата. Това са плъховете, които оципаха котката, която пресече границата и събуди кучето, което погна котката и събуди цялата менажерия, която обърна с главата надолу „Дома, който построи Джак“.

Той въздъхна.

— По-скоро прилича на „Домът на Хълма на призраците“. Кошмар след кошмар.

— Ние се движим в коренно различни културни кръгове — вдигна вежди Марта.

— Иначе животът щеше да е скучен. Добрата новина е, че моят приятел капитан Гъни Елиас от Първа голанска пехотна бригада в Израел ме свърза с агент, който отлично познава Бекаа. Вече пътува натам, като се представя за кюрдски борец за свобода, за да види какво

ще успее да разбере. Наредих на Мат да проучи района от географска гледна точка и да потърси вероятни точки за бъдещото местонахождение на Регионалния оперативен център.

— На какво конкретно ще обърне внимание?

— Най-вече на пещерите — отвърна Хърбърт. — По ирония на съдбата, като смущават сателитните ни образи, сирийците ни дават сведения къде е РОЦ. Бяхме сигурни, че се намира в границите на шестнайсеткилометровия прозорец, през който не можем да виждаме. Ще сравним цялата информация с известните ни оперативни бази на ПКК и ще видим дали ще успеем да изберем най-вероятното място. А все още можем и да засечем някоя случайна забележка по телефона или радиопредаванията.

— В такъв случай ще зависи от онзи твой израелец и от „Страйкър“ да ги открият — отбеляза Марта, — или от ракетите „Томахоук“ да ги унищожат.

Докато тя говореше, телефонът му извънтя. Той се обади. След миг шефът на разузнаването запуши с пръст другото си ухо.

— Какво имало? — попита. — Какво друго? Открили ли са там нещо друго? Абсолютно нищо? Добре, Ахмед. Tessekur. Много благодаря. — Хърбърт затвори. — Мамка му!

— Какво става?

— На турско-сирийската граница имало тясна ивица, оградена с бодлива тел. Турският граничен патрул чул изстрел и се отправил натам. Това било мястото, откъдето РОЦ е преминал в Сирия. Патрулът открил пресни капки кръв до шест дълбоки следи от гуми. Били са засипани с прах. Така става при внезапно потегляне.

— Разбирам — каза Марта. — Шест следи от гуми. Значи е бил РОЦ. — Хърбърт кимна. — И са бягали от нещо.

— Но пък не са ги преследвали — отвърна той. — Турците твърдят, че РОЦ е преодолял електрическата ограда, като е предизвикана отклоняваща волтова дъга. Патрулът чул изстрела, но когато пристигнал, микробусът отдавна вече го нямало. Нещо друго ги е накарало да избягат.

— Съвсем се обърках, Боб — нетърпеливо рече тя. — Първо, кой според тях е бил застрелян и защо?

— Не знаят — отвърна Хърбърт и затвори очи. — Аз също не зная. Трябва да помисля. Защо се е наложило да бягат? Защото са се

уплашили, че някой може да е чул изстрела ли? Възможно е. Но не това е най-важното. Въпросът е кой е бил застрелян? Ако са убили някой заложник, навярно биха изхвърлили трупа извън границата си.

— Ами ако човекът само е бил ранен?

— Малко вероятно.

— Откъде си толкова сигурен?

— Турците казват, че изстрелът отекнал. РОЦ е звукоизолиран. Не би се чуло почти нищо. За да е бил ранен, заложникът трябва да се е опитвал да избяга в мрака. Оръжието щеше да гръмне, той би паднал и РОЦ би се придвижил до него. А не го е направил. Случило се е точно до оградата. Не — заключи, — познавам Майк Роджърс. Предполагам, че те са се готвели да преминат в Сирия и той е решил да се помъчи да ги спре.

— И се е провалил — допълни Марта.

Той я стрелна с поглед.

— Недей да казваш, че Майк е прецакал нещата. Фактът, че той или някой друг изобщо си е направил труда, е от огромно значение. От изключително значение.

— Не съм искала да го обидя.

— Да, ама прозвуча точно така.

— Успокой се, Боб. Съжалявам.

— Няма нищо — отвърна той. — Генералите тиловащи винаги съжаляват. Заради военна грешка загубих съпругата си и краката си. Това е ужасно, но не е по-различно от всичко останало. Много е лесно да ръководиш, когато гледаш записите от мача, но на игрището не е така.

— Никога не съм твърдяла, че е лесно — каза Марта, като барабанеше по бюрото с дългите си пръсти. — Какво ще кажеш да преустановим битката помежду си и отново да се обърнем срещу врага?

— Да, добре. — Хърбърт дълбоко си пое дъх. — Трябва да премисля всичко това.

— Хайде да започнем с някои предположения. Да речем, че Майк е ранил или е убил някой от похитителите си. Това ще предизвика реакция.

— Точно така — съгласи се той. — Въпросът е срещу кого.

— Не трябва ли да е срещу някой от заложниците?

— Не е задължително. Има три възможности. На първо място те няма да убият Майк. Даже да не знаят какъв е военният му чин, със сигурност им е известно, че е главният. Той е ценен заложник и им е нужен. Но пък могат да го измъчват за назидание на другите, за да не се опитват да бягат. Това обаче рядко действа. Гледаш как бият твой другар пленник и толкова се ужасяваш, че веднага ти се приисква да избягаш. — Хърбърт отпусна глава на облегалката. — Това оставя други две възможности. Ако е бил убит някой от терористите, те на свой ред могат да екзекутират заложник. Сигурно биха го избрали с жребий — изтеглилият късата сламка получава куршум в тила. На Майк не биха позволили да участва, макар че биха го принудили да гледа убийството.

— Господи! — възкликна Марта.

— Да, гадно е. Но затова пък подхранва у заложниците желание за съпротива. Обикновено терористите използват това средство само в случай, че искат да пратят трупа на някого, за да му покажат, че исканията им са сериозни. Засега само ние получихме съобщение, че някой е взел наши хора за заложници.

— Тогава и вторият сценарий не е много вероятен — с надежда изрече тя.

Хърбърт кимна.

— Но терористите не могат да оставят безнаказано опита за бягство. И какво правят? Спират се на третата възможност, стара любима практика на терористите от Близкия Изток. Очистват някого, който е равностоен на жертвата от тяхна страна. С други думи, ако е бил убит лейтенант, те ликвидират лейтенант някъде другаде. Ако е бил убит цивилен лидер, те се спират на политическа личност.

Марта престана да барабани с пръсти.

— Ако зад цялата тази операция стоят кюрдите, те нямат много възможности за бърз удар.

— И за това си права. Според нас те не са проникнали в нито една от базите ни отвъд океана и даже да са успели, не биха издали агента си за такова нещо. Навярно ще нападнат някое посолство.

— Привържениците им са най-многобройни в Турция, Сирия, Германия и Швейцария — отбеляза тя и остро го изгледа. — Дали са научили за пътуването на Пол?

— Дамаск е информиран, но докато не се приземи в Лондон, за пътуването му няма да бъде съобщено. — Той насочи количката си към вратата. — Щом знае Дамаск, и кюрдите лесно могат да научат. Ще съобщя на Пол, а освен това ще предупредя посолствата ни в Европа и Близкия Изток.

— Аз ще се заема с посолствата в Близкия Изток — заяви Марта. — А, Боб? Извинявай за това, което казах преди малко. Наистина не съм искала да обидя Майк.

— Зная. Но това не означава, че си проявила уважение към него. — Излезе и я остави да се чуди защо изобщо си е направила труда да му се извинява.

„Защото са те сложили да командваш тук, ето защо“ — каза си тя. Не се предполагаше, че дипломацията трябва да е приятна, а просто ефикасна.

Повика помощничката си Оурора и се зае със сигурността на американските дипломати. Нареди на младата жена да проведе презокеанските телефонни разговори, започвайки с Анкара и Истанбул.

30.

Вторник, 02:32

Мембидж, Сирия

Ибрахим не спря микробуса, докато не измина петнайсетина километра от територията на Сирия. Не беше сигурен дали турският граничен патрул го е проследил. Не ги чуваше, но това не означаваше, че не се движат по следите от гумите им. Дори врагът да ги преследваше обаче, нямаше да посмее да стигне чак до Мембидж. Това бе първият по-голям град от тази страна на границата и дори в този ранен час незаконното нахлуване на чужденци щеше да вдигне населението по тревога.

И наистина, появата на дългия бял микробус разбуди мнозина от местните жители. Те заставаха по прозорците и вратите и тъпо зяпаха преминаването на великолепната кола. Ибрахим не спря, а продължи на юг, тъй като искаше да привлече колкото е възможно по-малко внимание. Пленниците и микробусът не бяха трофей на сирийците, а на кюрдите.

Едва когато спря и погледна към Махмуд, приклепнал над трупа на Хасан, си позволи да поплаче за загиналия си другар. Брат му вече беше казал молитва и сега той произнесе своята част от Корана.

Коленичил и ниско свел глава, тихо рече:

— „Той праща стражи, които ви пазят, и отнасят душите ви, щом ви настигне смъртта. И тогава всички се връщат при Господ, техния истински Бог.“

После погледна назад към човека, който бе извършил това чудовищно деяние. Американецът лежеше по гръб на пода, както го беше оставил Махмуд. Лицето му бе подуто от ударите, но в очите му нямаше скръб. Прокълнатите очи гледаха нагоре невъзмутимо.

— Тези очи няма дълго да останат непокорни — закле се Ибрахим и се пресегна за ножа си. — Ще ги извадя, а след това ще извадя и сърцето му.

Махмуд го стисна за китката.

— Недей! Аллах ни наблюдава и съди. Сега отмъщението не е най-доброто, което можеш да направиш.

Той се откъсна от ръката му.

— На злото трябва да се отвръща със зло, Махмуд. Така е казано в Корана. Този мъж трябва да бъде наказан.

— Този мъж съвсем скоро ще бъде предаден на Божия съд. А ние ще го използваме по друг начин.

— Как? Имаме си достатъчно заложници.

— В този микробус има много повече, отколкото ни е известно. Той трябва да ни каже за него.

Ибрахим се изплю на пода.

— Той трябва да умре по-скоро. И аз ще го убия, братко.

— Някой ще умре заради онова, което се случи с Хасан. Но вече сме си у дома, братко. Можем да съобщим на другите по радиостанцията. Да им кажем да потърсят и да нападнат някой от враговете ни. Този човек трябва да остане жив, за да гледа страданията на спътниците си. Нали видя как омекна, когато го заплаших, че ще отрежа пръстите на жената. Помисли само колко по-жестоки могат да бъдат дните пред него.

Ибрахим продължаваше да гледа към Роджърс. Самият му вид го изпълваше с омраза.

— Въпреки всичко ще му извадя очите.

— След време. Но сега сме уморени и скърбим. Мислите ни не са толкова ясни, колкото би трябвало. Нека се свържем с командира и да оставим той да реши как най-добре да отмъстим за смъртта на Хасан и Валид. После ще завържем очите на пленниците си, ще свършим пътуването си и ще си починем. Заслужили сме си го.

Ибрахим погледна към брат си, след това пак към Роджърс. Накрая неохотно прибра ножа си.

Засега.

31.

Вторник, 07:01

Истанбул, Турция

Разположен на блестящо синия Босфор, където се срещат Европа и Азия, Истанбул е единственият град в света, обхващащ части от два континента. Известен като Византион в ранните дни на християнството, когато градът бил издигнат край седем огромни хълма, и като Константинопол до 1930 година, той е най-големият град и най-процъфтяващото пристанище в Турция. Осеммилионното му население ежедневно се увеличава с търсеци работа семейства, дошли от селскостопанските райони. Те задължително пристигат нощем и издигат колиби в покрайнините. Тези къщи, известни като „gecekondu“ или „построени през нощта“, са закриляни от древния османски закон, според който покрив, издигнат по тъмно, не може да бъде съборен. Постепенно колибите биват разрушавани, на тяхно място се изграждат нови жилищни блокове и край тях изникват нови бараки. Те рязко контрастират със скъпите апартаменти, луксозните ресторанти и бутици в кварталите Таксим, Харбийе и Нисантаси. Хората, които живеят там, карат беembeта, носят златни и диамантени накити и прекарват почивните дни в своите ualı, дървени вили по бреговете на Босфора.

Първата съветничка в американското консулство Юджени Морис беше поканена да прекара нощта в дома на очарователния турски автомобилен магнат Изак Бора. Тъй като консулството в Истанбул бе подчинено на посолството в Анкара, търговските и политическите въпроси тук се решаваха по не толкова официален и бюрократичен начин. Четирийсет и седем годишната дипломатка беше отишла на вечеря във вилата на господин Бора заедно с американски търговски представители и бе останала след другите гости. После беше освободила шофьора си и втората кола с двама мъже от Агенцията за дипломатическа сигурност, или АДС. Тези хора придружаваха всеки от консулството, който излетеше по служебна или лична работа. И тъй

като бяха назначени в дипломатическо представителство, те имаха имунитет.

Когато в седем часа на следващата сутрин двата автомобиля се върнаха, Юджени чакаше във фоайето на вилата заедно с господин Бора. Икономът, облечен в ливрея, отвори вратата пред тях и ги последва с багажа на гостенката. Един агент стоеше пред ниската желязна порта на имението, докато снажният бизнесмен я изпращаше по каменната пътека. Другият агент седеше зад волана със запален двигател. Зад вилата Босфорът хвърляше бели отблясъци под ранното утринно слънце. Листата на дърветата и цветята в градината също ярко сияеха.

Домакинът и Юджени се спряха. Той размаха ръце към стършела, който очевидно имаше намерение да свие гнездо в клонестия му нос. Агентът от АДС стоеше със скръстени ръце. Дланите му бяха скрити в тъмното спортно сако, готов да извади в случай на нужда трийсет и осем милиметровия си пистолет. Седнал зад почти непрозрачните бронирани прозорци в колата, колелата му имаше на разположение зареден пистолет и „Узи“.

Господин Бора тронаво се приведе, после триумфално проследи с поглед стършела, който отлетя към водата. Юджени изръкопляска на маневрата му и двамата продължиха пътя си към портата.

В далечината забръмча мотоциклет. Агентът, който стоеше до оградата, се обърна, за да проследи приближаването му. Мотоциклетистът беше високо момче в черно кожено яке и бяла каска. През врата му бе праметната брезентова пощальонска чанта, от която се показваха краищата на пликове. Агентът потърси с очи издайнически издатини под якето и в джоба му. Фактът, че ципът на якето бе закопчан догоре, правеше малко вероятна възможността да бръкне вътре, за да извади оръжие. Той огледа чантата. Мотоциклетистът прелетя покрай колите, без да намалява скорост.

Когато агентът отново се обърна към градината, от гъстите листа отгоре падна нещо. Юджени и господин Бора спряха да погледнат издрънчалия в краката им предмет.

Агентът хвърли поглед към върха на дървото. После светкавично се опита да отвори портата, но не успя.

— Назад! — извика в мига, в който ръчната граната експлодира.

Преди мъжът и жената да успеят да реагират, на пътеката изригна сиво-бял облак. Грохотът на гранатата незабавно беше последван от тъпи удари и метално дрънчене на шрапнели, попаднали в дърво, камък и плът. Агентът от АДС бе отхвърлен от портата със смазани гърди. Юджени и господин Бора паднаха сгърчени на земята, сякаш повалени с коса.

Миг след експлозията дипломатическата кола потегли напред. Влетя през отворената порта със стоманената си броня, после спря до падналата на земята госпожа Морис. Пристигна и автомобилът на агенцията. Шофьорът го обърна странично и изскочи навън с изваден пистолет. Прикрит зад колата, той се изправи и стреля към върха на дървото. Куршумът проряза широка пътека през клоните и ги оголи. Посипаха се влажни лъскавозелени листа.

Автоматичният откос от дървото го накара да приклепне зад автомобила. Маскираният като скиор стрелец насочи оръжието си към дипломатката и проряза кървава дيريا през бялата блуза и сакото ѝ. Тя се разтърси от куршумите и после остана неподвижна. Стрелецът не обърна внимание на господин Бора, който лежеше по хълбок и бавно пълзеше към къщата. Икономът му вече бе изтичал до вилата и стоеше приклепнал във фойето, притиснал телефонната слушалка до ухото си.

Агентът се надигна зад колата. Докато се готвеше отново да стреля в дървото, чу изтропване и погледна надолу. Към него се търкаляше още една ръчна граната. Само че този път бе дошла отзад. Докато се мяташе в автомобила, видя застаналия зад дърветата край пътя мотоциклетист.

Граната избухна и колата леко подскочи. Но още преди да докосне отново земята, агентът вече беше грабнал узито от жабката. Претърколи се навън, притисна се ниско до земята и се прицели в мотоциклетиста. Мъжът вече се приближаваше към него, като използваше колите за прикритие.

Агентът се прицели в него и стреля под шасито. Успя да спуска гумите и мотоциклетът се подхлъзна към автомобила, блъскайки се в другата му страна. Тъкмо се готвеше да запълзи под колата и да стигне до падналия младеж, когато чу, че на покрива тупва нещо. Погледна нагоре и видя мъжа, който беше стрелял от върха на дървото. Той бе скочил долу и сега стоеше широко разкрачен, с насочен към него

револвер. Преди да успее да стреля, шофьорът на автомобила на Юджени извади четиридесет и пет милиметровия пистолет и стреля в гърба му. Пронизан в двете бедра, атентаторът тежко падна по хълбок, плъзна се върху предния капак и се преметна на земята. От дълбоките джобове на черния му пуловер изпаднаха няколко ръчни гранати.

Агентът изпълзя под отворената врата на колата, застана отпред и разоръжи стенещия мъж. Събра разсипалите се гранати и ги остави в автомобила си. После предпазливо се насочи към мотоциклетиста. Мургавият младеж лежеше по гръб със счупена дясна ръка. Костта на левия му крак стърчеше от разкъсаната плът под панталоните. От чантата се бяха разсипали още седем ръчни гранати.

Една от тях беше в лявата му ръка, отпусната върху гърдите му. Бе издърпал халката.

— Залегни! — извика агентът.

Шофьорът се хвърли на земята зад колата си, а той се прехвърли през предния капак на автомобила си. Миг по-късно избухна първата граната, последвана от мощните, отекващи взривове на другите седем.

Колата се наклони и се разтърси. Въздухът пронизително засвири от спуканите гуми. Приклекнал зад една от тях, агентът усети, че краката му изтръпват, когато парче метал проряза петата му. Но остана в същото положение, облегнат на колата.

Когато експлозиите свършиха, той бавно се изправи, вдигнал узито си.

Терористите бяха мъртви, разкъсани на парчета от ръчните гранати. Шофьорът на колата на Юджени стискаше ръката си, с която държеше пистолета, но поне можеше да стои на крака. Господин Бора бе успял да стигне до къщата и лежеше във фойето. Икономът беше коленичил до него. Скрити в сенките, останалите от прислугата стояха зад тях.

Миг по-късно сирени пронизаха внезапно настъпилата тишина. Появиха се четири коли, натоварени със служители от турската национална полиция, извадили трийсет и осем милиметровите си „Смит и Уесън“. Те изпълниха имението и вилата. Агентът остави узито си на покрива на колата. После се приведе над колегата си. Беше мъртъв, също като първата съветничка на консулството.

Шофьорът се приближи, все още стиснал пистолета и окървавената си ръка. Обърна се към един полицаи и посочи раната си.

Човекът му отговори, че идва линейка.

И двамата американци се върнаха в колите си, за да се свържат по радиостанцията с началниците си в консулството. Говореха спокойно и лаконично. Не можеха да позволят на пресата, а чрез нея и на врага, да видят страха и объркването им.

Когато свършиха, те се срещнаха до колата на агента.

— Благодаря ти, че свали онзи тип от покрива — каза той.

Шофьорът кимна, предпазливо облегнат на задната врата.

— Нали знаеш, Брайън, не можеше да направиш нищо, за да предотвратиш това.

— Глупости — отвърна той. — Трябваше да влезем вътре и да я вземем. Казах на Лий, но той възрази, че на нея не би й харесало. Мамка му! По-добре да й досаждаме, отколкото това сега.

— Ако бяхме влезли, сега всички щяхме да сме мъртви — отбеляза шофьорът. — Те са очаквали да ги чакаме вътре. Нали ти е ясно какво щяха да направят с онези петнайсет гранати? Охраната на вилата не си е свършила работата. Обзалагам се, че онзи тип снощи е бил на дървото и е чакал госпожа Морис. Другият задник на мотора трябва да ни е проследил.

Пристигнаха три линейки и докато някои от санитарите оказваха първа помощ на мъжете, преди да ги откарат, други влязоха във вилата, за да помогнат на господин Бора. Изнесоха го на носилка. Бизнесменът стенеше, че това никога нямало да се случи, ако не бил такъв интернационалист.

— Ето как печелят — отбеляза агентът, докато го качваха в линейката заедно с другия американец. — Плашат хора като него и го принуждават да играе само със своите.

— Колко му е да уплашиш човек като господин Бора — отвърна шофьорът и вдигна поглед от системата на ръката си. — Да видим какво ще стане, когато им се наложи да премерят сили със Съединените американски щати.

32.

Вторник, 05:55

Лондон, Англия

На летище „Хийтроу“ Пол Худ и Уорнър Бикинг бяха посрещнати от служебна кола и автомобил на Агенцията за дипломатическа сигурност. Американците очакваха да прекарат двата часа между полетите на летището. На вратата обаче някакъв служител чакаше Худ и му предаде факс от Вашингтон. Той се отдалечи в ъгъла, за да го прочете. Боб Хърбърт им беше уредил да отидат с един дипломат до американското посолство на площад „Гровнър“ 24/31 в Лондон. Във факса се казваше, че Худ трябва да използва секретния телефон в посолството. Двамата с Бикинг бяха отведени до специален участък от терминала, където важните гости от чужбина минаваха бързо и безопасно през митническата проверка.

Уличното движение в ранното утро бе спокойно и колата бързо се придвижваше. Худ беше изненадващо бодър. Бе успял да поспи в самолета три часа и все още усещаше в устата си вкуса на двете чаши слабо кафе, които беше изпил, преди да се приземят. Засега това количество щеше да е достатъчно, за да го държи буден. Ако успееше да поспи още три-четири часа по време на следващата част от пътуването, когато стигнеха в Дамаск, щеше да се чувства отлично. Бодростта му отчасти се дължеше и на тревогата му, предизвикана от тайнствения факс. Ако новината бе добра, Хърбърт би го загатнал.

Бикинг седеше до него. Макар че по време на целия седемчасов полет беше проучвал различните КВР сценарии, той изглеждаше пободър от шефа си.

Бикинг бе достатъчно млад за това, помисли си Худ, докато гледаше как ранната утринна мъгла започва да се разсейва. Някога, когато работеше в банката, и той можеше да го прави. Закуска в Ню Йорк или Монреал, късна вечеря в Стокхолм или Хелзинки, на следващата сутрин закуска в Атина или Рим. В онези дни можеше да издържи четирийсет и осем часа без сън. Дори смяташе съня за загуба

на време. А сега имаше моменти, в които си лягаше и дори не желаше жена му да го докосне. Искаше просто да лежи и да се радва на заслужената почивка.

Малко след като потеглиха, шофьорът му подаде запечатан плик от посланика. Вътре имаше график за престоя им тук. Пишеше също, че доктор Насър ще се срещне с тях в седем часа в посолството.

Худ обичаше Лондон. Неговите прапрадеди бяха родени в Кенсингтън и той реагираше по едва ли не духовен начин на историята и облика на града. Но докато минаваха покрай вековните сгради, все още носещи омаята или обитавани от призраците на смелите и лошите, можеше да мисли единствено за Хърбърт, за РОЦ и да си задава въпроса защо автомобилът на агенцията ги следва толкова плътно. Обикновено охраната се движеше на разстояние. Чудеше се също защо има трима, а не двама агенти.

Получи отговор на въпросите си, когато го въведоха в един от кабинетите във величествената стара сграда на посолството и той успя да се свърже с Хърбърт. Шефът на разузнаването му разказа за атентата в Турция и за вероятен неуспешен опит на заложниците да избягат от РОЦ на сирийската граница. Отбеляза също, че атентатът може да е реакция на опита за бягство. Худ го попита защо и Хърбърт му съобщи малкото факти, които засега нямаше да се появят в пресата.

— Един от прислужниците на господин Бора е турски кюрд — каза му. — Той е пуснал атентатора.

Пол погледна часовника си.

— Случило се е преди по-малко от час. Как са успели да разберат кой го е извършил?

— Турците са го разпитали доста грубо. Прислужникът признал, че е получил заповедите си от Сирия. Но освен кодовото име Ярмук, не е знаел от кого или откъде. В момента проверяваме дали имаме някаква информация за Ярмук. Засега единственото нещо, освен че е име на река, е една битка от 636 г.сл. Хр., когато арабите разбили византийците и си върнали Дамаск.

— Като че ли някой без да иска разкрива плановете си — отбеляза Худ.

— И аз си помислих точно това — каза Хърбърт. — Само че не можем да съобщим на Дамаск, тъй като едва ли ще ни повярват. А даже

да ни повярват, могат да се договорят с кюрдите, само и само да запазят мира.

— Ами мотоциклетиста? И той ли е бил кюрд, или е наемник?

— А, бил е един от тях. От четири седмици живеел в колиба в предградията на Истанбул. Предполагаме, че са го пратили от източнотурските бойни зони като член на група за ликвидиране на определени личности след първоначалното взривяване на язовира. Пазят отпечатъците му в Анкара, Йерусалим и Париж. Има невероятно богато досие за двацет и три годишен младеж като кюрдски борец за свобода. А гранатите, които е носел, са от онези, които използват в Източна Турция. Стар модел, без предпазни капачки. Източногермански.

— Кюрдите навярно имат тайни привърженици, готови да действат и в други градове — рече Худ.

— Несъмнено. Макар че онези в Анкара сигурно вече са се пръснали като хлебарки. Уведомих президента. Имам предчувствието, че кюрдите възнамеряват да превърнат Анкара, Истанбул и Дамаск в зони на смъртта като част от цялостния си план.

— За да подпалят война и в резултат на мирния договор впоследствие да получат своя родина — отвърна Худ. — Разговаряли сме за това в Белия дом.

— Според мен това заключение е абсолютно точно — каза Хърбърт. — Единствената добра новина е, че успяхме да пратим един израелски войник друз^[1] в долината Бекаа, за да потърси РОЦ. Въпреки че са ни бръкнали с шестнайсеткилометрова сламка в окоето, нашият ветеран от Сайерет Ха-Друзим би трябвало да успее да го открие. Командосите от „Страйкър“ сигурно ще пристигнат в Израел след около пет часа и тогава ще могат да се съберат в Бекаа.

— Какво казват Анкара и Дамаск? — попита Худ.

— Анкара иска информация също като нас, но Дамаск започва да нервничи. Генерал-майор Бар-Леви в Хайфа се е свързал със своите «Миста'аравим»-ски агенти под прикритие в еврейския щаб.

— Онези, които се правят на араби ли?

— Точно така. Всъщност това са опитни агенти от специалните сили, които виждат и чуват почти абсолютно всичко. Според тях започнало безпрецедентно преследване на кюрди. Арести, доклади за побои, сериозна работа. Имам предчувствието, че положението съвсем

скоро ще се влоши. — Шефът на разузнаването замълча за миг. — Нали разбираш, Пол, заради Майк. Ако наистина е пролял кръв, опитвайки се да превземе РОЦ, предполагам, че убийството на първата съветничка Морис е тъкмо заради това.

— Защо?

— Защото означава, че кюрдите искат да му отмъстят, без директно да го нараняват. Нали знаеш кой винаги е правел така?

— Да, зная. Сесил Б. де Мил^[2]. Когато искал някоя актриса да изглежда ужасно уплашена, той крещял на гримьорката или гардеробиерката ѝ.

— Много добре, Пол. Впечатлен съм.

— Такива неща могат да се чуят из Лос Анджелис — отвърна той. Погледна часовника си и се ядоса. Беше го погледнал преди по-малко от минута. — Трябва да тръгвам, Боб. Имам среща с доктор Насър. А ти е известно, че винаги попадам в улични задръствания.

— Точно както Джоб попада във всевъзможни беди.

— Да. Отгоре на всичко се чувствам съвсем безполезен.

— Не повече от мен. Изпратих предупреждение до всички наши посолства веднага щом научих за граничния инцидент с РОЦ. Свързах се с хората от агенциите за дипломатическа охрана навсякъде, но госпожа Морис се е изплъзнала от тях. Копелетата са знаели коя овца ще се отклони.

— Вината не е твоя — рече Худ. — Реагирал си бързо и правилно.

— И предвидимо, и точно това трябва да променим. Когато врагът знае къде са хората ти и как да стигне до тях, а ти не, можеш да очакваш неприятности.

— Правилната преценка...

— Да — прекъсна го Хърбърт. — Зная. В повечето професии човек се учи, като губи пари. Ние се учим с цената на човешки животи. Боли, но не можем да сторим нищо.

Худ нищо не каза, тъй като той беше прав. Обсъдиха някои от въпросите около „Страйкър“, включително факта, че групата щеше да пристигне в Израел, преди Конгресът да започне заседанието си. И че на командосите можеше да им се наложи да действат преди Комисията за контрол на разузнаването към Конгреса да има възможност да одобри акцията. Пол каза, че ще подпише заповед, за да поеме цялата

законова отговорност за действията на „Страйкър“. Нямаше намерение да ги остави да чакат в пустинята, ако имаха шанс да спасят Роджърс и хората му.

Хърбърт му пожела успех в мисията в Дамаск и затвори. Седнал сам в тъмната, тиха стая, Худ обмисли онова, което се бе приготвил да направи. За да спаси шестима души, за които само се надяваха, че са живи, рискуваше живота на осемнайсет млади командоси. И все пак му се струваше правилно. Защото хората от „Страйкър“ бяха обучени тъкмо за такива операции и искаха да вършат точно тази работа. Изискваше го националната гордост, както и лоялността към колегите им. Имаше толкова много основателни причини, макар че никоя от тях не можеше да се сравнява с ужасното бреме на заповедите и на тяхното изпълнение.

„Къде е Майк Роджърс в този момент, в който най-много ми трябва?“ — помисли си, когато се изправи от тежкия, лакиран стол.

Стъпките му бяха приглушени от персийския килим, докато излизаше от стаята, за да отиде при Уорнър Бикинг, който го чакаше в предния кабинет. Една от секретарките в посолството му поднесе кафе, което той с благодарност прие. После, докато чакаха доктор Насър, Худ, Бикинг и някакъв млад служител поговориха за събитията в Турция.

Насър пристигна в седем без пет. Той влезе в централния коридор и енергично тръгна към тях. Египтянинът беше малко над метър и половина. Когато вървеше, главата и раменете му бяха високо изправени, прошарената му остра брада сочеше напред като копие. Зад дебелия стъкла на очилата очите му гледаха пронизително, а хубавият му светлосив костюм се приближаваше до цвета на къдравата му коса. Щом забеляза Худ, той се усмихна и отдалече протегна малката си, пълна ръка. Жестът по-скоро бе бащински, отколкото надут.

— Приятелю Пол — каза, когато Худ се изправи. Двамата силно си стиснаха ръце и Насър се пресегна да го потупа по гърба. — Радвам се да ви видя отново.

— Изглеждате чудесно, докторе. Как е семейството ви?

— Скъпата ми съпруга е добре и се готви за нови концерти. Само Лист и Шопен. Да слушаш „Погребалната процесия на гондолите N2“ е все едно да плачеш. Нейното *recitando* е великолепно. А изпълнението ѝ на „Революционен етюд“ — превъзходно. Тази година

ще свири във Вашингтон. Вие ще сте наши специални гости, разбира се.

— Благодаря ви — каза Худ.

— Кажете ми как са госпожа Худ и малките?

— Последния път, когато ги видях, всички бяха щастливи и не чак толкова малки — виновно отвърна и се обърна към Уорнър Бикинг. — Доктор Насър, предполагам, че не познавате господин Бикинг.

— Не. Но затова пък съм чел статията ви за усиливащата се отбранителна демократизация на Йордания. Ще поговорим в самолета.

— За мен ще е огромно удоволствие — отвърна младият мъж, докато се ръкуваха.

Когато се отправиха към колата, Насър вървеше между двама им и Худ накратко го информира за последните събития. Те се качиха в седана. Бикинг седна до шофьора. Щом потеглиха, Насър хвана брадичката си.

— Струва ми се, че сте прави — каза. — Кюрдите искат своя държава. Въпросът не е докъде са готови да стигнат, за да получат своето.

— Тогава какъв е въпросът? — попита Худ.

— Въпросът, приятелю, е дали взривяването на язовира е големият им удар, или готвят нещо още по-голямо.

---

[1] Представител на самостоятелна ислямска секта, главно в Ливан, Сирия и Израел. — Б.пр. ↑

[2] Сесил Блаунт де Мил (1881 — 1959) — американски кинопродуцент и режисьор. — Б.пр. ↑

33.

Вторник, 11:08

Долината Бекаа, Ливан

Бекаа е планинска долина, която минава през Ливан и Сирия. Известна също като Ел Бика и Ал Бика, тя е разположена между Ливанската и Антиливанската планинска верига. Дълга сто и двацет километра и широка между осем и четиринайсет и половина километра, тя е продължение на Великата африканска долина и е един от най-плодородните селскостопански райони в Близкия Изток. Римляните са я наричали „Coele Syria“ — „Вдлъбнатата Сирия“. От началото на писаната история за властта над житните поля и лозя, над кайсиевите, черничевите и ореховите градини са водени безчет войни.

Въпреки плодородието ѝ все по-малко земеделци обработват най-отдалечените ѝ райони. Те са оградени от изключително високи върхове и много гъсти гори. Въпреки магистралата Бейрут-Дамаск планините и горите създават ужасно чувство за пълна откъснатост. По земя до много места може да се стигне само по един-единствен път. От въздуха или от върховете същите тези места са скрити от скални первази и вечнозелен покров от листа.

През вековете тези тайни места са давали убежище на религиозни секти и бунтовници. В съвременната епоха първата група, за която се знае, че се е крила там, са хората, подготвили убийството на иракския диктатор генерал Бейк Сидки, убит през август 1937 година. Впоследствие в долината дошли палестински и ливански партизани, за да се обучават и да организират съпротивата срещу създаването на Израел, а след това и срещу самата държава. Заговорничели срещу шахски Иран, Йордания, Саудитска Арабия и други правителства, които се съюзявали с неверниците от Запада. Макар че археолозите идвали в долината все по-рядко да правят разкопки на гръцките и римските руини, войните открили повече пещери, отколкото можели да мечтаят учените. Те продавали антиките, които намирали, за да събират пари, и използвали пещерите като щабове, от които да

организируют военните и пропагандните си кампании. Оръжие и печатарски преси, бутилирана вода и газови генератори имало в студените пещери.

С благословията на сирийците ПКК действала в долината Бекаа в продължение на близо двайсет години. Макар че сирийците са противници на идеята за създаване на кюрдска държава, сирийските кюрди дали много от времето и усилията си, за да помагат на турските и иракските си братя да избягват пращаните срещу тях войски. В борбата с Анкара и Багдад сирийските кюрди ловко използвали Дамаск. Когато сирийското правителство осъзнало, че в крайна сметка също може да се превърне в тяхна мишена, кюрдите вече били прекалено добре скрити, прекалено добре окопани в Бекаа, за да успеят да ги изгонят. И така, сирийските лидери възприели изчаквателна позиция с надеждата, че главният удар ще бъде насочен на север или на изток.

По ирония на съдбата Обединените нации оказаха натиск върху Анкара и Багдад да преустановят атаките срещу кюрдите, което едва в последно време им позволи да се съсредоточат върху организирането на обща офанзива. Последва поредица от срещи в базата Деир в най-дълбоките пещери в Северна Бекаа. След осем месеца представителите на иракските, сирийските и турските кюрди разработиха операция „Ярмук“, план за използване на водоизточници и на прецизна военна дейност, който целеше да предизвикат хаос в Близкия Изток. Базата и операцията командваше петдесет и седем годишният турски кюрд Каяхан Сиринер, учил в Южна Калифорния. Неговият дългогодишен сирийски приятел Валид ал-Насри беше един от най-верните му хора.

По радиостанцията Махмуд бе съобщил за пристигането им в базата Деир. Използваха същата честота, по която по заможните фермери в района се свързваха с овчарите си. Обръщаха се помежду си с кодови имена. Който и да ги подслушваше, не би могъл да разбере кои са в действителност. Махмуд беше съобщил на Сиринер, че идват с няколко вола, което означаваше врагове, които са обезвредени. Ако бе казал, че идват с бикове, това щеше да означава, че враговете са въоръжени и че пленници са кюрдите. И все пак Сиринер знаеше, че той би могъл да му се обажда под заплаха. Кюрдският лидер не можеше да рискува.

Минута преди пристигането на РОЦ се разнесе шумът от изкачването на кола по полегатия склон. Под гумите пращяха камъни и сухи клони, двигателят бръмчеше и накрая я видяха между дърветата. РОЦ се приближаваше по дъговидна линия към пещерата, като избягваше мините и спираше, когато дърветата ставаха прекалено гъсти. Щом вратата се отвори, от пещерата изскочиха четирима въоръжени кюрди с черни кафая на главите, маскировъчни униформи и с автомати стар натовски модел от 1968. Преди да успеят да заобиколят микробуса от всички страни, Ибрахим затвори вратата на шофьора и от купето излезе Махмуд. Вдигна пистолета си и три пъти стреля във въздуха. Ако беше пленник, нямаше да носи заредено оръжие. Като викаше благодарности към Бога и Неговия Пророк, той прибра пистолета в кобура си и тръгна към най-близкия човек. Докато го прегръщаше и шепнешком му съобщаваше за загубата на Хасан, другите трима воители се приближиха до отворената врата на микробуса. Ибрахим не прегръщаше никого. Вниманието му бе насочено към пленниците със завързани очи и той не си отдъхна, докато един по един не ги отведоха в пещерата. Едва когато ги завързаха вътре, отиде при останалия до колата Махмуд. След малко воителите се върнаха с маскировъчни брезенти и бързо започнаха да ги хвърлят върху микробуса.

Ибрахим прегърна брат си и изхълца:

— Скъпо платихме за това.

— Зная — каза на ухото му той. — Но такава беше Божията воля, а Валид и Хасан сега са при Него.

— Предпочитам да бяха при нас.

— Аз също. А сега ела. Сиринер ще иска да му разкажем за мисията.

Той не свали ръка от рамото на брат си, когато двамата се запътиха към пещерата. Ибрахим за пръв път идваше в скривалището на обединените кюрдски борци за свобода. Винаги се бе надявал, че ще дойде при други обстоятелства. Смирено, почти невидимо, като наблюдател. Като свидетел на историята. Не като герой, който се чувстваше като глупак.

Името на базата Деир произхождаше от сирийската дума за манастир. По този начин Каяхан Сиринер отдаваше дължимото на самотния, самопожертвователен живот, който водеше тук заедно с

хората си. Главният щаб се намираше в една от подземните части на пещерата. В земята беше изкопан тунел, бетонни блокове служеха за стълби. Затворен, капакът на тунела не можеше да се забележи на пода на тъмната пещера. Той бе покрит с тежки гумени ленти. Ако някой стъпеше отгоре, стъпките му нямаше да кънтят на кухо. След капака пещерата продължаваше на север. Там спяха на койките си и се хранеха около походната маса десетките бойци на ПКК. Веднага след това пещерата се раздвояваше. Източният проход представляваше почти съвсем право продължение на сочещия на север тунел. Дневната светлина проникваше чак до самия му край. В тази сляпа и суха галерия съхраняваха оръжието и газовите генератори. Тук, както и в щаба, оперативният командир Кенан Аркин имаше радиостанция. Високият, слаб турчин поддържаше постоянна връзка с многобройните фракции на ПКК. Там завършваше естествената пещера, но бойците бяха прокопали проход, водещ до малка клисура. От всички страни я обграждаха скали, които я скриваха от въздуха и я правеха идеално място за обучение. В западното разклонение на пещерата имаше десет малки тъмни ями. Те бяха оградени с бодлива тел и покрити с кръгли железни решетки, закачени за минаващи през средата железни пръчки. Краищата на пръчките бяха поставени в железни подпори. Дълбоките два и половина метра ями се използваха за килии и във всяка от тях имаше по двама души. За тоалетни служеха дупките на дъното.

По тавана на тясната галерия бяха закачени електрически крушки. Бункерът на Сиринер бе затворен с желязна врата, направена от люка и бронирания купол на сирийски танк, унищожен от израелците. Намираше се на повече от три и половина метра под повърхността на пещерата и два големи вентилатора вътре раздвижваха влажния въздух. Помещението беше почти квадратно и голямо колкото товарен асансьор. Стените бяха голи и ниският таван бе облицован с чист изкуствен брезент, силно опънат и завинтен в ъглите, за да предпазят хората вътре, в случай на артилерийски обстрел. Върху пръстения под бяха постлани рогозки. В бункера имаше малко метално бюро и сгъваеми столове с бродирани възглавници. До бюрото стоеше машина за унищожаване на документи. Зад нея се виждаше радио със слушалки и табуретка.

Когато братята влязоха вътре, командир Каяхан Сиринер стоеше зад бюрото си. Беше облечен в сиво-зеленикава униформа и носеше на

главата си бяла кафая с червена лента. В кобура на колана му висеше трийсет и осем милиметров пистолет. Сиринер бе среден на ръст, с тъмна кожа и светли очи. Имаше съвсем тънки мустачки и носеше пръстен на левия си показалец. Върху златната халка бяха запоени два големи сребърни кинжала, кръстосани под звезда. Подобно на Валид той имаше белег. Дълбок, назъбен белег, който започваше от основата на носа и стигаше до средата на дясната му буза. Бе го получил като водач на кюрдски групи в Турция. Работата му се състоеше в това да предвожда малки банди в набезите им срещу села с некюрдско население, за да се снабдят с храна. Ако селяните не я даваха доброволно, кюрдите я взимаха насила. Турските войници биваха незабавно убивани, независимо дали оказваха съпротива, или не.

Сиринер напускаше пещерата само когато се налагаше. Страхуваха се, че дори нощем може да бъде убит от турски или иракски снайперисти, скрити някъде по върховете около базата.

Фактът, че командирът стоеше изправен, ги изпълни едновременно с облекчение и гордост. Гордост, защото той проявяваше към мъжете уважението, което бяха заслужили. Облекчение, защото не ги винеше за загубата на Валид и Хасан.

— Благодаря на Аллах за спокойното ви завръщане и за успеха на мисията ви — рече Сиринер. Дълбокият му, кънтящ глас изпълни помещението. — Разбрах, че се връщате с трофей.

— Да, командире — потвърди Махмуд. — Някаква кола, която американците използват за шпиониране.

Сиринер кимна.

— И сте сигурни, че като сте го докарали тук, самите вие не сте били проследени?

— Използвахме го, за да заглушим сателита, командире — отвърна Ибрахим. — Няма съмнение, че не могат да ни виждат.

Командирът се усмихна.

— Както предполага постоянното прелитане на техни самолети над района. — Погледна към Махмуд. — Разкажи ми какво се случи с пръстена на Валид и с Хасан.

Младият мъж направи крачка напред. Хасан бе съобщил в базата за смъртта на Валид, а един от воините току-що беше информирал за убийството на Хасан. Сега Махмуд разказа на командира си

подробностите. Докато говореше, Сиринер остана изправен. Когато свърши, възрастният мъж седна.

— Американецът е тук, така ли?

— Да.

— Знае ли да работи с апаратурата, която сте пленили?

— Знае. Изглежда, неколцина от пленниците знаят по нещо за действието ѝ.

Сиринер се замисли и после повика началника на войните в пещерата. Тъмнокожият млад мъж припряно влезе в бункера и отдаде чест. Военната дисциплина строго се съблюдаваше от двайсет и петимата бойци, постоянно базирани в пещерата.

Командирът отвърна на поздрава му и каза:

— Садик, искам водачът на американците да бъде измъчван на място, откъдето другите ще могат да чуват.

Ибрахим не беше убеден, че американецът ще се пречупи. Той обаче не даде мнението си, без да го искат. Единствените отговори, които Сиринер приемаше от хората си, бяха „Да, сър“ и „Съжалявам, сър“.

— Да, сър — отговори боецът.

— Махмуд — продължи командирът, — чух, че сред пленниците имало и жени?

— Да, сър.

Той отново погледна към Садик.

— Избери една от жените да гледа мъченията. Тя ще бъде втора. Искам колата да работи за следващата част от операцията ни. Може да ни помогне за разкриване на предатели.

— Да, сър.

Сиринер го освободи, после се обърна към двамата братя.

— Махмуд, виждам, че носиш пръстена на Валид.

— Да, сър. Той ми го даде, преди да... да ни напусне.

— Той беше най-старият ми приятел — каза командирът. — Ще отмъстим за смъртта му.

Излезе зад бюрото си. Лицето му изразяваше странна смесица от скръб и гордост. Ибрахим бе виждал това изражение на лицата на хора, загубили приятели или братя, съпрузи или синове за кауза, която им беше също толкова близка.

— Както очаквахме, сирийските военни части започнаха да се придвижват на север. Махмуд, ти си запознат с ролята, която Валид трябваше да играе във втората фаза от операцията ни, нали?

— Запознат съм, сър — отвърна той. — След връщането си трябваше да помогне на оперативен командир Кенан. Кенан ще ръководи нападението срещу предния пост на сирийската армия в Кутеиф.

Сиринер се изправи и се втренчи в очите му.

— Нападението е жизненоважно за плана ни. Аллах обаче е милостив. Той ни върна теб. Виждам в това знак, Махмуд ал-Рашид. Знак, че не Кенан, а ти трябва да заемеш мястото на Валид.

Махмуд леко повдигна уморените си клепачи.

— Командире?

— Искам ти да водиш групата на базата Деир до Кутеиф и после до Дамаск. Нашият човек там очаква сигнала. Тръгни с другите и аз ще го дам.

Махмуд наведе глава.

— Разбира се, командире. Това е чест за мен.

Сиринер го прегърна и го потупа по гърба.

— Зная, че си уморен. Но е важно в Дамаск да ме представлява герой на нашата кауза. Върви и се срещни с Кенан. Той ще ти даде инструкциите. Можеш да поспиш, докато чакаш сирийците.

— Трябва да повторя, сър, че ми оказвате голяма чест.

Командирът се приближи до Ибрахим.

— Ти ме накара да се гордея също толкова силно, Ибрахим.

— Благодаря ви, сър.

— Заради ролята ти в деня на победата имам особена нужда от теб. Искам да останеш с мен.

Тъглчетата на устата на младия мъж се спуснаха надолу.

— Сър! Бих искал да ми позволите да отида с брат си!

— Разбирам те — отвърна Сиринер и го прегърна. — Но имам нужда от човек, който да се е занимавал с американците и микробуса им. Не става въпрос за храброст, а за ефикасност.

— Но, командире, всъщност Хасан разговаряше...

— Ще останеш тук — отсече той и отстъпи назад. — Ти си докарал колата от Турция. Може да си видял нещо, което да се окаже

от полза. И имаш опит с машините. Дори само това е повече, отколкото знаят мнозина от воините ми.

— Разбирам, сър. — Младият мъж присви очи и без да помръдва глава, погледна към брат си. Полагаше огромни усилия, за да скрие разочарованието си.

— Ще си поговоря с американците — каза му Сиринер. — Засега искам да си починеш. Заслужил си го.

— Благодаря ви, сър.

Командирът погледна към Махмуд.

— Успех — каза и се върна обратно на бюрото си.

Мъжете бяха освободени.

Братята отсечено се обърнаха и потънаха в тунела. После застанаха един срещу друг.

— Съжалявам — каза Ибрахим. — Би трябвало да съм винаги до теб.

— Ще бъдеш — даже още по-близо — отвърна Махмуд и докосна гърдите си. — Ще бъдеш тук. Направи така, че да се гордея с теб, малки братко.

— Ще го направя. Пази се.

Продължително се прегърнаха, след което Махмуд се отправи нататък в пещерата, за да се срещне с оперативния командир.

Ибрахим се върна към скромната казарма, където седна на една от свободните койки и събу ботушите си. Бавно се отпусна по гръб и с удоволствие раздвижи пръстите и мускулите на краката си. После затвори очи. Усещаше бойците, които минаваха покрай него.

Сиринер щеше да си „поговори“ с американците. Щеше да ги подложи на мъчения. Те щяха да се пречупят. И тогава на водача им нямаше да му остане нищо друго, освен да помогне на другите кюрди да работят с компютрите и да управляват колата.

Това не бе доблестно. Дори не беше убеден, че ще има полза. Но бе уморен и навярно не разсъждаваше ясно.

Във всеки случай се надяваше, че американецът наистина ще се пречупи. Искаше му се той да се признае за победен, да закрепи. Какво право имаше който и да е чужденец да се бърка в борбата на кюрдите за свобода? А да отнеме живота на воин, проявил състрадание и героизъм, направо беше неппростимо.

Заслуша се в скърцането на отварящите се решетки. Изваждаха навън двама пленници, докато другите крещяха от килиите си. Виковете им бяха като лагерен огън в студена нощ — стопляха го. После мислите му се понесоха към вчерашните събития и пред очите му започнаха да се нижат картини от урагана, който щяха да развихрят още преди да изтече днешният ден. Помисли си за брат си и за гордостта, която изпитваше от онова, което той щеше да извърши. И топлината го обгърна като завивка.

34.

Вторник, 11:43

Долината Бекаа, Ливан

Като малко момиче Сондра Девон често помагаше на баща си Карл в кухнята на апартамента им в Саут Норуок, Кънектикът. През деня той управляваше ресторант за хамбургери край изключително оживения Поуст Роуд. Вечерно време смесваше различни съставки в опит да открие рецепта за десертен крем, който да е по-вкусен от всичко друго на пазара. След двугодишни усилия получи лек сладолед, който жена му продаваше през уикендите на игрите на малката лига и на карнавалите. Година по-късно той напусна работа и отвори будка за сладолед край шосе 7 в Уилтън, Кънектикът. Две години по-късно откри втората си будка. Няколко месеца преди Сондра да постъпи във военновъздушните сили на САЩ баща ѝ отвори дванайсетото си заведение „Сладоледът на Карл“ и беше обявен за афроамериканския бизнесмен на годината в Кънектикът.

Като наблюдаваше вечерно време баща си, десетгодишното момиченце се научи на търпение. Научи се също на вглъбеност и спокойствие. Той работеше съсредоточено като художник и не обичаше да го разсейват. Сондра постоянно си спомняше един случай, когато по лицето на Карл полепна толкова много пудра захар, че заприлича на мим. Тя седеше на малката дървена кухненска маса в продължение на почти цял час, въртеше дръжката на уреда за сладолед и сдържаше смеха си. Ако се разсмееше, баща ѝ дълбоко щеше да се обиди. През този сякаш безкраен час момичето седеше със затворени очи и мислено си пееше — която и да е от четирийсетте най-добри песни на месеца, стига да можеше да отклонява мислите ѝ от баща ѝ.

Това не беше малката ѝ кухничка в Саут Норуок. Мъжът пред нея не бе баща ѝ. Но Сондра отново се почувства малка и безпомощна, когато извиха ръцете ѝ зад гърба и ги закопчаха с белезници за високата до кръста ѝ желязна халка. Пред нея, от другата страна на пещерата, с ловджийски нож разрязаха ризата на Майк Роджърс.

Ръцете му бяха вдигнати нагоре и белезниците му бяха закачени за халка, висяща от каменния таван. Пръстите на краката му едва докосваха земята. Сякаш размислил, мъжът направи с ножа си кървави тънки мустачки над горната му устна.

На светлината на единствената крушка на тавана Сондра виждаше лицето му. Той гледаше в нейната посока, макар и не към нея. Докато кръвта се стичаше в устата и по брадичката му, Майк се бе замислил за нещо — може би спомен? Стихотворение? Сън? В същото време очевидно насочваше енергията си към онова, което го очакваше.

Няколко минути по-късно се появиха двама мъже. Първият носеше малка газова горелка. Синьо-белият пламък вече съскаше. Другият вървеше с господарска походка. Държеше ръцете си зад гърба и светлите му очи се местеха от Роджърс към Сондра и обратно. В погледа му нямаше угризение, нито похот. Само чувство за хладна решителност.

Мъжът спря с гръб към нея.

— Аз съм командирът — каза с дълбок глас, в който се долавяше лек акцент. — Името ти няма значение за мен. Няма значение и ако умреш. От значение е единствено да ни кажеш всичко, което знаеш, за действието на колата ти. Ако не го направиш бързо, ще умреш тук и ние ще се прехвърлим на младата дама. Тя ще изтърпи друго наказание... — много по-унизително. Когато свършим с нея, ще се прехвърлим на следващия от групата ви. Ако решиш да ни помогнеш, ще те върнем в килията ти. Въпреки че си убил един от хората ни, ти си постъпил така, както би постъпил всеки добър войник. Няма да те наказвам и ще бъдеш освободен веднага щом това може да се уреди. Искаш ли да ни кажеш каквото знаеш?

Роджърс не отвърна.

— Разбрах, че в пустинята си издържал на запалка — продължи мъжът. — Много добре. Значи знаеш какво те очаква този път — ще горим ръцете и гърдите ти. После ще ти свалим панталоните и ще продължим надолу по краката ти. Ще крещиш от болка. Сигурен ли си, че не искаш да говориш?

Роджърс продължаваше да мълчи. Командирът въздъхна, после кимна на мъжа с горелката. Той пристъпи напред, насочи я към лявата подмишница на пленника и бавно я приближи към него.

Генералът стисна зъби, очите му се разшириха и краката му отскочиха от земята. След секунди миризмата на изгорели косми и плът направи тежкия въздух още по-гаден. Сондра трябваше да диша през устата, за да не повърне.

Командирът се обърна към нея и запуши устата ѝ, за да я накара да диша през носа. В същото време натискаше брадичката ѝ нагоре, за да не може да го ухапе.

— От опит зная — рече той, — че един от групата винаги ни казва каквото искаме да научим. Ако сега проговориш, можеш да спасиш всички. Включително този мъж. Твоят народ е бил потиснат. И все още е. — Свали ръката си. — Как можеш да не съчувстваш на положението ни?

Сондра знаеше, че не би трябвало да разговаря с насилниците. Но той ѝ бе оставил вратичка и тя трябваше да се опита да се разбере с него.

— На положението ви, да. Но не и на това.

— Тогава можеш да го спреш. Ти не си археолог, ти си войник. — Той се обърна към Роджърс. — Този човек е опитен. Виждам го. Чувствам го. — Пристъпи по-близо към нея. — Не ми е приятно да правя това. Кажи ми всичко. Помогни ми и ще помогнеш на него. Ще помогнеш на моя народ. Ще спасиш човешки животи.

Сондра не каза нищо.

— Разбирам — рече командирът. — Но няма да допусна ежедневно да умират десетки жени и деца, защото други не одобряват нашата култура, нашия език, нашата форма на исляма. Стотици от народа ми са в сирийски затвори, където са подложени на мъчения от Мухабарат, тайната полиция. Сигурно можеш да разбереш желанието ми да им помогна?

— Разбирам и ти съчувствам. Но жестокостта на други не оправдава вашата.

— Това не е жестокост — възрази той. — Аз не искам да го правя. Измъчвали са ме. Страдал съм в продължение на часове с електрически проводници, вкарани в тялото ми така, че да не остават следи. Мъртвото животно, увесено на врата ти в пълна с гореща пара килия не остава следи. Нито мухите, които то привлича, или пък повръщането, което предизвиква. Цяло турско подразделение изнасилва жена ми, докато не умря. Намерих трупа ѝ на хълмовете.

Бяха я мъчили по начини, които надявам се, са по-ужасни, отколкото можеш да си представиш. — Погледна към Роджърс. — Други нации са правили половинчати опити да ни помогнат. Специалният пратеник на Съединените щати се опита да събере в Ирак враждуващите фракции на талибаните и барзаните. Нямаше нито пари, нито оръжия за тях. И не успя. Военновъздушните сили на САЩ се опитаха да попречат на Ирак да бомбардира кюрдите на север. Успяха и затова иракчаните просто отровиха водоизточниците им. Военновъздушните сили не можеха да попречат на това. Дойде време да си помогнем сами. Един от нас да поведе всички ни.

„Ето защо не трябва да разговаряме с тях“ — помисли си Сондра. Думите на мъжа бяха съвършено логични. И кюрдът бе прав за едно. Някой навярно щеше да проговори. Но не можеше да е тя. Беше положила клетва за вярност и в нея се казваше, че трябва да се подчинява на заповеди. Роджърс не искаше Сондра да говори. Тя щеше да се подчини. Защото да живее с този позор щеше да е по-лошо от смъртта.

Сондра продължаваше да гледа към командира, докато белезниците на генерала дрънчаха в желязната халка. След минута горелката бе преместена от другата му страна. Този път при докосването на пламъка той подскочи. Тя също. Роджърс вече не стискаше зъби толкова силно. Устата му се отвори, той разтвори очи и тялото му се разтърси. Но не викаше.

Командирът спокойно наблюдаваше изтезанието. Другият мъж премести горелката откъм гърба на генерала. Той се изви, разтърси се и затвори очи. Устата му широко се отвори и дълбоко от гърлото му се разнесе хриптене. Веднага щом осъзна това, Роджърс стисна устни.

Макар че от очите ѝ бликнаха сълзи и че страхът бе пресушил устата ѝ, жената продължаваше да мълчи.

Изведнъж командирът каза нещо на арабски. Мъчителят отстъпи назад от Роджърс и изключи горелката. Сиринер се обърна към Сондра и се усмихна.

— Ще ти дам няколко минути да си помислиш, без да се налага да гледаш мъките на твоя приятел. На твоя приятел... или старши офицер? Няма значение. Помисли за хората, на които можеш да помогнеш. На твоите и на моите. Моля те да си помислиш за германския народ по време на Втората световна война. Кой са били

патриотите — онези, които са изпълнявали заповедите на Хитлер, или другите, които са постъпили както трябва?

Командирът зачака. Сондра не отговори и той се отдалечи. Мъчителят го последва.

Когато стъпките им заглъхнаха, тя погледна към Роджърс. Той бавно вдигна глава и нареди:

— Не казвай... нищо.

— Зная — отвърна Сондра.

— Ние не сме нацистка Германия — задъхано каза той. — Тези хора... са терористи. Те ще използват РОЦ, за да убиват. Раз... разбираш ли?

— Разбирам.

Главата на Роджърс отново клюмна. Сондра през сълзи погледна към тъмните, кървящи изгаряния под вдигнатите му ръце. Той беше прав. С взривяването на язовира тези хора бяха убили хиляди хора. И щяха да убият още повече, ако успееха да използват РОЦ, за да следят придвижването на бойните части или да подслушват комуникациите им. Кюрдите бяха потиснати, но дали щяха да са по-добре под управлението на диктатор като този? Той бе страдал много, но въпреки това гореше пленници живи и ги държеше в ями, за да постигне своето. Ако беше сириец, щеше ли да търпи турските кюрди? Ако бе турчин, щеше ли да търпи иракските кюрди?

Не знаеше. Но щом Майк Роджърс беше готов да умре, тя също щеше да го направи.

И тогава чу завръщащите се стъпки. Видя, че генералът диша дълбоко, за да събере куража и твърдостта си. Сондра опъна белезниците и ѝ се прииска да можеше поне да загине в бой с насилниците.

Мъчителят се върна без командира. Той включи горелката и отново се приближи до Майк Роджърс. Насочи пламъка към гърдите му, сякаш печеше скара.

След като отметна глава назад и дълго се бори, за да задържи зъбите си стиснати, генералът най-после закрепця.

35.

Вторник, 03:55

Вашингтон, окръг Колумбия

Боб Хърбърт започна четвъртата си чаша кафе, докато Мат Стол довършваше седмата си кутия бира. Не бяха напускали кабинета на Стол дори когато застъпи нощната смяна.

Разглеждаха снимки на долината Бекаа, правени от 1975 година досега от сателити, агенти под прикритие и парашутисти от израелската Сайерет Тцанханим. Знаеха, че РОЦ е някъде в долината, но нямаха представа къде точно. Разузнавателният F-16, излетял от Инджирлик, не бе открил нищо. Плътната горска покривка и камуфлажите спъваха въздушното разузнаване. И освен нисковатовата програма за заглушаване на спътници РОЦ очевидно беше изключен, скрит в пещера или под скален перваз. В противен случай инфрачервеното сканиране би засякло нещо. Самолетът от военновъздушните сили също пращаше микровълнови сигнали в опит да открие активно-пасивния радарен рефлектор на центъра. Ако Роджърс успееше да се добере до контролния пулт и да включи транспондера на РОЦ, уредът щеше да отвърне с кодирано съобщение. Засега обаче нямаше нищо.

На двамата мъже не им оставаше нищо друго, освен да разглеждат снимките. Хърбърт не беше сигурен какво търси. Но докато те изпълваха монитора, шефът на разузнаването се опитваше да се постави на мястото на врага.

Според данните на турското разузнаване, потвърдени и от израелското, там имаше почти петнайсет хиляди воители на ПКК. Десетина хиляди от тях живееха по хълмовете на Източна Турция и Северен Ирак. Останалите бяха разделени на групи от десет до двайсет души. Някои от тези хора действаха в квартали на Дамаск, Анкара и други големи градове. Други отговаряха за обучението, комуникациите и снабдяването в долината Бекаа. В момента тя също бе станала дом на

нова, агресивна група сирийски кюрди. Група, която действаше в тясна връзка или навярно дори заедно с кюрдите от Турция и Ирак.

— Та значи терористите залавят РОЦ — каза Хърбърт.

Стол отпусна чело върху скръстените си на масата ръце.

— Стига вече, Боб.

— Напротив — възрази той.

— Трябва да има още нещо, което да можем да опитаме — простена Стол. — Фермерите в долината се свързват с овчарите си по клетъчни телефони. Хайде да ги послушаме. Може да са видели нещо.

— Моите хора вече го правят. Не са засекли нищо. — Отпи глътка топло кафе от нащърбената чаша, някога украсявала бюрото на шефа на ССП^[1] Дивия Бил Донован. — Значи терористите залавят РОЦ. Докладват в щаба си. Тъй като ние не можем да ги открием, трябва да намерим главната им база. Въпросът е какво търсим.

— Командният център трябва да има достъп до вода, да има електрически генератори, комуникационен радар и навярно и да е скрит под плътна дървесна покривка — монотонно отговори Стол. — Повтаряме това вече за кой ли път. Водата може да се докарва или пък да имат естествен източник, изгорелите газове от генератора могат да се отвеждат по тръби до някое друго място и да се разпръскват така, че да не бъдат засичани от топлинните сензори на самолетите. Радарът може лесно да се скрие.

— Ако докарваш питейна вода по въздуха, трябва да правиш чести полети — каза Хърбърт. — Достатъчно, за да те забележат.

— Даже нощем ли?

— Не. Нощем има огромна вероятност да се разбиеш в някой връх, особено ако използваш хеликоптери на по два-три-четири години. Снабдяването с вода с камиони е възможно само в случай, че наблизо има път. Така че ако базата не е близо до естествен извор — а в района няма много такива — трябва да е в съседство до магистралата или поне до някой черен път.

— Несъмнено. Но това все пак ни оставя трийсетина-четирийсет възможни местоположения за базата на терористите. Постоянно прехвърляме тези снимки, увеличаваме различни части от тях, подлагаме на компютърен анализ геологичните дадености на района и въпреки всичко сме на нула.

— Очевидно, защото не търсим каквото трябва. Всяка човешка дейност оставя следи. — Хърбърт се ядоса на себе си. Дори без свръхмодерните сателити и разузнавателни средства, които обикновено имаше на разположение, би трябвало да е в състояние да открие тези следи. Бил Донован го правеше. От това зависеха човешки живот и националната сигурност. — Добре — каза. — Знаем, че командният им център е някъде там. Какво друго би било характерно за него?

Стол вдигна глава.

— Бодлива тел, скрита в лозя, каквито не сме виждали. Мини, които така или иначе не можем да видим. Фасове от цигари, които можем да видим, стига да имаме спътник, който да насочим към района. Вече сме говорили за всичко това.

— Тогава нека го погледнем под друг ъгъл.

— Добре. Аз съм дивечът. Стреляй.

— Ти си терористки лидер. Какво най-вече ти трябва в една база?

— Въздух. Храна. Санитарни възли. Това е най-важното, струва ми се.

— Има още нещо — каза Хърбърт. — По-важно. Основното, което ти трябва, е безопасност. Съчетание от отбранителна способност и непревземаемост.

— Безопасност от какво? — попита Стол. — От шпиониране или от нападение? От земята или от въздуха? За атака или за отстъпление?

— Безопасност от въздушно бомбардиране. Самолетното нападение и артилерийският обстрел са най-лесният, най-сигурен начин за превземане на вражеска база.

— Добре. И до какво ни води това?

— Знаем, че повечето от пещерите там са изградени от... как ги наричаше Фил в анализа си?

— Не си спомням. Шуплеста скала, порьозна скала, нещо, което звучеше така, сякаш можеш да го разбиеш с добър каратистки удар.

— Правилно. Въпросът е, че този вид скала предпазва терористите само от въздушно разузнаване, а не от нападение. А какво ги предпазва от атака?

— От атака ли? Ти каза, че терористите в Бекаа са в постоянно движение. Най-добрата им защита е никой да не знае къде са.

— Така е. Но това положение може да е различно.

— Защо?

— Логика — отвърна шефът на разузнаването. — Ако координират действията в поне две държави, тези терористи трябва да са централизирани, за да доставят оръжие, части за бомби, карти и информация.

— С компютри и клетъчни телефони, повечето от тези неща са леснопреносими — отбеляза Стол.

— Навярно можеш да местиш апаратурата. Но тези хора също се обучават за много специфични мисии. — Отново отпи глътка кафе. — Хайде да помислим над този въпрос. Когато обучават някоя бойна част за специална мисия, трябва да се построят макети на необходимите им обекти.

— Тези хора определено не са построили макет на язовира „Ататюрк“, Боб.

— Не. Но това просто не е било необходимо.

— Защо не?

— Онази акция беше съвсем груба. На терористите не им се е наложило да разработват сложни планове, защото просто са влезли, пуснали са бомбите си и са изчезнали. Но ако взривяването на язовира е било просто предварителен инцидент, а това е почти сигурно, навярно ще последват планирани нападения. Нападения, които трябва да бъдат внимателно репетирани.

— Защо? — отново попита Стол. — Какво те кара да смяташ, че тези нападения също няма да са груби акции?

— Защото историята ни учи, Мат, че първият удар по време на война или военно положение е мощен, изненадващ и стратегически — като Пърл Харбър или десанта в Нормандия. Той дестабилизира и шокира. След това врагът е готов, затова трябва да действаш пометодично. С внимателно обмислени, прецизни акции.

— Като например завладяване на важни градове и убиване на опозиционни лидери.

— Точно така — потвърди Хърбърт. — Това изисква специална подготовка на самия терен. Когато се съчетае с другите фактори, свързани с комуникациите, снабдяването и командването, това означава повече или по-малко постоянна база.

— Може би — каза Стол. Посочи към монитора. — Но не и в пещери от такива меки скали. Те не могат да бъдат укрепени. Виж ги. На първо място не са достатъчно големи — само около два метра високи и метър и половина широки. Ако вкараш вътре железни и дървени подпори, няма да можеш даже да се обърнеш.

— Пръст. Не можеш да направиш много нещо вътре, но можеш да копаеш. Местните в Северен Виетнам постоянно го правеха.

— Искаш да кажеш подземен бункер.

Хърбърт кимна.

— Това е съвършеното решение. Освен това стеснява периметъра ни на търсене. Не можеш да взривиш тунел в тези пещери — ще те затрупат...

— Но можеш да прокопаеш — възбудено го прекъсна Стол. — Трябва да го прокопаеш.

— Точно така! А за да го прокопаеш, имаш нужда от пръст.

— Според описанията на снимките повечето от тези пещери са вдълбани в скалните первази от подземни реки.

— Повечето — отвърна Хърбърт, като наблюдаваше монитора, — но може би не всички.

Стол записа снимките на Бекаа и повика геологичните данни, подготвени от Катцен, преди да замине за района. Накара компютъра да потърси думата „почва“ и двамата мъже се наведоха към екрана. Откриха трийсет и седем описания на състав на почвата. Започнаха да ги четат едно по едно, като търсеха нещо, предполагащо неотдавнашни изкопни работи. Бавно напредваха през хаоса от уравнения, проценти и геологични термини, докато нещо привлече погледа на Хърбърт.

— Задръж — каза той, взе мишката и върна една страница назад. — Виж това, Мат. Сирийско агрономично проучване от януари тази година. — Започна да чете документа. — Групата докладва за аномалия в района с дъбови гори на планината Чоуф.

Стол хвърли поглед към бележките, които си бе взел.

— Омигод. Това е районът, в който беше РОЦ.

Хърбърт продължи да чете:

— Пише, че хоризонт А или най-горният почвен слой там се характеризира с необичайно висока биологична активност, както и с огромно количество органична материя, обикновено откривана в подпочвения слой или хоризонт Б. Типично е придвижване от

хоризонт А към Б, при което надолу се пренася фина глина. Тази концентрация от подпочвен материал предполага две възможности. Първо, че е правен опит за обогатяване на пръстта с по-активна почва, който впоследствие е бил изоставен. Или второ, че е резултат от археологически разкопки наблизо. Равнището на биологична активност предполага, че пръстта е оставена там през последните четири-шест седмици.

Стол погледна към него и каза:

— Археологически разкопки или пък строеж на бункер.

— Възможно е — отвърна той. — А и времето отговаря. Открили са пръстта преди четири месеца. Това означава, че изкопните работи са свършили преди пет-шест месеца. Достатъчно време за установяване на базата и подготовка на хората.

Мат започна да набира на клавиатурата команди.

— Какво правиш? — попита го Хърбърт.

— Националната разузнавателна служба периодично заснема Бекаа. Извиквам разузнавателните файлове от района за последните шест месеца. Ако някой е копал, може да не го е правил на ръка.

— Да, тези пещери сигурно са достатъчно дълбоки и широки. А ако са докарали фадрома или булдозер, даже през нощта...

— Ще са останали дълбоки следи от гуми — довърши изречението Стол. — Ако не от самите машини, поне от камиона, с който са ги докарали.

Когато получи достъп до файловете, той пусна графична програма. Отвори един от тях и написа на клавиатурата „Следи от гуми“. Когато се появи менюто, написа „Не от автомобили“. Само минута по-късно компютърът предложи три снимки. И трите показваха характерни следи пред една и съща пещера. Пред пещерата, от която беше изкопана пръстта.

— Къде е това? — попита Хърбърт.

Стол накара компютъра да открие пещерата в географския си файл. Координатите се появиха само след няколко секунди.

Той вдигна бирената си кутия и заяви:

— Открихме ги!

Хърбърт кимна и отвори клетъчния си телефон, за да се свърже с генерал-майор Бар-Леви в Хайфа и да му съобщи за картата, която се готвеше да му прати по модема.

---

[1] Служба за стратегически проучвания. — Б.пр. ↑

36.

Вторник, 13:00

Дамаск, Сирия

През последните дваайсет години Пол Худ беше обиколил десетки претъпкани летища в много градове. Летището в Токио бе голямо, но подредено. През него преминаваха невероятен брой делови хора и туристи. Летището във Вера Крус в Мексико бе малко, задръстено от хора, остаряло и невероятно усойно. Местните жители, които бяха прекалено горещи, имаха възможност да се разхлаждат, докато чакат отлитащите и пристигащи самолети да бъдат изписани на таблото.

Но никога не беше виждал гледка като тази, която се разкри пред очите му на международното летище в Дамаск. Всеки квадратен сантиметър бе зает от хора. Повечето от тях бяха добре облечени и се държаха прилично. Носеха багажа на главите си, защото отстрани нямаше достатъчно място. На вратите на пристигащите самолети стояха въоръжени полицаи, за да помагат при нужда на пътниците да слизат и да ги насочват към терминала. След това вратите се затваряха и пътниците трябваше сами да се грижат за себе си.

— Наистина ли всички тези хора заминават или пристигат? — попита той Насър. Трябваше да вика, за да бъде чуто.

— Като че ли всички! — извика му в отговор професорът. — Но никога не съм виждал толкова хора на летището! Нещо трябва да се е случило...

Худ си проправи път с лакти през тълпата към главния вход. Стори му се, че усеща някаква ръка да бърка във вътрешния му джоб, и отстъпи към Насър. Паспортът и портфейлът му щяха да са много ценни за хора, опитващи се да напуснат Сирия. Ръцете му бяха притиснати плътно отстрани и той се изправи на пръсти. Над главите на около пет метра от него стърчеше бял картон с неговото име, написано с черни букви.

— Хайде! — извика към спътниците си.

Мъжете буквално си пробиха път към облечения в черен костюм младеж, който държеше табелата.

— Аз съм Пол Худ — каза му американецът. — А това са доктор Насър и господин Бикинг.

— Добър ден, сър. Аз съм агент Дейвис от Агенцията за дипломатическа сигурност, а това е агент Фърнет — извика младият мъж и посочи с глава към жената, която стоеше от дясната му страна. — Не се отделяйте от нас. Ще ви прекараме през митницата.

Агентите се обърнаха и тръгнаха един до друг, като си пробиваха път с рамене и лакти през тълпата. Тримата ги последваха. Худ не беше изненадан, че не ги придружават хора от сирийската служба за сигурност. Не беше достатъчно важна персона. Но го учудваше фактът, че тук има толкова малко полиция. Гореше от нетърпение да разбере какво се е случило, но не искаше да отвлича вниманието на водачите си.

За да минат през главния терминал, им трябваша близо десет минути. Багажното отделение бе сравнително пусто. Докато чакаха багажа си, попита агентите какво става.

— На границата е имало сблъсък, господин Худ — отвърна агент Фърнет. Изглеждаше на около двацет и две, имаше къса кестенява коса и говореше отсечено.

— Лошо ли е положението?

— Много лошо. Сирийски войски са обкръжили турски части, които са пресекли границата в преследване на терористи. Сирийците са стреляли и турците са им отвърнали. Трима турски войници са били убити, преди граничният патрул да успее да се върне на турска територия.

— Имало е и по-лоши случаи — отбеляза Насър. — Заради това ли е цялата тази паника?

Фърнет насочи тъмните си очи към него.

— Не, сър — рече тя. — Заради онова, което последвало. Сирийският командир ги последвал в Турция и ги ликвидирал. Екзекутирал войниците, които се предали.

— Господи! — извика Бикинг.

— Какъв е произходът му? — попита Насър.

— Кюрд.

— Какво е станало после?

— Командирът е бил уволнен и сирийците са се изтеглили — рече жената. — Но не и преди турците да придвижат към границата редовни бойни части и танкове. Според последната ми информация, положението продължава да е напрегнато.

— Затова всички се опитват да избягат.

— Всъщност не всички — поясни Фърнет. — Повечето хора тук са от Йордания, Саудитска Арабия и Египет. Техните правителства пращат самолети, за да ги евакуират. Тъй като са съюзници на турците, се страхуват да останат тук.

След като взеха чантите си, бяха отведени в малко помещение откъм северната страна на терминала. Там набързо минаха през митницата и се насочиха към очакващия ги автомобил. Докато се качваше в дългата лимузина с шофьор американец, Худ се усмихна. Президентът трябваше да го прати от другата страна на земното кълбо, за да го повози в такава кола.

Пътуването към северната част на града беше бързо и лесно. Трафикът по магистралата не бе натоварен и шофьорът се насочи към улица „Шафик ал-Муаед“. После зави на запад и пое към улица „Мансур“. Американското посолство се намиреше на номер две. И двата пътя бяха абсолютно пуссти.

Когато поеха по тясната улица, Насър поклати глава.

— Често идвам тук и никога не съм виждал града толкова пуст. Дамаск и Алепо са най-старите постоянно обитавани градове на света. Ужасно е да видиш такава гледка.

— Разбрах, че на север е още по-лошо, доктор Насър — каза агент Фърнет.

— Всички ли са напуснали града, или са се прибрали вкъщи? — попита Худ.

— И двете — отвърна тя. — Президентът нареди улиците да са чисти, в случай че се наложи армията или дворцовата гвардия да действат.

— Не разбирам — каза той. — Всичко става на двеста и четирийсет километра на север от тук. Турците няма да са толкова безразсъдни, че да нападнат столицата.

— Не са — рече Бикинг. — Обзалагам се, че сирийците се страхуват от собствените си граждани. От кюрдите, като офицера, който е водил атаката на границата.

— Точно така — потвърди Фърнет. — Обявен е полицейски час — от пет следобед. Ако сте навън след това време, отивате в затвора.

— А в Дамаск това не е за препоръчване — отбеляза агент Дейвис. — Отнасят се с хората ужасно.

При пристигането им в посолството ги посрещна посланикът Л. Питър Хавлис. Худ беше срещал веднъж дипломата от кариерата на прием в Белия дом. Той бе оплешивяващ мъж и носеше очила с дебели стъкла. Беше висок около метър и осемдесет, макар че закръглените му рамене го правеха да изглежда по-нисък. Твърдеше се, че е получил този пост заради приятелството си с вицепрезидента. Навремето предшественикът му бе отбелязал, че човек би назначил за посланик тук единствено най-лошия си враг.

— Добре дошъл, Пол — още отдалеч каза Хавлис.

— Добър ден, господин посланик.

— Добре ли пътувахте?

— Слушах стари песни по четвърти канал и поспах — отвърна Худ. — А това, господин посланик, отговаря точно на моята представа за добро пътуване.

— Това е чудесно — неубедително отвърна Хавлис. Още докато се ръкуваше с Худ, погледът му вече се бе насочил към Насър. — За мен е чест да ви приветствам тук, доктор Насър.

— Удоволствието е мое — отвърна египтянинът, — макар че ми се иска обстоятелствата да бяха различни.

Хавлис стисна ръката на Бикинг, но очите му бързо се върнаха към Насър.

— По-лоши са, отколкото ви е известно — каза. — Елате. Ще поговорим в кабинета ми. Някой желае ли нещо за пиене?

Тримата поклатиха глави, след което Хавлис се обърна и посочи с ръка към коридора. Те бавно тръгнаха натам — посланикът между Худ и Насър, а Бикинг до Худ. Стъпките им отекваха по коридора, докато Хавлис разказваше за наредените край стените древни съдове. Бяха осветени отгоре и контрастираха на стенописите от деветнайсети век, изобразяващи събития от управлението на умеядските халифи през I в.сл. Хр.

Кръглият кабинет на посланика се намираше в отсрещния край на сградата. Беше малък, но красив, с мраморни колони от всички страни и с куполовиден таван, напомнящ за катедралата в Басра.

Светлината идваше от единствения огромен прозорец по средата на купола. Гостите насядаха на меките кафяви кресла. Хавлис затвори вратата, после седна зад масивното си бюро.

— Имаме свои източници в президентския дворец — с усмивка каза — и подозираме, че те имат свои хора тук. Най-добре е да разговаряме насаме.

— Разбира се — отвърна Худ.

Хавлис скръсти ръце пред себе си.

— Правителството смята, че в Дамаск е пратена езекуторска група. Според последната информация, която са получили, тя ще нанесе удара си по-късно следобед.

— Информацията потвърдена ли е?

— Надявах се, че вие ще можете да ни помогнете — отвърна посланикът. — Поне че вашите хора биха могли да разберат. Поканиха ме да ида в двореца днес следобед. — Погледна към стария часовник от слонова кост на бюрото си. — Всъщност след час и половина. Поканен съм да поговорим с президента за положението. Разговорът ни ще бъде последван от вечеря...

— Това е същият президент, който някога накара външния ни министър да чака два дни, преди да го удостои с аудиенция — прекъсна го доктор Насър.

— И накара френския президент да чака в преддверието четири часа — прибави Бикинг. — Президентът все още не се е научил.

— На какво? — попита Худ.

— На уроците на предците си — отвърна Бикинг. — През деветнайсети век те канели враговете в шатрите си и ги омайвали с любезност. Тук възглавниците и парфюмите са спечелили повече войни, отколкото мечовете и пролятата кръв.

— И все пак тези победи са оставили арабите разединени — отбеляза Насър. — Президентът не се опитва да ни омае с любезност. Той се подиграва с чужденците в опит да омае арабските си братя.

— Всъщност — каза Хавлис, — струва ми се, че и двамата пропускате най-важното. Ако ми позволите да довърша, президентът е поканил на тази среща също руския и японския посланик. Подозирам, че ще останем с него до приключването на тази криза.

— Разбира се — кимна Худ. — Ако с него се случи нещо, същото ще се случи с вас и с другите.

— Ако се предположи, че президентът изобщо се появи — отбеляза Бикинг. — Може изобщо да не е в Дамаск.

— Възможно е — съгласи се посланикът.

— Ако се стигне до нападение — каза Насър, — дори президентът да не е в двореца, Вашингтон, Москва и Токио ще сметнат за невъзможно да подкрепят онзи, който стои зад нападението, независимо дали са кюрдите или турците.

— Точно така — потвърди Хавлис.

— Може дори да са сирийски военни, преоблечени като кюрди — допусна Бикинг, — които убиват всички, освен президента. Той оцелява и се превръща в герой за милиони араби, които мразят кюрдите.

— И това е възможно — рече посланикът. Погледна към Худ. — Ето защо, Пол, ще ни е полезна всяка разузнавателна информация, до която се доберете.

— Веднага ще се свържа с Оперативния център — отвърна той. — А какво става с моята среща с президента?

— Всичко е уредено, Пол.

Не му хареса начинът, по който посланикът изрече това.

— Кога? — попита.

Хавлис за първи път се усмихна.

— И ти си поканен в двореца заедно с мен.

37.

Вторник, 13:33

Долината Бекаа, Ливан

Фил Катцен клечеше на пода на тъмната яма. Бързо свикна със застоялото зловоние на тясната си килия. С миризмата на пот и изпражнения от онези, които бяха лежали тук преди него. Последните остатъци от неудобство изчезнаха, когато започнаха мъченията на Роджърс. После дойде смрадта от изгоряла плът, която изпълни ноздрите и дробовете му.

Заплака, когато генералът най-после закрепця, и все още продължаваше да плаче. До него Лоуел Кофи седеше, опрял брадичка на коленете си и прегърнал краката си. Бе вперил поглед в тясното пространство.

— Къде си, Лоуел? — попита Фил.

Кофи вдигна очи.

— Отново съм студент по право — отвърна. — Защиатавам изхвърлен от работа фабричен работник, взел шефа си за заложник. Струва ми се, че сега бих подходил по друг начин.

Катцен кимна. Университетът не подготвяше човек особено много. Като студент беше посещавал специализирани лекции като част от подготовката си за продължителни пътувания в чужди държави. Един от семестриалните курсове водеше гостът професор доктор Брайън Линдзи Мъри от Центъра по рехабилитация и проучване на жертвите от войната в Копенхаген. По онова време — преди малко повече от десет години — само в Съединените щати живееха близо половин милион жертви на мъчения. Това бяха бежанци от Лаос и Южна Африка, от Филипините и Чили. Мнозина от тях говориха пред студентите. Удряни жестоко по петите, тези хора бяха загубили чувството си за равновесие. Бяха пукали тъпанчетата им и бяха вадили зъбите им, бяха забивали гвоздеи под ноктите им и бяха притискали до гърлото им волски остени. Една жена била затворена в камбана — стъклен купол, който останал отгоре ѝ, докато потта ѝ не стигнала до

коленете. Предполагаше се, че курсът трябва да помогне на студентите да разберат същността на мъченията и да ги научи да се справят с тях в случай, че някога попаднат в плен. Какъв ужасен интелектуален театър им бяха представили!

И все пак Катцен знаеше, че едно нещо, което бе научил от лекциите, е истина. Ако оцелееха, най-дълбоките им рани нямаше да са физически, а психически. И с удължаване на пленничеството им намаляваше възможността да лекуват посттравматичния им стрес. Щяха да изпаднат в паника или да чувстват хронична отпадналост в резултат на постоянното преживяване на онова, което търпяха в момента. Гадната смрад и крясъците. Мрак или мъчение. Пот, стичаща се от подмишниците им. Всичко.

Погледна към Кофи. В неговото ембрионално положение и в отнесения му поглед виждаше себе си и другите. Времето, което бяха прекарвали, завързани в РОЦ, им беше дало възможност да преживеят първата фаза на дългия емоционален път, типичен за пленниците — отказът да приемат действителността. Сега все повече и повече ги притискаше вцепеняващата тежест на осъзнаването. Тази фаза щеше да продължи с дни. Щяха да я последват спомени за по-щастливо време, накъдето вече се беше запътил Кофи. И накрая идваше решителността.

Ако оцелееха дотогава.

Катцен затвори очи, но сълзите му продължаваха да се стичат. Сега Роджърс ръмжеше като затворено в клетка куче. Белезниците му дрънчаха, докато се гърчеше и ги опъваше. Редник Девон спокойно му говореше и се опитваше да му помогне да запази самообладание.

— Аз съм с теб — казваше му с тих и много развълнуван глас. — Всички ние сме с теб...

— Всички! — извика от ямата от лявата страна на Катцен редник Пъпшоу. — Всички ние сме с теб.

Ръмженето на Роджърс скоро се превърна в крясъци. Кратки, яростни и мъчителни. Катцен повече не можеше да чува гласа на Сондра. Пъпшоу проклинаше и Фил чу, че Мери Роуз повръща в ямата отдясно. Трябваше да е тя. Седен все още беше в безсъзнание.

Не можеше да се чуе нормален човешки звук. За няколко минути терористите бяха превърнали група от образовани, интелигентни хора

в отчаяни или уплашени зверове. Ако не бе един от тях, той би се възхитил на простото умение, с което го бяха постигнали.

Не можеше просто да седи тук. Катцен се обърна, сграбчи решетката и се изправи на крака.

Кофи вдигна поглед към него.

— Фил?

— Да, Лоуел?

— Помогни ми да се изправя. И аз искам да се протегна, но проклетите ми крака са като от гума.

— Естествено — отвърна Катцен. Пъхна ръце под мишниците му и му помогна да стане на крака. После предпазливо го пусна. — Добре ли си?

— Да, струва ми се. Благодаря. Ами ти?

Той се обърна към стената на ямата.

— Отвратително. Лоуел, трябва да ти кажа нещо. Не станах само за да се раздвижа.

— Какво искаш да кажеш?

Катцен погледна нагоре към решетката. Роджърс пронизително крещеше. Бореше се с болката и губеше.

— О, за бога, спрете! — простена Фил. Сведе очи и поклати глава. — Господи Боже, накарай ги да спрат.

Кофи изтри чело с носната си кърпичка.

— Каква ирония. Сега сме в задния двор на Господ и Той не ни слуша. Или пък ако слуша — извинително прибави, — трябва да има някакъв план, който не мога да проумея.

— Аз също — отвърна Катцен. — Освен ако грешим ние, а тези хора са правите. Може би Господ всъщност е на тяхна страна.

— На страната на такива чудовища? Съмнявам се. — Направи две крачки напред и застана до колегата си. — Фил? Защо все пак се изправи? Какво искаш да направиш?

— Имам намерение да сложа край на това.

— Как?

Катцен опря глава на стената на ямата.

— Посветил съм се на спасяването на застрашени животни и екосистеми. Постигал съм това чрез действие, като рискувам живота си.

— Ти си железен човек — рече Кофи. — Казвал съм ти го много пъти. А аз? Не зная доколко ще мога да издържа на... на това. — Бързо вдигна поглед нагоре и после сведе очи. После поверително се наведе към съкилийника си. — Ако мислиш да опиташ да се измъкнеш оттук, с теб съм. Предпочитам да умра в бой, отколкото като страхливец. Предполагам, че съм достатъчно силен за това.

Катцен го погледна на слабата светлина.

— Нямам намерение да се бия, Лоуел. Просто мисля да сложа край на това.

— Как?

Роджърс започна да вие по-високо отпреди и той стисна клепачи. После викът рязко спря, защото генералът успя да се овладее. Но сърцето на Катцен се разкъсваше. Той се наведе по-близо до Кофи.

— Когато РОЦ е включен, когато действа с пълния си капацитет, локаторът също ще се включи — каза. — Оперативният център веднага ще ни открие. А тогава военните ще се справят с тази база и с терористите в нея. Нямам намерение да ме използват срещу когото и да е.

— Почакай малко. Искаш да кажеш, че предлагаш да помогнем на тези хора, така ли?

— Те горят Майк жив и бог знае какво ще направят със Сондра. Като поемем някаква инициатива, имаме шанс да оцелеем. Или поне да умрем достойно.

— Не мисля, че като помогнем на тези копелета, ще умрем достойно — възрази Кофи. — Това е предателство.

— Към какво? Към устава ли?

— Към родината ти. Не го прави, Фил.

Катцен се обърна с гръб към него. Вдигна ръка и пъкна пръсти между решетката. Кофи го заобиколи и го погледна.

— Бил съм слаб в много отношения — рече. — Но сега не мога. Не бих могъл да живея повече, ако го направя.

— Ти няма да направиш нищо — каза Катцен, после се повдигна нагоре и притисна устни до студеното желязо. — Хей вие там, спрете! — извика. — Елате да вземете мен! Аз ще ви кажа каквото искате да знаете!

Постепенно настана тишина. Първо Пъпшоу, сетне съскането на горелката, накрая Роджърс и Девон. Наруши я шумът от нечий стъпки.

Някой насочи лъч на фенерче към Катцен. Екологът се пусна обратно на дъното на ямата.

— Решил си да говориш, така ли? — попита дълбок глас.

— Да — отвърна той. — Реших.

Кофи се извърна от него и седна на земята.

— Каква е вашата група? — попита дълбокият глас.

— Повечето от тези хора са учени еколози — каза Катцен. Заслони очи от яркия лъч. — Дошли са тук, за да проучват последиците от строежите на язовири за екосистемата на Ефрат. Човекът, когото измъчвате, е механик и не е старши офицер на когото и да било. Аз съм онзи, който ви трябва.

— Защо? Кой си ти?

— Аз съм офицер от разузнаването на Съединените щати. Двамата с турския полковник дойдохме тук, за да използваме част от апаратурата в микробуса за шпиониране на Анкара и Дамаск.

За миг мъжът отгоре замълча.

— А човекът при теб? Каква е неговата специалност?

— Той е адвокат. Негово задължение е да следи да не нарушаваме международните закони.

— Жената, която извадихме навън. Казваш, че е учен, така ли?

— Да — потвърди Катцен. Молеше се на Господ да му повярват.

— Каква е специалността ѝ?

— Бактериологични среди — обади се Сондра. — Желатинови вещества, съдържащи хранителна среда, в която за научни цели се култивират микроорганизми или тъкани. Баща ми има патенти в тази област. Работя заедно с него.

Мъжът изключи фенерчето и каза нещо на арабски. Миг покъсно вдигнаха решетката и изтеглиха Катцен навън под дулото на пистолет. Той се изправи пред тъмнокож мъж с пресечено от белег лице. Отляво екологът видя Роджърс, който висеше, заключен с белезници. Сондра беше завързана за стената отдясно.

— Не вярвам, че сте еколози — рече командирът. — Но това няма значение, стига да ни покажете как действа апаратурата.

— Ще ви покажа — потвърди.

— Не му казвай нищо! — задъхано изрече Роджърс.

Катцен погледна право към генерала. Краката му се подкосиха, когато видя устата му, все още сгърчена от болка, и тъмните лъщящи

участъци изгорена плът.

Роджърс изплю кръв.

— Не прави нищо! Ние не се подчиняваме на заповедите на чужди командири!

Тъмнокожият мъж се обърна и мощно заби юмрук в челюстта на генерала. Ударът ясно се чу и главата на Роджърс отскочи назад.

— Ще се подчинявате на заповедите на чужди командири, когато сте негови гости — каза. После погледна към Катцен. Сега не се държеше толкова любезно. — Дали ще останете живи, зависи единствено от това, дали ще ми хареса онова, което ми покажеш.

Катцен вдигна очи към Роджърс и изрече:

— Съжалявам. Животът на всички ви е по-ценен за мен, отколкото този принцип.

— Страхливец! — изрева генералът.

Сондра опъна белезниците си и изсъска:

— Предател!

— Не ги слушай — каза командирът. — Ти спаси всички, включително и себе си. Това е лоялност, а не предателство.

— Не ми трябва одобрението ви — отвърна му Катцен.

— В действителност ти трябва куршум в черепа — каза Девон. — Играх по свирката ти, защото си мислех, че имаш план. — Погледна към командира. — Той не знае абсолютно нищо за микробуса. И аз не съм учен.

Сиринер се приближи до нея.

— Ти си толкова млада и разговорлива. След като проверим какво знае онзи господин, с войниците ми ще се върнем тук и ще си поговорим с теб.

— Не! — извика Катцен. — Ако с някой от приятелите ми стане нещо, сделката отпада!

Командирът рязко се обърна и със същото движение му нанесе страхотен удар с опакото на ръката.

— Само не ми казвай „не“. — Той веднага възвърна самообладанието си. — Ще ми покажеш как действа колата. И ще го направиш незабавно! — Пъхна лявата си ръка зад главата на Сондра и здраво я дръпна за косата. После с дясната си ръка хвана челюстта ѝ и насила отвори устата ѝ. — А може би ще се справиш по-добре, ако я чуваш да крещи, докато ѝ вадим зъбите един по един с нож?

Катцен вдигна ръце.

— Не го правете — извика и в очите му отново бликнаха сълзи.
— Недейте, моля ви. Ще ви помогна.

Командирът пусна Сондра. Друг мъж бутна Катцен изотзад. Ученият залитна. Докато минаваше покрай жената от „Страйкър“, очите ѝ го пронизаха по-смъртоносно от пистолета, опрян в гърба му. Тъмни процепи, които жестоко го проклинаха.

Излязъл навън под слънчевите лъчи, той примигна. Сълзите му продължаваха да се стичат. Не беше страхливец. Бе защитавал тюлени, закривайки ги със собственото си тяло. Просто не можеше да позволи приятелите му да страдат и да умрат. И все пак знаеше, че от сега нататък хората, които бяха толкова важни за него в продължение на повече от година, няма повече да са му приятели.

38.

Вторник, 12:43

Тел Неф, Израел

Малко след пладне самолетът С-141В се приземи на пистата пред военната база. Полковник Огъст и седемнайсетте му войници вече бяха облечени в пустинните си униформи. Лицата им бяха покрити с маскировъчен грим. Посрещналите ги израелски войници им помогнаха да опънат палатките, в които щяха да скрият багажа си.

Капитан Шломо Хар-Цион посрещна полковник Огъст със съобщение, напечатано с матово сиво белезникаво мастило върху бяла хартия, която отразяваше слънчевите лъчи. Огъст имаше опит с тези полеви документи. Те гарантираха, че информацията няма да бъде прочетена от разузнавачите, които можеха да се крият из околните хълмове. Не се споменаваха подробности. Арабското разузнаване масово използваше електронно подслушване и специалисти по четене по движението на устните.

Полковникът понижи отражателната способност на листа, като постоянно го движеше в ръце. В него пишеше, че Оперативният център е открил вероятното разположение на РОЦ и пленниците. В района бил пратен израелски агент, който щял да разузнае положението преди акцията „Страйкър“. Щял да се свърже директно с капитан Хар-Цион. Ако предположението им се окажеше вярно, групата трябваше незабавно да се отправи натам. Огъст благодари на офицера и му каза, че скоро ще се върне при него.

После се включи в разтоварването и подготовката на машините. Шестте мотоциклета бяха изкарани изпод камуфлажното покритие и скрити в палатките. После идваха четирите коли за бърза атака. Провериха двигателите, за да се уверят, че по време на полета не се е разхлабило нищо. Петдесеткалибровите картучници и четиридесетмилиметровите базуки също бяха подложени на внимателна проверка, за да се уверят, че механизмите и мерниците са чисти и в ред. Самолетът С-141В отлетя веднага след презареждането с

гориво, за да не бъде засечен от хълмовете или от руски спътници. Тази информация щеше бързо да бъде предадена във вражеските столици в региона, които по-късно щяха да я използват срещу Вашингтон.

Докато групата проверяваше снаряжението си, Огъст и сержант Грей влязоха в охранявана сграда без прозорци. Заедно с израелските съветници те разгледаха картите на Бекаа и обсъдиха вероятните опасности в района. Това бяха най-вече мините и фермерите, които можеха да участват в мрежа за бързо предупреждаване. Израелците обещаха да следят за късовълнови предавания и да ги заглушават.

После на полковника му остана да прави само онова, което владееше най-зле.

Трябваше да чака.

39.

Вторник, 13:45

Долината Бекаа, Ливан

Фалах беше вървял през по-голямата част от нощта и преди изгрев малко бе поспал. Слънцето беше негов будилник и винаги можеше да разчита на него. А мракът го криеше. Той също не му бе изменял.

За щастие не се нуждаеше от много сън. Като дете в Тел Авив чувстваше, че пропуска нещо, когато спи. Като юноша се боеше да не пропусне нещо след залез-слънце. А като възрастен имаше толкова много работа през нощта.

„Някой ден всичко ще ти се върне тъпкано“ — помисли си.

След като го откараха до ливанската граница, Фалах успя да измине първата част от пътуването си без почивка. Това беше двайсет и седем километровото разстояние до началото на Бекаа. Там откри маслинова горичка, достатъчно отдалечена от черния път. Покрит с паднали листа за топлина и укритие, Фалах виждаше ливанските планини на запад и подножията на Антиливанската верига на изток. Бе се погрижил мястото да е така разположено, че лъчите на изгрыващото между върховете слънце да го целунат, преди да огреят планините и да събудят другите в долината.

Всъщност всяко село в Сирия и Ливан имаше различен стил на обличане. Наметалата, робите, панталоните и полите с характерни мотиви, цветове, ленти и украшения тук бяха по-разнообразни, отколкото където и да е другаде на света. Някои от стиловете се основаваха на традицията, други — на функционалността. Сред кюрдите, които живеяха в южната част на долината, единствената традиционна дреха беше кърпата за глава. Преди да напусне Тел Неф, Фалах бе влязъл в „килера“ — натъпкана догоре гардеробна — за да се облече за ролята си на пътуващ селскостопански работник. Беше си избрал дрипава черна роба, черни сандали и характерна черна твърда кърпа за глава. Взе си също тежки слънчеви очила в черни рамки. Под

износената, свободна роба носеше на кръста си стегнат гумен колан, на който бяха закачени две торбички. В едната, на десния му хълбок, имаше фалшив турски паспорт с кюрдско име и адрес в кюрдско село. Сега се казваше Арам Тунас от Семдинли. В торбичката носеше и малка радиостанция.

В другата имаше четиридесет и четири милиметров револвер „Магнум“, взет от кюрдски затворник. В торбичката до радиостанцията носеше кодирана карта, отпечатана с органично мастило върху сушена агнешка кожа. Ако го хванеха, щеше да я изяде. Освен това му бяха дали парола, по която да го познае всеки от американската спасителна група. Това беше изречението, произнесено от Моисей в „Десетте Божии заповеди“: „Аз ще се заселя в тази земя“. Боб Хърбърт бе решил, че паролата за тази мисия в Близкия Изток трябва да е нещо свещено, но не от Корана или от Библията, което някой би могъл да произнесе случайно. После, когато го попитаха за името му, трябваше да каже, че е шейх на индийците. Ако го заловяха и изтръгнаха паролата чрез мъчения или наркотици, имаше голям шанс да не се сетят да го питат за втората част. Така самозванецът щеше да се издаде, като съобщеше на американците името от паспорта на Фалах.

На лявото си рамо беше праметнал голям мях за вода от кравешка кожа, а на дясното — платнена торба с чисти дрехи, храна и ВАП — войскови аудиоприемник. Устройството се състоеше от малка, сгъваема параболична антена, аудиоприемник/предавател и компактен компютър, който съдържаше дигитално записващо устройство и филтърна програма, основана на принципите на Доплеровия ефект. Той позволяваше подбор на звуци успоредно или на пластове. При натискането на един от бутоните на миниатюрната клавиатура първият получен сигнал отстъпваше мястото си за следващия. Ако акустиката позволяваше, ВАП можеше да се чува зад ъгли. Аудиоданните можеха също да се записват за по-късно излъчване.

По-малко от пет минути след събуждането си Фалах се наведе над един поток и всмука вода през ментова сламка. Докато се наслаждаваше на студената вода, радиостанцията му завибрира. Уредът можеше да се настрои и да звъни. Когато обаче работеше под прикритие или търсеше противник, който можеше да се крие навсякъде, това не беше желателно.

Приклепнал, той дъвчеше сламката, докато говореше. Никога не сядаше на открито. При опасност така много по-бавно можеше да се изправи на крака.

— Ana rahgil achmel muzehri — каза той на арабски. — Аз съм фермер.

— Inta mineyn? — попита събеседникът му. — Откъде си?

Фалах позна гласа на старши сержант Вилнай също както той със сигурност го беше познал. Въпреки това двамата размениха паролите като мярка за сигурност.

— Ana min Beirut — отвърна Фалах. — От Бейрут съм. — Ако бе ранен, щеше да отговори „Ana min Hermil“. А ако го бяха пленили, паролата щеше да е „Ana min Tyre“.

Веднага щом каза, че е от Бейрут, старши сержант Вилнай произнесе:

— Осем, шест, шест, десет, нула, двеста и седемдесет.

Фалах повтори числата. После извади картата от торбичката си. Долината беше разделена на квадрати. Първите две числа означаваха конкретен квадрат. Втората двойка показваха точното място. Последните се отнасяха до вертикалното разположение. Те означаваха, че пещерата, която търси, се намира на двеста и седемдесет метра от една скала, навярно край път.

— Виждам я — отвърна. Не само че я виждаше, но това беше съвършеното място за военна база. От другата ѝ страна имаше клисура, в която спокойно можеха да кацат хеликоптери и да се провеждат учения.

— Иди там — нареди Вилнай. — Разузнай и сигнализирай при положителен резултат. После чакай.

— Ясно — каза младежът. — Sahl.

„Sahl“ означаваше „лесно“ и това бе неговият индивидуален код за край на разговора. Беше го избрал, защото в него се криеше ирония. Поради отличните му постижения началниците му постоянно го упрекваха, че се е спрял на тази дума, защото е истина. В резултат не преставаха да го заплашват, че ще му поставят по-опасни задачи. И той ги предизвикваше да го направят.

Прибра радиостанцията и проучи картата. После изпъшка. Пещерата, която търсеше, се намираше на двайсетина километра разстояние. Като имаше предвид наклона на хълмовете и пресечения

терен и като си оставеше време за кратка почивка, за да стигне дотам, щяха да му трябват приблизително пет и половина часа. Знаеше също, че веднага щом влезе в долината, няма да може да използва радиостанцията си. За да се свърже с Тел Неф, щеше да му се наложи да прибегне до ВАП.

Той изплю сладката сламка, която дъвчеше, и си взе още няколко за по-късно. Прибра ги в дълбокия маншет на робата си и пое на път. Докато вървеше, изяде картата за закуска.

Фалах не беше във форма. Когато малко след пладне стигна до пещерата, едва движеше краката си и някога твърдите му пети се бяха разкървали. Бяха му излезли големи мазоли. Тялото му лепнеше от пот. Но стигнал до целта си, забрави всичко това. През гъстия шубрак виждаше редици дървета и отвор на пещера. На полегатия черен път между дърветата и пещерата стоеше белият микробус. Беше покрит с маскировъчен брезент и го пазеха двама мъже с полуавтоматични пушки. Около половин километър нататък от пътя имаше отклонение, което водеше зад планината.

Фалах приклекна зад голям камък на около триста и петдесет метра от там. Свали от рамото си платнената торба и изкопа малка дупка, като внимателно събра пръстта на купчинка до нея. Огледа се за по-голяма туфа трева. След като намери, израелецът я изрови и я намести върху купчината пръст.

После насочи вниманието си към пещерата. Тя се намираше на двайсетина метра нагоре по скалата, точно над дърветата. До нея можеше да се стигне единствено по черния път. Бързо огледа терена. Знаеше, че около шубраците са заровени мини, макар че нямаше проблем да открие точното им местоположение. Когато пристигнеше „Страйкър“, просто щеше да се предаде на кюрдите. Те щяха да дойдат и да го вземат. Пътят, по който минеха, щеше да е безопасен.

Докато наблюдаваше, видя някакъв мъж да излиза от пещерата. Беше облечен в риза цвят каки и къси панталони. Следваше го човек, насочил пистолет към гърба му. Имаше и още някой, който обаче не излезе навън. Той стоеше в сенките на входа и гледаше. Пленникът се насочи към микробуса.

Фалах отвори платнената торба и извади трите части на ВАП. Компютърът бе малко по-голям от аудиокасета. Агентът го остави на скалата. После извади сателитната антена. Сгъната, тя имаше

големината и формата на малък чадър. При натискането на специалния бутон черната антена се разтваряше също като чадър. Натисна второ копче и от другата ѝ страна изскочи тринога. Фалах я остави на скалата и я включи в компютъра. После извади слушалките. Свърза и тях, включи уреда и премери на око разстоянието до пещерата. След като се справи с фината настройка — на трийсет сантиметра от входа — той се заслуша.

Чу, че пред пещерата разговарят на турски. Нареди на компютъра да премине на следващия пласт. Някой приказваше на сирийски.

— ... се предвижда? — попита мъжки глас.

— Не зная — отговори друг. — Скоро. Обещал е командира им на Ибрахим, а жената — на лейтенантите си.

— И ние пак ще останем на сухо? — изропта трети.

Очевидно ставаше дума за сътрудничество между турски и сирийски кюрди, помисли си Фалах. Това не го изненадваше. Просто беше доволен. Когато свършеше тук, щеше да прати записите в Тел Неф. Оттам щяха да ги препратят във Вашингтон. Американският президент навярно щеше да информира Дамаск и Анкара. Разговорът също свидетелстваше, че тук пазят и други пленници. Преди да се свърже с Тел Неф, реши да провери по-надълбоко в пещерата.

Продължи да подслушва на пластове от три метра. Чу други разговори на сирийски и турски. Накрая попадна на английски. Звукът бе приглушен и трудно можеше да се разбере нещо. Ако се съдеше по начина, по който действаха на хълмовете, кюрдите сигурно държаха пленниците в ями. Все пак успя да долови няколко думи.

— Предателство... по-скоро ще умра.

— ... ще е.

Той послуша още няколко минути, после вкара в компютъра нови координати. Стабилно монтирана върху триногата си, сателитната антена започна да се върти. Израелският комуникационен спътник, с който трябваше да се свърже, се намиреше в геостационарна орбита точно над Ливан и Източна Сирия.

Докато чакаше антената да установи връзка, един от арабите изскочи от микробуса и припряно се приближи до тъмната фигура на входа на пещерата.

Фалах прекъсна програмата и саморъчно върна антената в предишното ѝ положение. После въведе разстоянието в компютъра.

— ... вътре включи един компютър — казваше мъжът от микробуса. — Оказва се, че някъде наблизо има сателитна антена.

Човекът в сенките спокойно попита къде точно.

— На югозапад — отвърна другият, — в обсег от четиристотин и петдесет метра...

Не му трябваше повече. Знаеше, че няма начин да избяга от кюрдите, нито можеше да се бие с тях. Оставаше му една-единствена възможност. Изруга и натисна бутона, с който прати безшумен сигнал в базата. После сгъна антената и триногата и напъха целия уред в дупката, която беше изкопал. Бръкна в торбичката на кръста си и извади радиостанцията, след което също я постави при ВАП. Накрая си събу сандалите, сложи вътре и тях, зарови дупката и я покри с чима. Освен ако специално не я търсеха, никой нямаше да я забележи. Взе платнената си торба и запълзя на североизток. Докато се придвижваше към пещерата, видя повече от дванайсет кюрдски войници да изскачат от нея. Те се пръснаха в колони по трима, като предпазливо избягваха мините.

Израелецът внимаваше да пълзи най-вече по трева и камък, за да оставя колкото може по-малко следи. Когато се отдалечи на стотина метра от предишната си позиция, младежът остави торбата на земята до себе си и нахлузи втория си чифт сандали, така че стъпките му да се различават от онези около скалата. После нарами багажа си и се затича, като си припомняше подробностите от живота на Арам Тунас от Семдинли.

40.

Вторник, 14:03

Кутеиф, Сирия

Сирийската военна база в Кутеиф се състоеше само от няколко дървени сгради и редици от десетки палатки. Освен това имаше две шестметрови наблюдателни кули, едната с лице на североизток, а другата — на югозапад. Периметърът беше ограден с бодлива тел, опъната на триметрови колове. Базата бе издигната единайсет месеца преди това, след като кюрдски отряди от долината Бекаа постоянно бяха атакували Кутеиф, за да се снабдяват с хранителни припаси. От тогава кюрдите стояха настрани от голямото село.

Двайсет и девет годишният офицер-свързочник капитан Хамид Мутамин знаеше причината за нападенията и примирието след тях. Когато беше решил къде ще установи собствената си база в Бекаа, командир Сиринер искаше сирийците да наложат ограничено военно присъствие наблизо. Достъпът до сирийската армия бе важна част от плановете му. След построяването на базата в Кутеиф капитан Мутамин използва десетгодишната си безупречна военна служба, за да уреди да го прехвърлят там. Това също беше важно за замислите на командир Сиринер. След постигането и на двете цели кюрдският лидер най-после построи базата си в долината.

Мутамин не бе кюрд. В това се криеше силата му. Баща му беше работил като пътуващ зъболекар, обслужващ много кюрдски села. Хамид бе единственият му син и след училище или през ваканциите често придружаваше баща си в кратките му пътувания. Късно една вечер, когато момчето беше на четиринайсет години, сирийски войници спряха колата им до Ракка, селище в северната част на страната. Четиримата войници взеха златото, което баща му използваше за пломби, а също табакерата и венчалната му халка, и ги пратиха да си вървят по пътя. Хамид искаше да се възпротиви, но баща му не позволи. Малко по-късно старият Мутамин подкара колата. Там, на пустинния път под ярката луна, зъболекарят получи инфаркт и

умря. Момчето се върна в дома на един от кюрдските пациенти на баща си, възрастен печатар на име Джалал, откъдето телефонира на майка си и чичо си да дойдат да го вземат. Погребението го изпълни със скръб и ярост.

Беше принуден да напусне училище и да започне работа, за да издържа майка си и сестра си. Постъпи във фабрика за радиоапарати, където имаше много време за мислене. Там омразата му към сирийската армия се разгоря с пълна сила. Продължи да посещава Джалал, който две години по-късно предпазливо го запозна с други младежи, настроени срещу сирийската армия. Всички те бяха кюрди. Докато си разказваха истории за грабежи, убийства и мъчения, Хамид стигна до убеждението, че не само армията, но и самото правителство е престъпно. Трябваше да ги спрат. Един от приятелите на Джалал го запозна с младия гостуващ турчин Каяхан Сиринер. Той бе решен да създаде в региона нова държава, в която свободно и мирно да живеят кюрдите и други потиснати народи. Хамид го попита как би могъл да му помогне. Сиринер му каза, че най-добрият начин да отслабиш нещо, е да го подядеш отвътре. Той помоли младежа да стане онова, което най-силно мразеше. Трябваше да постъпи в сирийската армия. Заради опита му от фабриката го назначиха в свързочните войски.

В продължение на малко повече от десет години служи на сирийските си командири с привидна вярност и желание. И все пак през това време Хамид тайно съобщаваше на сирийските кюрди за придвижването на войските. Информацията му им помагаше да избягват стълкновения, да крадат припаси или да нападат патрули.

Сега го бяха натоварили с най-важната му задача. Трябваше да съобщи на командира на базата, че случайно е засякъл съобщение от турски кюрд. Мъжът бил сам от източната страна на антиливанската верига. Намирал се на около половин километър от село Зебдани, точно на сирийската граница. Очевидно, каза Хамид, е стоял там дълго време и е докладвал за действията на сирийските части. Капитанът даде на командира си точното му местоположение.

Командирът се усмихна. Несъмнено виждаше повишение за себе си и преместване в по-престижна база, ако успееше да открие кюрд, шпиониращ в полза на турците, и да го принуди да направи признания. Прати бойна група — дванайсет души с три джипа — със заповед да обкръжат и заловят кюрда.

Хамид вътрешно се усмихна. После си почина и провери дали мотоциклетът, който възнамеряваше да вземе, е зареден с гориво.

41.

Вторник, 14:18

Зебдани, Сирия

Махмуд поспа два часа и го събудиха. Той отвори очи и примижа към тъмното лице на фона на лазурното небе.

— Войниците приближават — каза Маджид Гадери. — Идват точно както ни каза Хамид.

— Слава на Аллах — отвърна той. Протегна се на тревата, после се изправи на крака. Свали манерката си, вдигна нагоре лице и напръска очите си с вода. После силно ги разтърка и погледна към Маджид.

Той бе братовчед на Валид и негов верен помощник. Бяха го инструктирали да не буди Махмуд, докато не приближи времето за нападение. Докато пътуваха през планинския проход, юношата беше мълчал и очите му все още бяха зачервени от сълзите, пролети за мъртвия му братовчед. Но сега, когато моментът бе настъпил, в тези очи гореше вътрешна сила и в гласа му се долавяше нетърпение. Махмуд се гордееше с момчето.

— Да вървим — каза.

Двамата пресякоха браздите, оставени от топящите се снегове, и внимателно заобиколиха големите камъни към позицията на ПКК.

Сред ниските върхове бяха разположени четиринайсет кюрдски снайперисти. Зад скалата под тях беше поставена радиостанция. Бяха запалили огън, който по-късно загасиха. Сирийците щяха да открият мястото. После, следвайки указанията, щяха да слязат от джиповете и да се скрият зад тях. Щяха да открият огън, за да може един от войниците да проучи лагера. И щяха да се окажат под смъртоносния кръстосан огън на кюрдите на петнайсет метра над тях. Първо щяха да бъдат убити онези, които се целеха към върховете. Докато другите се обърнеха нагоре, вече щяха да са мъртви. Беше важно да се стремят да застрелят в главата колкото могат повече сирийци. Надяваха се, че

униформите им няма да се изцапат с кръв. Кюрдите имаха нужда от десет от тях.

Махмуд се присъедини към другите и заедно проследиха приближаването на джиповете. Вдигнаха оръжията си. Изчакаха, докато войниците слязат от колите и заемат позиция. Когато кюрдът кимна, снайперистите се прицелиха. При второто му кимване стреляха.

Мнозина от кюрдите на скалата ходеха на лов за диви гъски, глигани и зайци, за да хранят семействата си. И тъй като патроните бяха оскъдни, всички бяха свикнали да улучват от първия изстрел. С първия залп десет кюрди стреляха по най-близките до подножието на хълма войници, включително по онзи, който бе отишъл да огледа лагера. Девет от сирийците умряха на място. Десетият носеше каска и за да го свалят на земята, трябваше да пратят два куршума в гърлото му. Останалите войници вдигнаха глави нагоре. Те замръзнаха за миг, докато забележат нападателите си. И точно в този момент останалите кюрди откриха огън. Всички сирийци бяха повалени.

Извадил пистолета си, Махмуд поведе част от групата по склона. Всички войници бяха убити. Той махна на останалите на хълма и те побързаха да слязат при него. Съблякоха десет трупа и после нахвърляха убитите в един от джиповете. Облечени като редници от сирийската армия, десет кюрди се качиха на останалите две коли. Докато другите от отряда ликвидираха всички следи от схватката, Махмуд изтупа праха от полковнишките нашивки и поведе хората си през безводната равнина.

Тъй като и Турция, и Сирия бяха затворили границите си за туристи и пътници, магистралата М1 беше сравнително пуста. Когато излязоха на модерния път, Махмуд и деветчленната му група поеха на юг за двайсет и пет минутното пътуване до Дамаск... и към края на повече от осемдесетгодишните си страдания.

42.

Вторник, 13:23

Тел Неф, Израел

Старши сержант Вилнай и полковник Брет Огъст се намираха в бетонната подземна радиозала вече повече от час. През по-голямата част от това време двамата разглеждаха на компютърния екран подробни въздушни карти на Бекаа. Чернокосата радистка Гила Харарит чакаше връзка с Фалах.

Няколко минути преди това при тях беше дошъл командирът на базата майор Матон Яркони. Ветеранът от войната Йом Кипур през 1973 година имаше лице на бик. Беше нисък, но с яко телосложение. Огъст бе чувал, че обича да играе футбол. Когато пристигна, майорът започна да обсъжда пълната бойна готовност, обявена в Израел, когато Сирия прати войски на север. В случай на война израелците бяха готови да помогнат на Турция.

— Нито Израел, нито НАТО могат да си позволят да оставят войнстващите фракции да разкъсат Турция на части — каза майор Яркони. — НАТО се нуждае от преграда срещу ислямските фундаменталисти. Като Сирия и Израел се нуждае от вода. Струва си да се включим в тази евентуална война, за да запазим държавата непокътната.

— Какво ще е поведението на НАТО? — попита Вилнай.

— Току-що разговарях с генерал Кевин Бърк в Брюксел — отвърна Яркони. — Освен засиленото американско военно присъствие в Средиземноморието войските на НАТО в Италия са приведени в бойна готовност втора степен.

— Умен ход — рече Огъст. — Преди да постъпя в „Страйкър“, служих в частите на НАТО в Италия. Обзалагам се, че обявяването на бойна готовност втора степен цели да принудим Гърция най-после да определи на коя страна е. Или заедно със съюзниците си от НАТО ще помогне за защитата на Турция, или трябва да се присъедини към

Сирия. А ако Гърция застане на страната на Сирия, италианският ботуш ще ги изрита право по задника.

Старши сержант Вилнай бавно поклати глава.

— Близкият Изток е пред война, а НАТО се разцепва. Светът прекалено много се е разделил.

— Доизясни се — мрачно изрече полковникът.

— Една държава се съюзява с друга, но фракциите в тези държави съчувстват на фракции в други страни. Скоро вече няма да има държави.

— А само особени интереси. Свят на враждуващи диктатори и алчни царе.

В този момент на пулта светна червена лампичка. Радистката напрегнато се заслуша, докато дигиталното записващо устройство приемаше съобщението. То се състоеше от два кратки и два продължителни сигнала. Последва повторение, след което предаването завърши.

Радистката свали слушалките си и се обърна към компютъра до радиостанцията.

— Е? — нетърпеливо попита Яркони.

— Това е кодиран сигнал за спешност — отвърна младата жена и пусна записаното съобщение направо на компютъра. На монитора се появи разшифровката: «Пленниците са тук. Приближава вражеска група. Опитвам се да избягам».

— Значи са го открили — каза майорът.

Единствената промяна в поведението на Огъст беше стисването на челюстта му. Той не бе от хората, които дават израз на чувствата си.

— Има ли начин пак да се свържем с него?

— Малко е вероятно — отвърна Вилнай. — Ако е в опасност, Фалах ще изостави радиостанцията. Не може да си позволи да го хванат с нея. Ако смята, че може да избяга от преследвачите си, ще се опита да го направи. В случай, че успее, навярно ще се върне при апарата. Ако реши, че няма шанс, ще използва кюрдската си самоличност и ще се представи на ПКК като потенциален нов боец.

Полковникът погледна към радистката без да я вижда. Виждаше лицата на екипа на РОЦ. Непрекъснато го измъчваше една мисъл: че когато най-после открият центъра, ще са пристигнали прекалено късно. Преди имаше смисъл да чакат разузнавателни данни. Но сега,

когато разузнаването вече бе станало безпредметно, нямаха причина да отлагат.

— Майоре — каза, — искам да поведе хората си.

Яркони се вгледа в очите на високия мъж.

— Знаем къде е пещерата — настоя той — и двамата със старши сержант Вилнай проучихме подстъпите от запад и изток. — Приблужи се до майора. Гласът му беше напрегнат, почти шепнеше. — Майор Яркони, не е заложен само екипът на РОЦ. Ако тази пещера е щабът на ПКК, можем да ги разбием. Можем да спечелим тази война още преди да е започнала.

Яркони сведе глава. Очите му станаха още по-тъмни.

— Добре. Вървете. И нека Господ е с вас.

— Благодаря ви — отвърна Огъст.

Мъжете отдадоха чест, след което американският офицер бързо се насочи към стълбището.

Старши сержант Вилнай качи картите на дискети и настигна Огъст при палатките точно зад бариерата от бодлива тел.

Десет минути по-късно четирите коли за бърза атака пътуваха със сто и двацет километра в час през хълмистия, покрит с гъста гора терен. Движеха се в клиновиден строй — две КБА отпред и две отзад под ъгъл от четирийсет и пет градуса. Наредени в две тройни колони, пустинните мотоциклети се вклиняваха във вътрешната страна на ъгъла. Петдесеткалибровите картечници и четиридесетмилиметровите базуки бяха заредени, а стрелците — готови да отблъснат всяко нападение.

Полковник Огъст седеше във водещата КБА. От Тел Неф до границата имаше двацет минути. След пет минути от базата щяха да излетят израелски хеликоптери, които щяха да пресекат границата и да отвлекат вниманието от „Страйкър“. Щом ливанските и сирийските части се отдалечаха, той и хората му щяха да могат да продължат напред. От границата до целта им нямаше и половин час път.

Сателитните карти бяха качени от дискетите на компютрите в колите. Докато групата напредваше през горите на Северен Израел, най-зелената част от страната, Огъст и сержант Грей обсъдиха възможностите за атака и стратегиите за оттегляне. Ако имаше каквито и да е признаци, че пленниците все още са живи, щяха да използват всички необходими средства, за да ги измъкнат. Ако имаше

възможност да спасят РОЦ, щяха да го направят. В противен случай щяха да го унищожат. Ако се наложеше да убиват хора, за да постигнат която и да е от тези цели, полковникът нямаше да се колебае.

Когато двамата със сержант Грей свършиха, Огъст сложи слънчевите си очила. Не беше участвал в бойна мисия още от Виетнам, но сега бе готов. Впери поглед през гъстата гора към мъгливите планини в далечината. Някъде там държаха в плен Майк Роджърс. „Страйкър“ щеше да го спаси. А ако най-старият му приятел беше мъртъв, полковникът бе готов да направи още нещо.

Лично щеше да очисти кучия син, който беше убил генерала.

43.

Вторник, 14:24

Дамаск, Сирия

Впечатлението на Пол Худ от Дамаск беше, че градът представлява златна мина.

Навярно бе прекарал прекалено дълго време като кмет на гостоприемния за туристите Лос Анджелис, а може би просто се беше уморил. С украсените си фасади и сложни мозайки всички тези джамии и минарета, вътрешни дворове и фонтани бяха забележителни. Сиво-белите стени, обграждащи Стария град в югоизточната част на Дамаск, бяха едновременно порутени и величествени. Те бяха помогнали за защитата на града от нападенията на кръстоносците през тринайсети век и все още носеха следите от някогашните обсади. Големи участъци от стената бяха разрушени или пробити и оставени в това окаяно състояние като нагледен урок по история.

Но докато разглеждаше забележителностите през тъмните стъкла на лимузината на посолството, Худ не мислеше за миналото. Единствената му мисъл беше, че ако този регион от света живееше в мир, ако тази държава не разпространяваше тероризъм, ако всички хора свободно можеха да идват и да си отиват, Дамаск щеше да е много по-популярен туристически център. С тези пари Сирия можеше да намери начини за обезсоляване на вода от Средиземно море и да напоява пустинята. Можеха да строят училища, да откриват работни места и дори да инвестират в по-бедните арабски държави.

Но нещата не стояха така. Макар да беше международен град, Дамаск все пак си оставаше столица, чиито лидери имаха друга цел. Да подчинят съседните държави на сирийската власт.

Срещата с президента щеше да се състои в сърцето на Стария град, в двореца, построен през 1749 година от губернатор Асад ал-Азем паша. Това отчасти се дължеше на съображения за сигурност. По-лесно можеха да охраняват президента зад все още яките стени на Стария град. Това също трябваше да напомня на гражданите, че

независимо дали са съгласни с президента си, сириец управляваше в дворец, издигнат от османски губернатор. Техни врагове бяха чужденците.

В по-голямата си част това бе пропаганда и параноя. Но по ирония на съдбата днес се оказваше вярно. Както се беше изразил Боб Хърбърт, когато Худ се свърза с Оперативния център от посолството, „Това е като спрял часовник, който показва точно времето два пъти на ден“. Днес врагове бяха турските и сирийските кюрди.

Хърбърт каза още, че агентите в Дамаск са съобщили за раздвижване сред кюрдския подземен свят. Тази сутрин от 8:30 часа повечето от тях започнали да напускат петте си къщи и се пръснали из града. Сирия им позволявала да държат тези къщи, в които да разработват действията си срещу турците. Малко преди пладне, когато осъзнали, че е възможно да има заговор, организиран от обединените кюрди, сирийските сили за сигурност отишли там. Не открили никого. Хората на Хърбърт успели да останат с групата от четирийсет и осем кюрди. Всички били в околността на Стария град. Някои седели по бреговете на река Барада, минаваща покрай североизточната стена. Други отишли на мюсюлманското гробище откъм югозападната стена. Никой от кюрдите не влязъл в самия Стар град.

Хърбърт му каза, че не е съобщил тази информация на сирийците поради две причини. Първо, това спокойно можело да разкрие собствените му разузнавателни източници в Дамаск. Второ, можело да предизвика паника сред кюрдите. Ако срещу президента бил организиран заговор, той щял да е насочен само срещу него и приближените му. Ако кюрдите се принудели да действат преждевременно, по улиците можело да избухнат престрелки, в които да загинат мирни граждани.

Худ не си направи труда да казва на Хърбърт, че може да е един от онези около сирийския президент.

Автомобилът на посолството влезе в югозападната част на Стария град. Четиристотин и петдесет метров участък от стената тук липсваше и районът плътно се охраняваше. По някогашната линия на стената бяха подредени един до друг джипове и само по средата имаше оставено пространство от петдесетина метра. Там пък бяха разположени десетки войници, всички въоръжени с пистолети

„Макаров“ и автомати „Калашников“. Те проверяваха международните паспорти на туристите и картите за самоличност на местните жители.

Жилав ефрейтор спря лимузината на посланика. Той взе паспортите им, после се свърза с двореца по радиостанцията си. След като получи одобрение за всеки от пътниците, войникът ги пусна да минат. Преди да продължи нататък, шофьорът изчака да проверят и колата на охраната зад тях. Те поеха на североизток по улица „Ал-Амин“, завиха наляво и после надясно по „Сук ал-Базурийе“. Минаха покрай най-старата обществена баня в Дамаск „Хамам Нур ал-Дин“, както и покрай прочутия с деветте си купола хан на Асад паша, бивша резиденция на губернатора, построил двореца.

Самият дворец се намирал точно на югозапад от Голямата или Умеядската джамия. Наречена на името на мюсюлманите, възстановили я в началото на осми век, джамията е изградена върху развалините на древен римски храм. Преди три хиляди години на мястото се издигало светилище, посветено на Хадад, арамейския бог на слънцето. Макар и опожарявана, и неведнъж подлагана на нападения през вековете, джамията все още е там и е едно от най-свещените места на исляма.

Дворецът бе не по-малко внушителен от Голямата джамия. Три отделни крила заобикаляха огромния двор, тиха градина с малко езерце и многобройни цитрусови дървета. В едното крило се помещаваха кухнята и прислугата, в другото се посрещаха гостите, а в третото живееше президентът. В южната част на двореца се намирал открит за посещение просторна зала с мраморен под и стени и с голям фонтан.

Обикновено дворецът бе отворен за посещение. Забранен бе достъп само до частните апартаменти на президента, когато идваше тук. Днес беше затворена цялата сграда и районът се охраняваше от личните сили за сигурност на сирийския лидер.

След като паркираха колата откъм северозападната страна на двореца, агентите на АДС бяха отведени в помещение за охраната, докато посланикът и спътниците му бяха съпроводени до голяма зала за приеми нататък по коридора. Тежките завеси бяха спуснати. Кристалният полилей ярко светеше. Стените бяха облицовани с ламперия от тъмно дърво с резбовани религиозни мотиви. Мебелировката бе богато украсена. По средата на стената срещу

вратата се виждаше огромен mahmal или павилион, в който се пазеше многовековен препис на Корана. Предназначен да се носи на гърба на камила, павилионът беше покрит със зелено кадифе, бродирано със сребро. Най-отгоре имаше голяма златна топка със сребърни ресни. Златото бе истинско.

Японският посланик Акира Серизава вече беше пристигнал заедно с помощниците си Кийоджи Накаджима и Масару Онака. Сивокосият съветник на президента Азиз Азизи също бе тук. При влизането на американците японците любезно се поклониха. Азизи широко се усмихна. Посланик Хавлис поведе групата си напред и се ръкува с всеки един от мъжете. Представи Худ, доктор Насър и Уорнър Бикинг. След това отведе японския посланик настрана. Все още усмихнат, Азизи се обърна към останалите американци. Носеше очила с черни рамки и имаше добре поддържана козя брадичка. В ухото му се виждаше бяла слушалка, кабелът на която дискретно минаваше по яката, за да излезне под бялото му сако.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас — на отличен английски произнесе той. — Но съм чувал единствено на прочутия доктор Насър. Неотдавна прочетох книгата ви „Съкровище и печал“ за стария керван за Мека.

— Правите ми чест — с леко навеждане на глава отвърна египтянинът.

Сириецът не преставаше да се усмихва.

— Наистина ли смятате, че бедуините биха нападнали кервана и че биха оставили двацет хиляди души да умрат в пустинята, ако не са били подтикнати от отчаяние и глад?

Насър леко повдигна глава.

— Бедуините от онова време и на онова място са били алчни варвари. Гладът няма нищо общо със злодействата им.

— Ако моите предци от осемнайсети век са били алчни варвари, както твърдите вие — отвърна Азизи, — това е защото са били потискани от османските турци. Потисничеството е могъщ подтик.

Бикинг дъвчеше вътрешната страна на бузата си. После спря и погледна сириеца.

— Колко могъщ? — попита.

Азизи продължи да се усмихва.

— Стремежът към свобода може да накара крехките стъбла на тревата да разцепят настилката или корена. Много могъщ, господин Бикинг.

Худ не беше сигурен дали слуша историческа дискусия, прогноза за бъдещи събития или и двете неща едновременно. Азизи се държеше като котка на ограда и Насър изглеждаше така, сякаш търси обувка, която да запрати по нея. Съветникът на президента се извини и отиде да посрещне пристигналата руска група.

— Някой би ли ми казал какво стана току-що? — попита Худ.

— Току-що се сблъскаха векове на етническа вражда — отвърна Бикинг. — Египтянин срещу бедуин. Господин Азизи е хамазриб, обзалагам се. Способен да се приспособява към чужди култури, но много, много горд.

— Прекалено горд — измърмори Насър. — Сляп за истината. Неговият народ наистина има жестока история.

— Враговете им определено смятат така — през смях отвърна Бикинг.

Худ крадешком хвърли поглед към Азизи, който бе отишъл да посрещне руснаците. При пристигането на групата на Хавлис не беше направил това.

— Дали малката му реч за свободата не е предупреждение за кюрдите? — бързо попита той.

— Бедуините и кюрдите са яростни врагове — отвърна Бикинг. — Не биха си помагали помежду си, ако искаш да кажеш това.

— Не искам да кажа това. Сам видя как се държа с доктор Насър. Може би посланик Хавлис е прав, като каза, че е възможно да ни използват за примамка.

— Също е възможно това да е проява на параноя — отбеляза Бикинг.

— Посланиците винаги са параноици — каза Насър.

След като бяха представени на четиричленната руска група, Азизи съобщи, че президентът скоро ще дойде при тях. После се обърна и даде знак на един от прислужниците, който стоеше на прага. Човекът махна с ръка на някого, който не се виждаше. Худ за миг си представи как нахлуват терористи с полуавтоматични пушки и повалят всички им. После с облекчение видя, че в залата влизат прислужници в ливреи с подноси в ръце.

„Това е само защото президентът още не е дошъл“ — каза си той. Ето кога щяха да се появят терористите.

Руският посланик пушеше цигара и с помощта на преводача си разговаряше в ъгъла с другите си двама колеги. Азизи се приближи до вратата и остана там, докато гостите се разхождаха и ядяха shawarma — фино нарязани парченца агнешко, или khubz — препържено пилешко с подправки върху неквасен хляб. Докато присъстващите размишляваха за характера на бомбардирането в Турция и за последиците от придвижването на бойни части, Худ забеляза, че Азизи допира показалец до слушалката в ухото си. Послуша известно време, после погледна към залата.

— Господа — съобщи, — президентът на Сирийската арабска република.

— Значи наистина ще се появи — каза Бикинг, като се наведе към Худ. — Изненадан съм.

— Трябваше да дойде — отвърна Насър, — за да покаже, че не се страхува.

Гостите прекратиха разговорите и се обърнаха към вратата, когато по мраморния под на коридора ясно отекнаха стъпки. Миг покъсно в залата влезе застаряващият президент. Беше висок и носеше сив костюм, бяла риза и черна вратовръзка. Почти бялата му коса бе пригладена назад. От двете му страни вървяха четирима телохранители. Когато групата на президента се насочи към посланиците, Азизи тръгна след тях.

Застанал между Бикинг и Насър, Худ се намръщи.

— Почакайте. Онзи телохранител вляво — панталоните лепнат по краката му.

— И какво от това? — попита Бикинг.

Телохранителят гледаше към Худ, който не сваляше очи от него.

— Това е статично електричество — отвърна Пол и започна да се приближава към телохранителя, за да го огледа по-добре. — На самолета прочетох един израелски бюлетин, пратен по електронната поща. В него се казваше, че терористите използват електромагнитни детонатори, скрити в джобовете на панталоните си, за да взривяват бомби около кръста или...

Внезапно телохранителят извика нещо, което той не разбра. Преди другите от охраната да успеят да реагират, мъжът беше

погълнат от огнено кълбо. Взривът повали всички на земята и разби на парченца кристалния полилей. Ушите на Худ запищяха. Обгърна го черен дим и отгоре се посипа дъжд от стъкла. Дори не чуваше собствената си кашлица, докато лежеше на пода и се давеше.

После усети, че някой го дърпа за ръкава и погледна надясно. Бикинг махаше с ръка, за да разсее дима. Той извика нещо. Худ не го чу. Бикинг кимна. Посочи към него и вдигна палец нагоре, после го обърна надолу.

Пол го разбра и се опита да раздвижи краката и ръцете си. След това вдигна палец.

— Добре съм! — извика.

Бикинг кимна. В този момент от разнасящия се дим към тях изпъзля доктор Насър. По шията и челото му имаше кръв. Худ се приближи до него и огледа лицето и главата му. Успокои се, като разбра, че кръвта не бе негова. Даде знак на колегата си да остане на мястото си. После се обърна и потупа Бикинг по главата.

— Ела с мен! — каза, като посочи към себе си, към Бикинг и после към мястото, където бе стояла групата около президента. Другият кимна. Худ му махна с ръка да лежи ниско, в случай че поради някаква причина избухне стрелба. Бикинг отново кимна. Дватама заедно запъзляха към вратата.

Когато приближиха до мястото на взрива, ги блъсна характерната лютивата миризма на нитрит — като от току-що запалена клечка кибрит. Миг по-късно през разнасящия се дим видяха кървава картина. По мраморните стени имаше кръв, а по пода се бяха образували локви. Първият труп, който откриха, принадлежеше на терориста. Краката и ръцете му бяха откъснати. Бикинг се спря и извърна поглед. Худ продължи напред. Докато пълзеше на лакти и си проправяше път през парченца стъкло, се зачуди защо никой не е дошъл да провери каква е тази експлозия. Помисли си дали да не прати колегата навън за помощ, но се отказа. Не искаше да го праща при силите за сигурност, които в суматохата можеха да го застрелят.

Когато стигна до телохранителите, откри, че всички са мъртви. Взривът беше откъснал крайниците и бронираните жилетки на двамата мъже, стояли най-близо до терориста. Другите двама все още бяха с жилетките си, но главите и крайниците им бяха надупчени от петсантиметрови пирони и топчета от лагери — любими средства на

атентаторите самоубийци. Худ пълзешком ги заобиколи и се насочи към президента и Азизи. Съветникът бе жив, но в безсъзнание и от дясната страна на гърдите му течеше кръв. Коленичил, американецът внимателно започна да го освобождава от окървавените и разкъсани дрехи. Искаше да види дали няма да може да спре кръвта.

Азизи потръпна и простена.

— Знаех... знаех, че ще се случи.

— Не мърдайте — каза на ухото му американецът. — Ранен сте.

— Президентът... — промълви сириецът.

— Мъртъв е.

Азизи отвори очи.

— Не!

— Съжалявам.

През дразнещата заглъхналост в ушите си чу изстрели. Звучаха така, сякаш идват извън двореца. Дали други терористи не се опитваха да проникнат вътре, или охраната стреляше по бягащи съучастници? С всеки следващ залп стрелбата се засилваше. Худ се страхуваше, че изстрелите всъщност са насочени точно срещу двореца.

Раненият се гърчеше от болка.

— Това не е... — задавено изрече. — Това не е президентът.

Худ продължаваше да сваля подгизналите от кръв парчета от сакото му.

— Какво искате да кажете?

— Това е... двойник — отвърна му той. — За да отвлече... вниманието на враговете.

Когато най-после разбра, американецът се намръщи. „Едно на нула в полза на параноята“ — помисли си. После потупа Азизи по рамото.

— Не се напрягайте. Ще се опитам да спра кръвта и после ще повикам линейка.

— Не! — възпротиви се съветникът. — Те трябва... да дойдат тук.

Худ го погледна.

— Очаквахме ги — безсилно продължи раненият. — Следяхме ги...

— Кого?

— Още... много.

Свали последните останки от ризата на гърдите на ранения мъж и потръпна. Кръв течеше на тласъци от дългите повече от сантиметър рани. Не знаеше какво да направи и само стисна ръката му.

— Защо не ме оставите да повикам лекар? — попита.

— Те трябва... да дойдат.

— Те — повтори американецът. — Смятате, че може да има още терористи, така ли?

— Много — изхриптя Азизи. — Атенаторът... беше кюрд. Изчезнаха... много кюрди. Все още в Дамаск...

Внезапно, но спокойно, почти сякаш със забавено движение, главата на сириецата се отпусна настрани. Дишането му не се долавяше. Миг по-късно той затвори очи. Последва дълга въздишка, след която настъпи тишина.

Худ пусна ръката му и погледна надясно. От дима изпълзя Насър, следван от тримата посланици. Руснакът изглеждаше замаян. Хавлис го държеше за лакътя и го водеше напред. Японският посланик малко неуверено вървеше зад него. Помощниците им, повечето от които изпаднали в посттравматичен стрес, се влачеха няколко крачки назад.

— Боже мили! — възкликна Хавлис. — Президентът...

— Не — прекъсна го Худ. Слухът му започваше да се възстановява. — Двойник. Затова още не са се появили президентските сили за сигурност. Използвали са този човек за примамка.

— Нали ви казах каква е играта на президента — отбеляза посланикът. — Очаквал е да спечели съюзници, като ни остави да загинем, а той остане жив.

— И щеше да го постигне, ако атентаторът не беше изпаднал в паника — отвърна Худ.

— В паника ли? — попита Хавлис. — Какво искате да кажете?

— Разчитал е, че другите телохранители ще гледат напред и няма да го видят. Но не е предвидил, че някой в залата ще забележи статичното електричество, когато е задействал електромагнитния детонатор. — Посочи към останките от атентатора. — Трябва да се е внедрил тук още преди години, за да получи достъп до президента.

— Кой е той?

— Азизи смята... смяташе, че е кюрд — отвърна Худ. — Съгласен съм с него. Тук става нещо, което цели повече от война между Сирия и Турция.

— Какво? — попита американският посланик.

— Честно казано, не знам.

Стрелбата навън се засилваше.

— Къде е нашата охрана? — извика на английски руският посланик.

— И това не ми е известно — призна Худ, по-скоро на себе си, отколкото на руснака. Страхуваше се обаче от най-лошото. Той се втренчи в дима. — Посланик Андреев, всичките ви хора ли са добре?

— Да.

— Посланик Серизава! — извика. — Добре ли сте?

— Невредими сме — отвърна му през дима един от японската група.

Огледа другите жертви на експлозията. Всички бяха мъртви. Шестима души и един терорист бяха дали живота си, за да скрият в дим други терористи. Това бе безумие.

— Уорнър? — извика. — Чуваш ли ме?

— Да! — разнесе се приглушен отговор от дясната му страна. Бикинг навярно дишаше през носна кърпичка.

— Носиш ли си клетъчния телефон?

— Да!

— Свържи се с Оперативния център — нареди му. Вслуша се в избухващите в далечината експлозии и си помисли за кюрдите, които хората на Хърбърт бяха проследили до двореца. — Съобщи на Боб Хърбърт за случилото се. Кажу му, че е възможно да сме под обсада. — После се приведе под издигацията се нагоре дим и се насочи към вратата.

— Къде отивате? — попита Хавлис.

— Да се опитам да разбера дали имаме шанс да се измъкнем от тук.

44.

Вторник, 14:53

Долината Бекаа, Ливан

Фалах не разбираше. Той тичаше бързо. И все пак, колкото и бързо да тичаше, следвайки криволичещ път през ниските хълмове, кюрдите не изоставаха. Сякаш някой от планината го наблюдаваше и им съобщаваше накъде отива. Но не беше много вероятно. Тук гората бе гъста и през повечето време той се движеше под прикритието ѝ. Въпреки това преследвачите му някак успяваха да не изостават на повече от четирийсет-петдесет метра зад него.

Накрая Фалах изтощен спря. Свали от главата си подгизналата от пот кърпа, взе пръчка и намери малка полянка. Направи с кърпата и пръчката нещо като навес и пъкна глава под него, като се престори, че се готви да подремне. След по-малко от минута кюрдите пристигнаха. Те го заобиколиха в широк кръг, после бавно го стесниха. Той отвори очи, седна и вдигна ръце.

— Ala malak! — извика. — Спокойно!

Кюрдите продължиха да се приближават, като прегазваха ниските храсти и заобикаляха дърветата. Едва когато застанаха около него рамо до рамо, насочили пушките си надолу, осмината мъже спряха.

— Какво правите? — попита Фалах. — Какво искате?

Един от преследвачите му каза да си сложи ръцете отзад и бавно да се изправи. Той се подчини. Понечи да попита какво правят. Наредиха му да мълчи. Отново се подчини. Кюрдът завърза ръцете му и прехвърли другия край на въжето през врата му. После го претърси. Взе пистолета и паспорта му и ги подаде на войника, тичал най-отпред. После, вдигнал лице към небето, Фалах трябваше да измине скалистия път до пещерата. Опитваше се да стъпва колкото може по-тежко. Ако пратеха тук „Страйкър“, командосите можеха да открият стъпките му и да разберат откъде да вървят, без да рискуват да попаднат на мина.

Минаха покрай микробуса. Докато го заобикаляше, видя нещо, което не бе забелязал от убежището си. Микробусът бръмчеше и вътре светеше. Или терористите имаха достатъчно познания по електроника, за да разберат действието на компютрите, в което се съмняваше, или някой не беше издържал на мъченията и бе проговорил. Така или иначе, вече знаеше как са го открили. Радваше се, че не е успял да прати гласово съобщение до Тел Неф. Микробусът със сигурност би го засякъл. Краткият кодиран сигнал, който излъчи, можеше да се е промъкнал между капките.

Въведоха го в пещерата.

Младият израелец имаше някаква представа за групите, които действаха в тази част на света. Палестинските групировки „Хамаз“ и „Хизбула“ обикновено влизаха в села и ферми, така че при нападенията срещу тях да загинат невинни хора. Борещ се за премахване на сирийската власт в родината си, ливанският „Свободен фронт“ действаше на малки, бързоподвижни групи. Отрядите на ПКК бяха малко по-големи, но също толкова подвижни. Когато стигнаха до пещерата, Фалах напрегнато се взря, но онова, което видя, не беше подвижен отряд. Тук имаше помещения за спане, електрическо осветление, шкафове за оръжие и припаси. Успя да зърне също онова, което в Сайерет Ха-Друзим наричаха „стъпки на сатаната“. Плитките ями, които водеха от плена направо в ада, тъй като никой не излизаше от тях жив. Единственият въпрос, който не си задаваше, бе дали ще излезе жив от пещерата. Обучението му в Сайерет Ха-Друзим не само наблягаше на позитивното мислене. То го налагаше.

Без да го развързват, го поведоха по стълбище, което очевидно се спускаше към командния център на групата. Добре уреденото помещение го изненада. Тези хора очакваха да останат тук дълго време. Фалах се зачуди дали това е мястото, което кюрдите се надяват да превърнат в ядро на нова държава. Не в източната част на Турция, където преди векове се бе намирала държавата им, а на запад, в Сирия и Ливан, с достъп до Средиземно море.

Зад бюрото седеше висок мъж, който четеше някакви документи. На ниска табуретка зад него седеше още един, който слушаше радиостанция и си водеше бележки. Човекът, който въведе Фалах, козирува. Мъжът зад бюрото отвърна на поздрава, после, без да обръща внимание на пленника, продължи да чете документите, които

приличаха на стенограми от радиопредаване. След около две-три минути взе паспорта на Фалах. Отвори го, проучи го за минута и го остави настрана, като вдигна поглед към младежа. От основата на носа му до средата на дясната му буза минаваше неравен червен белег. Очите му бяха ужасно светли.

— Isayid Aram Tunas — каза командир Сиринер. — Господин Арам Тунас.

— Аува, акооуа — отвърна Фалах. — Да, братко мой.

— Нима съм твой брат?

— Аува. И двамата сме кюрди. И двамата сме борци за свобода.

— Ето защо си дошъл тук — рече командирът. — За да се биеш рамо до рамо с нас, така ли?

— Аува — потвърди израелецът. — Чух за язовира „Ататюрк“. Разнесоха се слухове, че хората, които са го взривили, са се установили в Бекаа. Помислих си, че мога да ги потърся и да се присъединя към групата им.

— За мен е чест. — Сиринер взе пистолета му. — Откъде намери това?

— Мой е, господине — гордо отвърна агентът.

— И откога е твой?

— Преди две години го купих от черния пазар в Семдинли — каза младежът. Това донякъде беше вярно. Оръжието наистина бе закупено две години преди това от черния пазар, макар и не лично от него.

Сиринер остави пистолета на бюрото. Радистът постави пред него нови стенограми. Командирът продължаваше да наблюдава Фалах.

— Засякохме радиостанция в подножието на хълмовете — съобщи му. — Случайно да си чул или видял някого?

— Никого, господине.

— Тогава защо тичаше?

— Аз ли, господине? — учуди се мъжът. — Не съм тичал. Когато хората ви ме обкръжиха, тъкмо си почивах.

— Но си бил изпотен.

— Защото беше много горещо. Предпочитам да пътувам по студено. Получи се глупаво, изобщо не разбрах, че съм стигнал близо до целта си.

Сиринер го стрелна с поглед.

— Значи искаш да се биеш заедно с нас, Арам.

— Да. Много искам.

Командирът погледна към войника, застанал до Фалах, и нареди:

— Отвържи го, Абдула.

Войникът се подчини. Когато почувства главата си свободна, младежът започна да я върти. После сви пръстите на ръцете си.

Сиринер посочи към пистолета му.

— Вземи си го — каза той.

— Благодаря ви — отвърна Фалах.

— Имам много работа тук — продължи кюрдът. — Ако искаш да служиш под мое командване, ще трябва да се подчиняваш на заповеди, без да се колебаеш или да ги оспорваш.

— Разбирам — каза израелецът.

— Тауїв — рече Сиринер. — Чудесно. Абдула, заведи го при пленниците.

— Слушам!

— Двама от тях са американски военни, Арам — обясни командирът. — Мъж и жена. Искам да ги застреляш в тила с пистолета си. Щом свършиш, ще дам нареждания за погребването на трупове. Имаш ли въпроси?

— Не, господине — отвърна Фалах и погледна към оръжието. После внезапно го грабна, насочи го към главата на командира и стреля. Петлето щракна върху празния затвор.

Сиринер се усмихна. Младият мъж усети, че в тила му опират дуло на пистолет.

— Наблюдавахме те от американския микробус — заяви командирът. — Вътре има най-различни електронни уреди за следене на врага. Видяхме, че тичаш, и знаехме, че ни шпионираш.

Фалах мислено изруга. Беше видял микробуси, онзи, който американците толкова много искаха да си върнат обратно. Трябваше да си спомни, че е разузнавателен. Такива грешки струваха живота на мнозина. А сега, както изглеждаше, щеше да струва и неговия.

— Интересно е, нали? — попита Сиринер. — Повечето шпиони биха стигнали дотам, че да извършат тези убийства. Ти трябва да си друг или бедуин. Имаш по-чувствителна натура.

Кюрдът бе прав. Израелските агенти, които дълго време действаха под прикритие, трябваше да са готови на всичко, за да изпълнят задачата си. Това беше тъжна, но необходима жертва в името на по-голямата цел. Разузнавачите друзи и бедуини не действаха така.

Сиринер се усмихна и взе четирийсет и четири милиметровия пистолет от ръката му.

— Освен това аз продавам тези оръжия на черния пазар в Семдинли. Арам Тунас ми беше добър клиент. Ти изобщо не приличаш на него. И не мислиш като него. Извадих само един патрон, за да не усетиш промяната в тежестта. Трябваше да стреляш повторно.

Фалах се почувства като глупак. Мъжът бе прав. Трябваше да стреля повторно. Сиринер отново го изглежда.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш какво е ПБ?

— Моля?

Командирът се пресегна надолу и взе радиостанцията му, оставена на пода зад бюрото.

— ПБ. Онези, с които си се опитал да се свържеш.

Израелецът нямаше представа за какво говори кюрдът. Но това нямаше значение. Дори да го кажеше, никой нямаше да му повярва. Затова изобщо не си направи труда да отговаря.

— Няма значение — каза Сиринер и повика друг човек в стаята. Подаде му пистолета. — Изведи този шпионин навън и го екзекутирай. Погрижи се израелците да намерят трупа му. Освен това използвай микробуса, за да съобщиш на американците, че ако направят втори опит да ги освободят, ще последват и труповете на техните хора.

С два пистолета, опрени в тила му, Фалах беше поведен нагоре по стълбите. В Сайерет Ха-Друзим го бяха учили да се справя с пистолет, насочен в гърба. Завърта се по посока на часовниковата стрелка, ако е десняк, и обратно, ако е левак. После от същата страна забива лакът назад на височината на кръста си. Докато се обръща, с другия си лакът избива ръката с пистолета в противоположната посока. После се оказва лице в лице с врага си, насочил срещу него собственото си оръжие.

Хватката действаше дори ако си със завързани ръце. Но само срещу един пистолет. Очевидно Сиринер го знаеше. Докато го извеждаха от пещерата, младият мъж разбра, че има само една възможност. Веднага щом се окажеше навън, трябваше да се опита да

„пожъне“ противниците си. Да се хвърли на земята, да протегне назад крак и да замахне с него настрана. Щеше да има достатъчно пространство за действие, макар да знаеше, че навярно няма да е в състояние да повали и двамата мъже, преди един от тях да успее да стреля.

Въпреки че постепенно бе свикнал да живее с мисълта за смъртта, този провал му се струваше ужасен. Ако изобщо съжаляваше за нещо, това беше именно неуспехът на мисията му. А също и фактът, че Сара, неговата любима шофьорка на автобус от Кирят-Шемона, никога няма да разбере какво се е случило с него. Дори когато откриеха трупа му — а те щяха да го открият, израелците правеха и невъзможното, за да си вземат обратно трупите на войници и разузнавачи — нямаше да кажат абсолютно нищо за това. Не можеха да признаят, че са пратили свой човек в Бекаа. Мисълта, че тя може да реши, че просто е напуснал селото и нея, беше непоносима.

Когато го изведоха навън, късното следобедно слънце огря лицето му. Спряха на черния път точно пред пещерата. Пред микробуса на няколко метра от тях стоеше часови. Мъжът държеше пистолет и безизразно ги наблюдаваше.

Фалах благослови Господ и родителите си и се приготви да умре така, както бе живял.

В бой.

45.

Вторник, 14:59

Дамаск, Сирия

Двата джипа се носеха към „Сук ал-Базурийе“. Когато приближиха, Махмуд видя, че от прозорците на югоизточната страна на двореца се издига дим. Той се усмихна. На североизток и югозапад кюрдите вече заемаха позиции по стената и стреляха срещу полицията. Туристи, купувачи и търговци от Стария град бягаха във всички посоки и засилваха хаоса. Десетките кюрди знаеха кои са целите им. Що се отнасяше до полицията, всеки от стотиците тичащи, ходещи или пълзящи хора можеше да е враг.

Махмуд се изправи. Искаше хората му да го видят, да видят колко е горд. След десетилетия на очакване, години на надежда и месеци на планиране свободата най-после беше близо. От радиото в джипа бе научил, че дори днес омразната тайна полиция „Мухабарат“ е спирала заподозрени кюрдски бунтовници и ги е претърсвала за оръжие. Но кюрдите се бяха погрижили за това още преди дни. Някои от оръжията бяха заровени в гробището, други бяха спуснати в реката във водонепромокаеми сандъци. От сутринта бойците на ПКК стояха близо до оръжията си, преструвайки се на оплаквачи или просто излежавайки се край Барада. Но ги бяха взели едва когато взривът даде сигнал за смъртта на тираничния сирийски президент и за началото на нова ера.

Отвсякъде отекваха изстрели. Макар че при започването на атаката Махмуд и неговите агенти трябваше да са точно пред двореца, той не се тревожеше. Хората му се сражаваха храбро и яростно. Вътре верният Акбар не би взривил бомбата, ако не бе сигурен, че ще успее да унищожи поне президента. Той беше турски офицер, кюрд по майка и предан на каузата им. Оставеното в шкафчето му писмо показваше, че по този начин отмъщава за десетилетията на геноцид срещу кюрдите.

Щом Акбар изпълнеше задачата си, човекът на ПКК в помещението за охраната щеше да ликвидира всички агенти, дошли с чуждестранните гости. На Махмуд и хората му щеше да им остане единствено да довършат оцелелите телохранители от президентските сили за сигурност и да блокират двореца. След това той щеше да свали сирийските си дрехи и да съобщи на командир Сиринер да дойде в Дамаск. Сирийските войски бяха съсредоточени на север по турската граница. Ирак използваше момента, за да хвърли носталгичен поглед към Кувейт. Кюрдите от три държави спокойно щяха да стигнат до столицата. Мнозина щяха да бъдат убити, но останалите щяха да минат край заетите с други задачи бойни части. И тогава с обединения глас на десетките хиляди кюрдите щяха да разкажат за престъпленията на сирийците, турците и иракчаните. Щяха да привлекат вниманието на света и тогава кюрдският народ щеше да поиска нещо повече от справедливост. Щеше да поиска своя държава. Някои страни щяха да осъдят методите, които използват, за да постигнат целта си. И все пак от времето на американската революция та чак до създаването на Израел нито една държава не се бе родила без насилие. В крайна сметка другите нации щяха да реагират не на методите, а на справедливостта на каузата им.

Полицаи отскачаха настрана, за да пропуснат джиповете. Офицери отдаваха чест на Махмуд. Сирийската полиция навярно смяташе, че се е изправил, за да им даде надежда и кураж.

„Нека си мислят така“ — каза си той. Беше тук, за да помогне по абсолютно същия начин, по който властите винаги бяха помагали на народа му — с убийства и потисничество.

Джиповете спряха до западната страна на двореца. Последван от войниците си, Махмуд изскочи навън. Десетината мъже изглеждаха величествени, докато вървяха към украсената желязна ограда, без да обръщат внимание на изстрелите. През портата ги пропусна часови, които клечеше зад декоративна мраморна камила. Той не бе от личните сили за сигурност на президента.

— Какво става? — попита Махмуд, докато куршумите облизваха тъмнозелената трева край краката му. Кюрдските бойци знаеха кой е той и нямаше да стрелят по него и хората му.

Часовият се сниши зад камилата, за да избегне прелетелия покрай него куршум, и отвърна:

— Избухна взрив. Идваше от приемната зала в източното крило.

— Къде беше президентът?

— Според нас е бил в залата.

— Според вас? — изръмжа Махмуд.

— Нямаме връзка с вътрешността на двореца още отпреди експлозията — каза часовият. — Тогава един от охраната ни съобщи по радиостанцията, че президентът напуска апартамента си, за да отиде на срещата.

— Един от охраната ви бил съобщил? — повтори водачът. — Значи не от личната гвардия на президента, така ли?

— Не, от охраната на двореца — потвърди часовият.

Махмуд беше изненадан. Когато президентът ходеше някъде, независимо дали в двореца или из страната, охраната му и връзките се поемаха от елитната му гвардия.

— Повикали ли са линейка?

— Не съм чувал такова нещо — отвърна часовият.

Махмуд погледна към двореца. От експлозията вече бяха минали повече от пет минути. Ако президентът бе ранен, щяха да повикат личния му лекар. Вече би трябвало да е тук. Нещо не беше наред.

Махна с пистолет към хората си да го последват и бързо се затича към входа на двореца.

46.

Вторник, 07:07

Вашигтон, окръг Колумбия

Марта Макол се събуди, когато пейджърът ѝ иззвъня. Тя погледна номера. Търсеше я Кърт Хардауей.

Беше прекарала нощта в Оперативния център и след това си легна в спартанската стая за персонала. Успя да заспи едва в три сутринта. Когато нещо я безпокоеше, признаваше тя пред себе си, бе като куче, захапало кокал. И фактът, че трябваше да прехвърли центъра на Кърт Хардауей, заместника на Пол, я безпокоеше. Събитията отвъд океана просто бяха прекалено деликатни, за да ги остави в грубите му ръце. Когато беше застъпил на смяна, Марта стигна дотам, че се консултира със заместника на Пол Кофи Ейдийн Марли кой има право да взима решения, ако през нощта се случи нещо. Винаги когато останеше на бюрото си след края на дежурството си, Пол Худ имаше тежката дума. Но според устава това не се отнасяше за заместника му. До 7:30 часа Оперативният център принадлежеше на Хардауей.

Тя се надяваше, че няма да се случи нищо. Той бе братовчед и протеже на директора на ЦРУ Лари Речлин и назначаването му тук представляваше необходима целесъобразност. За да не допусне центърът да попадне под влиянието на ЦРУ, президентът назначи за негов шеф външен човек. Но за да успокои разузнавателните среди, беше принуден да постави ветеран за заместник на Худ. Макар че роденият в Оклахома Хардауей бе приветлив човек с необходимия за работата разузнавателен опит, Марта го намираше за безчувствен. Освен това често говореше, без да е обмислил нещата. За щастие на Оперативния център могъщия триумвират Худ-Роджърс-Хърбърт налагаше през деня изключително твърда политика и той нямаше никаква възможност да оплете прекалено много конците.

Марта взе телефона от масата до кушетката и набра номера на Хардауей, който отговори незабавно:

— Най-добре ела тук. Тази отврат ще продължи да се говни и по време на твоята смяна.

— Идвам — отвърна тя и затвори. Както винаги той бе извънредно тактичен.

Стаята за почивка на персонала се намираше близо до Резервоара — заседателна зала без прозорци, оплетена в електронна мрежа. На земята не съществуваше шпионска апаратура, която да позволи на някого да подслуша какво се обсъжда вътре. Наляво от стаята за персонала и покрай извитата стена на Резервоара се стигаше до кабинетите на Боб Хърбърт, Майк Роджърс и Пол Худ. Марта зави надясно. Мина покрай кабинета си, после покрай този на Даръл Маккаски, свръзката с ФБР и Интерпол, компютърната зала на Мат Стол — „оркестърът“, както я наричаше той — и покрай юридическия и екологичния отдел, в които работеха Лоуел Кофи и Фил Катцен. След това идваха отделите по психология и медицина, последвани от радиозалата, малкият кабинет на Брет Огъст от „Страйкър“ и двучленният пресцентър на Ан Фарис.

Докато бързаше по коридора, я настигна количката на Боб Хърбърт.

— Кърт каза ли ти какво става?

— Не — отвърна тя. — Само че имало някаква каша и че щяла да омаже цялото ми бюро.

— Малко грубичко, но иначе вярно — отбеляза той. — В Дамаск е настанал истински ад. Обади ми се Уорнър. В двореца „Азем“ имало атентат. Терористът убил двойника на президента.

— Онзи кърпач ли?

Хърбърт кимна.

— Значи президентът навярно изобщо не е в столицата — каза Марта. — Ами посланик Хавлис?

— Бил е в двореца. В шок е, но е невредим. Сега дворецът е под обсада. За нещастие Уорнър все още е в залата, в която е избухнала бомбата, и не може да ни даде достатъчно информация. Прехвърлих го на Кърт. Не сме прекъснали връзката с него.

— А Пол?

— Излязъл от залата, за да потърси хората от АДС, които дошли заедно с тях.

— Не е трябвало — каза тя. — Могат да се появят, докато го няма, и да тръгнат без него.

— Изобщо не съм сигурен, че някой е в състояние да иде където и да било — отвърна Хърбърт. — Не и ако не знаят никакви тайни ходове. Израелското сателитно разузнаване показва, че от всички страни се водят сражения. Очевидно петдесетина цивилни нападатели се опитват да пробият стената. В защита на двореца току-що са пристигнали войници от сирийската армия. Десет души.

— Ето какъв е резултатът от това, че пратиха войските си на север — отбеляза Марта. — Какво означава всичко това?

— Някои от хората ми смятат, че става дума за турско нападение с израелска подкрепа — каза Хърбърт. — Иранците твърдят, че ние сме в дъното на нещата. Лари Речлин отдавна искаше да свали президента заради помощта на Сирия за терористите. Но той се кълне, че агентите на ЦРУ нямат нищо общо с това.

— Ти как мислиш? — попита го, когато почука на вратата на Хардауей. Ключалката щракна. Тя се поколеба, преди да влезе.

— Залагам на кюрдите — отвърна той.

— Защо?

— Защото са единствените, които имат какво да спечелят от цялата каша. Освен това изводът се налага чрез обикновено елиминиране. Моите израелски и турски познати изглеждат толкова изненадани, колкото сме и ние.

Марта кимна и двамата влязоха вътре.

Слабият брадат Къртис Шон Хардауей седеше зад бюрото си и гледаше към компютърния екран. Около очите му имаше тъмни кръгове и кошчето за боклук беше пълно с опаковки от дъвки. На едно от креслата с отворен върху коленете компютър седеше спретнатият и млад заместник на Майк Роджърс генерал-лейтенант Уилям Абрам. Гъстите му черни вежди бяха склучени над носа и очите му под тях бяха нащрек. Кожата на лицето му изглеждаше свежа и тънките му устни бяха отпуснати.

От високоговорителя на бюрото се разнасяше тихо пращане и случайно пропукване. Хардауей млясна с дъвката си и вдигна поглед.

— Добро утро, Марта. Боб, не съм разговарял с Уорнър, откакто ти ми прехвърли връзката.

— Само изстрели — с нисък монотонен глас съобщи Абрам — и статично електричество от военните комуникации.

— Значи не знаем дали Пол е намерил агентите от АДС? — попита Марта.

— Не. Президентът иска до седем и петнайсет да разработим спасителен план. Честно казано, възможностите не са много. В посолството ни са морските пехотинци от охраната, но те нямат право да действат извън него...

— Макар че винаги могат първо да действат и после да отговарят на въпроси — прекъсна го Абрам.

— Така е — съгласи се Хардауей. — Освен това в Инджирлик е групата „Делта“. За четирийсет минути можем да ги прехвърлим и да ги стоварим на покрива на двореца.

— При това положение ще имаме проблеми, ако в дъното на нещата стоят турците — каза Абрам, — защото ще трябва да стреляме срещу съюзници.

— За да спасим нашия посланик — подчерта Марта.

— Нещата няма да изглеждат така, ако се окаже, че не той е целта на нападението — отбеляза генералът. — Засега няма данни той или който и да е от другите посланици да е в опасност.

Хардауей погледна към часовника си.

— Има още една възможност — да прекратим мисията на „Страйкър“ и да ги пратим в Дамаск. Свързахме се с Тел Неф. Могат да върнат групата и да я закарат с хеликоптер до двореца за половин час.

— Не! — категорично възрази Хърбърт.

— Почакай, Боб — каза Марта. — Ейдийн вече се е разбрал с Комисията за контрол на разузнаването към Конгреса да ги пратим в Близкия Изток. От трите групи те са единствените, които имат някаква власт.

— В никакъв случай — не отстъпваше той. — Те трябва да измъкнат хората ни от Бекаа.

Тя го погледна.

— Не бъди толкова категоричен, Боб. Не и когато Пол и посланикът ни са на огневата линия...

— Ние не знаем дали са в опасност — прекъсна я Хърбърт.

— В опасност ли? — извика тя. — Робърт, та те атакуват двореца!

— А РОЦ и екипът му са в ръцете на терористите! — на свой ред извика той. — Тази опасност е действителна и „Страйкър“ вече е съвсем наблизно. Трябва да ги оставим да довършат мисията, на която сме ги пратили. Господи, възможно е дори да не разполагат с плана на двореца. Не можеш да ги пратиш на сляпо.

— С това оръжие и екипировка едва ли са слепи — възрази Марта.

— Но те проучваха долината Бекаа — каза Хърбърт. — Готвиха се за тази мисия. Виж, имаш връзка с Уорнър. Почакай, докато се върне Пол. Нека той ни потърси.

— Знаеш какво ще каже.

— Естествено, че знам — изръмжа той. — Ще ти каже да оставиш „Страйкър“ да си върши работата и да укротиш амбициите си.

— Амбициите си ли?

— Да. Ако спасиш посланика, ще отбележиш голяма точка във външното министерство. Ти какво си мислиш, че не знам какви планове имаш за кариерата си ли?

Без да откъсва очи от него, Марта се вцепени от ярост.

— Ти само продължавай да ми говориш така и ще се сблъскаш със страхотни проблеми в собствената си кариера...

— Успокой се, Марта — обади се Хардауей. — Боб, ти също. Нямаме никакво време. Така или иначе, въпросът за „Страйкър“ е чисто академичен. Президентът има намерение до седем и половина сутринта да реши дали да унищожи РОЦ с ракета „Томахоук“, изстреляна от кораба „Питсбърг“ в Средиземно море.

— О, господи! — възкликна Хърбърт. — Нали трябваше да ни даде време!

— Той ни даде. Сега се страхува, че кюрдите ще използват РОЦ срещу сирийците и турците.

— Естествено — отбеляза Абрам, — ако вече не го използват.

— Допускаш, че са разбрали как да го направят — рече Хърбърт. — Да вкараш РОЦ в действие не е като да подкараш кола под наем.

— Искам да кажа, ако някой им покаже как работи — поясни генералът.

Хърбърт му хвърли яростен поглед.

— Внимавай, Бил...

— Боб — прекъсна го Абрам, — знам, че сте близки с Майк. Но не разполагаме с никакви данни за това, какво може да са направили терористите, за да убедят хората ни да проговорят.

— Сигурен съм, че генералът ще оцени това гласуване на доверие.

— Не става дума за Майк — каза Марта. — Пленени са и трима цивилни. Те не са като него.

— Малко са хората като него — отвърна Хърбърт. — И това е още една причина да го измъкнем! Нуждаем се от него. И го дължим на другите, които пратихме там.

— Ако е осъществимо — отбеляза Марта. — Може и да не е.

— Особено, ако се откажем! — изръмжа той. — За бога, иска ми се всички тук да говорехме на един и същи език.

— На мен също — студено отвърна тя. — Въпросът е дали пленниците са безвъзвратно загубени и дали не трябва да пренасочим силите си към Дамаск.

— Марта е права — каза Хардауей. — Ако изстрелят ракетата, няма да имаме друг избор, освен да преустановим мисията на „Страйкър“. В противен случай можем да загубим цялата група заедно с РОЦ и екипа му.

Хърбърт силно стисна ръце в скута си.

— Трябва да дадем време на „Страйкър“. Даже да пуснат онзи „Томахоук“, докато стигне целта си, ще мине поне половин час. Това може да е достатъчно, за да спасят РОЦ и хората. Но ако изтеглите „Страйкър“, Майк и другите са мъртви. Точка.

Никой не отговори. Хардауей отново погледна към часовника си.

— След две минути трябва да съобщя на президента препоръките ни относно положението в двореца. Марта?

— Според мен трябва да пренасочим „Страйкър“ — отвърна тя. — Имат нужната екипировка и са единствената ни законно защитима възможност.

— Бил?

— Съгласен съм — каза Абрам. — Освен това смятам, че са по-добре обучени от „Делта“ и със сигурност по-добре от морските пехотинци в посолството.

Хардауей погледна към Хърбърт.

— Боб?

Той разтърка лицето си.

— Оставете „Страйкър“ на мира. До изстрелването на ракетата все още им остават пет минути за действие. Това им дава поне половин час да измъкнат екипа на РОЦ.

— Те ни трябва в Дамаск — бавно изрече Марта.

Хърбърт притисна пръсти до челото си. После рязко спусна ръце в скута си.

— Ами ако успея да намеря някой друг да помогне на Пол и посланика?

— Кой? — попита тя.

— Вероятността е малка — отвърна той. — Не зная дали Железния лост ще ми позволи да ги използвам.

— За кого става дума?

— За хора, които могат да стигнат там за пет минути. — Хърбърт взе слушалката на секретния телефон на малката масичка до креслото. Включи една от свободните линии и нареди на помощника си да го свърже с генерал-майор Бар-Леви в Хайфа.

Хардауей погледна часовника си.

— Трябва да се свържа с президента, Боб.

— Помоли го да ми даде още пет минути. Кажи му, че ще измъкна Пол и посланика, без да използвам „Страйкър“. Ако не успея, утре сутрин оставката ми ще е на бюрото на Марта.

47.

Вторник, 12:17

Средиземно море

„Томахоук“ е крилата ракета, която може да се изстреля с торпедна тръба или със специално конструирана вертикална ракетна установка. Има четири вида „Томахоук“: ТРКК или ракета „кораб-кораб“, ТРКЗ-Я или ракета „кораб-земя“, снабдена с ядрена бойна глава, ТРКЗ-К, ракета „кораб-земя“ с конвенционална бойна глава и ТРКЗ-Д, ракета „кораб-земя“ с ограничен заряд.

След изстрелването на седем и половина метровия „Томахоук“ с ракетен ускорител отстрани се отварят малки криле. Няколко секунди по-късно ускорителят се отделя и се включва турбореактивният двигател на ракетата. По това време тя вече лети с повече от осемстотин километра в час. Докато се плъзга ниско над земята или океана, насочващият ѝ елемент я приближава към целта с помощта на радар. Следвайки компютризирана траектория, бързо достига обозначената си междинна точка. Това е обект, който позволява на ракетата да засече и да се върже за първия си навигационен пункт — обикновено хълм, сграда или някаква друга постоянна структура. След това вградената система за определяне контурите на терена или ТЕРКОМ пренася „Томахоук“ от точка до точка, често чрез остри завой, резки възвишения или шеметни спускания. Потвърждаването на курса се осигурява от дигитална теренна електрооптична система, малка телевизионна камера, която сравнява действителния образ с данните, съхранявани в паметта на ТЕРКОМ. Ако се появят каквито и да е несъответствия, като например паркиран камион или новопостроена сграда, ДТЕОС и ТЕРКОМ бързо определят дали всичко останало е вярно и дали ракетата продължава да се приближава към целта. При отрицателен резултат компютърът праща в базата сигнал, на който може да се отговори с една от две команди: „продължавай“ или „прекрати“.

Данните за ТЕРКОМ се подготвят от Военната картографска служба, която ги предава на Центъра за оперативно планиране. Оттам чрез сателитна връзка ги пращат в самия боен обект. Когато предварително не е направена карта на целта, ВКС използва моментални сателитни снимки. В зависимост от прецизността на картирането „Томахоук“ е достатъчно точен, за да унищожи цел с големина на автомобил на разстояние от две хиляди и сто километра.

Президентска заповед М-98-13 се получи в свързочното отделение на кораба на САЩ „Питсбърг“ в 12:17 часа местно време. Шифрованото нареждане беше пратено дигитално по секретна сателитна връзка. След бързото му разшифроване го отнесоха на командира на подводницата Джордж Брийн.

В заповедта се указваха бойната задача, целта и кодът за прекратяване на мисията. Една от двайсет и четирите ракети „Томахоук“, които подводницата носеше на борда си, трябваше да се изстреля в 12:30 местно време срещу цел в ливанската част на долината Бекаа. Даваха се точните координати, както и ТЕРКОМ данните от ВКС за самата ракета. Ако целта се преместеше, „Томахоук“ щеше да превключи на програма за връщане. Ракетата щеше да търси визуални, микровълнови, електромагнитни и други особености, които в комбинация можеха да характеризират само целта. След откриването ѝ щеше да я унищожи. Капитанът можеше да нареди на ракетата да се самоунищожи, преди да достигне целта си, единствено в случай че получеше сигнал за прекратяване на мисията с код „ТРУДНОСТ“.

Капитан Брийн подписа заповедта и я предаде на командира на бойната част Е. Б. Ръти. Заедно с оператора на пулт Дани Макс той вкара данните за полета в компютъра на „Томахоук“. След повторната проверка подводницата на САЩ „Питсбърг“ намали скоростта си на четири възела и се издигна на перископна дълбочина. Капитан Брийн даде заповед за изстрелване на ракетата. Разположените в предната част на подводницата хидравлични капаци на едно от дванайсетте оръдия за вертикално изстрелване се отвориха. После се изтегли капакът, предпазващ самия „Томахоук“. Бяха готови за изстрелване.

Капитан Брийн получи доклад за състоянието на ракетата. След като се увери, че в обсега на засичане няма вражески самолети или кораби, нареди на Ръти да стреля. Офицерът прие заповедта и вкара

ключа си в пулта, завъртя го и натисна бутона за изстрелване. Подводницата осезаемо се разтърси и ракетата се отправи на седемстотин и трийсет километровия си път.

Пет секунди по-късно, след като се увери, че „Томахоук“ е вече във въздуха, капитан Брийн даде заповед за незабавно изтегляне от района. Докато потъваха все по-дълбоко в морето, операторът на пулт Макс продължи да следи движението на ракетата. През следващите трийсет и две минути нямаше да напусне поста си. Ако получише заповед от командира на бойната част да прекрати мисията, Макс щеше да носи отговорността да вкара кода за сателитна връзка и после да натисне червения бутон за самоунищожение на „Томахоук“.

През годините „Питсбърг“ беше изстрелял много ракети, включително по време на операция „Пустинна буря“. Тогава всички бяха попаднали в целите си. Подводницата никога не бе получавала заповед за прекратяване на мисията.

Макс за пръв път изстрелваше истинска ракета. Дланите му бяха влажни, устата — пресъхнала. Беше въпрос на чест деветдесет и пет процентовата точност на „Томахоук“ да не изложи стопроцентовото равнище на успех на подводницата по време на неговото дежурство.

Хвърли поглед към дигиталния часовник. Трийсет и една минути.

Макс се надяваше също, че няма да се наложи да прекъсне полета на ракетата. В противен случай колегите му щяха да му се подиграват седмици наред.

Следеше потока от данни, получаващ се от напредващата ракета, която се готвеше да пресече два тесни часови пояса.

Трийсет минути.

— Лети, скъпа — с бащинска усмивка прошепна той. — Лети.

48.

Вторник, 15:33

Долината Бекаа

Фил Катцен седеше на мястото на Мери Роуз в РОЦ. От двете му страни стояха въоръжени кюрди, които говореха английски. Всеки път, когато включваше нещо, трябваше да им обяснява какво представлява. Единият мъж си водеше бележки, а другият слушаше. През цялото време по тялото на еколога се стичаше пот. Очите му смъдяха от изтощение. А в гърдите му гореше чувство за вина. Вина, но не и съмнения.

Като повечето момчета, играли си на войници или гледали военни филми, той често си беше задавал въпроса, дали би издържал на мъчения. И винаги си бе отговарял: „Навярно да, стига просто да се бият, да ме държат под вода или да ме изтезават с електрически ток“. Като дете човек мисли само за себе си. Никога не си казва: „Би ли издържал, ако измъчват някой друг?“. Отговорът беше: „Едва ли“. И това го изненадваше. Но от дните, когато си играеше на войници в задния двор, беше минало много време. Завърши колежа в Бъркли. Присъства на студентските вълнения в подкрепа на човешките права в Китай, Афганистан и Бирма. Грижи се за студенти, участващи в гладни стачки срещу смъртното наказание. Самият той участва в протестите срещу японската риболовна политика, която включваше улов на делфини и риба тон с мрежи. Дори веднъж излезе без риза, за да привлече вниманието към състоянието на нископлатените работници в Индонезия.

След защитата на доктората си бе работил в „Грийнпийс“ и в различни екологични организации с непостоянни средства. През свободното си време строеше къщи рамо до рамо с бившия президент Джими Картър и помагаше в приют за бездомни във Вашингтон. Разбра, че мъките на родителите, които не могат да изхранват децата си, потискането на хората, противопоставящи се на тиранията, или

болката, причинявана на безпомощни животни, са по-ужасни от нечий физически страдания.

Когато започнаха да измъчват Майк Роджърс, беше потресен. Но още по-ужасно бе това, че принудиха Сондра Девон да гледа и че тя знаеше какво ще е нейното наказание. Ученият съзнаваше, че го е пречупило тъкмо това. Потребността да върне на себе си и на нея част от достойнството им. Разбираше също, че болката, която е причинил на генерала, е по-силна от кюрдските мъчения. Но както бе открил в „Грийнпийс“, нищо добро не ставаше без съответната цена. Ако спасиш тюлените, лишаваш от прехрана търговците на кожи. Ако защитаваш петнистия бухал, отнемаш работата на секачите на дървета.

И сега беше тук, за да покаже на мъчителите на Майк как работи РОЦ. Ако не го стореше, колегите му в ямите щяха да страдат. Ако продължеше, можеха да пострадат или да загинат десетки хора — като се започнеше с онази бедна душа, която с помощта на терморадарната система на РОЦ бяха открили да се спотайва в подножията на хълмовете. И все пак можеха да бъдат спасени също толкова кюрди.

Всяко нещо си има цена.

Но което бе най-важно, спечели време за другарите си по пленничество. А с него идваше надеждата. И подхранваната от надеждата сигурност, че Оперативният център не ги е изоставил. Ако можеха по някакъв начин да помогнат, Боб Хърбърт щеше да го открие.

Но Катцен също беше изкарал основния курс С & Б — осемдесет часа по сигурност и безопасност, задължителни за всички в центъра. Когато пътуваха в чужбина, американските правителствени служители бяха съблазнителни цели. Трябваше да притежават основни познания по психология, да умеят да работят с оръжие, да ползват техники за самоотбрана и оцеляване в трудни условия. Колкото и уморен да беше, колкото и силна тревога да изпитваше, трябваше да има представа за всичко около себе си. Пленниците не можеха винаги да разчитат някой друг да ги спаси. Понякога се налагаше да използват контраудара на спасителната групи, за да избягат. Друг път трябваше да извършват това контранападение сами.

Тъй като вярваше на Боб Хърбърт, ученият бе решил да спечели време, като действа колкото е възможно по-бавно. Освен това включи само онези от уредите, които щяха да са му полезни: радиостанции,

монитори за инфрачервено засичане, радара и другите основни съоръжения. Тъй като и двамата кюрди знаеха английски, предпазливо избягваше честотата на „Страйкър“. Ако имаше възможност, щеше да запише съобщенията и по-късно да ги изслуша.

Именно Катцен неволно бе предупредил кюрдите за самотния шпионин в подножието на хълмовете. Човекът ги подслушваше със сложна радиостанция, навярно ТАК-САТ-3. С помощта на лазерната радарна система на РОЦ терористите лесно успяха да го проследят, докато се мъчеше да избяга. Те предаваха на преследвачите му всеки негов ход. Онова, което кюрдите обаче не знаеха, беше, че шпионинът се готвеше да излъчи сигнал до Израел. Катцен бе видял, че параболичната му антена се настройва на сателитна връзка. Веднага щом разбра накъде се насочва антената — в този небесен сектор имаше само един израелски спътник — ученият превключи на симулационна програма, показваща шпионин, който се опитва да се свърже с разузнавателна група с кодовото название ПБ. ПБ или Победната бригада бе група е неизвестен брой хора от неопределена националност в необозначен район на сирийско-израелската граница. Симулацията целеше да използват софтуера на РОЦ, за да открият кои са и къде се намират.

След залавянето на мъжа Катцен използва РОЦ, за да подслуша всичко, което ставаше в пещерата. Пленникът разговаря на арабски с командира, затова Фил нямаше представа за какво е ставало дума. Двамата кюрди естествено разбираха. Макар че не му казаха нищо, той го долавяше по доволните им лица. Когато крадешком успя да хвърли поглед през предния прозорец на микробуса, видя, че извеждат мъжа навън. Несъмнено щяха да го екзекутират. Можеше да е шпионин. Но имаше и вероятност да е разузнавач от „Страйкър“.

Ученият нервно си пое дъх. Климатичната инсталация беше изключена, за да пестят гориво. Той попи челото си с носна кърпичка. Бе рискувал живота си за тюлени и мечки, за делфини и петнисти бухали. Нямаше намерение да остане в микробуса и да допусне това.

— Трябва да глътна малко свеж въздух — внезапно каза.

— Продължавай да работиш — заповяда мъжът от дясната му страна.

— Трябва да подишам, по дяволите! — настоя той. — Какво си мислите, че ще направя? Че ще избягам ли? Вече знаете как да ме

проследите с това — посочи към монитора, — и къде, в крайна сметка бих могъл да ида?

Кюрдът отляво прехапа устни и отвърна:

— Само минута, нямаме много време.

— Добре — рече Катцен. — Както кажете.

Терористът стисна яката му и го дръпна нагоре. После допря пистолета си до главата му.

— Хайде — каза и го бутна към затворената врата на микробуса.

Катцен слезе по двете стъпала и отвори вратата. После използва обучението си по оцеляване в трудни условия, което го бе научило да използва стълбите в своя полза. Приклезна. За миг пистолетът остана да сочи над главата му. Уверил се, че е стабилно застанал, ученият протегна лявата си ръка и хвана ръкава на якето на кюрда. После го дръпна нагоре към рамото му, приведе се и го претърколи през себе си.

Мъжът полетя с главата напред и се стовари по гръб на земята. Катцен се хвърли към него. Кюрдът вече се изправяше, когато той се метна отгоре му. Главата му беше обърната към краката на терориста. Ръката с пистолета бе от дясната му страна. Катцен се обърна, вдигна юмрук и силно удари китката на противника си. Пръстите се разтвориха. Той грабна оръжието.

Обърна се за миг и хвърли поглед към двамата мъже, които водеха пленника. Те бяха спрели нататък по пътя на двайсетина метра зад микробуса. Един от мъжете го гледаше.

— Yu af! — извика той. — Стой!

Катцен чу, че другият кюрд в микробуса тича към вратата. Погледна към поваления на земята противник. Беше дошъл тук, за да спаси, а не да отнеме човешки живот. Но ако не направеше нещо, щеше да загуби своя. Все още с лице към краката на кюрда, ученият вдигна пистолета и стреля в дясното му бедро.

Докато терористът крещеше, той погледна към двамата мъже с пленника. Единият, който го бе наблюдавал, насочваше оръжието си към него. В този момент пленникът се завъртя надясно като пумпал. В същото време сви дясната си ръка и вдигна лакът на равнището на главата си. Докато се обръщаше, превъртя лакът зад себе си и блъсна оръжието настрана. За миг към него нямаше насочени пистолети. Пленникът продължи да се върти, докато не застана отстрани на двамата кюрди с лице към Катцен. Докато единият се обръщаше, за да

го вземе отново на мушка, пленникът вдигна ръце от двете страни на китката му — с обърнати навътре длани, сякаш се готвеше да плесне. После дланите му светкавично се насочиха към китката на кюрда, едната малко по-близо до лакътя му от другата. Катцен чу изпукване. Пистолетът падна и пленникът се наведе да го вземе.

Всичко стана толкова бързо, че ученият не видя почти нищо. Зад себе си чуваше трополенето на тежките обувки на кюрда по стълбите на РОЦ. Откъм пещерата от лявата му страна се разнасяха виковете. Скоро щеше да се окаже под кръстосан огън от три страни. Оставаше му само един път за бягство — право напред към края на черния път. От другата му страна имаше склон. Не знаеше колко е стръмен, но падането щеше да е за предпочитане пред дъжда от куршуми. Катцен се реши. Прескочи гърчещия се кюрд, хвърли се на земята по хълбок, претърколи се няколко метра и се прехвърли надолу. Докато се търкаляше по стръмния склон, като че ли изобщо не се докосваше до земята. Под него пращяха клони и в тялото му се забиваха остри камъни. Здравно стискаше пистолета и криеше лицето си със същата ръка, докато с другата се мъчеше да спре падането. Чу няколко далечни изстрела. Но не мислеше, че някой стреля по него. Изстрелите бяха прекалено далеч, за да идват от скалния перваз.

Падането му спря със силно разтърсване. Беше се приземил по гръб в основата на дърво, което растеше настрани от склона. Това не само му изкара въздуха, но и му се стори, че си е пукнал ребро. Остана легнал за малко, докато дълбоко и болезнено си поемаше дъх. Последваха нови изстрели и Катцен примижа към тъмносиньото небе. В този момент някой погледна надолу към него. Бе кюрдът от фургона. След миг към лицето се присъедини пистолет.

Ученият все още стискаше оръжието, което беше взел. Ръката му висеше отстрани и когато се опита да я повдигне, чак до гърдите го прониза остра болка. При втория опит ръката му потръпна. Отказа се и я пусна надолу.

Задъхан, Катцен се приготви да умре. Но преди кюрдът да успее да стреля, главата му като че ли отскочи надясно. Отново отскочи, но този път се завъртя. После се отпусна, пистолетът падна от ръката му и се появи друго лице. Беше мъжът, излязъл от пещерата. Той махна на американеца да остане на мястото си.

— Като че ли мога да ида някъде — каза си Катцен.

Мъжът се провеси над перваза, седна с протегнати напред крака и се плъзна надолу, сякаш е на пързалка. Държеше ръцете си пред себе си и ги размахваше, за да запази равновесие. Във всяка една от тях имаше пистолет. Когато наближи дървото, той намали скоростта. После изпълзя и се скри под него, остави пистолетите на земята, сложи оръжието на Катцен до тях и помогна на ранения мъж да слезе. Американецът пхна ръце под себе си и се опита да се подпре. Всяко движение го караше рязко да вдишва през зъби от силната болка.

— Съжалявам — каза новодошлият. — Искях да те скрия под дървото.

— Няма нищо — отвърна Катцен и се отпусна на земята. — Благодаря.

— Не — възрази Фалах. — Аз благодаря. Ти им отвлече вниманието и така успях да се справя с хората, които щяха да ме убият. Освен това довърших твоя преследвач.

Катцен изпита мимолетна тъга. Само заради това, че бе излязъл от микробуса, вместо един загинаха четирима мъже.

— Вътре има още хора — каза. — Може би двайсетина кюрди и шестима от моите хора.

— Знам — отвърна мъжът. — Аз се казвам Фалах и съм с...

— Не! — прекъсна го Катцен. — Радиостанцията в микробуса още е пусната на запис. Те не знаят как да го пуснат, но няма гаранция, че ще успеем да си го върнем.

Фалах кимна.

Катцен с мъка се повдигна на лакът.

— Казвам се Фил. Прав ли съм, като си мисля, че си разузнавал района за някого?

Мъжът отново кимна. После посочи към учения и отдаде чест.

«За нашите — помисли си. — За «Страйкър».» Това трябва да беше човекът, който се опитваше да излъчи радиосигнала.

— Разбирам. Какво би трябвало да направят, ако не се свържат с... — Катцен замълча, когато другият внезапно го бутна да легне. После легна до него. Сега ученият също чу: по пръстта проскърцваха стъпки. Обърна лице, така че да може да погледне нагоре по склона. Над тях бе насочена полуавтоматична пушка. Докато Фалах се притискаше до него, оръжието стреля. Куршумите се врязаха в дървото

и в земята около тях. Стрелбата продължи само миг, но му се стори много по-дълго.

Погледна към Фалах, за да се увери, че е добре. После вдигна очи. От дънера под странни, грозни ъгли стърчеше отчупена кора. Не можа да не си помисли, че за пръв път се случва дърво да спаси еколог.

„Но още колко време?“ — зачуди се той.

Разузнавачът взе и двата си пистолета. Все още плътно притиснат до земята, ги насочи нагоре към склона. Разнесоха се нови стъпки, последвани от тишина. И тогава на Катцен му хрумна ужасяваща мисъл. Беше оставил проклетата система за инфрачервено засичане в РОЦ включена. И все още работеше на мястото на Майк Роджърс. Въпреки че хората, които бе научил да използват някои от уредите в центъра, бяха мъртви, някой можеше да влезе вътре и да хвърли поглед към монитора. А на екрана като червена фигура се виждаше всеки в радиус от двеста метра около пещерата. Включително труповете.

Двамата с Фалах не бяха ранени и кюрдите щяха да го разберат.

Катцен се наведе, така че да доближи уста до ухото на разузнавача.

— Загазили сме. Може да ни видят така, както видяха теб. Инфрачервеният детектор — те знаят, че не сме мъртви.

След кратка тишина отново се разнесоха стъпки. Последва висок стон. Катцен се обърна и погледна нагоре. Миг по-късно видя Мери Роуз, застанала на ръба на склона. Зад нея имаше някой. Виждаше краката му между нейните.

— Хей, вие, долу! — извика мъжки глас. — Ще броя до пет, за да се предадете. Ако не се покажете, хората ви ще бъдат разстреляни един по един. Първа е тази жена. Едно!

— Наистина ще го направи — прошепна Фалах.

— Две!

— Зная — отвърна Фил. — Виждам съм ги как действат. Трябва да се предам.

— Три!

Мъжът докосна ръката му.

— Ще те убият!

— Четири!

— Може би няма — каза и бавно и болезнено се изправи. — Все още имат нужда от мен. — Погледна нагоре. Копелетата брояха прекалено бързо. — Ранен съм! — извика. — Идвам!

— Пет!

— Не, почакайте! — изкрещя американецът. — Казах...

Изведнъж отгоре изригна кръв и на фона на синьото небе се очертаха тъмни пръски.

— Не! — повторно извика той и лицето му се изкриви, когато Мери Роуз се свлече на колене и кръвта ѝ потече към тях. — Господи, не!

49.

Вторник, 15:35

Дамаск, Сирия

Подът на помещението за охраната на двореца беше хлъзгав от кръв.

Агентите от АДС бяха мъртви. А също двучленната и съответно тричленната охрана на японския и руския посланик. Бяха застреляни в малката тъмна стая без прозорци с две табуретки и голям полегат пулт, състоящ се от двайсет малки черно-бели телевизионни монитора. Екраните показваха пълен хаос около почти всички входове и стаи.

Мъжът, който вероятно ги беше застрелял, служител от дворцовата охрана в синя униформа, също лежеше мъртъв. На пода до него беше паднал автоматът му. В челото му имаше две дупки от куршуми. Един от руснаците бе успял да извади пистолета си и да го застреля.

Пол Худ не искаше да се бави тук. Провери дали някой от мъжете не показва признаци на живот. Всички бяха мъртви. Остана на четири крака и подаде глава в коридора. Отвсякъде се разнасяха изстрели. Вече не бяха толкова приглушени. Макар и само на петдесетина метра, приемната зала му се струваше невероятно далеч. Външната врата в противоположната посока бе много по-близо. От тактическа гледна точка щеше да е далеч по-разумно, ако успееше да ги доведе тук.

Тогава си спомни за клетъчния телефон на Уорнър Бикинг.

Върна се обратно в стаята. И двамата агенти от охраната имаха клетъчни телефони. Единият беше прострелян от куршумите. Другият се бе счупил при падането. Худ се огледа.

«Това е стая за охраната, по дяволите! — каза си. — Трябва да имат телефон.»

Прокара ръце по пулта. Наистина имаше. Беше скрит до най-долния монитор отдясно. Вдигна слушалката, върху която светеха цифрите. Стисна я в треперещата си ръка и набра номера на Бикинг, но

той навярно все още разговаряше с Оперативния център. Худ се зачуди дали на някой друг в историята му се е случвало да чака напред кипящата битка, за да се обади по телефона.

Върна се да погледа мониторите, докато линията се освободи. Бикинг вдигна след второто иззвъняване.

— Да?

— Уорнър, Пол е.

— Господи боже! — нервно се изсмя той. — Надявах се да не е някоя грешка. Какво откри?

— Всички тук са мъртви. Някакви вести от Оперативния център?

— Казаха ми да почакам, докато се опитат да ни пратят хора — каза Бикинг. — Последно разговарях с Боб. Подготвяли нещо, но не можел да ми съобщи какво.

— Навярно се е страхувал, че подслушват връзката. — Поклати глава. — В момента обаче наблюдавам мониторите и не виждам никой да отива... почакай.

Проследи група мъже, вероятно сирийска бойна част, които се движеха по един от коридорите.

— Какво става? — попита Бикинг.

— Не съм сигурен, но ми се струва, че армията пристигна.

— Къде?

— Като че ли в другия край на коридора, в който съм аз.

— По-близо до нас ли?

— Да.

— Дали не би трябвало да изляза и да ги посрещна?

— Мисля, че не — отвърна Худ. — Очевидно са се насочили точно към вас.

— Навярно имат заповед да изведат навън посланиците — предположи Уорнър. — Може би е най-добре да се върнеш тук.

— Може би.

Стрелбата в другия край на коридора, в посока, противоположна на приемната зала, се усилваше. Скоро бунтовниците щяха да стигнат до офиса на охраната.

Худ продължи да наблюдава мониторите. Войниците не проверяваха в други стаи, нито пък се пазеха от нещо. Вървяха напред с изненадваща увереност. Или просто бяха смели, или нямаха

представа колко опасно е положението. Или пък не се страхуваха от нападение.

В служебните му задължения влизаше постоянно да допуска заговори. Една от основните функции на Оперативния център беше винаги да си задава въпроса „Ами ако?“, когато се сблъскаше с убийство, извършено от самотен атентатор, или с бунт на слаба до този момент фракция. Той не бе параноик на тема конспирации, но не беше и наивен.

Войниците продължаваха решително напред. Образът се прехвърли на друг монитор.

— Пол? — каза Уорнър. — Идваш ли?

— Почакай така — отвърна му.

— Продължавам да поддържам връзка с Оперативния център...

— Не затваряй! — заповяда му Худ.

Наведе се над мониторите. Няколко секунди по-късно видя двама мъже с черни кърпи на глави, които размахваха пистолети, навярно „Макаров“, да пресичат коридора зад тях. Един от войниците хвърли бърз поглед назад. Дори не забави крачка.

— Уорнър — припряно каза, — изчезвайте оттам.

— Какво? Защо?

— Събери всички и тръгвайте! — нареди му. — Доведи ги тук.

Струва ми се, че армията не е на наша страна.

— Добре — отвърна Бикинг. — Тръгваме.

— А ако не искат да дойдат, не спори с тях. Просто ги доведи.

— Ясно.

Худ затвори телефона. Зад войниците безнаказано минаха други бунтовници. Или сирийската армия участваше в това, или тези мъже само бяха преоблечени като редовни войници. И в двата случая положението беше много опасно.

— Мамка му! — изруга той, когато групата зави по последния коридор. — Уорнър, внимавай!

— Какво?

— Остани където си! — Худ вече нямаше нужда да наблюдава войниците на монитора. Единственото, което трябваше да направи, за да ги види, беше да подаде глава през вратата. Своята глава или...

Погледна към покрития с кръв мрамор. Пистолетът на руския агент лежеше до автомата на убиеца. Знаеше за огнестрелното оръжие

само онова, на което го бяха научили по време на задължителния курс в Оперативния център. И тогава не се бе справял чак толкова добре. Не и в сравнение с Майк Роджърс и Боб Хърбърт. Обаче ако успееше да отблъсне сирийците, навярно щеше да спечели време Уорнър и другите да се измъкнат от приемната зала.

— Уорнър — високо прошепна в телефона, — към теб идват войници. Навярно вражески. Залегни и чакай, докато не ти кажа. Повтори.

— Да залегна — отвърна Бикинг.

Худ остави телефона отворен и взе автомата от покрития с кръв мраморен под. Когато се изправи, главата му се замая. Не беше сигурен дали е от прекалено бързото изправяне, или защото ръцете и подметките му лепнеха от човешка кръв. Навярно и заради двете. Бързо прескочи протегнатата ръка на един от агентите от АДС и застана зад вратата.

Сърцето му силно биеше. Ръцете му леко трепереха. Бе изкарал задължителния курс по стрелба, но никога досега не беше стрелял по човек. Нямаше да стреля, за да убива. Поне отначало. Но нямаше гаранция, че няма да му се наложи. Беше кмет на Лос Анджелис, после banker. Постъпи в Оперативния център, за да се занимава с умствен труд. Да решава кризисни положения, а не да убива.

«Е, нещата се променят, Худ — каза си и дълбоко пое дъх. — Или ще стреляш, ако се наложи, или семейството ти ще присъства на погребение.» Наведе се напред и погледна към войниците, които вървяха към приемната зала. Започна да съставя план. Първо да разбере дали може да преговаря с тези хора. И второ да види как биха реагирали на предизвикателство.

— Някой от вас говори ли английски? — попита.

Войниците спряха. Намираха се на малко повече от пет метра от залата и на около трийсет и пет метра от него. Без да се обръща водачът им каза нещо на човека зад себе си. Мъжът пристъпи напред.

— Аз говоря английски. Кой си ти?

— Американски гост на президента. Току-що приказвах по телефона с командира на президентската гвардия. Иска всички лоялни бойни части незабавно да идат при него в северната галерия.

Мъжът преведе думите му. Водачът на групата даде заповед на един от мъжете зад себе си. Двама войници се отделиха и тръгнаха по

пътя, по който бяха дошли.

„Трябва да провери — помисли си Худ, — но не използва радиостанцията си.“ Ако навън имаше президентски гвардейци, този човек не искаше да разберат, че е тук.

Когато двамата войници завиха зад ъгъла, командирът даде нова заповед. Групата пак се раздели. Водачът и четирима мъже продължиха към приемната зала, докато трима се насочиха към Худ с оръжие в ръце. Не идваха да го спасят. Въпросът беше дали имат намерение да взимат пленници, или щяха да убиват наред. С провалилия се атентат срещу президента вече бяха отнели няколко живота. И бяха убили всички в тази стая. Дори да взимаха пленници, в което дълбоко се съмняваше, Худ не искаше да подлага страната, семейството и самия себе или хората си в залата на продължителните изпитания на пленничеството. Както някога се бе изразил Майк Роджърс: „Това просто е друг начин да умреш“.

Той вдигна автомата на равнището на кръста си и притисна пълнителя до бедрото си. Прицели се ниско, изскочи в коридора и стреля към пода точно в краката на командира. Худ се сепна, когато гилзите полетяха към него, но продължи да натиска спусъка. Мъжете нататък по коридора заотстъпваха. Тримата, които се приближаваха към него, се хвърлиха към стената, скриха се зад голям бронзов кон и отвърнаха на огъня.

Худ престана да стреля и се приведе зад касата на вратата. Кокалчетата на ръцете му бяха побелели от стискане на приклада. Дишаше бързо и сърцето му биеше още по-силно. Войниците също спряха стрелбата. Усещаше автомата в ръцете си лек — пълнителят беше почти празен. Взе окървавения пистолет от пода и го провери. Имаше седем-осем патрона.

Худ знаеше, че няма много време. Трябваше да се върне в коридора и отново да стреля, като този път се прицелеше по-високо. Хвърли поглед към монитора. Командирът и хората му чакаха. Към тях се бе присъединила шайка въоръжени сирийци. Водачите и на двете групи се съвещаваха. Той знаеше, че трябва да действа.

Приблужи се до касата на вратата и протегна напред и двете оръжия. Не се чувстваше като Джон Уейн, Бърт Ланкастър или Гари Купър. Беше просто уплашен дипломат с оръжие в ръце.

„Те са отговорни за смъртта на мъжете в тази стая“ — каза си и се заслуша. Навън не се долавяше никакво движение. Като задържаше дъха си, този път той вдигна оръжието на равнището на бедрото си и изскочи в коридора.

И спря, оказал се лице в лице с един от войниците, който притисна дулото на пистолета си под брадичката му.

50.

Вторник, 15:37

Долината Бекаа, Ливан

Преди да постъпи в «Страйкър», сержант Чък Грей беше ефрейтор в елитната антитерористична група «Делта». Отначало го бяха пратили на обучение във форт Браг като обикновен редник. Но двете специалности му позволиха само за няколко месеца да се изкачи по йерархията до редник първи клас и сетне до ефрейтор.

Първата му специалност бяха скоковете от голяма височина с ниско разтваряне на парашута. Както отбелязваше командирът му във форт Браг в препоръката си за произвеждането му в редник първи клас: „Този човек може да лети“. Грей притежаваше способността да разтваря парашута си ниско и да се приземява по-точно от всеки друг войник в „Делта“. Той го отдаваше на изключителната си чувствителност към въздушните течения. Освен това смяташе, че много му помага втората му специалност.

Тя беше стрелбата. Както пишеше покойният подполковник Чарлс Скуайърс в настойчивата си препоръка до Майк Роджърс да го приеме в „Страйкър“: „Ефрейтор Грей не е просто точен стрелец, генерале. Той улучва десетката точно в средата“. В доклада не се отбелязваше, че Грей също може да издържа без да мига колкото време е необходимо. Бе развил това си умение, когато разбра, че е нужно само едно трепване на окото, за да пропусне „ключалката“, както го наричаше той. Краткият миг, в който целта ти е в съвършена позиция за попадение.

Покатерил се на върха на едно от дърветата няколко секунди преди това, той гледаше през телескопа „Редфийлд“ с дванайсетократно увеличение, монтиран на 7.62-милиметровата му снайперистка пушка „Ремингтън М-401“. Двайсет секунди бяха изминали, откакто терористът излезе от пещерата, притиснал дулото на пистолета си до главата на Мери Роуз Мохали. Двайсет секунди бяха изминали, откакто полковник Брет Огъст му нареди да повали

обекта. През това време Грей не само беше наблюдавал всичко, което ставаше, но и внимателно слушаше през слушалките, включени в двайсетсантиметровата параболична антена. Тя бе завързана на един от клоните до него и му даваше възможност ясно да чува всичко в района около празния РОЦ.

Във всяка операция за спасяване на пленници настъпва момент, в който снайперистът извършва онова което трябва по-скоро от емоционални, отколкото от професионални подбуди. Трябва да се отнеме човешки живот, за да се спаси животът на пленник. Това не е точка на необратимост — такива ситуации са променливи и винаги трябва да си готов да се оттеглиш. Но трябва и да успокоиш съвестта си. Ако не умрат противниците — бързо и безболезнено — може да загине някой невинен. Други възможности няма. Нещата не се разглеждат като цяло, не става дума за живота в каузата на терористите. В този момент снайперистът е обхванат едва ли не от свръхестествено спокойствие. Последните секунди преди да стреля са мигове на хладна и ужасяваща решителност. Първите секунди след това са мигове на също толкова безстрастно одобрение със съвсем слаби нотки на професионална гордост.

Сержант Грей изчака въоръжения мъж да произнесе и последното число, преди да стреля. Единственият му изстрел го улучи в лявото слепоочие. Терористът силно отскочи надясно, леко потрепери и после се строполи по гръб. Кръвта му опръска скалния перваз и потече по лицето му. Когато ръцете му безжизнено увиснаха, Мери Роуз падна на колене. Никой не се втурна към нея. Миг по-късно някой започна да се катери нагоре по склона. Той не изчака да види кой е.

Редниците Дейвид Джордж и Терънс Нюмайер стояха под дървото. В момента, в който терористът падна на земята, сержант Грей пусна антената и слушалките на редник Джордж, подаде пушката си на редник Нюмайер и слезе долу. Докато взимаше обратно снаряжението си, си помисли, че предстои да се направи още много.

Тримата мъже се върнаха при полковник Огъст и другите. Командосите бяха оставили машините си на около половин километър назад, за да не ги издадат двигателите им. Двама бяха останали, за да пазят колите и мотоциклетите, докато другите продължиха напред, като се прехвърляха от дърво на дърво в гъстата гора. Направиха

инфрачервено сканиране и не откриха часови, така че начинът им на придвижване изпълняваше две цели. Първо, така нямаше да попаднат на мините около пещерата. Второ, ако РОЦ работеше, мониторите щяха да показват, че нещо по дърветата мърда и от това разстояние кюрдите щяха да си помислят, че това са ятата лешояди, обитаващи района.

През трите минути, докато сержант Грей беше на дървото, с помощта на полевите си очила полковник Огъст и ефрейтор Пат Приментайн наблюдаваха какво става на скалния перваз на около триста метра от тях. Останалите единайсет командоси се бяха събрали плътно един до друг зад тях. Когато сержант Грей и двамата редници се върнаха, те се сляха с групата, която сякаш изобщо не се увеличи.

Огъст погледна назад към тях. Ефрейтор Приментайн, детето чудо на пехотната тактика, продължи да следи перваза.

— Добра работа, сержант — каза полковникът.

— Благодаря ви, сър.

— Сър — обади се Приментайн, — никой не се опитва да хване жената.

Командирът кимна и каза:

— Ще трябва да се погрижим. За ваше сведение според нас Фил Катцен и свръзката ни са в подножието на склона. Ще излезем на една или две групи. На една, ако се наложи да щурмуваме пещерата, за да измъкнем нашите. На две, ако пленниците са...

— Полковник — прекъсна го Приментайн, — мъжете излизат.

Огъст насочи бинокъла. Сержант Грей присви очи в същата посока. Трима от заложниците бяха хвърлени по очи на земята пред пещерата. Грей можеше да види мъжете вътре, но те бяха скрити в дълбоката сянка.

— Ефрейтор, сложи си маската и незабавно поведи група А — рязко нареди Огъст. — Не им давайте възможност да излязат навън. Ние ще се справим с външния район.

— Да, сър — каза Приментайн. Затича се към перваза, последван от седем командоси, приведени зад него.

— Джордж, Скот! — изръмжа полковникът.

— Сър? — отвърнаха едновременно и двамата.

— Пуснете им СО.

— Да, сър — каза Джордж.

Редниците се приближиха до сандъка с екипировка, който бяха взели от КБА. Докато Дейвид Джордж сглобяваше металносивия гранатомет, Джейсън Скот извади четири гранати СО — светкавичен обезвредител — от херметичната им чанта. Две секунди след изстрелването кехлибареножълтият газ щеше да повали всеки в радиус от шест метра. Редник Скот помогна на Джордж с тежката подпорна плоскост и след малко повече от трийсет секунди гранатометът беше сглобен и зареден. Докато редник Джордж гледаше през мерника, Скот работеше с ръчките за наклона и издигането.

— Сержант Грей — нареди командирът, — сложи си очилата за нощно виждане и ми кажи какво става вътре в пещерата.

— Веднага, сър.

Той взе пушката си и се отправи обратно към дървото. Нюмайер извади очилата за нощно виждане от раницата си. Ремъкът бе нагласен за каската на сержанта. На телескопа „Редфийлд“ бяха монтирали специален адаптор.

— Сержант — каза Огъст, — като че ли краката на заложниците са завързани и някой вътре държи въжетата. Виж дали ще можеш да го улучиш.

— Да, сър — отвърна той и започна да се катери към големия клон, от който ясно можеше да вижда над другите дървета.

Докато се изкачваше, чу, че радиостанцията на редник Иши Хонда сигнализира. Радистът отговори, послуша няколко секунди, после остави уреда включен.

— Сър — спокойно каза Хонда. — Съобщение «В» от кабинета на господин Хърбърт.

Съобщение «В» означаваше „Внимание!“. Макар че обикновено следваше заповед за незабавна евакуация, Грей продължи да се катери.

— Казвай — нареди полковникът.

— Господин Хърбърт съобщава, че преди седем минути от „Питсбърг“ е изстрелян „Томахоук“. Ракетата ще достигне РОЦ след двайсет и пет минути. Препоръчват да се изтеглим.

— Препоръчват, но не ни заповядват.

— Не, сър.

Командирът кимна.

— Редник Джордж.

— Сър?

— Дай им да разберат на онези копелета.

51.

Вторник, 15:38

Дамаск, Сирия

Когато притиснаха револвера под брадичката му, Пол Худ не видя живота си да минава като на лента пред очите му. Докато другите двама мъже го обезоръжаваха, той беше обзет от почти сънливо лекомислие. Може би така разумът му се опитваше да се справи с шока? Но съзнанието му остана достатъчно ясно, за да се запита какво, по дяволите, си е мислил, като е решил да се изправи срещу терористите. Худ бе чиновник, а не военен. И мислите му бяха толкова заети с командира на групата — къде отива и какво се готви да направи — че изобщо забрави за мъжа, който пълзеше край стената. Както обикновено Майк Роджърс беше прав за тези неща. Войната, често казваше той, не прощава никому.

Терористите отстъпиха назад с пистолетите му. Единият се обърна. Американецът видя, че командирът повежда хората си напред. В поведението на противника му нямаше самодоволство или триумф. Когато спря до вратата и погледна нататък по коридора, мъжът кимна. Терористът, който го пазеше, се обърна и каза нещо на войника пред Худ. Войникът изсумтя и погледна към него. За разлика от командира си се усмихна.

Худ затвори очи и мислено се сбогува със семейството си. В устата му се бе събрала слюнка. Искаше му се да може да преглътне, но притиснатата цев на пистолета му пречеше. Не че имаше значение. След миг никога вече нямаше да преглъща, да се усмихва, да затваря уморено очи или да сънува...

В коридора отекна изстрел и той се сепна. Чу висок стон и отвори очи. Мъжът, който допреди малко стоеше пред него, сега лежеше на пода, хванал лявото си бедро. Докато американецът гледаше удивен, паднаха и другите двама. В краката и кръста им зееха грозни дупки от куршуми. И двамата бяха мъртви.

Погледна към коридора и видя, че групата от дрипави сирийци се приближава. Бяха въоръжени до зъби, с пъстри роби и напрегнати лица. Докато Худ стоеше изненадан, че е останал жив и не знаеше какво да прави, кюрдският командир замръзна на място. Хората му спряха зад него. Бяха само на няколко крачки от вратата на приемната зала. Командирът погледна към тримата си войници на пода, после се обърна и започна да вика нещо на сирийците.

Забравен за миг, Худ се шмугна обратно в стаята на охраната. И веднага съжали, че не се е сетил да вземе някой от pistolетите на убитите терористи. Но вече беше прекалено късно и поне бе жив. Както се казваше на борсата, мечките и биковете могат да успеят. Но не и свинете.

Побърза да вдигне телефона.

— Там ли си, Уорнър?

— Разбира се! — отвърна той. — Какво става?

— Не съм сигурен — каза Худ. — Сирийците току-що застреляха неколцина войници.

— Страхотно...

— Възможно е — прекъсна го Худ. — Продължавам да смятам, че те не са тук, за да ни помогнат. Можеш ли да чуеш какво казва командирът им?

— Почакай да се приближа — рече Бикинг. Върна се минута по-късно. — Пол? Казва се Махмуд ал-Рашид и иска да знае какво правят сирийците. Очевидно вече им е казал, че е кюрдски лидер, а не войник от сирийската армия.

— Какво му отговориха сирийците?

— Нищо.

Пол погледна към монитора.

— Уорнър, имам предчувствие, че тези сирийци не са помислили кюрдите за войници. Според мен отлично знаят какви са.

Махмуд отново извика.

— Какво казва сега? — попита Худ.

— Заповядва им да се представят. Освен това иска да се погрижат за мъжете, които са застреляли.

Докато наблюдаваше екрана, сърцето му затуптя по-бързо.

— Махмуд вдига pistolета си — каза той. — Уорнър, залагам живота си, че те не са на негова страна.

— Може да са от президентските сили за сигурност — предположи Бикинг. — Отдавна трябваше да са тук.

— Не зная. Виж, Уорнър, свържи се пак с Оперативния център и им обясни какво става. Питай ги дали знаят нещо за организиран контраудар.

— Нямаше ли да ми кажат, ако беше така?

— Не и по открита линия. Но сега секретността не е от значение.

Махмуд замълча. Последва съвсем кратка тишина. После сирийците внезапно отстъпиха няколко крачки назад и като един откриха огън по главната част от кюрдската група.

— Мамка му! — изкрещя по телефона Бикинг. — Пол, нищо не чувам. Много е шумно!

Неколцина от войниците на Махмуд бяха повалени на земята, преди да успеят да реагират. Самият командир не можеше да стреля, защото му пречеха собствените му хора. Вместо това даде знак на оцелелите да се оттеглят. Докато тичаха, той прикриваше отстъплението им и отблъскваше сирийците със стрелба от пояс. Неколцина от тях бяха отхвърлени по гръб, но сигурно носеха бронирани жилетки, защото отново се изправиха. Кюрдът обаче нямаше жилетка. Очевидно беше пронизан от няколко куршума, преди да се обърне и да залитне към приемната зала. Веднага щом се обърна, стрелбата замлъкна. Сирийците отново се втурнаха напред.

Когато настана тишина, Пол се върна на телефона.

— Уорнър, забрави за Оперативния център. Скрий се. Кюрдите ще се появят след секунда!

Отговор не последва.

— Направи го веднага, Уорнър! — заповяда Худ. — Уорнър, чуваш ли ме?

— Чувам те — отвърна той. — Но може би мога да направя нещо...

— Не можеш — прекъсна го, — освен да си скриеш тъпия задник!

Продължаваше да наблюдава монитора, когато в приемната зала влязоха петима кюрди, последвани от ранения си командир. Американецът не каза нищо повече. Ако Бикинг бе успял да се скрие някъде, гласът на Худ по телефона щеше да го издаде. Той остави слушалката до себе си и продължи да гледа екрана.

Докато чакаше, чу нови изстрели точно пред неговата врата и видя, че някой се приближава по коридора. Обърна се точно в момента, в който готвещият се преди малко да го убие терорист пропълзя в стаята, легнал по гръб и гърчещ се като червей. Той се извъртя по хълбок, лицето му се сгърчи от болка и после се сви на топка. В гърдите му зееха три кървави дупки. Известно време мъжът тежко дишаше. Накрая спря. Лицето му не се отпусна дори след смъртта.

На Худ му се пригади.

Секунда по-късно един от сирийците прескочи трупа. Мъжът беше едър, около метър деветдесет и пет и с голяма черна брада. На главата си носеше бяла кафая. Парабелът в ръката му леко димеше и на гърдите на якето му в цвят какви се виждаха две дупки от куршум. Застанал на вратата, той изпълваше касата.

— Ти ли си Худ? — попита сириецът. Мощният му глас сякаш излизаше от пещера.

— Да.

Мъжът ритна настрана пистолета, принадлежал на убития кюрд. Оръжието се завъртя в локва кръв.

— Вземи това — каза и забради лицето си с кърпата. — Използвай го, ако се наложи.

Худ взе пистолета.

— Кой си ти?

— „Миста'аравим“ — отвърна мъжът. — Ти остани тук.

— Искам да дойда с теб.

Човекът поклати огромната си глава.

— Казаха ми, че господин Хърбърт лично ще ме изрита по задника, ако с теб се случи нещо. — Извади от дълбокия джоб на панталоните си нов пълнител и презареди парабела си.

— Ами другите? — попита американецът.

— Потърси тук видеозаписи. Ако намериш, вземи ги.

— Добре. Но посланикът, колегите ми...

— Аз ще се погрижа за тях — прекъсна го мъжът — и ще се върна за теб. — С тези думи се обърна и се отдалечи по коридора.

От другите части на двореца внезапно се разнесоха залпове. Като се изключеха тежките стъпки на сириец, в тяхното крило беше обезкуражително тихо.

Худ застана пред монитора и видя, че едрият мъж се връща при другите, „Миста'аравим“ бяха израелски командоси под дълбоко прикрие като араби. Хърбърт имаше много тесни контакти с израелската армия и навярно бе помолил за помощ. Ето защо агентът искаше той да потърси видеокасети — не трябваше да оставя запис на лицето му.

Петимата мъже стояха покрай стената от двете страни на вратата на приемната зала. Бяха разделени на две групи и залепяха нещо на мраморните стени. Худ предположи, че е С-4. Щяха да използват пластичния експлозив, за да отвлекат вниманието на кюрдите и в същото време да направят отвор, през който да могат да стрелят.

Той започна да търси записите. В един от шкафове под пулта откри два видеокасетофона и извади касетите. После изруга.

Това не бяха единствените записи на „Миста'аравим“. Бяха ги видели и кюрдите. Ето защо трябваше да умрат. И за да са абсолютно сигурни в това, командосите навярно щяха да направят залата на решето, преди да влязат вътре. Израелците действаха така. Понякога доброто трябваше да се жертва наред със злото в полза на останалото.

Но Худ не действаше така. Взе слушалката.

— Уорнър — прошепна американецът, — ако можеш да ме чуеш, остани на мястото си. Струва ми се, че скоро ще стане адски...

Миг по-късно адът наистина настана. Алабастровите стени от двете страни на вратата избухнаха на височината на кръста и до отворите застанаха маскирани израелци. Когато кюрдите откриха огън срещу тях, по-бързите, по-мощни израелски автомати им отвърнаха като един със смъртоносен глас.

52.

Вторник, 15:43

Долината Бекаа, Ливан

Когато видя пръските кръв, Фил Катцен започна да проклина кюрдите. Без да обръща внимание на острата болка в хълбока си, запълзя нагоре по склона към пътя.

Фалах остави пистолетите си на земята. Прегърна го през кръста и го задържа.

— Чакай! — извика младежът. — Чакай! Нещо не е...

Фил притисна чело до сухата пръст.

— Те я убиха. Застреляха я, без да се колебаят! — Удари с юмруци по земята.

— Не мисля така — възрази Фалах. — Шт... струва ми се, че я чувам.

Катцен притихна. Чу превключване на скоростен лост — РОЦ потегляше. После от скалния перваз се разнесе проплакване.

— Мери Роуз? — гласно се зачуди той. Освен хлипането беше настанала пълна тишина. Той погледна към Фалах. — Щом тя е жива, нещо трябва да се е случило с мъжа, който се готвеше да я застреля.

— Прав си — отвърна израелецът. Взе пистолетите си. — Навярно кръвта, която видяхме, е негова.

— Но как? Не разбирам как би могъл да избяга някой от другите пленници. Онези ями бяха покрити с железни решетки.

— Никой не е избягал — каза Фалах. — В противен случай наоколо щеше да има викове и суетня. А сега нищо не помръдва. — Погледна на юг и присви очи. — Ако са застреляли кюрда, трябва да са го отнесли. Изключих радиостанцията преди час. Това е достатъчно време за бързо взимане на решение за спасителна операция.

„Страйкър“ — помисли си Катцен и проследи погледа на другия мъж.

Преди да успее да огледа дърветата, някой извика отгоре. Викаше на английски и заплашваше да убие трима заложници.

— Не приказва на нас — рече Фалах. — Някой е убил кюрда. Говорят на него.

— Ако това е вярно — каза Катцен, — РОЦ може да засече всеки в района.

— Не можем да направим нищо за това — отвърна израелецът. Той се прехвърли през учения и му подаде единия пистолет. — Ти остани тук. Ще се опитам да ги открия и да ги предупредя...

Преди да успее да каже нещо повече, от югоизток се разнесе слабо изпукване, последвано от свистене. Катцен вдигна поглед и видя малка черна ракета, която се носеше към пещерата. Секунди по-късно излетя втора, сетне — трета. Те избухнаха една след друга, вдигайки гъсти, медни на цвят облаци.

— Неофосген! — възкликна ученият.

— Какво? — попита Фалах.

— Нов задушлив газ. Предизвиква подобен на астма ефект за около пет минути. Имат го единствено в „Страйкър“.

Газът изглеждаше неподвижен като памук. След секунди течното съдържание се изпари, а останалият дим попи в земята. Краищата на влажното петно запълзяха към склона, после започнаха да се спускат надолу. Мъжете видяха, че Мери Роуз пада напред. Тялото ѝ увисна от перваза и тя остана да лежи, като се мъчеше да си поеме въздух.

— Хайде — каза Катцен. — След около две минути облакът ще побелее и ще стане безвреден. Може да успеем да измъкнем нашите, преди кюрдите да се съвземат.

— Не — възрази Фалах. — Ти оставаш тук. Счупените ти ребра ще забавят и двама ни.

— Мамка му. Тогава ще се погрижа за Мери Роуз.

Фалах се съгласи и запълзя нагоре по склона. Бързината и сръчността му за миг шокираха учения. В последно време не му се случваше често да действа на открито и забравяше поразителното умение, с което местните хора се движеха по родния си терен.

Като изпъна крака си от страната на счупените ребра, той се опита доколкото е възможно да я обездвижи. Затъкна пистолета в колана си и запълзя нагоре, като непрекъснато се оглеждаше. Въпреки че не беше във форма, не бе забравил бързината и изненадата, с които действа „Страйкър“. Ако неофосгенът им дадеше пет минути да влязат в пещерата и да се справят с врага, съвсем скоро щяха да са тук.

Докато гледаше на юг, чу стъпки по пътя. Вдигна очи. Разузнавачът продължаваше да пълзи, а газът все още бе кафеникав, все още беше опасен. Не можеше да види самия път, но виждаше, че краищата на облака се раздвижват, като че ли през него вървят хора. После до Мери Роуз се появи някой. Носеше камуфлажна униформа и противогаз. Той коленичи до нея, прегърна я през раменете и внимателно я отдръпна от склона. Прехвърли я през рамо и изчезна.

Фалах на практика прелетя последните няколко метра до перваза. Застанал точно извън ясно различаващите се граници на облака, израелецът погледна към Катцен. Той енергично се усмихна, вдигна палци към него, после се затича по посока на пещерата.

Вече нямаше нужда да продължава да се изкачва. Болеше го цялото тяло и с удоволствие се отпусна по корем върху меката трева. Опита се да приложи метода на дишане „Буда“, на който се беше научил в курса по първа помощ. Надуваше повече корема, отколкото гърдите си, за да сведе до минимум болката от счупените ребра.

Докато лежеше там, заслушан в слабото, но постоянно хриптене и случайното изхрущяване на обувки по пръст и камъчета, изведнъж го стресна изстрел. Ехото го понесе и той прозвуча така, сякаш идва от самото дъно на пещерата.

Катцен сви коляно и длани под себе си и с мъка продължи да се катери нагоре по склона.

53.

Вторник, 15:45

Дамаск, Сирия

Когато стената на приемната зала изригна навътре, Махмуд се беше облегал с две ръце на масата до павилиона с преписа на Корана. Искаше му се да участва в защитата на малката им крепост, но нямаше сили. Дори не можеше да провери дали някой в залата е оцелял след бомбата, взривена от техния камикадзе Сабер Мохсени.

Тъй като беше останал без сили от куршумите в крака и левия хълбок, експлозията го повали на земята. Макар да се срамуваше от безпомощността си, Махмуд избягна помитация огън. Другите кюрди не бяха такива късметлии. Готови за атака, те бяха заели позиции зад столовете и колоните по средата на помещението. Но мощните автомати G3 турско производство ги направиха на решето.

Притиснал бузата си до хладните плочи, Махмуд слушаше как стрелбата утихва заедно с хората му. Останал незасегнат от последната канонада, той леко отвори очи и огледа пода, покрит с разбит кристал и разкъсани трупове. В един от отворите в стената се появиха лица. Долната част на кърпите им беше праметната над носа и устата им. Кюрдът беше предположил, че това не са елитните гвардейци на президента. Сега вече бе сигурен. Тези хора не искаха да ги разпознаят. Освен това президентската охрана не избиваше всички наред, а използваше газ, с който омаломощаваше враговете, за да може да ги залови и да ги измъчва. Сирийският президент обичаше да е информиран за възможни заговори, а неговите инквизитори не можеха да разпитват мъртъвци. И накрая, тези мъже бяха стреляли в стая, в която се пазеше свещеният mahmal. Никой мюсюлманин не би дръзнал да извърши такова светотатство.

Не, тези хора не бяха араби. Подозираше, че са „Миста'аравим“, израелци, представящи се за сирийци.

Пистолетът му лежеше до него в мрака и той го взе. Все още можеше да помогне за осъществяването на целта. Пръстите му

напрегнато стиснаха дръжката. Показалецът му се плъзна на спусъка. В сградата имаше още сирийски кюрди и те продължаваха битката. Махмуд също нямаше да се предаде.

Мъжете влязоха в приемната зала. Един от тях остана навън, за да пази коридора, докато другите се разгърнаха вътре. Двама тръгнаха покрай северната стена, други двама — покрай южната. Всички вървяха към него, взираха се в мрака и бързо проверяваха труповете на път за задната стена. Очевидно търсеха някого.

Махмуд бе замаян от загубата на кръв. Мъжете бяха на около шест метра от него. Двамата, които вървяха покрай южната стена, се насочваха към нишата отзад. Другите откъм северната минаха покрай два дивана, чиито облегалки бяха разбити на трески от канонадата. От двете им страни имаше по една керамична саксия с кедрово дърво. Стволовете им бяха прерязани почти по средата.

Изведнъж нещо зад по-далечното дърво се размърда.

— Внимавай! — извика на сирийски мъжки глас.

В този момент Махмуд откри огън срещу двамата мъже до саксиите. Той стреля два пъти в крака на израелеца, който се намираще най-близо до него. После стреля срещу друг мъж, който падна, улучен в бедрото. Но докато се обръщаше, за да се прицели в хората от другата страна на залата, над него се надвеси тъмна фигура. Нечия силна ръка прикова дланта му с пистолета към пода и в зъбите му се заби мощен юмрук.

— Отдръпни се! — извика друг глас.

Тъмната фигура отскочи назад. Махмуд видя, че към него се насочват два автомата. Миг по-късно град от куршуми разкъса тялото му. Очите му инстинктивно се затвориха. Беше улучен в дясното рамо, гърба, врата, челюстта и хълбока. Но не усети болка. Когато стрелбата заглъхна, не изпитваше каквото и да е. Махмуд не можеше да помръдне, да диша, дори само да отвори очи.

„Аллах, провалих се“ — помисли си, обзет от мъка. Но после съзнанието му отстъпи пред забравата и провалът, също както и успехът, вече нямаха никакво значение.

54.

Вторник, 15:51

Дамаск, Сирия

Уорнър Бикинг се изправи. Вдигна ръцете си, едната беше окървавена от удара в изпъкналата брадичка на кюрда.

— На ваша страна съм — каза на сирийски Бикинг. — Разбирате ли ме?

Нисък мъж с високо, прорязано от белег чело вдигна автомата си. Докато се приближаваше към американеца, той махна с ръка на другаря си, истински гигант, да иде при другите. Уорнър хвърли поглед надясно и видя как гигантът без никакво усилие вдига един от мъжете, който бе ранен в крака. Той го прехвърли през рамо, после повдигна другия.

— Аз съм американец — продължи, — а тези хора са мои колеги. — Посочи с глава към саксията, зад която също се бяха скрили Хавлис и Насър. Двамата се изправиха.

Внезапно мъжът, който стоеше на пост на вратата, се обърна.

— Идват хора!

Ниският погледна към гиганта.

— Ще се справиш ли?

Другият кимна и премести тежестта на ранения, увиснал на дясното му рамо. После вдигна автомата така, че да сочи право напред между краката на мъжа. Ниският отново се обърна към Бикинг.

— Елате с нас.

— Кои сте вие? — попита Хавлис. Той несигурно пристъпи напред. На Бикинг му заприлича на жертва на автомобилна катастрофа, изцъклила очи от шок, но въпреки това настояваща, че е добре.

— Пратиха ни да ви изведем — отвърна ниският. — Сега трябва да дойдете или ще останете тук.

— В залата също са представителите на Япония и Русия — каза посланикът. — Крият се в нишата хей...

— Само вие — прекъсна го, после се обърна към вратата и махна на онзи, който стоеше на прага. Мъжът кимна и тръгна наляво по коридора. Ниският погледна към тях. — Сега!

Бикинг хвана посланика за ръката.

— Да вървим. Дворцовата охрана ще се справи с останалото.

— Не — отсече той. — Оставам с другите.

— Господин посланик, все още се води бой...

— Оставам — настоя Хавлис.

Бикинг разбра, че е безсмислено да спори, и каза:

— Добре. Ще се видим по-късно в посолството.

Посланикът се обърна и със сковани, механични крачки се отпрати към тъмната ниша, която служеше за бар. Присъедини се към другите мъже, които бяха потърсили убежище в сенките.

Гигантът тръгна към вратата, последван от ниския.

— Нашият влак потегля — рече Насър, докато минаваше покрай Бикинг.

Американецът кимна и го последва.

Мъжът, който беше тръгнал нататък по коридора, се върна с Пол Худ, който подаде видеокасетите на ниския, и групата пое по коридора. Двама от маскираните вървяха отпред, гигантът — отзад.

— Къде са посланиците? — попита Худ. — Добре ли са всички?

Бикинг кимна и хвърли поглед към окървавените кокалчета на ръката си. От шест години не бе удрял никого.

— Почти всички — отвърна той, като си мислеше за кюрда.

— Какво искаш да кажеш?

— Всички кюрди са мъртви, а посланик Хавлис е малко потресен — рече Бикинг. — Но реши да остане. Нашите придружители тук съвсем конкретно посочиха на кого искат да помогнат.

— Само на нашата група — каза Худ.

— Точно така.

— И навярно на Боб Хърбърт му е струвало много, за да уреди това.

— Сигурен съм. Е, от дипломатическа гледна точка посланикът навярно постъпи умно. Ако спасителната акция се отнасяше само за американците, щеше да има страхотен международен скандал. Не че Япония или Русия биха плюли върху американски дипломат, ако гореше.

— Грещиш — възрази Пол. — Биха го направили.

Мъжете стигнаха до позлатена врата. Тя беше заключена. Водачът простреля бравата и отвори вратата с ритник. Влязоха вътре, гигантът затвори вратата и човекът отпред включи фенерче. Групата бързо пое през огромна бална зала. Въпреки сумрака Бикинг усещаше тежестта на златистите завеси, долавяше дългата им история.

Внезапно пред вратата се разнесе тропот. Тримата мъже от „Миста'аравим“ замръзнаха с насочени към коридора автомати. Фенерчето угасна и ниският побърза назад към златната врата.

— Продължавайте напред и чакайте при кухнята — прошепна гигантът на Худ, Насър и Бикинг.

Тримата се подчиниха. Докато вървяха, Худ хвърли поглед назад. Дребният надзърташе през дупката, образувала се на мястото на бравата. След като никой не влезе, маскираните мъже ги настигнаха.

Ниският каза на другите нещо на сирийски.

— Президентски гвардейци — преведе Бикинг на Худ, докато тичаха през огромната кухня.

— Значи всичко е било театър, както предположи посланикът — рече Насър. Той отметна назад къдравата си сива коса, разрошена от вълнението. Тя незабавно падна обратно върху челото му.

— Какво искате да кажете? — попита Худ.

— Сирийският президент е очаквал да се случи тъкмо това — отвърна египтянинът, — точно както предвиди посланик Хавлис. Остави двойника си и чуждите посланици да поемат основния удар, пазени единствено от охраната на двореца...

— Която е като охраната в музеите или банките в САЩ — прекъсна го Бикинг. — Обучени са да се справят само с отделни противници. В случай на сериозен проблем трябва да искат помощ.

— Точно така — потвърди Насър. — Когато се е уверил, че кюрдите са пратили основните си сили тук, президентът е заповядал на елитните си гвардейци да ги притиснат в двореца.

— Президентът използва други държави като буфери срещу враговете си — рече Бикинг. — Използва Ливан, за да хвърля терористи срещу Израел, Гърция срещу Турция и помага на Иран да създава проблеми на целия свят. Трябваше да се досетим, че ще постъпи така и с отделни хора.

Стрелбата се усилваше. Худ си представи редици от въоръжени до зъби войници, напредващи по коридорите и смазващи с огън всякаква съпротива. Макар че ранените кюрди щяха да бъдат залавяни, той не можеше да си представи, че някой от тях ще се предаде. Повечето щяха да предпочетат смъртта пред затвора.

Групата спря пред нова врата. Ниският водач нареди на другите да почакаат. След като извади от джоба си малка плочка С-4 и часовников детонатор, той отвори вратата и излезе. Тези мъже може и да не бяха най-приятните хора, които Бикинг беше срещал, но той остана впечатлен от отличната им подготовка.

— Посланик Хавлис в безопасност ли е? — попита Худ.

— Трудно е да се каже — призна Насър. — Каквото и да се случи, все ще е изгодно за сирийския президент. Ако Хавлис загине, вината ще падне върху кюрдите и САЩ ще престанат да им оказват подкрепа за в бъдеще. Ако остане жив, герои ще са елитните гвардейци и президентът ще получи отстъпки от Америка.

Ниският се върна и махна на другите да продължат напред. Групата мина през голям склад и стигна до врата, която водеше към малка външна градина, заобиколена от триметрова каменна ограда със също толкова висока желязна порта в южния ѝ край. Тръгнаха по покритата с каменни плочи алея през безупречно поддържан, висок до кръста жив плет. Когато стигнаха до края на алеята, водачът ги спря. Те изчакаха на около пет метра от портата. Миг по-късно ключалката експлодира и във вратата се отвори дупка. Почти незабавно до тротоара спря голям камион с покрита с брезент каросерия. Ниският се затича пред другите.

Улицата беше пуста. Или стрелбата, или местната полиция бяха разгонили хората. Нямаше и други войници, които не можеха да отидат където и да е без заповед от правителството. Макар че когато се замисли, Бикинг разбра, че президентът можеше да е пратил на мястото агенти под прикритие. Това навярно беше и причината, поради която групата бе заобиколила оттук. Тези хора не искаха да бъдат фотографирани.

Ниският повдигна брезента и махна на мъжете до портата.

Докато се приближаваха към камиона, изведнъж ги удари силна миризма на риба. Но това не им попречи да се качат в каросерията. Първи влязоха Худ, Бикинг и Насър. Те помогнаха на огромния мъж да

натовари ранените си другари. После се качиха и останалите от групата. Ранените бяха положени върху празни брезентови раници, докато другите насядаха върху мръсни дървени бъчви. След по-малко от минута камионът потегли и се насочи на югоизток. После завиха наляво и минаха покрай хиляда и шестстотин годишната римска арка и черквата на Богородица. Излязоха на улица „Баб Шарки“ и продължиха на североизток.

Насър повдигна брезента отзад, погледна навън и рече:

— Както очаквах — рече той.

— Какво има? — попита Худ.

Египтянинът пусна брезента и се наведе към него.

— Заобикаляме еврейския квартал.

— Не разбирам. Какво означава това?

Насър се наведе още по-близо.

— Че почти сигурно сме в ръцете на «Миста'аравим». Те никога не биха действали в онази част на града. Ако ги разкрият, ще последва ужасна реакция срещу еврейското население.

Бикинг също се бе навел към Худ.

— И залагам всичко, което притежавам, че в тези бъчви държат не само риба. В камиона навярно има оръжие, достатъчно за локална война.

Докато се движеше по изключително тесните и лъкатушещи улички, камионът намали скоростта си. Високи къщи надвисваха над пътя на неравни интервали и под различни ъгли. Някога белите им стени бяха придобили от слънцето нездрав жълтеникав цвят. Ниски капандури и още по-ниски простори за пране се докосваха до брезентовия таван. Велосипеди и автомобили спокойно се движеха по пътя и правеха маневрирането още по-трудно.

Накрая камионът спря на тъмна, сляпа уличка. Мъжете слязоха и се приближиха до дървена врата откъм мястото на шофьора. Посрещнаха ги две жени, които им помогнаха да внесат ранените в мрачна малка кухничка и да ги поставят върху одеяла на пода. Жените свалиха кърпите и панталоните им, после промиха раните.

— Можем ли да помогнем с нещо? — попита Худ.

Никой не му отговори.

— Не го приемайте лично — тихо му каза Насър.

— Не го приемам — отвърна той. — Имат си достатъчно грижи.

— Същото щеше да е даже да нямаха ранени — прошепна египтянинът. — Истински параноици са да не би някой да ги види.

— Съвсем естествено — рече Бикинг. — „Миста'аравим“ имат свои агенти в терористични организации като «Хамаз» и «Хизбула». Използват скривалища като тази къща, когато се наложи да действат в пълна секретност. Но ако ги видят тук, това ще им струва живота и — което за тях е още по-ужасно — ще изложат на опасност сигурността на Израел. Определено не са много радостни, че им се е наложило да се покажат, за да спасят група американци.

Докато разговаряха, шофьорът на камиона и тримата маскирани се изправиха. Ниският се обади по телефона, а другите прегърнаха жените. После излязоха от тъмната стая. Няколко секунди по-късно изскърца скоростен лост и камионът потегли на заден ход.

Една от жените продължи да се грижи за ранените. Другата се изправи и погледна новодошлите. Беше двапет и пет — трийсетгодишна и около метър и шейсет на ръст. Кестенявата ѝ коса бе вдигната на стегнат кок, а гъстите ѝ вежди правеха кафявите ѝ очи още по-тъмни. Имаше кръгло лице, пълни устни и матова кожа. Върху черната си рокля носеше окървавена престилка.

— Кой от вас е Худ? — попита тя.

Той вдигна ръка.

— Аз. Хората ви ще се оправят ли?

— Надяваме се — отвърна жената. — Повикахме лекар. Но колегата ви е прав. Те не се радват, че им се наложи да се покажат навън. Още по-неприятно им е, че двама от тях са ранени. Тяхното отсъствие и раните им няма да могат лесно да се скрият.

— Разбирам — отвърна Худ.

— Сега се намирате в моето кафе — обясни тя. — Бяхте докарани тук като риба. С други думи, не трябва да ви виждат извън тази стая. Когато затворим заведението, ще ви откараме в посолството. Не мога да отделя хора по-рано.

— Разбирам — повтори той.

— Междувременно — продължи жената, — помолиха щом пристигнете, да телефонирате на някой си господин Хърбърт. Ако нямате телефон, ще се наложи да ви намеря. Този разговор не трябва да влиза в сметката ни.

Бикинг бръкна в джоба си и извади клетъчния телефон.

— Чакайте да видя дали все още работи — каза и го отвори. Включи го, послуша за миг, после го подаде на Худ. — Произведен в Америка и направо като нов.

— Но не и секретен — отвърна той. — Обаче ще трябва да свърши работа.

Отиде в ъгъла и набра номера на Оперативния център. Свързаха го с кабинета на Марта, в който тя, Хърбърт и хората от екипа им чакаха да разберат резултата от операцията. Тъй като линията не беше секретна, използваха само малките си имена.

— Марта, Боб — каза Худ, — тук е Пол. Обаждам се от клетъчен телефон, но исках да знаете, че тримата с Ахмед и Уорнър сме добре. Благодаря за всичко.

Макар че стоеше на няколко метра от него, Бикинг чу разнесените се от телефона радостни викове. Помисли за невероятното облекчение, което изпитваха всички те, и очите му се насълзиха.

— Ами Майк? — колкото може по-дискретно попита Худ.

— Откриха го — отвърна Хърбърт, — и Брет е на мястото. Все още очакваме да ни се обади.

— Съобщете ми веднага щом научите нещо.

После затвори. Докато информираше другите, пристигна лекарят. Тримата мъже отстъпиха в ъгъла, за да не му пречат, и мълчаливо го наблюдаваха, докато правеше местна упойка на ранените. Жената, която бе разговаряла с тях, коленичи до единия от ранените и пъкна дървена лъжица между зъбите му. После притисна ръцете му, за да не мърда. Когато кимна, лекарят започна да изрязва куршума от крака му. Другата жена попиваше кръвта с хавлиена кърпа и легенче с вода. Раненият се гърчеше от болка.

— Винаги съм смятал, че най-трудният момент в дипломатическата работа е, когато не трябва да казваш или да правиш нищо — прошепна Бикинг на Худ.

Худ поклати глава.

— Не това е най-трудното. Най-трудното е да знаеш, че в сравнение с хората на предната линия онова, което правиш ти, е нищо.

По искане на лекаря жената престана да почиства раната и задържа неподвижно крака на ранения. Без да пита, Худ подаде телефона на Бикинг и бързо се приближи до тях. Взе кърпата, провери ръце между трите тела и започна да попива кръвта.

— Благодаря ви — рече жената, която бе разговаряла с тях.
Той не каза нищо и Бикинг видя, че това всъщност е съвсем,
съвсем лесно.

55.

Вторник, 15:52

Долината Бекаа, Ливан

Командосите от «Страйкър» бяха взели от КБА само онова, от което се нуждаеха. Под униформите си носеха бронирани жилетки и противогازی на лицата. Раниците им бяха пълни с неофосгенови гранати, сигнални ракети и няколко блокчета С-4. Бяха въоръжени с пистолети „Берета“ с уголемени пълнители и автомати «Хеклер и Кох» MP5 SD3 с резервни амуниции. Освен това носеха пластмасови белезници за палци. Тези малки, леки белезници обездвижваха чрез заключване на двата палеца на ръцете един срещу друг. Можеха също да се използват за навързване на пленници на верига.

Бяха получили заповедите си по време на полета от военновъздушната база «Андрюс». Тъй като знаеха, че целта ще е пещера или постоянна база, щяха да се разделят на две.

Първата група щеше да проникне вътре и да обезвреди врага. Втората щеше да ги прикрива. Задачата ѝ също включваше да не допусне бягството на противникови войници и влизане на подкрепления в базата.

Ако между полковник Огъст и неговия предшественик подполковник Скуайърс имаше някаква разлика, тя се състоеше в това, че Огъст бе привърженик на груповата игра. Скуайърс винаги разделяше хората си на тежковъоръжени двойки или единици, всяка от които имаше конкретна задача в общия план. Ако не постигнеха някоя от тактическите цели, влизаше в сила алтернативен план, намесваше се поддържащата група или прекратяваха мисията. През годините на неговото командване Скуайърс никога не беше прекратявал мисия. Методите му за проникване бяха ненаатрапчиви, ефикасни и винаги изненадваше противниците. Но полковникът действаше по друг начин. Предпочиташе да нанесе силен удар и да поддържа натиска. Вместо да накара пуловете за домино да паднат един след друг, той вярваше в разтърсването на масата.

Осемте командоси от група А на ефрейтор Приментайн бързо се приближаваха по черния път към входа на пещерата. Държаха автоматите си в готовност и имаха заповед да стрелят, без да задават въпроси. Когато стигнаха до медния неофосгенов облак, той вече беше потънал от височината на кръста до под коленете. Димът бързо се раздвижи, когато командосите го прегазиха — все едно че разбъркваш боя, помисли си Приментайн. Жилавият ефрейтор прати редник Уилям Мюзикант, санитаря на групата, да открие и да помогне на жената, която кюрдите се готвеха да екзекутират.

Преди той да успее да се отдалечи, откъм склона от лявата им страна се разнесе глас:

— „Аз ще се заселя в тази земя!“

Приментайн спря хората си, вдигнал ръка. Ако стиснеше юмрук, трябваше да открият огън. Командосите стояха с готови автомати. Макар това да бе правилната парола, ефрейторът знаеше, че може да са я изтръгнали от някой от пленниците. Преди да продължи, щеше да изчака отговора и на втория въпрос.

Мъжът се изкатери покрай неофосгеновия облак. Ръцете му бяха вдигнати. Пистолетът му висеше на левия му показалец.

— Идентифицирай се! — каза изпод маската си Приментайн.

— Аз съм шейхът на мидийците — отвърна мъжът.

— Стой където си — рече ефрейторът. Обърна длани настрани с палец назад. Жестът означаваше, че всеки трябва да продължи със задачата си. Редник Мюзикант се насочи към склона, а останалите се притиснаха до скалата, която водеше към входа на пещерата. Бяха на по-малко от двайсет метра от нея.

Ефрейторът прегази облака, който сега достигаше до глезените му. Спря на няколко крачки от новодошлия. Мъжът стоеше с вдигнати ръце, но сочеше надолу със свободния си показалец.

— Долу е един от зложниците — каза. — Другите петима все още са вътре. Нямам представа къде е микробусът. Откараха го преди няколко минути. Навярно е вътре. Предполагам, че има достатъчно място за него.

Докато гледаше надолу, Приментайн продължаваше да държи мъжа на мушка. На по-малко от три метра видя Фил Катцен. Ученият с мъка пълзеше нагоре. Той вдигна поглед и даде знак на командоса с палец нагоре. Под него тъкмо пристигаха Огъст и хората му. Те се

разгърнаха в подножието на склона и четирима от осемте войници започнаха да се катерят. Щяха да заемат позиции по склона. Командосите вдясно се бяха разделили. Трима от тях се прехвърлиха през газовия облак от другата страна на пещерата. Отвътре никой не стреля срещу тях.

Ефрейторът погледна мъжа, който стоеше пред него.

— Знаеш ли къде са пленниците?

— Да — отвърна той.

Докато разговаряха, Мюзикант се върна. Остави Мери Роуз да легне на пътя.

— Докладвай — нареди Приментайн.

— Замаяна е, но е жива — съобщи санитарят.

— Заведи я долу при групата на полковник Огъст, после помогни на господин Катцен — каза ефрейторът. — И дай на шейха противогаза си.

— Да, сър — отвърна Мюзикант. Беше разочарован, че няма да влезе в пещерата, но продължи да действа ефикасно.

Подаде противогаза си на мъжа. Фалах пхна пистолета в колана си и си сложи маската. В това време Приментайн се обърна към командосите до входа на пещерата. Двама от тях бяха открили прикриващ огън на височината на рамото, а другите четирима издърпаха стенещите кюрди и бившите пленници настрани от облака. Кюрдите бяха закопчани с белезници. Ефрейторът се наведе над склона и вдигна нагоре два пръста. Двама командоси, които чакаха малко по-надолу, се втурнаха да помогнат на хората от РОЦ. Нямаше време да ги измъкват от района. Ако «Томахоук» удареше, всички щяха да загинат. Засега обаче ги отведоха в подножието на склона извън огневата линия.

Шестимата командоси на Приментайн се прегрупираха от двете страни на пещерата и се обърнаха към полковника, който вдигна ръка до лицето си с длан напред. Миг по-късно той я спусна. Първите двама командоси пушнаха вътре сигнални ракети и се хвърлиха след тях. Те се прилепиха до стената отвътре и в пещерата се втурнаха следващите двама войници.

Ракетите осветиха петима давящи се кюрди, проснати под тънък слой неофосген. Докато първите двама командоси стреляха с кратки, високи откоси под избледняващата светлина, двамата зад тях отидоха

да сложат белезници на вражеските бойци. След това влязоха и последните двама, които извлякоха пленниците навън. Накрая, първите командоси хвърлиха неофосгенови гранати напред. Когато избухнаха с приглушено съскане, войниците пуснаха още сигнални ракети и повториха маневрата.

Пред пещерата Приментайн погледна часовника си. «Томахоук» щеше да пристигне след седем минути. Потърси с поглед полковника в подножието на склона и вдигна седем пръста.

Командирът кимна.

Тогава ефрейторът вдигна четири пръста.

Огъст повторно кимна.

Приментайн погледна към Фалах.

— Имаме четири минути да влезем и да измъкнем пленниците.
— Посочи към пистолета. — Използвай го, ако се наложи. Искам хората ми да излязат живи от тук.

— Аз също — отвърна израелецът и погледна към пещерата.

56.

Вторник, 15:55

Долината Бекаа, Ливан

Майк Роджърс стоеше в дълбоката два и половина метра яма. Беше протегнал ръце нагоре, проврял пръстите си през дупките на решетката. Това бе единственият начин, по който изгарянията по ръцете му не се докосваха до изгарянията по тялото му. И без това солените струйки пот му причиняваха болка, която го караше да трепери.

Полковник Седен лежеше в ямата до него. Турският офицер беше в съзнание, но стенеше от болка. Преди да я отведат заедно с Кофи и редник Пъпшоу, редник Девон го хранеше с ориз и му даваше да пие вода. Освен рядкото простенване на Седен и нервното примляскване на дъвката на пазача им, около килиите бе тихо.

На Роджърс му се искаше да знае защо бяха взели другите. Подозираше, че са ги отвели при РОЦ. Онова копеле Фил Катцен трябва да беше включило уредите и бе съобщило на кюрдите всичко, което знае за действието им. После бяха извели Мери Роуз, за да я принудят да проговори. Когато я изведоха, му се стори, че чува изстрел. Надяваше се да не са убили нещастната жена за назидание на другите, преди да изведат и тях. Надяваше се също, че кюрдският командир ще остане жив, за да може лично да го убие.

Роджърс натискаше решетката с длани, за да я изпробва. Желязото не помръдваше. Той провря пръст през мрежата около отвора на ямата и го зарови в пръстта под решетката. Мрежата не му позволяваше да измъкне пръста си по-нататък и генералът се отказа.

Тогава пред пещерата избухнаха взривове. Той застана неподвижно и се заслуша. Стори му се, че разпознава характерния пукот на НЧТГБ на „Страйкър“ — не чак толкова голямата Берта, техният прякор за малкото оръдие — но не беше сигурен. Експлозията бе последвана от викове откъм входа на пещерата и откъм спалния участък.

Докато слушаше суматохата, Роджърс свали ръце от решетката и се изправи.

— Полковник Седен — каза, изоставил каквито и да е преструвки за действителната им самоличност. — Чувате ли ме, полковник?

Турчинът не отговори. Но пазачът им също не каза нищо. Фактът, че не му беше заповядал да млъкне, показваше, че се е случило нещо неочаквано. Генералът напрегнато се заслуша. Не чуваше мляскането на дъвката. Пазачът изобщо не бе наблизил.

— Полковник Седен! — извика Майк.

— Чувам ви — слабо отвърна той.

— Полковник, можете ли да ми кажете какво става там навън?

— Някой... викаше, че имало газова атака — каза турчинът. — Кюрдите... се опитваха да се доберат до противогазите си.

„Значи е газ“ помисли си. Първата фаза на атаката на полковник Огъст срещу неподвижна позиция включваше употреба на неофосгенов газ за обезвреждане на врага. Сега нещата щяха да се развият изключително бързо.

Насърчен, ободрен и изпълнен с желание да вземе участие в битката, той отново напъна решетката. Не можеше да я повдигне, защото бе завинтена по средата. Помъчи се да я натисне от едната и после от другата страна, но беше прекалено високо. Не можеше да събере необходимата сила. Опита се да я издърпа надолу, като увисне на нея, но безуспешно.

Вдигнал поглед нагоре, внезапно разбра как може да я изкърти. Сцената на ужасни болки събу обувките и чорапите си и прекара чорапите през решетката: единият — отляво, другият — отдясно. Провря краищата надолу и ги завърза за пръстите. После се хвана за единия край на решетката, набра се на мускули и пъкна крака в стремелата, които беше направил от чорапите.

Роджърс се гърчеше от болки. Изгорялата му кожа се опъваше и кървеше. Но нямаше да се откаже. Нямаше да позволи „Страйкър“ да го завари затворен в клетка като животно в очакване да умре. Дълбоко си пое дъх, за да увеличи тежестта на тялото си. После тласна с ръце надолу и в същото време ритна нагоре с крака. Усети, че решетката помръдва. Отново повтори движението. Средата на решетката силно

проскърца и единият ѝ край леко потъна надолу, а другият се повдигна. Генералът се пусна на земята.

Сега се чуваха изстрели. Бяха кратки откоси — прикриващ огън. „Страйкър“ бе пристигнал.

Около отвора на ямата имаше метален обръч, за който беше закована мрежата. Той бе малко по-тесен от решетката и ѝ пречеше да се завърти. Но обръчът беше направен от месинг, по-тънък и мек от желязото. Решетката вече се бе изкривила. Ако в една точка се приложеше сила, обръчът щеше да се огъне и да позволи на решетката да хлътне навътре.

Роджърс застана под мястото, където решетката беше поддала надолу, и провря пръсти през процепа между ръба ѝ и обръча. После увисна с цялата си тежест надолу. Потта изгаряше раните му и той използва болката, за да даде воля на яростта си. Сви колене към гърдите си и рязко ги оттласна. Изчака малко и повтори движението. Този път притисналият се до обръча ръб на решетката силно изскърца и той усети, че обръчът поддава. Продължи да дърпа надолу, докато решетката бавно се плъзгаше. След няколко секунди вече можеше да се провере през отвора. Огънят от раните продължаваше да подхранва решителността му. Макар че сега решетката се бе завъртяла почти вертикално, Роджърс не спираше да я дърпа. Протегна едната си ръка и се хвана за пръчката по средата — пръчката, която до този момент го беше задържала вътре, но сега му даваше възможност да се измъкне. Веднага щом пръстите му се заключиха върху нея, генералът протегна и другата си ръка. Увисна там за момент, сякаш се готвеше да се повдигне на мускули. Ръцете му бяха уморени и силно трепереха. Пръстите му се бяха схванали. Но ако се пуснеше, знаеше, че няма да успее да подскочи достатъчно високо, за да достигне повторно пръчката.

Извика от болка и ярост и се повдигна, така че да опре корем върху пръчката. Отдъхна си за миг, после прехвърли и крака си. Легнал отгоре ѝ, той я прегърна с ръце и крака и започна да пълзи към ръба на ямата. Когато стигна дотам, генералът спря.

И изкрещя. Изкрещя от страданията, които беше изтърпял, и продължи да крещи с триумфален нечовешки рев. Преди викът му да заглъхне, изкърти пръчката от подпорите на бившия си затвор.

— Ще се върна за вас, полковник — каза Роджърс, когато закрачи по пустия коридор.

Някъде на север пухтеше двигател. Когато стигна до отклонението към централния тунел, далеч надясно избухна сигнална ракета. Той се обърна. Не на юг, към ракетата и към входа на пещерата. Знаеше какво става там. Вместо това зави наляво.

Тръгна по коридора, притиснал гръб до стената. Криеше се в сенките и вървеше с присвити колене. Това му позволяваше да прехвърля тежестта от движещия се в момента крак и му даваше възможност да стъпва колкото може по-тихо с босите си ходила.

Петнайсетина метра нататък видя празни стойки за оръжие и двама кюрдски войници. Единият разговаряше по стара късовълнова радиостанция. По възбуденото му лице Роджърс предположи, че или информира някого за положението тук, или вика подкрепления. В кобура му висеше пистолет. Другият кюрд стоеше на пост с автомат „Калашников“ и пушеше свита на ръка цигара. На известно разстояние зад него се виждаха два преносими генератора. Димът от тях се отвеждаше с маркучи, които минаваха по пода и изчезваха нататък в пещерата.

Роджърс беше на не повече от десетина метра от тях. Продължи да се придвижва странично покрай стената и стисна по-силно желязната пръчка. Болките от изгарянията го държаха в постоянно напрежение. Спря. Единствената електрическа крушка на тавана осветяваше широк кръг около кюрдите. Ако се приближеше още, щяха да го видят.

Замисли се как да постъпи. После диагонално протегна дясната си ръка така, че върхът на пръчката почти докосваше земята. Щеше да има само една възможност.

Силно замахна и пусна пръчката. Тя полетя напред и удари въоръжения войник по десния пищял. Мъжът рязко се преви към крака си. Миг след като бе хвърлил пръчката, Роджърс хукна към мъжете. Стигна точно в момента, в който кюрдът се превиваше, и хвана автомата му, преди другият да успее да се изправи и да го вдигне към рамото си. Генералът заби приклада в слабините му и мъжът се преви надве. После го удари отзад по главата с юмрук.

Кюрдът пусна автомата и се свлече на земята. Роджърс заби приклада в тила му и насочи цевта към радиста.

Войникът вдигна ръце. Той го обезоръжи и му даде знак да се изправи. Мъжът се подчини. Роджърс спря да вземе цигарата от падналия кюрд и сам я ухапа. После взе желязната пръчка и поведе радиста към дъното на тунела, откъдето се процеждаше слаба слънчева светлина и генераторите продължаваха шумно да пухтят.

57.

Вторник, 15:56

Долината Бекаа, Ливан

Когато забелязаха издигация се от пода на централната пещера неофосгенов облак, командосите от група А спряха. Двамата мъже отпред вдигнаха ръце, за да дадат знак на другите да почакаат, и отидоха да проучат района.

Ефрейтор Приментайн и Фалах стояха на входа на пещерата и наблюдаваха отслабващата светлина на сигналната ракета. Облакът жълт газ се носеше малко над земята в почти правоъгълна форма. Единствено топлина можеше да го накара да се издигне по този начин. Топлина от подземно помещение.

Приментайн погледна часовника си. „Томахоук“ щеше да пристигне и да се взриви след шест минути. Дори хората от РОЦ да бяха на половин километър в която и да е посока от пещерата, експлозията щеше да ги унищожи. Нямаха време да се измъкнат. Оставаше им да открият още двама пленници.

Двамата разузнавачи също го знаеха. Единият бръкна в раницата си и откъсна малко парче С-4. Той го залепи на вратата, заби в него малък часовников детонатор и махна на мъжете да отстъпят. Те залегнаха сред бързо разнасящия се газ. Миг по-късно командосът се присъедини към тях. След пет секунди експлозивът избухна.

Във всички посоки полетяха парченца желязо, които изсвириха над главите на неколцина войници и едва не улучиха Приментайн. Отдолу започнаха да стрелят. Ефрейторът отстъпи от входа на пещерата. Мъжете вътре също не можеха да продължат напред.

Приментайн разбра, че бойците на ПКК трябва да са успели да стигнат до противогазите си и да са се скрили долу. Щеше да е трудно да ги измъкнат навън. Нямаше осветление, а бе безсмислено да стрелят безразборно. Гранатите щяха да унищожат всички наред, а доколкото знаеше, Майк Роджърс и турският офицер се намираха там долу.

Командосите трябваше да завземат помещението, при това бързо. Което означаваше, че четирима трябва да тръгнат напред. Двама щяха да скочат долу един след друг, бързо да разпознаят противника и да открият огън. С малко късмет бронираните им жилетки щяха да поемат първоначалния огън. С малко повече щяха да успеят да унищожат противника, преди някой да разбере, че носят жилетки. Щом откриеха основната цел, другите двама също щяха да скочат долу и да им помогнат.

Това беше най-опасният вид операции. Но като се имаше предвид колко малко време им остава, просто нямаха друга възможност.

Приментайн предпазливо се промъкна във входа на пещерата. Сигналните ракети бяха угаснали и той знаеше, че ясно се очертава на фона на синьото небе. Но никой не стреля по него. Бе достатъчно назад и хората от подземната стая не го виждаха. Той вдигна ръце, за да даде заповед, която щеше да подготви четирима командоси за действие: по два пръста на всяка ръка, сочещи нагоре. Войниците потвърдиха заповедта с палци, обърнати надолу. Но преди да успее да посочи напред и да накара хората си да запълзят нататък, ефрейторът забеляза движение в дъното на пещерата.

Сви двата си юмука, за да даде знак на войниците да изчакат, после проследи с поглед как от мрака бавно изплува първо една фигура, после втора. Мъжът отпред бе кюрд. Той носеше два големи червени, пластмасови контейнера. Другият зад него държеше автомат и пръчка, за края на която беше завързана бяла кърпичка. От устните му висеше запалена цигара. Приментайн тревожно изчака, докато двамата се приближат на светло.

— Генерал Роджърс! — тихо каза той, когато разпозна разгърдения мъж. Другият с него не бе турският офицер. Роджърс притискаше цевта на автомата си към тила му.

— Измъчвали са го — рече Фалах.

— Виждам — отвърна Приментайн.

— Трябва да го измъкнете оттук веднага, щом можете — продължи израелецът. — Аз отивам за другия пленник.

Роджърс спусна бялото знаме и вдигна юмрук. Искаше командосите да почакат. Ефрейторът погледна часовника си. „Томахоук“ щеше да пристигне след пет минути. След три минути

трябваше да уведомят Оперативния център, за да имат време да отменят взривяването на ракетата. Приментайн знаеше, че полковник Огъст няма да се свърже с центъра, ако базата не е обезвредена. Ако бяха откарали РОЦ някъде другаде, на полковника щеше да му се наложи да обяснява защо е наредил прекратяването на мисията. И нямаше да може да се оправдае с думите „За да спася групата и пленниците“. В ръцете на врага РОЦ можеше да е далеч по-смъртоносен.

Челото и яката му бяха мокри от пот. Приментайн проследи с поглед кюрда, който прегази вече безвредния бял неофосген. Той остави контейнерите на една крачка зад входа и отвъртя капачките им. Роджърс застана до него. Генералът даде знак на пленника си да вдигне ръце. Уплашеният радист се подчини. Роджърс притисна цевта на автомата си под брадичката му и с босия си крак внимателно преобърна единия контейнер, после и втория. Прозрачното му съдържание се разля по пода и потече в отвора.

Генералът бутна кюрда няколко крачки назад, после небрежно хвърли цигарата в бензина. Той продължи да отстъпва, докато помещението отдолу се осветяваше със силно изсъскване.

Изригна вълна горещ въздух, която принуди командосите да се хвърлят назад. После се разнесоха крясъци и към стълбите, понякога опипом, се запрепъваха обхванати в пламъци тела.

— Помогнете им! — извика ефрейтор Приментайн, който се втурна в пещерата.

Войниците от група А се изправиха.

Фалах се присъедини към тях.

Всички заедно започнаха да издърпват показващите се от стълбите тела. Затичал се към Роджърс, Приментайн заобиколи пламъците.

— Радвам се да ви видя, сър — каза и отдаде чест.

— Ефрейтор, полковник Седен е в една от ямите в дъното на пещерата — рече Роджърс. — РОЦ също е там, в източното разклонение на тунела. Пазят го шест-седем кюрди.

Приментайн погледна часовника си.

— Насам е изстрелян „Томахоук“, който ще пристигне след по-малко от четири минути. Имаме две минути да вземем микробуса. — Ефрейторът се обърна и извика: — Група А, насам!

Командосите оставиха работата си и се затичаха напред. Той им посочи към източния тунел и откачи радиостанцията от колана си.

— Полковник Огъст — каза. — Трябва ни група Б, за да ни прикрива. Генерал Роджърс се нуждае от медицинска помощ. Има и много ранени кюрди. Насочваме се към РОЦ. Моля ви, оставете линията отворена.

— Прието, ефрейтор — отвърна Огъст.

Приментайн отново отдаде чест на генерала и се затича по тунела. Когато пристигна, един от хората му вече слагаше белезници на поваления от Роджърс кюрд. Другите продължаваха към дъното. Коридорът се разклоняваше наляво и надясно, после завършваше в клисурата. Докато войниците се притискаха до стената зад него, ефрейторът погледна навън. РОЦ беше на петдесетина метра разстояние под скален перваз с предната си част към тях. Сред сухите храсти от двете страни на микробуса бяха приклекли двама кюрди. Вътре имаше поне още двама. Като че ли никой не използваше електронната апаратура. Навярно не знаеха как.

Командосите имаха малко повече от минута, за да „дезинфектират“ РОЦ. Имаше обаче вероятност да попаднат на мина и кюрдите да успеят да избягат с микробуса. Групата трябваше да го завладее, преди да се свържат с Оперативния център.

„Каква ирония — помисли си Приментайн, — че РОЦ е брониран и огнеупорен.“ В случай че попаднеш в ръцете на врага, единствената възможност бе да го унищожат с ракета. Ефрейторът за пореден път се сблъскваше със ситуация, в която хората му трябваше да нападнат въоръжен и укрепен противник. И да спечелят за шейсет секунди.

— Ефрейтор!

Приментайн се обърна. Полковник Огъст беше пристигнал заедно с редниците Дейвид Джордж и Джейсън Скот.

— Да, сър! — отвърна той.

— Отдръпни се — нареди командирът, докато седналите на земята войници бързо сглобяваха онова, което носеха — частично демонтирания им гранатомет НЧТГБ.

— Да, сър. Но, полковник, това може да не...

— Млъкни, ефрейтор — прекъсна го полковникът. — Разпитах господин Катцен. Не е казал на терористите нищо за външните

способности на РОЦ.

— Ясно — отвърна ефрейторът.

— Грей, Ньюмайер — продължи Огъст, — заемете позицията за кръстосан огън срещу РОЦ. Ако стрелят, отвърнете им. Но внимавайте да не засегнете микробуса.

— Да, сър — отвърнаха двамата мъже и застанаха в сенките от двете страни на пещерата. Един от кюрдите изстреля кратък откос срещу редник Ньюмайер, който отговори на огъня. Куршумите не засегнаха никого.

Когато редниците Джордж и Скот свършиха, Огъст дълбоко си пое дъх и погледна към тях.

— Трябва да позволим на врага да ни види. Аз тръгвам пръв, вие след мен.

Войниците потвърдиха заповедта. Полковникът извади беретата си от кобура и излезе от сянката край стената. Последван от хората си, бързо се насочи към изхода.

Приментайн погледна часовника си. Оставаха им трийсет секунди да поискат от Хърбърт да върне ракетата. Радистът Иши Хонда приклепна до него.

— Готов ли си, редник? — нервно попита ефрейторът.

— Свързах се с господин Хърбърт — отвърна командосът, — а той има връзка с Белия дом по друга линия. Информирах го. Положението ни му е известно.

Приментайн вдигна автомата си, готов да подкрепи групата. Но си мислеше за ракетата и за онова, което бойната ѝ глава щеше да направи с всички тях, ако се взривеше.

Когато Огъст излезе на открито, куршуми се врязаха в пода на пещерата. Той се прицели към РОЦ, стреля и продължи напред. Ефрейторът и Мюзикант също стреляха и кюрдите бяха отблъснати. Редниците Джордж и Скот бързо нагласиха гранатомета. Джордж го насочи към микробуса.

Полковникът прибра пистолета си в кобура. Обърна се към РОЦ и вдигна десетте си пръста така, че мъжете на прозорците да го видят.

— Десет! — извика и сви палеца си. — Девет! Осем... седем... шест... пет... четири...

Когато сви палеца на другата си ръка, кюрдите очевидно го разбраха. Двамата отстрани на микробуса се скриха в клисурата.

Другите двама изскочиха през вратата и последваха другарите си.

— Грей, Ньюмайер, прикривайте ни! — извика Огъст. — «Страйкър», напред! — заповяда той и поведе хората си към РОЦ.

Приментайн остана в пещерата заедно с радиста. Според часовника му оставаха десет секунди. Някой стреля срещу полковника откъм склона. Но той стигна до вратата на микробуса и се шмугна вътре, последван от редниците Мюзикант, Скот и Джордж.

Сърцето на Приментайн силно биеше, докато гледаше часовника си. Оставаха пет секунди.

Огъст се показва на вратата и извика:

— Наш е!

— Хайде! — нареди ефрейторът на Хонда.

— Тук е група Б от „Страйкър“! — каза по телефона редникът.
— РОЦ е наш! Повтарям! РОЦ е наш!

58.

Вторник, 08:00

Вашингтон, окръг Колумбия

Всъщност Боб Хърбърт поддържаше връзка с Белия дом по две линии, за да е сигурен, ако едната прекъснеше. Телефонът на бюрото на Марта Макол и клетъчният телефон на инвалидната му количка имаха връзка с кабинета на председателя на Съвета на началник-щабовите. Той използваше клетъчния телефон, докато Марта слушаше по другата линия. Сега двамата бяха сами. Дежурните от нощната смяна си бяха тръгнали, а останалите от дневната се занимаваха с все още изключително напрегнатото положение в Близкия Изток.

— „Страйкър“ си е върнал РОЦ — съобщи той на генерал Кен Ванзант. — Искат незабавно връщане на „Томахоук“.

— Прието. Почакай — отвърна генералът.

Хърбърт слушаше как сложната бюрократична военна машина се задейства. Никога нямаше да разбере защо военните, хората, чийто живот беше изложен на опасност, просто не излъчеха заповедта „ТРУДНОСТ“ до самата ракета. Или поне до капитан Брийн на „Питсбърг“.

Ванзант вече трябваше да е съобщил на военноморската си свръзка. С малко късмет щеше да се свърже с подводната лодка директно. И бързо. Ракетата трябваше да се взриви след малко повече от две минути и нямаше място за грешка или забавяне. Времето, необходимо на един от радистите да кихне, приближаваше „Томахоук“ до целта ѝ с двеста метра.

— Това е безумие — измърмори той.

— Това е задължително разделение на правомощията — отвърна Марта.

— Моля те, Марта. Уморен съм и се страхувам за нашите хора там. Не ми говори като на дете.

— А ти не се дръж така.

Хърбърт се вслуша в тишината от другия край на връзката. Това го дразнеше.

— Боб — разнесе се гласът на генерала, — капитан Брийн получи заповедта и я предава на командира по бойната част.

— Това са още петнайсет секунди забавяне...

— Виж, действаме възможно най-бързо.

— Зная — отвърна. — Зная. — Погледна към часовника си. — Ще им трябват поне още петнайсет секунди да изпълнят заповедта. И повече, ако... мамка му!

— Какво има?

— Не могат да използват сателит, за да излъчат кода за отмяна на мисията. РОЦ има интерферентен прозорец, който ще смути сателитния сигнал.

Ванзант също изруга. После отново се свърза с подводницата.

Хърбърт чу разговора на генерала с капитан Брийн. Искаше му се да се скрие в някой килер и да се обеси. Как можа да забрави да го спомене? Как?

Ванзант се върна на телефона.

— Разбрали са, че сателитът не реагира, и са преминали на директно радиопредаване.

— Това ще ни струва известно време — изрече през зъби Хърбърт. — Ракетата трябва да стигне целта си след една минута.

— Все още има достатъчно време — успокои го генералът.

— Не чак толкова — възрази му той. — Какво са заредили на „Томахоук“?

— Стандартната бойна глава с четиристотин и петдесет килограма мощен експлозив.

— Това ще унищожи всичко в радиус от триста и двайсет метра.

— Да се надяваме, че ще успеем да я върнем преди това. И ако успеем, ще избухне ракетата. А не бойната глава. Нашите хора ще оцелеят.

Хърбърт се сепна.

— Това не е вярно. Ами ако ракетата се взриви в пещерата?

— Защо? — попита Марта. — Защо ракетата изобщо ще влиза вътре?

— Защото новото поколение ракети действа чрез ЛОС — отвърна той. Разсъждаваше на глас, опитваше се да разбере дали е

прав. — При липсата на географска информация „Томахоук“ идентифицира целта си по неповторяема комбинация от визуални, аудио, сателитни и електронни данни. Ракетата навярно няма да има визуална връзка, тъй като РОЦ е зад планина, а сателитът е изключен. Но ще засече електронна дейност — навярно през пещерата, която е най-прекият път. И „Томахоук“ ще тръгне по него. Сензорите на носа му ще го предупредят да стои настрана от всичко, което не е РОЦ, като например от стените на пещерата.

— Но не и от хора — довърши Марта.

— Хората са прекалено дребни, за да ги забележи. Във всеки случай не това ме тревожи. Притеснявам се за самото прекратяване на мисията. Даже заповедта да се получи навреме, ракетата вече ще е в пещерата. Експлозията ще унищожи всичко вътре.

Последва кратко мълчание. Хърбърт погледна към часовника си и взе телефона, който го свързваше с Иши Хонда.

— Редник, внимателно ме слушай! — нареди той.

— Сър?

— Прикрийте се! — извика. — Където и да е! Има вероятност ракетата да се взриви под носа ви!

59.

Вторник, 16:01

Долината Бекаа, Ливан

Майк Роджърс нямаше желание да гледа как командосите от група Б помагат на кюрдите. Те изтегляха горящите тела от ада на избухналия в пламъци щаб. Войниците използваха пръст от пода на пещерата и дори собствените си тела, за да гасят пламтящите дрехи, коси и крайници. После започнаха да ги изнасят навън на светло, където можеха да им окажат първа помощ.

Генералът извърна своето изгорено тяло от спасителните действия. Не му харесваше онова, което си мислеше и чувстваше — не му харесваше, че желае да страдат. До последния от тях. Искаше да горят, както бяха горели него.

Роджърс отметна глава. Болката продължаваше да изгаря ръцете и страните му. Болка, причинена от съзнателно пренебрегване на каквото и да е законов и морален кодекс. Болка, причинена по заповед на човек, който се бореше за каузата и народа си, като ги налагаше.

Генералът се върна в пещерата. Щеше да спаси Седен по-късно. В момента искаше да види дали може да помогне с нещо в акцията по връщането на РОЦ. Центърът, който бяха поверили под негово командване и който беше загубил.

Докато приближаваше, той се заслуша. Чуха се изстрели, последвани от броенето на полковник Огъст. Пристигна точно когато Иши Хонда съобщаваше в Оперативния център, че РОЦ отново е в техни ръце.

Генералът се притисна до стената. Това бе победа на Огъст и нямаше право да я споделя. Той погледна надолу и се заслуша. Долавяше облекчението в гласовете на командосите, докато група А се отправяше да заеме позиция около микробуса. Чувстваше се почти самотен, макар и не съвсем. Както пишеше италианският поет Павезе: „Човек никога не е съвсем сам на света. В най-лошия случай той е в компанията на момче, младеж, а скоро и на възрастен — човекът, който

някага е бил“. Роджърс беше в компанията на войника и мъжа, който бе само допреди ден.

След няколко секунди, които му се сториха цяла вечност, чу, че редникът се свързва с полковник Огъст.

— Сър — бързо каза Хонда, — „Томахоук“ може да удари РОЦ или да се взриви в пещерата след около четирийсет секунди. Съветват ни да потърсим прикритие...

— „Страйкър“, незабавно групиране! — извика полковникът.

Роджърс се затича към тях.

— Полковник, насам!

Огъст го погледна. Генералът вече тичаше по другото разклонение на тунела.

— След генерала! — извика командирът на „Страйкър“. — Иши, предай на група Б да се спусне с пленниците в подножието на склона.

— Да, сър!

Роджърс стигна до килиите в момента, в който чува басовия рев на носещата се към пещерата ракета. Генералът заповяда на хората да вдигнат решетките и да скочат в ямите. Самият той отвори килията на полковник Седен, за да се увери, че никой няма да го нарани, докато влизат вътре.

Хонда беше последният от командосите, който потърси убежище в една от ямите. Когато редникът приклепна на дъното с ръце над главата, Роджърс отстъпи назад. Застана в края на пещерата, заслушан в усиливащия се вой. Изпълни го гордост от сънародниците му, създали „Томахоук“ — резултат от съчетаването на американския интелект, умение, дух и целенасоченост. Същото изпитваше и към РОЦ. И двете машини действаша точно така, както се предвиждаше. Командосите от „Страйкър“ — също, и той се гордееше и с тях. Що се отнасяше до самия него, искаше му се експлозията да го погълне, ако не му оставаше да свърши още нещо.

Стените и подът се разтърсиха. От тавана започнаха да падат парченца скала. Ракетата влезе в пещерата и ниският грохот от двигателя ѝ стана оглушителен.

Стените на централната пещера заблестяха от изхвърления от „Томахоук“ пламък и в следващия миг ракетата избухна. Блясъкът се превърна в бяла светлина, после в червен огън. Ревът събаряше скала и пръст. Роджърс притисна длани до ушите си в безуспешен опит да

заглуши звука. Видя как пламъкът обхваща централния коридор. Навсякъде отскачаха, падаха и летяха парчета от ракетата. Големи и малки осколки се блъскаха във входа на тунела и рикошираха от стените. Някои бяха остри като нож. Други представляваха безформена, димяща шлака. Повечето падаха на земята, преди да стигнат до ямите. Един от шрапнелите улучи електрическата крушка и тунелът потъна в мрак. Роджърс бе принуден да залегне с лице към стената, за да запази лицето си от ужасната топлина, която го удряше като юмрук. От високата температура всяко движение, дори дишането му причиняваше болка.

Първо заглъхна ревът, после стихнаха пламъците. Малко покъсно изчезна топлината. Генералът чу, че от ямите се разнася кашлица. Той бавно се изправи и се приближи.

— Има ли ранени?

Последваха отрицателни отговори. Роджърс протегна надолу ръка и издърпа първия войник, когото успя да хване. Беше сержант Грей.

— Помогни на другите — нареди генералът, — после прати група да открие и обезвреди бойната глава. Аз ще се погрижа за РОЦ.

— Струва ми се, че полковник Огъст вече го направи, сър.

— Какво искаш да кажеш? Къде е той?

— Полковникът не дойде с нас — каза сержантът. — Искаше да премести микробуса по-надалеч. Смяташе, че ако „Томахоук“ удари, така ще имаме повече шансове.

Роджърс му каза да помогне на другите да излязат, после се затича към централния коридор. Преди това извади пистолета от колана си, за да не го загуби.

Пещерата се беше съпротивлявала на усилията на военноморския флот на САЩ да я унищожи. Забити в стените и пръснати по пода, все още можеха да се видят тлеещи шрапнели. Картината напомни на генерала за гравюрите на Гюстав Доре^[1] в Дантевия «Ад». Но пещерата въпреки всичко си оставаше цяла и проходима. Той зави наляво към клисурата, като събра последните си сили, за да стигне при приятеля си.

Откри западния вход на пещерата. Но не виждаше РОЦ. Когато се приближи, погледна навън към гъстата гора, хълмовете, пламтящите парчета от ракетата и дългите, късни следобедни сенки. Микробусът

не беше там. Тогава забеляза пътеката, която водеше към пътя. РОЦ беше паркиран на около двеста метра по-нататък. Огъст тичаше срещу него.

— Генерале! — извика той. — Добре ли са всички?

— Малко са поопърлени, но иначе са добре.

— Ами бойната глава?

— Пратих сержант Грей с малка група да я потърси.

Полковникът стигна при него. Той го хвана за ръцете и леко го дръпна към скалата под перваза.

— По хълмовете все още има въоръжени кюрди — каза Огъст и откачи радиостанцията си от колана. — Редник Хонда?

— Сър?

— Дай ми ефрейтор Приментайн.

Приментайн се обади секунда след това.

— Ефрейтор — каза Огъст, — добре ли са всички от група Б?

— В момента съм с тях. Евакуираха се заедно с оцелелите кюрди, преди ракетата да пристигне. Няма ранени.

— Много добре. Искам незабавно да дойдеш с още трима мъже тук при РОЦ.

— Не трябва ли първо да открием останалите вражески сили?

— Никакво преследване — отсеке Огъст. — Искам всички да тръгнем с РОЦ веднага щом е възможно. Махаме се оттук.

— Да, сър.

Полковникът закачи радиостанцията на колана си и погледна към Роджърс.

— Сега трябва да получите първа помощ, да се нахраните и да си починете, генерале.

— Защо? — попита той. — Чак толкова обгорен ли изглеждам?

— Честно казано, да, сър. Наистина изглеждате. В буквалния смисъл.

На Роджърс му трябваше малко време, докато разбере какво иска да му каже. Но не се усмихна. Не можеше. Допреди малко беше изпълнен с гордост, а сега усещаше празнота. Човек не може да се смее на себе си, ако себеуважението му не е достатъчно силно, за да понесе удара. Мълчаливо се върнаха в пещерата.

В централния тунел сержант Грей и групата му бяха открили бойната глава. При взривяването на ракетата тя се бе забила в земята.

По някаква случайност главата — монтирана точно пред горивния резервоар и зад системата ТЕРКОМ и камерата на ДТЕОС — беше сравнително непокътната. Детонаторът представляваше модулна инсталация над експлозивите. Като се следваха отпечатаните в обвивката инструкции, той лесно можеше да се препрограмира или сваля. Огъст каза на сержант Грей да настрои брояча, но да не го включва, докато не му нареди.

След това полковникът и генералът излязоха от пещерата и се насочиха към подножието на склона. По пътя Огъст му разказа как Катцен спасил живота на израелеца. Спасяването на Фалах бе позволило на командосите по-бързо да влязат в базата на терористите.

Роджърс се засрами от съмненията си към еколога. Трябваше да се досети, че състраданието на този човек се подхранва от сила, а не от слабост.

Под скалния перваз редник Мюзикант, Фалах и командосите от група Б полагаха всички усилия, за да помогнат на ранените кюрди. Заключените с палци един за друг пленници се бяха възстановили от неофосгеновата атака и седяха опрели гръб в дънера на едно от дърветата. Бяха заключени по двойки и не можеха да избягат. На тревата лежаха седем души. Като следваха инструкциите на санитаря, командосите повдигаха краката на мъжете върху купчина клони и помагаша за освобождаването на дихателните им пътища.

Мюзикант вече бе прелял на по-сериозно ранените малкото плазма, с която разполагаше. В момента Фалах, който имаше известна медицинска подготовка от „Миста'аравим“, правеше инжекции с епинефрин^[2] на изпадналите в хиповолемичен шок кюрди.

С изключение на полковник Седен, за когото се грижеше редник Девон, останалите от освободените членове на РОЦ седяха по камъните или се бяха облегли на дървета край главния път. Те гледаха към долината и не забелязаха пристигането на Роджърс. Генералът искаше нещата засега да останат така.

— Редник — каза Огъст, — искам да прегледаш генерал Роджърс колкото може по-бързо.

— Да, сър.

Роджърс хвърли поглед към полковник Седен. Редник Девон беше сваляла съдраната му риза и промиваше със спирт огнестрелната му рана.

— Първо се погрижете за него — отвърна генералът.

— Генерале — възрази Огъст, — раните ви трябва да се превържат.

— След полковника — категорично отсече той. — Това е заповед.

Огъст сведе очи. После погледна към Мюзикант.

— Изпълнявай, редник.

— Да, сър — отвърна санитарят.

Роджърс се обърна и застана пред кюрдите. Погледна надолу към мъжа, който седеше най-вляво. Терористът беше в безсъзнание. По гърдите и ръцете му имаше тъмни изгаряния и дишаше с пресекливи хрипове.

— Този човек насочи пистолет към главата на полковник Седен, когато двамата с него попаднахме на засадата. Казва се Ибрахим. Той държеше пистолета, докато спътникът му Хасан гореше полковника с цигара.

— За съжаление — отвърна Мюзикант, — мисля, че Ибрахим няма да може да бъде изправен пред съда за деянията си. Има изгаряния трета степен по гърдите и гърба и вероятно е получил тежки увреждания на дихателната система. Загубил е и много кръв.

Обикновено Роджърс съчувстваше на ранените бойци, независимо от убежденията им. Но този човек бе терорист, а не войник. Всичко, което беше извършил, от взривяването на неукрепен язовир до засадата на РОЦ, като цяло или отчасти бе насочено срещу невъоръжени цивилни. Генералът не изпитваше към него нищо.

Огъст се взираше в очите му.

— Хайде, генерале. Седнете.

— След малко. — Приближи се до следващия мъж. По ръцете, краката и гърдите му имаше червени изгаряния. Той беше в съзнание и с яростен поглед се взираше в небето.

Генералът небрежно посочи към него с пистолета.

— Ами този?

— Той е в най-добро състояние от цялата група — отвърна Мюзикант. — Трябва да е водачът им. Хората го пазят. Получил е изгаряния втора степен и слаб шок. Ще оживее.

Роджърс погледа мъжа за миг, после приклезна до него.

— Това е човекът, който ме изтезаваше — каза.

— Ще го вземем в Щатите заедно с нас — отвърна Огъст. — Ще го изправим пред съда. Няма да му се размине.

Генералът не преставаше да гледа към Сиринер. Кюрдът бе замаян, но в очите му не се четеше разкаяние.

— А когато наистина бъде изправен пред съда — рече той, — ще бъдат отвлечени и екзекутирани американци, работещи в Турция. Или ще бъде взривен американски самолет, летящ за Турция. Или ще хвърлят бомба в компания, която има бизнес там. Процесът и даже присъдата му ще бъдат изпитание за Америка. И знаете ли къде е иронията?

— Не, генерале — предпазливо отвърна Огъст.

— Кюрдите имат законно искане. — Генералът се изправи. — Проблемът е, че процесът ще им даде ежедневна трибуна. Тъй като са потиснати, светът ще приеме тероризма на този човек като разбираем или даже необходим. Това, че е горил с горелка друг мъж и е заплашвал една жена с изнасилване, от садизъм ще се превърне в героична постъпка. Хората ще кажат, че са го подтиквали страданията на народа му.

— Не всички хора — възрази полковникът. — Ние ще се погрижим за това.

— Как? — попита Роджърс. — Не можете да разкриете кои сте.

— Вие ще дадете показания. Ще говорите с пресата. Вие сте герой от войната и имате дар слово.

— Ще кажат, че ние сме си виновни, защото сме ги шпионирали. Че сам съм си изпросил възмездие, като съм убил един от тях в Турция. Ще кажат, че сме унищожили тяхното... как ще го нарекат? Тяхното убежище. Тяхното селско скривалище.

Бръмченето на осемцилиндровия двигател на РОЦ се приближаваше към тях и накрая микробусът се появи на пътя. Огъст застана между Сиринер и генерала и каза:

— По-късно ще поговорим за това, сър. Изпълнихме мисията си. И трябва да сме горди с това.

Роджърс не отговори.

— Добре ли сте?

Той кимна.

Огъст предпазливо отстъпи настрани и включи радиостанцията си.

— Сержант Грей — каза, — готов за включване на брояча.

— Да, сър!

Пистолетът на Роджърс стреля. Полковникът подскочи и се обърна. Голата ръка на генерала беше изпъната почти право надолу. От цевта към немигащите му очи се издигаше дим. Той втренчено гледаше как кръвта на Сиринер бавно изтича от дупката в челото на командира.

Огъст се завъртя и изби пистолета от ръката му. Роджърс не оказа съпротива.

— Твоята мисия свърши, Брет, но не и моята — каза той.

— Какво направи, Майк?

Генералът го погледна.

— Върнах си достойнството.

Когато Огъст пусна ръката му, той спокойно тръгна към пътя. При изстрела останалите от екипа на РОЦ се бяха изправили и гледаха към тях. Сега вече генералът можеше да се усмихне и го направи. Искаше да се извини на Фил Катцен.

С пепелявобледо лице Огъст нареди на Мюзикант да свърши с кюрдите и да се погрижи за полковник Седен веднага щом се качат в микробуса. После подаде пистолета на редник Девон, която гледаше към колегите си от „Страйкър“.

— Сър — припряно каза жената, — нищо не сме видели. Никой от нас. Кюрдът беше убит по време на престрелката.

Огъст горчиво поклати глава.

— Познавам Майк Роджърс, откакто се помня. Никога не е лъгал. Не мисля, че има намерение да започне сега.

— Но те ще го съсипят! — отвърна тя.

— Зная! Тъкмо това ме тревожи. Майк ще направи точно онова, което се страхуваше, че ще стори кюрдът. Ще използва военния съд като трибуна.

— За какво? — попита Девон.

— За да покаже на Америка как да се справя с терористите, редник, и за да каже на света, че Америка го е направила. — Микробусът пристигна и той се насочи към пътя. — Искан ми се да вдигна във въздуха тази проклета пещера...

---

[1] Пол Гюстав Доре (1832? — 1883) — френски художник и илюстратор. — Б.пр. ↑

[2] Сърдечен стимулант и антиастматично средство. — Б.пр. ↑

60.

Вторник, 16:03

Дамаск, Сирия

В 5:45 следобед пред американското посолство в Дамаск спряха няколко автомобила на президентските сили за сигурност. Посланик Хавлис беше придружен до входа, където го посрещнаха двама американски морски пехотинци. Трупите на убитите агенти от АДС бяха откарани с катафалка до задния вход на посолството. Възвърнал самообладание въпреки все още долавящия се в очите му страх, Хавлис отиде направо в кабинета си и телефонира на турския посланик в Дамаск. Той го информира за случилото се в двореца и му каза, че зад отвличането на хеликоптера на граничния патрул, взривяването на язовир „Ататюрк“ и инцидента на сирийската граница са стояли бойци на ПКК, а не сирийски войници. Американецът настоя посланикът да съобщи това на военните и да ги помоли да запазят спокойствие. Турчинът му отвърна, че ще предаде информацията.

Пол Худ пристигна няколко минути по-късно. Тримата с Уорнър Бикинг и професор Насър носеха кафая и слънчеви очила. Бяха придружени до спирка на автобуса. Худ винаги бе възприемал дегизирането по филмите и в книгите като драматична екстравагантност. В реалния живот извървя половин километър, все едно че е роден и израснал на улица „Ибн Ассакер“. Налагаше се. Ако го познаеше някой журналист или чуждестранен представител, щеше да изложи на опасност двете жени, които го придружаваха.

Но не го забелязаха. Макар че отклоняваха автобусите покрай Стария град, тримата мъже стигнаха до посолството само за половин час. Спрян от двамата морски пехотинци на входа, докато сваляше маскировката си, за да покаже на часовите кой е, се чувстваше като Клод Рейнс в „Невидимия“. Агентът от АДС, който бе наблюдавал портата на монитора в посолството, бързо излезе и въведе тримата вътре.

Худ отиде в най-близкия кабинет, за да телефонира на Боб Хърбърт. Затвори вратата на кабинета на заместник-посланика Джон Лекос и остана сам до старото махагоново бюро. Тежките завеси бяха спуснати и обгръщаха малкото помещение в плътен мрак и приглушена тишина. Тук се почувства в безопасност. Докато телефонираше на Хърбърт, му мина през ум, че Шарън и децата може да са чули за събитията в Дамаск. Сигурно се тревожеха. Поколеба се, после реши да им се обади. Обаче най-напред трябваше да разбере какво е станало с РОЦ.

Хърбърт отговори още на първото извънмяване. Той съобщи на Худ добрата новина със странно унил глас. „Томахоук“ се самовзривил. Командосите влезли в пещерата, освободили РОЦ и екипа и сега всички били в безопасност в Тел Неф. Сирийската армия била предупредена за ранените кюрди и била пратена част, за да ги прибере. В кратко интервю за Си Ен Ен сирийският представител отдал експлозията в пещерата със случайно взривяване на боеприпасите на ПКК — но едва след като САЩ се съгласили да позволят на хора от сирийската служба за сигурност да разпитат оцелелите, макар да настоявали, че такива няма. Искали да знаят всичко за това как е извършен пробивът в силите за сигурност в Дамаск и Камишли. След като се консултирал с генерал Ванзант, заместникът на Хавлис се съгласил.

Худ се зарадва, докато Хърбърт не му разказа за изтезанията на Майк Роджърс и за това как екзекутирал кюрдския лидер.

Известно време Худ не каза нищо, после попита:

— Кой е присъствал на убийството?

— Изобщо не се опитвай — срыза го той. — Майк иска хората да научат какво е направил и защо го е направил.

— Той е преминал през ада — без да обръща внимание на думите му каза Худ. — Ще поговорим с него, след като си почине.

— Пол...

— Ще отстъпи. Трябва. Ако Майк бъде изправен пред военен съд, ще го принудят да обясни какво е правил в Турция и защо. Ще трябва да разкрие свръзките и методите ни, да разкаже за други операции, които сме провеждали.

— Когато става дума за националната сигурност, стенограмите от такива процеси могат да се засекретят.

— Пресата въпреки всичко ще се добере до тях и ще ни нападнат отвсякъде. Това буквално би могло да унищожи американските разузнавателни операции в Близкия Изток. Ами полковник Огъст? Той е най-старият приятел на Майк. Не може ли да направи нещо?

— Да не мислиш, че не се е опитал? Майк му е отговорил, че тероризмът е по-страшна заплаха от всичко друго, с което Америка се сблъсква в наши дни. Според него било време да угасим огъня с огън.

— Сигурно е в шок — заключи Худ.

— В Тел Неф са го прегледали. Нищо му няма.

— След онова, което са направили с него кюрдите? — възкликна Пол.

— Майк много пъти е бил и се е връщал от ада — отвърна Хърбърт. — Във всеки случай израелските лекари твърдят, че е психически здрав. Самият той казва, че е премислил всичко.

Худ се пресегна за химикалка и лист.

— Какъв е телефонният номер на базата? Искам да поговоря с него, преди да направи нещо, за което ще съжалява.

— Не можеш да му се обадиш.

— Защо?

— Защото вече е направил «нещото».

Худ усети, че стомахът му се свива на топка.

— Какво е направил, Боб?

— Телефонирал на генерал Томас Еспозито, командир на групата за специални операции, и си признал за убийството. Сега Майк е под въръжжена охрана в лазарета в Тел Неф и чака от военновъздушната база в Инджирлик да пристигне военна полиция и адвокат.

Пол изведнъж осъзна, че завесите миришат на мухъл. Стаята вече не му изглеждаше безопасна. Тя го задушаваше.

— Добре — спокойно каза той. — Все пак трябва да има нещо, което да можем да направим.

— Сецам се само за една възможност — отвърна Хърбърт, — и тя е твърде несигурна. Можем да се опитаме да осигурим на Майк президентско помилване.

Худ се оживи.

— Това ми харесва.

— И аз така си помислих. Вече се свързах с генерал Ванзант и Стив Бъркоу и им обясних положението. Подкрепят ни. Особено Стив,

което много ме изненада.

— Какви са шансовете ни?

— Ако историята не се разчуе до няколко часа, има известна надежда. Оставих на Ан да се занимава с това. Ако пресата се докопа до информацията, президентът няма да си помръдне пръста до края на процеса. Американски генерал хладнокръвно екзекутира ранен, обезоръжен кюрд — просто политическите рискове в страната и в чужбина са прекалено големи.

— Естествено — с отвращение отвърна Худ. — Даже същият този кюрд да е измъчвал с горелка генерала.

— Генералът беше шпионин — напомни му Хърбърт. — Този път световното мнение няма да е с нас, Пол.

— Не, предполагам, че няма. Кого още можем да използваме, за да се опитаме да убедим президента?

— Министърът на отбраната е с нас и след десетина минути има среща с вицепрезидента. Ще видим какво ще стане. Ан казва, че засега репортерите не са питали много за ранените в Бекаа кюрди. Отразили са материала така, както е бил представен по интервюто на Си Ен Ен. Но докато пресата се е съсредоточила върху онова, което те наричат „пограничен инцидент“, истината може да изтече отнякъде. Тогава и ние можем да изтечем заедно с нея.

— Действай по въпроса за помилването, Робърт. Искам двамата с Марта да направите и невъзможното.

— Ще го направим — обеща Хърбърт.

— Господи — въздъхна Худ, — тук се чувствам абсолютно безполезен! Мога ли да помогна с нещо?

— Само с едно, за което мисля, че наистина няма да имам време.

— Какво?

— Моли се. Моли се горещо.

61.

Вторник, 12:38

Вашингтон, окръг Колумбия

Боб Хърбърт седеше на инвалидната си количка и четеше секретен документ, състоящ се от една-единствена страница. Беше адресиран до министъра на правосъдието на Съединените щати и отпечатан върху лист с клеймото на Белия дом.

Зад бюрото си президентът четеше копие на същия документ. Пръснати из Овалния кабинет, прави или седнали, се намираха съветникът по въпросите на националната сигурност Бъркоу, председателят на Съвета на началник-щабове генерал Ванзант, юридическият съветник на Белия дом Роланд Рици и Марта Макол. Всеки от тях четеше копие на документа. Хърбърт, Рици, Бъркоу и Ванзант отлично познаваха съдържанието му. Бяха прекарвали последния час и половина в написването му, след като юридическият съветник им съобщи, че президентът ще обсъди въпроса за подписването на документ, помилващ генерал Майк Роджърс.

Президентът се прокашля. След като прехвърли документа веднъж, започна отначало и го прочете на глас. Винаги правеше така, за да чуе как би звучал като реч — в случай, че му се наложи публично да защитава онова, което е направил.

— С настоящето давам пълно, свободно и абсолютно помилване на генерал Майкъл Роджърс от армията на САЩ. Това помилване се отнася за признати от него действия, които е или може да е извършил, докато вярно е служил на страната си в съвместна разузнавателна операция с Република Турция. Със своята смелост и ръководни качества, проявени по време на дългата му и безукорна военна служба, генерал Роджърс има безценен принос за правителството и народа на Съединените щати. Нито държавата, нито нейните институции биха имали полза от задълбаването в постъпки, които според всички сведения са били героични, себеотрицателни и адекватни.

Президентът кимна и разсеяно започна да почуква по листа. После погледна наляво. Якият, оплешивяващ Роланд Рици стоеше до бюрото.

— Харесва ми, Роло.

— Благодаря, господин президент.

— Нещо повече — усмихна се той, — искрено го вярвам. Не ми се случва често да казвам такова нещо за документите, които подписвам.

Марта и Ванзант се ухилиха.

— Убитият — продължи президентът — е бил сирийски гражданин, застрелян в Ливан.

— Точно така, сър.

— В случай че решат да ни окажат натиск, какво е юридическото положение на Дамаск и Бейрут по въпроса?

— Теоретично — отвърна Рици — могат да поискат екстрадирането на генерал Роджърс. Дори да го направят, ние няма да се съгласим.

— Сирия е давала убежище на повече престъпници, отколкото която и да е друга държава на света — каза Бъркоу. — На мен например ужасно ми се иска да го направят, просто за да можем да им откажем.

— Могат ли да ни създадат проблеми с пресата? — попита президентът.

— Ще им се наложи да го докажат, сър — отвърна Рици. — А също и да настояват за екстрадирането на генерал Роджърс.

— А къде е доказателството? Къде е трупът на убития кюрдски лидер?

— В пещерата, която им служеше за щаб — отвърна Боб Хърбърт. — Преди да напусне района, „Страйкър“ я е вдигнал във въздуха с бойната глава от «Томахоук».

— Нашият пресцентър излезе с версията, че е бил убит по време на експлозия в щаба му — каза Марта. — Никой няма да я оспори и това ще задоволи кюрдските му последователи.

— Много добре — рече президентът. Взе черна писалка от мастилницата на бюрото. После се поколеба. — Сигурни ли сме, че генерал Роджърс ще следва нашата версия? Имам ли основание да се

притеснявам, че може да напише някоя книга или да даде изявление пред пресата?

— Гарантирам за генерал Роджърс — отвърна Ванзант. — Той е сигурен човек.

— Ще държа вас отговорен — каза президентът и сложи подписа си.

Рици взе документа и писалката от бюрото. Президентът се изправи и групата се насочи към вратата. Междувременно юридическият съветник се приближи до Хърбърт и му подаде писалката. Шефът на разузнаването силно и триумфално я стисна, преди да я пхне в джоба на ризата си.

— Напомни на генерал Роджърс, че каквото и да прави от сега насетне, ще оказва влияние не само върху него, но и върху живота и кариерата на хората, които са вярвали в него — рече Рици.

— Не е нужно да му се казва — отвърна той.

— Преживял е сериозно изпитание в Ливан — продължи съветникът. — Погрижи се да си вземе почивка.

Към двамата се приближи Марта.

— Ще се погрижим, разбира се. Роланд, благодаря ти за всичко, което направи.

Марта и Хърбърт излязоха навън. Той весело махна с ръка на заместник-председателя на Съвета на началник-щабове Клоу, който беше дошъл да ги изпрати.

Докато групата мълчаливо се отдалечаваше по застлания с килим коридор, Хърбърт изпита увереност в думите на генерал Ванзант. Майк Роджърс никога нямаше да направи каквото и да е, за да компрометира или постави в затруднено положение онези, които днес се бяха борили за него. Но Рици също имаше право: Роджърс бе преживял много. Не само изтезанията. Когато на следващия ден генералът се върнеше със „Страйкър“, най-много щеше да го мъчи фактът, че РОЦ е бил заловен по време на неговото командване. Основателно или не, щеше да се самообвинява за това и за физическите страдания, и душевните рани на екипа на РОЦ и полковник Седен. Щеше да му се наложи да живее с мисълта, че заради неговия пропуск микробусът едва не е бил унищожен от огън на своите. Според психиатърката Лиз Гордън, която срещна, докато

излизаше от Оперативния център, това щеше да е неговият най-тежък кръст.

— И няма сигурно лечение на това чувство за вина — каза му тя. — При някои хора може да се преодолее. Можете да ги убедите, че не са били в състояние да го предотвратят. Или поне можете да ги накарате да изпитат гордост от онова, което са постигнали. При Майк всичко е черно-бяло. Или е прецакал нещата, или не е. Или терористът е заслужавал да умре, или не е. Прибавете и загубата на достойнство, която той и хората му са преживели — а техните страдания са били и негови, можете да сте сигурен — и получавате една потенциално изключително труднолечима психоза.

Хърбърт отлично разбираше всичко. Когато през 1983 година в посолството в Бейрут бяха хвърлили бомба, той беше първият човек на ЦРУ там. Сред десетките загинали бе и жена му. Не минаваше и ден, без да го измъчва чувство за вина и да си задава въпроса „Ами ако?“. Но не можеше да се поддаде на тези си чувства. Трябваше да използва онова, което беше научил, за да се опитва да предотвратява бъдещи Бейрути.

Хърбърт и Марта излязоха от Белия дом. Отпред ги очакваше специалният микробус, с който той пътуваше из Вашингтон. Докато се качваше с количката си по рампата, имаше само една надежда. Че с малко време, малко дистанциране и с много приятелство ще успеят да помогнат на Роджърс да преживее болката. Както бе казал на Лиз: „От собствен опит разбрах, че животът не само е училище, но и с всяка следваща година класовете стават все по-трудни и скъпи“.

Лиз се беше съгласила.

— И все пак, Боб — прибави тя, — така по-лесно ще изкараш матурата.

Това бе вярно, помисли си Хърбърт, докато шофьорът на Марта маневрираше от тесния паркинг към булевард «Пенсилвания». И през следващите няколко дни, седмици или колкото и време да му струваше, той щеше да убеди Майк Роджърс в правотата му.

62.

Сряда, 11:34

Дамаск, Сирия

Ибрахим ал-Рашид отвори очи и впери поглед през мръсните прозорци на затворническото си болнично отделение. Ноздрите му се изпълниха с мирис на дезинфектант.

Знаеше, че е в Дамаск в плен на сирийските сили за сигурност. Знаеше също, че е тежко ранен, макар да нямаше представа колко. Той знаеше тези неща, защото когато изплуваше от съня, чуваше санитарите и пазачите му да разговарят за него. Чуваше ги далечно и приглушено през бинтовете, които покриваха ушите му.

Ибрахим смътно съзнаваше и други неща. Съзнаваше, че му приказва мъж в униформа, но не беше в състояние да му отговори. Устните му като че ли бяха замръзнали, неспособни да помръднат. Съзнаваше, че го носят на баня, където събличаха и търкаха части от тялото му. Кожата му сякаш се разчупваше на парчета като втвърден восък. После отново го превързваха и връщаха в леглото.

Когато спеше, младият кюрд виждаше много по-ясни образи. Беше с командир Сиринер в базата Деир. Все още можеше да чуе как водачът им вика: „Те няма да изстрелят и един куршум в този щаб!“ . Стоеше рамо до рамо с командира и стреляше срещу врага, за да му попречи да влезе. После отправяше предизвикателства и очакваше атаката — и накрая идваше огънят. Море от огън, което ги заливаше. Той се бореше с пламъците с ръце, помагаше на оперативния командир Аркин да пробият пътека със собствените си тела, така че командир Сиринер да излезе навън. Спомняше си как го издърпват, покрит с пръст, как го отнасят някъде, как гледа небето и после чу изстрел.

В окото му проблесна сълза.

— Командир?...

Ибрахим се опита да се обърне и да потърси другарите си. Но не успя. Бинтовете, разбра той. Не че имаше значение. Усещаше, че е сам

на това място. А революцията? Ако беше успяла, нямаше да е тук в ръцете на врага.

„Толкова много хора разчитаха на нас, а ние се провалихме“ — помисли си.

И все пак наистина ли се бяха провалили? Провал ли е да хвърлиш семе, което други да отгледат? Провал ли е да започнеш нещо, което в продължение на десетилетия бе плашило най-добрите и най-храбрите? Провал ли е да привлечеш вниманието на цялото човечество към положението на народа си?

Ибрахим затвори очи. Видя командир Сиринер и Валид, Хасан и другите. Видя и брат си Махмуд. Бяха живи, гледаха го и изглеждаха доволни.

Провал ли е да се присъединиш към братята си по оръжие в рая?
И с тих стон Ибрахим отиде при тях.

63.

Сряда, 21:37

Лондон, Англия

По време на престоя си в Лондон на път за Вашингтон Пол Худ се свърза с Майк Роджърс. Генералът се готвеше да напусне лазарета в Тел Неф и да се присъедини към командосите от «Страйкър» за полета към столицата.

Мъжете проведоха кратък, необичайно напрегнат разговор. Независимо дали се страхуваше да не даде воля на яростта, разочарованието, мъката и всичко останало, което изпитваше, Роджърс запази самообладание. За да го накара да отговори на въпроси за здравето му и за условията в Тел Неф, Худ трябваше да зададе съвсем конкретни въпроси. И въпреки това отговорите на военния бяха напрегнати, гласът му — безизразен. Той го отдаде на изтощението и депресията, за която ги бе предупредила Лиз.

Когато се свърза с него, Худ нямаше намерение да му съобщава за помилването. Струваше му се, че ще е най-добре да го направят, когато генералът е отпочинал и заобиколен от хората, извоювали тази амнистия. Хора, чиято преценка той уважаваше. Хора, които можеха да му обяснят, че това се прави, за да се защитят националните интереси, а не за да го измъкнат от затруднението.

Накрая обаче реши, че Роджърс има право да знае какво се е случило. Искаше по време на полета генералът да обмисли бъдещето си в Оперативния център, а не да си представя как го изправят пред съда.

Роджърс прие новината спокойно. Помоли го да благодари на Хърбърт и Марта за усилията им. Но докато говореше, Худ изпита още по-силно усещане, че има нещо друго, нещо неизречено, застанало помежду им. Не беше горчивина, нито омраза. Бе почти като меланхолия, сякаш по-скоро го бяха обрекли, вместо да го спасят.

Сякаш се прощаваше.

Когато затвори, Пол телефонира на полковник Огъст. Роджърс и командирът на „Страйкър“ бяха израснали заедно в Хартфорт, Кънектикът. Худ го помоли да разказва всякакви истории, вицове или спомени, за да разсее и развесели генерала. Той му обеща.

Худ и Бикинг топло се сбогуваха с Насър на „Хийтроу“ и му обещаха да дойдат, за да чуят изпълнението на Лист и Шопен на жена му. Бикинг обаче го помоли да накара пианистката да замени „Революционен етюд“ с нещо не толкова политически натоварено. Насър се съгласи.

Полетът на Министерството на външните работи от Лондон мина спокойно. За Худ той беше изпълнен с необичайно искрени комплименти. Те нямаха нищо общо с повърхностните поздравления, които понякога получаваше на съвещания и приеми във Вашингтон. На пътниците на борда изглежда им доставяха удоволствие слуховете, че в долината Бекаа „Страйкър“ е нарушил редица закони. Това ги радваше почти толкова, колкото и фактът, че са открили и обезвредили терористите, взривили язовира «Ататюрк», и че турските и сирийските войски са се изтеглили от общата им граница. Както се изрази вторият заместник-министър на външните работи Том Андриа: «Уморили сте се да играете по правилата, докато всички други ги нарушават».

Андриа също настояваше да му разкаже подробности за това, кой е помогнал на Худ, Бикинг и Насър да избягат от двореца в Дамаск. Но Худ само отпиваше от бирата, която си беше купил в Лондон, и не казваше нищо.

Самолетът се приземи в 9:30 вечерта в сряда. Почетна гвардия очакваше загиналите агенти от АДС и Худ остана с тях на асфалта, докато разтовариха и откараха ковчезите. После се качи в лимузината, която трябваше да отведе него и Бикинг вкъщи. Колата бе пратена от Стефани Клоу в Белия дом, която също му пращаше и бележка.

«Пол — пишеше в нея, — добре дошъл у дома. Страхувах се да не вземеш такси.»

Първо откараха Худ. Преди да излезе, той стисна ръката на Бикинг.

— Как е да си пионка на двама президенти? — попита го Худ.
Младият Бикинг се усмихна.

— Ободряващо, Пол.

Худ прекара цял час в леглото, заигран с децата си. После два часа се люби с жена си.

А след това, прегърнал жена си и стиснал ръката ѝ, остана буден и замислен дали не е допуснал фатална грешка, като е казал на Майк Роджърс за помилването.

64.

Сряда, 01:01

Над Средиземно море

Когато Майк Роджърс постъпи в армията, обучаващият го сержант се казваше Меси Бойд. Никога не разбра защо не е направил кариера, но трябваше да има някаква причина. Защото Меси Бойд беше най-стегнатият, изпълнителен и дисциплиниран човек, когото изобщо познаваше.

Сержант Бойд задължително учеше хората си на две неща. Първо, че храбростта е най-важното качество за войника. И второ, че доблестта е още по-важна. «Доблестен човек — перифразирайки Удроу Уилсън, бе казал той — е онзи, чието поведение се ръководи от чувството за дълг.»

Роджърс прие думите му присърце. Освен това взе Бартлетовите^[1] «Криллати мисли», които Бойд държеше на бюрото си. Така започна двайсет и пет годишната му любов към мъдростта на великите държавници, военни, учени. Това го превърна в страстен читател, поглъщаш всичко от Епиктет^[2] до Свети Августин, от Омир до Хемингуей. Това го накара да мисли.

«Може би твърде много» — каза си той.

Роджърс седеше на дървената пейка в пътническото отделение на С-141В и разсеяно слушаше полковник Огъст, който разказваше на Лоуел Кофи и Фил Катцен за участието си като малък в бейзболното първенство в родния му град.

Генералът знаеше, че никога не се е проявявал като страхливец, нито че е престъпвал честта си. Но също знаеше, че заради случилото се в Близкия Изток с военната му кариера е свършено. Беше разбрал това, когато не успя да си върне РОЦ от кюрдите на сирийската граница. Постъпката му бе глупава, от онези грешки, които човек с неговото положение не може да си позволи да допусне. Но със смъртта на лидера на ПКК той беше открил нов живот. Не като войник, а като борец срещу тероризма. Онова, което можеше да започне в съдебната

зала, щеше да се превърне в храбра и доблестна битка срещу ужасната напасть.

А сега нямаше да стане нищо.

— Генерале — попита Огъст, — как се казваше онази, дето ни би на бейзбол в пети клас?

— Лорет. Забравил съм ѝ фамилията.

— Точно така — каза полковникът. — Лорет. От онези момичета, които ти се иска направо да схрускаш. Беше толкова сладка, даже с кечърската си маска и ръкавицата.

Роджърс се усмихна. Тя наистина бе страхотна. А и бейзболното им първенство беше страхотно. Но състезанията завършваха с един победител и няколко победени.

Като състезанието, което току-що завърши в Близкия Изток.

Победителят бе „Страйкър“. Операцията им беше за пример. А победените? Разбитите кюрди. Турция и Сирия, в чиито граници все още имаше милиони опасни граждани. И Майк Роджърс, който се бе провалил със сигурността, бягството, преценката за характера на свой лоялен колега и с отношението към военнопленник.

Америка също беше загубила. Губеше, като връщаше Майк Роджърс обратно в стаичката на Оперативния си център, вместо да го подкрепи във войната му срещу тероризма.

А това наистина е война — или поне трябва да бъде.

Докато лежеше в лазарета, генералът сериозно бе разсъждавал по този въпрос. Възнамеряваше да използва трибуната на военния процес, за да заяви, че всяка държава, която нападне народа на САЩ където и да е и по какъвто и да е начин, на практика обявява война на Америка. Имаше намерение също да настоява президентът да обяви война на всяка държава, която отвлича американски граждани, взривява американски самолети или хвърля бомби по американски сгради. Обявяването на война не означаваше непременно, че трябва да нападнат народа и армията на тези държави. Но това щеше да даде на САЩ възможност да блокират пристанищата им и да потопяват всеки кораб, който се опита да влезе или излезе. Да затворят летищата и железните им пътища с ракети. Да спрат търговията, да унищожат икономиката им и да съборят режима, подкрепил терористите.

Войната щеше да свърши, когато тероризмът бъдеше победен.

Ето какво беше планирал Роджърс. Ако бе успял да превърне екзекуцията на кюрда в първи изстрел срещу тероризма, той щеше да възвърне честта си. А сега убийството на невъоръжения човек, който го беше изтезавал, си оставаше просто отмъщение. В това нямаше нищо доблестно или храбро. Както някога бе писала Шарлот Бронте, отмъщението беше «като ароматно вино в устата, топло и сладко, а после от него остава само металически, ръждив вкус».

Той сведе очи. Не искаше да върне куршума обратно. Убийството на кюрда бе спестило на родината му мъките на процеса, на вестникарското правосъдие и ударите под пояса. То също даваше на кюрдите мъченик вместо победен. Но, господи, как му се искаше куршумът да е взел живота и на двама им. Бяха го учили да служи на родината си и да защитава целостта и знамето ѝ каквото и да му струва. Помилването опозоряваше и двете. Като проявяваше към него милосърдие, родината му пренебрегваше нещо по-важно. Справедливостта.

Грешката бе допусната от добронамерени хора. Но заради честта на страната тази грешка трябваше да се поправи.

Роджърс сковано се изправи, спъван от бинтовете на ръцете и тялото му. Хвана се за въжето, което минаваше на равнището на рамото му през пътническото отделение.

Огъст вдигна очи.

— Добре ли си?

— Да — усмихна се той. — Просто отивам до тоалетната.

Генералът погледна надолу към необичайно оживения полковник. Гордееше се с него и се радваше, че е спечелил състезанието. Роджърс се обърна и тръгна към задната част на самолета.

Тоалетната беше студено помещение с висяща от тавана електрическа крушка. Нямаше врата — един от онези малки детайли, които целяха да ограничат теглото на самолета.

На връщане мина покрай алуминиевите лавици със снаряжението на «Страйкър». Спря. В платнената раница, с която бе пътувал в РОЦ, се намираще екипировката му. Все още имаше начин да възвърне честта си.

— Не е там — обади се мъжки глас зад него.

Генералът се обърна и се вгледа в издълженото апостолско лице на полковник Огъст.

— Пистолетът, с който уби терориста — продължи полковникът.
— Аз го взех.

Роджърс отпусна рамене.

— Нямах право да ровиш във вещите на друг офицер, полковник.

— Всъщност, сър, имам право. Тъй като старшият ми офицер е признал за извършено престъпление, мой дълг беше да конфискувам вещественото доказателство за военния съд.

— Помилваха ме.

— Сега го зная. Но не и тогава. Искате ли си пистолета обратно, сър?

Погледите им не се откъсваха един от друг.

— Да — каза Роджърс. — Искам го.

— Това заповед ли е?

— Да, полковник. Заповед е.

Огъст се обърна и се наведе под най-долната от трите лавици. Отвори първия от петте сандъка с оръжието на командосите. После му подаде пистолета.

— Заповядайте, сър.

— Благодаря, полковник.

— Моля, сър. Генералът възнамерява ли да го използва?

— Това си е работа на генерала, струва ми се.

— Въпросът е спорен. Вие сте изключително превъзбуден. Освен това излагате на опасност мой старши офицер, генерал от армията на Съединените щати. Дал съм клетва да защитавам колегите си офицери.

— И да изпълняваш заповеди. Върни се на мястото си, моля те.

— Не, сър — отвърна Огъст.

Генералът стоеше, отпуснал пистолета до тялото си. В другия край на отделението редник Девон и сержант Грей бяха станали от пейката. Дватама очевидно бяха готови да се втурнат към тях.

— Полковник — каза Роджърс, — днес страната ни допусна ужасна грешка. Тя прости на човек, който нито заслужаваше, нито искаше прощката. По този начин тя изложи на опасност сигурността на народа и институциите си.

— Онова, което замисляте, няма да промени положението.

— За мен ще промени.

— Това е твърде егоистично, сър — рече полковникът. — Позволете ми да напомня на генерала, че когато Лорет някоя си го победи, той и тогава смяташе, че няма да го преживее. Докато тя тичаше покрай базите, той замахна с бухалката толкова силно, че ако не го беше спрял уплашеният му най-добър приятел, щеше да се удари по тила и навярно да получи сериозна контузия. Но животът продължи и някогашният първи батсман спаси безчет човешки животи в Югоизточна Азия, по време на „Пустинна буря“ и по-късно в Северна Корея. Ако генералът възнамерява отново да направи нещо с главата си, нека е наясно, че някогашният втори батсман отново ще го спре. Родината се нуждае от него жив.

Роджърс погледна към Огъст.

— Но повече се нуждае от чест.

— Честта на една страна е в сърцата на народа ѝ. Ако спрете сърцето си, ще лишите родината от онова, което твърдите, че искате да защитите. Животът е тежък, но и двамата сме се сблъскали с твърде много смърт. Всички сме се сблъскали.

Роджърс погледна към командосите. В лицата и в позите им имаше нещо живо. Въпреки всичко, което бяха преживели в Ливан, въпреки смъртта на редник Муур в Северна Корея и на подполковник Скуайърс в Русия, те все още бяха изпълнени с енергия, ентузиазъм и надежда. Вярваха в себе си и в системата.

Генералът бавно остави пистолета. Не знаеше дали е съгласен с Огъст за останалото. Но онова, което се бе готвил да извърши, щеше безвъзвратно да убие ентузиазма им. Само по себе си това беше достатъчно, за да го спре.

— Фамилията ѝ беше Делгерсио — каза. — Лорет Делгерсио.

Полковникът се усмихна.

— Зная. Майк Роджърс не забравя нищо. Просто исках да видя дали ме слушаш. Мислите ти бяха някъде далеч. Ето защо те последвах тук.

— Благодаря, Брет — тихо рече той.

Огъст прехапа устни и кимна.

— Ами разказа ли им как следващия сезон в последната част на последната игра отбелязах победната точка за нашия отбор? — попита генералът.

— Тъкмо се готвех.

Роджърс потупа полковника по рамото.

— Да вървим — каза и го заобиколи. Когато докосна бинтовете си в него, генералът потръпна.

Майк Роджърс кимна на Девон и Грей и се върна на твърдата пейка, за да се заслуша в Брет Огъст, който разказваше как първенството им било супер и как един изстрел през следващия сезон бил основателна причина за живот.

---

[1] Джон Бартлет (1820 — 1905) — американски издател. — Б.пр. ↑

[2] Епиктет (ок. 60 — ок. 120 г.сл. Хр.) — гръцки философ стоик. — Б.пр. ↑

65.

Петък, 08:30

Вашигтон, окръг Колумбия

Както обикновено посещането им у дома беше съдържано.

Винаги, когато офицери от Оперативния център се завръщаха от опасни и трудни задачи, колегите им внимаваха работата да продължава както обикновено. Това бе начин да им помогнат бързо да се върнат към нормалната си ефикасност.

Първият ден на Пол Худ отново в службата започна със съвещание в неговия кабинет. По време на полета от Лондон беше прегледал материалите, пратени му по модем от помощника му Бъгс Бенет. Някои от тях изискваха незабавно придвижване и той събщи по електронната поща на Хърбърт, Марта, Даръл Маккаски и Лиз Гордън за сутрешната среща. Не вярваше в постепенното преодоляване на часовата разлика. Вярваше в събуждането, когато звънеше будилникът, независимо от местното време, и в незабавното заемане за работа.

Майк Роджърс беше същият. Худ му телефонира вкъщи в 6:30, като очакваше да му отговори телефонният секретар. Вместо това чу гласа на съвсем бодрия генерал. Каза му за съвещанието и Роджърс пристигна малко след Хърбърт и Маккаски. Ръкуваха се, приветстваха се отново на родна земя, а Хърбърт подхвърли на Роджърс и едно «изглеждаш ужасно». Минута по-късно се появиха Марта и Лиз. Генералът нервно благодари на Хърбърт и Марта за помощта им при извоюването на помилването му. Худ долови неудобството му и премина направо на неотложните въпроси.

— Първо — каза той, — Лиз, имаше ли възможност да разговаряш с нашите герои?

— Снощи приказвах с Лоуел и Фил — отвърна тя. — Днес са си взели почивка, но са добре. Фил има две счупени ребра, а на Лоуел са му смачкали самочувствието и страда от синдрома на „Вече съм на четиридесет“, но ще се оправят.

— С нетърпение очаквах да подразня рожденика — рече Хърбърт.

— В понеделник — отвърна психоложката. — Сигурна съм, че обектът ще е също толкова чувствителен.

— Ами Мери Роуз? — попита Худ.

— Снощи наминах да я видя. Ще ѝ трябва малко почивка, но ще се оправи.

— Копелетата използват болките ѝ, за да се опитат да ни пречупят — мрачно рече Роджърс. — Много пъти.

— Ако щете вярвайте — каза Лиз, — в онова, което е изстрадала, може да има и нещо положително. Хората, които оцеляват от един такъв инцидент, обикновено го отдават на съдбата. Ако преживеят повече, започват да си мислят, че в тях може и да има нещо жилаво.

— Тя е такава — рече генералът.

— Точно така. И ако подхранваме увереността ѝ, тя ще е в състояние да го използва в ежедневния си живот.

— Винаги съм смятал, че зад онези меки ирландски очи се крие страхотен потенциал — отбеляза Хърбърт.

Худ благодари на Лиз, после погледна към Хърбърт.

— Боб — каза, — искам да благодаря и на теб за подкрепата, която оказа на мен, Майк и „Страйкър“. Ако хората ти в Дамаск не бяха дошли навреме, аз, Уорнър Бикинг, доктор Насър и посланик Хавлис щяхме да се върнем в ковчези.

— Твоят дружки боец също беше изключителен — допълни Роджърс. — Без него „Страйкър“ нямаше да открие РОЦ навреме.

— Тези хора са най-добрите — отвърна Хърбърт. — Надявам се да напомните на Конгреса за това, когато дойде време за обсъждане на бюджета.

— Сенатор Фокс ще подготви подробен и поверителен доклад — каза Худ. — Аз ще я наглеждам.

— Докато сме на тази тема — вметна Хърбърт, — Стивън Винс ще има нужда от помощта ни. Ще бъде назначен специален следовател, който ще се поразрови в секретния бюджет на Националната разузнавателна служба. Според Винс ще се опитат да го използват за изкупителна жертва и аз предполагам, че е прав. Между другото, двамата с Мат Стол и хората им работиха цяла нощ, за да поправят сателитите ни.

— Зная, че е приятел, Боб — отвърна Худ, — и ще направим каквото можем. Майк, кой контролира връщането на РОЦ?

— Този въпрос ще решим с командира на Тел Неф и полковник Огъст. В момента в базата е безопасно. Веднага щом положението в района се успокои, двамата с полковника ще отидем да го приберем.

— Чудесно — рече Худ. — В такъв случай, ако днес можеш да отделиш малко време — и ти също, Боб — бих искал да седнем и да напишем доклад за парите и животите, които благодарение на работата си в НРС е спасил Винс. Навярно даже можем да наминем покрай счетоводството, за да задоволим педантите на Хълма.

Роджърс кимна.

— Ще наредя на нашите счетоводители да съберат информацията — каза Хърбърт.

Худ се обърна към Марта и Даръл Маккаски, които седяха заедно на кожения диван. Както обикновено Даръл стоически чакаше, олицетворение на самото ФБР, но Марта нетърпеливо люлееше кръстосания си крак.

— Вие двамата — рече той — няма да можете да ни помогнете. Утре заминавате за Испания.

Марта се сепна.

— Бъгс ми прати доклад в самолета от Лондон — продължи Худ. — Полицията в Мадрид е арестувала баски националисти и е разбрала, че се очаква да се случи нещо голямо. Със сериозни международни последици.

Изражението на лицето на Маккаски не се промени, но Марта сияеше. Тя се радваше на всяка възможност да изпита дипломатическите си умения и да напрегне международните си мускули.

— Шефът на испанската служба за сигурност е помолил за дипломатическа и разузнавателна помощ — каза Худ, — и за тази задача сте избрани вие двамата. Бъгс и външното министерство събират материали за вас. Ще свършат, преди да тръгнете.

— Ще ти заема записите си на Берлиц, Даръл — рече Хърбърт.

— Ще се оправим — отвърна Марта. — Говоря испански.

Худ наблюдаваше Хърбърт и той трябва да го беше усетил, защото леко се извъртя в количката си, макар че не каза нищо. Бъгс му бе съобщил по електронната поща за напрежението между двамата и

Худ знаеше, че трябва да направи нещо по въпроса, докато Марта отсъства. Но нямаше представа какво. Имаше чувството, че предотвратяването на войната между Боб Хърбърт и Марта Макол ще се окаже далеч по-трудно, отколкото между Турция и Сирия.

Съвещанието завърши и Худ помоли Роджърс да остане. Когато Боб Хърбърт излезе и затвори вратата, Пол стана от бюрото си и седна на креслото срещу генерала.

— Доста тежко беше, а? — попита.

— Знаеш ли кое е странното? Преживявал съм и по-тежки дни. Има и нещо друго.

— Искаш ли да ми кажеш?

— Да — отвърна генералът, — защото е свързано с оставката ми.

Худ го зяпна изненадано. Роджърс извади изпод сакото си плик за писмо, сковано се наведе напред и го остави върху бюрото.

— Когато сутринта ми телефонира, вече бях започнал да я пиша — каза. — Ще влезе в сила веднага щом ми намериш заместник.

— Защо мислиш, че ще я приема?

— Защото няма да съм ти от полза — отвърна. — Не, забрави това. Просто смятам, че ще съм по-полезен за страната другаде.

— Къде?

— Не искам да всявам паника, Пол — каза генералът, — но Близкият Изток ясно ми го показва. Америка се е изправила срещу опитен в уличната борба и опасен противник.

— Тероризмът.

— Тероризмът — повтори той — и липсата на подготвеност, която използва. Правителството е обвързано с договори и икономически грижи. Организациите като Оперативния център и ЦРУ покриват прекалено голям ресор. Въздушните линии, различните компании, които развиват бизнес в чужбина, и въоръжените сили, дислоцирани в чужди държави, също не могат да направят почти нищо, за да защитят хората си. В разузнаването ни трябва повече хора, отколкото електронна апаратура и сателити, и се нуждаем от по-ефикасен начин на действие — превантивно. Разговарях с Фалах, израелският друг, който ни помогна в Бекаа. Почти бил престанал да се занимава с разузнаване и просто не осъзнаваше колко много му липсва. Сега е готов да се върне. Ще приказвам с приятели в други страни, с някои от свързките на Боб. Вярвам в това по-силно,

отколкото изобщо съм вярвал в каквото и да е друго, Пол. Нуждаем се от опитна на улицата и също толкова опасна сила, която да се бори с тероризма.

Худ внимателно го погледна.

— Ще се опитам да те разубедя.

— Не си прави труда. Категоричен съм.

— Зная. Зная и какво можеш да постигнеш. Искам да кажа, че ще се опитам да те разубедя да подаваш оставка. Защо да не създадем тази твоя сила в Оперативния център?

Сега Роджърс се изненада. Минаха няколко секунди преди да успее да отговори.

— Разбираш ли какво казваш, Пол? Нямам предвид нов начин на използване на „Страйкър“. Идеята ми е да създам специално предназначена за това група.

— Разбирам — отвърна той.

— Възможно е изобщо да не успеем да уредим законно въпроса.

— Тогава няма да го направим.

— А как ще финансираш групата?

— Можем да си вземем поука от някои от грешките, които допусна Стивън Винс. Ще намеря начин за финансиране чрез Оперативния център. Можем да се доверим на Ед Колахън. По дяволите, струва ми се, че той ще се зарадва. Главният счетоводител завижда за всичките ти шпионски истории. Поучихме се също от грешките си в Турция. Можем да прегледаме информацията си, да решим как по-ефикасно да използваме РОЦ. Да го държим в постоянно действие, вместо да го пращаме само където се наложи.

— Мобилна секретна част — рече Роджърс.

— Със засекретени бойци — прибави Худ. — Има най-различни възможности. И ти можеш да ги осъществиш.

Генералът поклати глава.

— Ами самите акции? В Ливан езекутирах терорист. Това беше *impetum in imperio*, законът на ботуша. Осъдих го и го застрелях. Няма да седя тук и да ти се кълна, че не бих го направил пак. На първо място стои животът на невинните американци.

— Зная. И не бих казал, че съм против.

Роджърс се изсмя.

— Наистина ли? Направо не си същият човек, Пол. Та ти даже си против смъртното наказание.

— Прав си, Майк. Но ето какво научаваш, когато ръководиш група като нашата, град като Лос Анджелис или дори собственото си семейство. Не става въпрос за какво си. Става въпрос какво е най-доброто. Ти така или иначе ще направиш своето, Майк. Вече почти си те представям в роба на пустинен патриарх с жезъл в едната ръка и с «Узи» в другата на лов за терористи. Това няма да е най-доброто и за двама ни. Аз ти вярвам и искам да ти помогна.

Худ взе плика от бюрото. После го подаде на Роджърс. Той го загледа, но не протегна ръка.

— Вземи го — каза Худ.

Генералът го погледна.

— Сигурен ли си, че с това предложение не целиш да ме държиш под око, за да не превъртя и да се превърна в Моисей, който раздава справедливост?

— Както постоянно си в движение, не бих могъл да те държа под око, даже да исках. Всъщност целта ми е да държа Боб надалеч от Марта. Той с удоволствие би се заел с такъв проект.

Роджърс се усмихна.

— Ще си помисля. Ще трябва да премисля много неща. Допреди няколко часа исках да се откажа от цялото това проклето препускане. Бях казал на хората, които действаха за спасяването ми, да не ме измъкват от кашата, която съм забъркал и да ме оставят сам да си понеса последствията.

— Нали винаги си постъпвал така.

— Вярно е. И се гордея с това. — Вперил поглед в празното пространство, той направи продължителна пауза. — Но после онзи мой стар съотборник ми припомни, че даже да се състезаваш сам, това невинаги означава, че наистина е така.

— Бил е прав — отвърна Худ. — Бенджамин Франклин не беше ли казал нещо подобно?

— Пред Континенталния Конгрес^[1] той е казал: „Наистина трябва всички да се крепим един друг, в противен случай е съвсем сигурно, че всеки от нас ще увисне поотделно“.

— Точно така. Кой си ти, че да спориш с Бенджамин Франклин? Освен това няма заедно с Джон Адамс и Синовеите на свободата не

бяха направили нещо подобно на онова, за което говорим? — Той все още протягаше напред плика. — Не искам да те насилвам, но ръката ми започва да се уморява и не желая да те загубя. Какво ще кажеш? Ще се крепим ли един друг?

Роджърс погледна към плика. С рязко движение, което изненада Худ, той дръпна оставката си и я прибра в джоба си.

— Добре. Ще се крепим.

— Чудесно — отвърна Худ. — А сега да видим дали можем да намерим начин да спасим нашия приятел Винс от лешоядите.

Худ повика Хърбърт отново да дойде в кабинета му и те се захванаха на работа с ентузиазъм и задръжност, каквито никога дотогава не бе забелязвал в групата си. Нямаше намерение да благодари на ПКК за това. Докато чакаха главният счетоводител Ед Колахън да пристигне с данните си обаче, си припомни думи от друго време и на друг враг. Думите на японския адмирал Ямамото. След нападението срещу Пърл Харбър, нападение, което целяло да съкруши американската съпротива в Тихия океан, Ямамото трябвало да признае: „Опасявам се, че единственото, което направихме, беше да събудим един спящ гигант и да го изпълним с ужасна решителност“.

След като разреши на Роджърс да обсъди идеята си с Хърбърт, Худ не успя да си спомни време, в което който и да е от тях да е бил по-буден... или по-изпълнен с решителност.

---

[1] Континентални конгреси — два законодателни конгреса по време и след американската революция. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.